

FURKAN YILDIZ

KUZEY KORE'DE GERİLLA MÜCADELELERİ

KUZEY KORE'DE
GERİLLA MÜCADELELERİ

ÖNSÖZ

Kavramları ve düsturları bir kenara bırakıp, insanlık minvalinden seyrettiğimizde, birçok acı gerçeğin, aslında arzulanan ve diğerleri için de esareti menedici bir tutum sağladığını görebiliriz. Ancak, birçok zaman içinde, söylemlerimiz ve korkunç nefretimiz, diğerleri yahut kendi lehimize bir tavır takılmaktan çok, ölüm, kan ve gözyaşını arzulamaktadır. Belki de bu, hayatımızın diğer her anındaki olduğu gibi, yapılanlar şeceresine eklenecek en ağır yanlışlardan biri olacaktır. Neresi olduğunun farkı var mı? Haksızlık ve adaletsizliğin, bir yenilgicilik tutumuna dönüşmediği yerin?.. En çok kendimizden korkuyor gibiyiz artık, sesimizi çıkardığımızda sesimiz kesilecek, baş gösterdiğimizdeyse başımız. Yaşam denilen tutkumuz, şatafatını iğreti ve eğreti bir biçime eviren, korkunç bir dehşetin ana hatlarını sunuyor önümüze; bugünlerde bırakın çevremizdeki insanlara, ailemizi, kendimize bile yetemediğimizin farkında mıyız? Kaldı ki, dünyadaki olguları anlayışa yoracak ve bunlar üzerinde kafa patlatabilecek bir anlayışa sahip olamayışımızdan yanalım? İşte, görüldüğü gibi, bireyin tüm zihinsel işlevinin, çağın gerektirdiği halde düşünmesiyle sonuçlanan, kabataslak bir ölüm histerisi, etini böceklerin yediği, kemiklerini toprağın yutmasını beklediği bir cesetten farksız olmadığını anlıyoruz. Son tahlil olarak, üzerinden yılların adeta bir silindir gibi geçtiği, karanlık ve aydınlığın kendisiyle boy ölçüştüğü, yazılan diller hakkında pek bir bilgiye sahip olmayan adamın, bu mevzulara olan hassasiyeti ve merakı niçindir? Baştaki bahsin, sondaki tercümanı; sahip olduğumuz ideolojik farkların, insanların katlediliş, aç bırakılma, haysiyet ve onurundan men şeklinde yaşamasına, hangi 'insanın' yüreği ve vicdanı eylemsiz kalabilir?

Ülkenin kaderinin tehlikede olduğu karanlık yıllarda anavatandaki kahraman Japon karşıtı savaşçuların silah sesleri, bastırılmış ulusun ruhunu harekete geçirdi ve Japon emperyalizmine karşı devrimin zaferini müjdeledi.

Kim Il Sung

İÇİNDEKİLER

Ev Üssü	7
Gündüz Düşman Toprakları; Gece Bizim Topraklarımız.....	26
Dongning İlçe Kasabasındaki Savaş.....	47
Macun Operasyonu	63
Sık Ormanlardaki Cephanelikler	89
Tianqiaoling Dağlarındaki Kar Fırtınası.....	107
Halkın Bağrında	125
Sidaogou'daki Zulümlere Bir Yanıt	143
Silah Arkadaşlarım Kuzeye; Ben Güneye.....	162
Komutan Wang'ı Vurduk ve Wan Shun'u Kazandık.....	181
Paektu Dağı'ndaki Gizli Kamp	194
Pochonbo'un Alevleri	212
Pochonbo'nun Alevleri 2	225
Jiansanfeng Savaşı	235
Devrimci Yükümlülük Hakkındaki Düşüncelerim.....	246

Mencius, Liang Kralı Hui'yi ziyaret etmeye gitti. Bunun üzerine Kral şöyle dedi: "Saygıdeğer dostum, benimle görüşmek için bin li mesafeyi çok görmediğinize göre, krallığıma fayda sağlayabileceğim bir şeyiniz olduğunu söyleyebilir miyim?"

Mencius şöyle dedi: "Neden kazançtan söz etmek zorundasınız? Senin için sahip olduğum şey insancılık ve adalet, hepsi bu. Eğer her zaman 'krallığıma nasıl fayda sağlayabilirim' derseniz, bakanlarınız 'klanlarımıza nasıl fayda sağlayabiliriz' diye soracaktır. Seçkinler ve sıradan insanlar soracaktır: "Kendimize nasıl fayda sağlayabiliriz? Üstler ve astlar kâr için birbirleriyle mücadele edecek ve sonunda ülke kaosa sürüklenecek."

"On bin savaş arabasından oluşan bir krallıkta, hükümdarın katili genellikle bin savaş arabasından oluşan bir klandandır. Bin savaş arabalı bir krallıkta, hükümdarın katili genellikle yüz savaş arabalı bir klandandır. Şimdi, on binde bin ya da binde yüz olması az bir sayı değildir. Ama adaleti son sıraya, çıkarı ilk sıraya koyarsanız, bir şeyler elde etmedikçe kimse tatmin olmaz."

"Ebeveynlerini ihmal eden insancıl bir adam hiç görülmemiştir ve prensini önceliklerinde son sıraya koyan adil bir adam da hiç görülmemiştir. Kralım, konuşmamızı insanlık ve adaletle sınırlayamaz mıyız? Neden kazançtan bahsetmek zorundayız?"

Ev Üssü

1933'ün şubat ayı ortalarında, yaşlı Ma'nın rehberliğinde Wangqing gerilla bölgesine doğru yürüyüşe geçtik. Yola ulaştıklarında, son 20 günün uzun ve sıkıcı saatlerini dağ kulübesinde sürekli siyasi meseleleri tartışarak geçirmiş olan 18 gerilla, yüksek bir moral içinde adımlarını hızlandırdı. Kış boyunca yaşadıkları sıkıntıların izleri hâlâ üzerlerinde olsa da yürüyüş grubu canlıydı ve hızlı adımlarla ilerliyordu.

Wangqing sakinlerine bugünlerde bölgelerinin ayırt edici özelliklerinin ne olduğu sorulduğunda, esprili bir şekilde buranın ilçe başkanları tarafından yapılan uzun konuşmalar, uzun ilkokul binaları ve uzun vadeleriyle dikkat çektiğini söyleyecekleri söylenir. Bu yorum, bölgeye olan bağlılığını ifade etmek için espri yapmaktan hoşlanan yerel bir mizahçının fikri olmalı.

Eğer 1933 yılında silah arkadaşlarım bana Wangqing'in nasıl bir yer olduğunu sorduklarında aklıma böyle esprili bir cümle gelseydi, yaşadıkları korkunç zorlukların ardından onlara gülme fırsatı verebilirdim. Ancak ben yalnızca birçok sürgünün yerleştiği bir yer olduğunu söylemekle yetindim.

Sürgünler derken devrimcileri kastetmiştim.

Wangqing'de Japon karşıtı bağımsızlık mücadelesi, ilk yıllardan itibaren bile Jiandao bölgesindeki diğer ilçelerden daha şiddetli bir şekilde devam etmişti. Gönüllüler ordusunun ünlü emektar komutanı Hong Pom Do, Japon "cezalandırıcı" güçlerine ezici bir darbe indirmiş ve So Il, Kim Jwa Jin ve Ri Pom Sok tarafından yönetilen kuzeyli siyasi ve askeri yönetim altındaki Kore Bağımsızlık Ordusu da burada üs kurmuştu. Ri Tong Hwi, Bağımsızlık Ordusu için kadroların eğitimine bu ilçede başladı.

Bağımsızlık Ordusu'nun güçlü faaliyetleri ve bağımsızlık savaşçılarının bu bölgede sık sık ortaya çıkması bölge sakinlerinin ulusal bilincini uyandırmış ve onları Japonlara karşı ülkeleri için savaşmaya teşvik etmişti.

Bağımsızlık Ordusu hareketinin dalgası geriledikçe ve bağımsızlık savaşçıları Sibirya'nın Deniz Eyaleti'ne ve Sovyet-Mançurya sınır bölgelerine çekildikçe, Wangqing bölgesindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin liderliği yavaş yavaş komünistlerin eline geçti ve mücadelenin ana eğilimi milliyetçilikten komünist harekete kaydı. Milliyetçilerin kanıyla sulanan vatansever topraklarda, yeni bir ideolojik akımın öncüleri komünist hareketi geliştirdi.

Bütün bunlara rağmen, mücadelenin itici gücü temelde değişmeden kaldı. Milliyetçilerin ezici çoğunluğu komünist harekete geçti. Böylece komünist hareketin saflarında sadece başından beri komünist yolu benimseyenler değil, aynı zamanda komünizmi yavaş yavaş kabul eden milliyetçiler de yer aldı. Eğer komünist hareket tüm siyasi lekelerden arınmış insanlarla sınırlı kalsaydı, bu hareketi başlatmak imkânsız olurdu. Bu, devrimin gelişiminde bize rehberlik eden ilkelerden biri olan miras ve yenilik ilkesidir. Komünist ideoloji insan düşüncesinin zirvesidir ve komünist hareket devrimci hareketlerin en yüksek aşamasıdır, ancak bu nedenle komünist hareketin bir *tabula rasa*'dan başlayıp geliştiğini düşünmek hata olur.

Her halükârda Wangqing, Japon karşıtı mücadelede uzun bir geçmişe sahip olması, kitleler arasındaki olumlu hava ve sağlam siyasi zemini ile ünlüydü. Ayrıca Kore'nin kuzey sınır bölgesindeki altı kasabanın yakınında ve Jiandao bölgesindeki vatansever kültürel aydınlanma hareketinin merkezleri olan Yanji ve Longjing'in bitişiğinde yer alıyordu. Bu koşullar çeşitli avantajlar sunuyordu. Derin sular balıkları çeker derler ve burası da doğal olarak pek çok devrimciyi kendine çekti.

O günlerde insanlar şöyle derdi; üniversitede okumak isteyenler Japonya'ya, ekme parası kazanmak isteyenler Sovyetler Birliği'ne, devrim için çalışmak isteyenler ise Jiandao'ya gitmelidir. Bu, o yıllarda Kore'deki gençlerin Doğu Mançurya'yı ulusal kurtuluş için savaş alanı olarak gördükleri ve oradaki mücadeleye katılmayı arzuladıkları düşüncelerini yansıtıyordu.

Jiandao'ya gitmek bir korugana yaklaşmak kadar tehlikeliydi ama biz devrimin zaferini ilerletmek için hiç tereddüt etmeden korugana doğru yol aldık.

Gerilla bölgesine doğru ağır adımlarla yürüdük, bizi mükellef bir yemek ya da rahat bir yatak beklediği için değil, orada yaşamı ve ölümü paylaşacağımız yoldaşları ve insanları, özgürlük adımlarıyla basacağımız toprağı ve Japon İmparatoru'nun emirlerine ve genel valinin kararnamelerine meydan okuyan kendimize ait bir ülkeyi bulacağımız için.

Şubat 1933'te, yaşlı Ma'nın rehberliğinde Zhuanjiaolou'ya doğru ilerlediğimizde, Doğu Mançurya'nın birçok yerinde gerilla üsleri kurma çalışmaları neredeyse tamamlanmıştı ve gerillalar sahip olabilecekleri etkiyi göstermeye başlamışlardı.

Gerilla üsleri kurmak ve bunları güçlü bir silahlı mücadele başlatmak için bir güç kaynağı olarak kullanmak, Koreli komünistlerin Mingyuegou'daki kış toplantılarında benimsedikleri başlıca politikalardan biriydi. Bu toplantıda, silahlı bir direniş hareketini başlatmak için mevzilerimizi kurmamız gerektiğini belirtmiştik ki bu sadece gerilla üsleri geliştirme niyetimizin bir ifadesiydi.

Xiaoshahe’de 1932 baharında yapılan toplantıda bu konuyu ayrı bir gündem maddesi olarak yeniden gündeme getirdik ve bir önceki kış Mingyuegou toplantısında zaten tartışılmış olan kurtarılmış bölgeler biçimindeki gerilla üslerini nasıl geliştirebileceğimizi ciddi bir şekilde değerlendirdik. Xiaoshahe’deki toplantıdan sonra, Jiandao bölgesinin farklı yerlerine yetenekli liderler gönderdik ve kırsal köyler için devrimci eğitimin yoğunluğunu arttırdık. Bu, gerilla üsleri kurma çalışmalarımızın ilk aşamasıydı.

Devrimcileştirilmiş kırsal alanlar, gerilla bölgelerinin kurulmasına kadar Anti-Japon Halk Gerilla Ordusu için geçici üsler olarak hizmet etmiş ve gerilla üslerinin geliştirileceği zemini sağlamıştı. Kışın Mingyuegou toplantısında en uygun olarak seçtiğimiz yerlerde, yani Antu, Yanji, Wangqing, Helong ve Hunchun-Niufudong, Wangougou, Hailangou, Shirengou, Sandaowan, Xiaowangqing, Gayahe, Yaoyinggou, Yulangcun, Dahuanggou ve Yantonglazi çevresindeki dağlık bölgelerde birbiri ardına gerilla üsleri geliştirildi. Tüm bunlar, Koreli komünistlerin muazzam çabaları ve düşmana karşı şiddetli bir mücadelede kanları pahasına elde edildi.

Ryang Song Ryong, Ri Kwang, Jang Ryong San, Choe Chun Guk, Ju Jin, Pak Tong Gun, Pak Kil, Kim Il Hwan, Cha Ryong Dok, Kang Sok Hwan, An Kil, Ri Kuk Jin, Ri Pong Su ve diğer Koreli komünistler tarafından Tuman Nehri boyunca uzanan bölgede bu gerilla üslerinin kurulması için dökülen kanlar ve harcanan çabalar gelecekte de hatırlanacaktır.

Dönemin önde gelen isimleri, yurt içinden ve yurt dışından seyahat ederek Jiandao bölgesindeki gerilla üslerinde toplanmakta gecikmediler. Wangqing bölgesine aralarında Kim Paek Ryong, Jo Tong Uk, Choe Song Suk, Jon Mun Jin ve Xiaowangqing’e yerleşen Kuzey Mançurya’daki diğer komünistlerin de bulunduğu pek çok kişi geldi. Xiaowangqing’in yeni sakinleri arasında Sibiry’a’nın Denizcilik Eyaleti’nde faaliyet gösteren komünistler ve bağımsızlık savaşçılarının yanı sıra, düşman kontrolündeki bölgede uzun yıllar yeraltı faaliyeti yürüttükten sonra kimlikleri açığa çıktığı için buraya taşınan insanlar ve Jiandao’nun Kore devriminin merkezi olduğunu duyunca anavatanından sınırı geçen vatanseverler ve Marksistler de vardı.

Böylece Doğu Mançurya’daki gerilla üsleri, devrim için çalışmaya kesin kararlı olan ya da pratik mücadele deneyimiyle zaten yumuşamış olan seçkinlerin toplanma alanı haline geldi. Bu nedenle halkın siyasi karakteri Dawangqing Nehri’nin temiz suyu kadar berraktı. Moralleri ve kararlılıkları açısından her biri yüz kişiye bedeldi.

Devrimin bu stratejik merkezinin kurulmasının sağladığı elverişli koşullardan yararlanan Koreli komünistler gerillaların saflarını genişletti, parti

ve Genç Komünistler Birliği örgütlerini, Anti-Emperyalist Birliği, Köylüler Derneği, Japon Karşıtı Kadınlar Derneği, Çocuk Kolorusu, Kızıl Muhafızlar ve Çocuk Öncüleri'ni, yani halkın çeşitli kesimlerini birleştiren örgütleri ya da paramiliter örgütleri kurarak tüm halkı kapsayan direniş mücadelesine hazırlandı. Gerilla bölgelerinin her ilçesinde devrimci hükümetin organları kuruldu. Halk için evler inşa etmeye ve onlara atalarının hiç deneyimlemediği gerçek demokratik hak ve özgürlükleri sağlamaya koyuldular. Onlar halkın çıkarlarının gerçek savunucularıydı. Devrimci hükümet halka toprak dağıttı, çalışma, ücretsiz eğitim ve ücretsiz tıbbi bakım haklarını garanti altına aldı ve böylece tarihte ilk kez herkesin eşitlikten yararlandığı, herkesin birbirini desteklediği ve ileriye götürdüğü, karşılıklı saygının asil ahlakının hâkim olduğu bir toplum inşa etti. Gerilla bölgesinde ne ağırlığını ortaya koyan zenginler ne de borçların ve vergilerin ağır yükü altında ezilen yoksullar vardı.

Gerilla üsleri hiçbir acı ya da zorluğun yok edemeyeceği coşkuyla doluydu. Bu, toplumsal baskının prangalarından tamamen kurtulmuş, bağımsız yeni bir yaşam inşa eden insanların iyimser coşkusuydu. Halkın devrimci hükümeti tarafından dağıtılan toprakları parsellemek için kazıkları çakarken gong sesleri eşliğinde dans eden köylülerin mutluluğu, yüzyılın en büyük olayının, Jiandao'nun çöllerinde Koreli komünistler tarafından ilk kez gerçekleştirilen dünyanın kapsamlı dönüşümünün yaklaştığını müjdeliyordu. Yaşamları, zaten sürekli kan dökülmesine ve fedakârlıklara mal olan sürekli sınavlar arasında devam ediyordu, ancak halkın parlak gelecek hayalleri onlara umut aşıyor ve şarkılarına ilham veriyordu.

Doğu'nun bir köşesinde yüksek bir kale olan Jiandao bölgesindeki gerilla üsleri, düşmanın sürekli saldırılarına meydan okuyarak ulusal kurtuluş tarihinde muhteşem güzellikte yeni bir dönem yazıyordu. Anavatandaki insanların hayranlığını kazanarak gelecekteki mutluluğun sembolü haline geldiler. Nerede yaşarlarsa yaşasınlar ve idealleri ne olursa olsun, Kore halkı komünistler tarafından kendi kanları pahasına inşa edilen bu kaleyi tek yol gösterici ışığı olarak gördü ve ona yürekten destek ve cesaret verdi.

Kısacası, gerilla bölgeleri halka umut, iyimserlik ve neşe aşıyordu; buralar vaat edilmiş topraklardı, halkın ezelden beri hayalini kurduğu mutluluğun vaadiydi.

Gerilla üsleri Tokyo'daki imparatorluk merkezinin üst düzey yetkilileri için sürekli bir baş ağrısı kaynağı haline dönüşmüştü. Kore'nin kuzeydoğu sınırında, Tuman Nehri'nin hemen karşısında gerilla bölgelerinin bulunması düşman için sıkıntılı bir durumdu. Takagi Takeo bir keresinde Jiandao bölgesini "Mançukuo ve Japonya'ya karşı direnişin merkezi ve kuzeyden Kore üzerinden Japonya'ya uzanan komünist bir arter" olarak tanımlamıştı.

Japon militaristler Doğu Mançurya'daki gerilla üslerini “Doğu barışı için zararlı bir virüs” olarak tanımlıyorlardı ki bu ifade gerilla bölgesinden duydukları korkuyu açıkça yansıtıyordu.

Japon emperyalistlerinin bu bölgeden korkmalarının nedeni, bölgenin çok geniş olması ya da Kwantung Ordusunu alt edebilecek büyüklükte bir komünist gücün burada kamp kurmuş olması ya da Jiandao'dan fırlatılacak bir top mermisinin kraliyet sarayının çatısına ya da Tokyo'daki imparatorluk karargâhına düşme olasılığı değildi. *Bundan korkuyorlardı çünkü Japonlara karşı büyük nefret besleyen Koreliler o bölgedeki nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturuyordu ve bu Korelilerin çoğu Japon egemenliğine karşı savaşta tereddüt etmeden canlarını verecek kadar devrime bağlıdı.*

Bölgedeki komünistlerin ve Genç Komünistler Birliği üyelerinin yüzde 90'ından fazlasının Koreli olması, Japon yöneticilerin gerilla bölgesinden neden bu kadar endişe duyduklarını ve bunu Mançurya'yı etkin bir şekilde yönetmelerinin önündeki en büyük engel olarak gördüklerini açıklamaya yeterlidir. Hem “Eulsa Antlaşması” (1905'te imzalanan himaye antlaşması) ve Japon militaristlerin uydurduğu “Kore'nin Japonya tarafından ilhaki”na karşı anavatanda ve Mançurya'nın çöllerinde on yıldan fazla bir süredir savaşan Dürüst Gönüllüler Ordusu'nun cesur generalleri hem de çakmaklı tüfekleriyle donatılmış Bağımsızlık Ordusu'nun hayatta kalan kuvvetleri, o bölgede Japon ordusu ve polisine karşı hâlâ faaliyet gösteriyordu.

Koreli ve Çinli komünistler arasında kopmaz kardeşlik bağları örneği burada kuruldu ve Mançurya ve Çin'in tamamına yayıldı.

Jiandao'daki gerilla bölgesi “Doğu barışı için zararlı bir virüs” değil, tam tersine bu barışın ışığı oldu.

Devrimimiz için gerilla üsleri kurma yönündeki stratejik görevimizi yerine getirme çabalarımız, Japon militarist güçlerinin Japon karşıtı silahlı mücadeleyi daha beşiğindeyken boğmayı amaçlayan toptan bir “cezalandırma” operasyonu başlatmasıyla ciddi bir sınavdan geçti. Ancak bu yakıp yıkma operasyonlarının sonucu Jiandao'da gerilla üslerinin kurulmasını hızlandırmak oldu.

1932 baharında, Mançurya'daki Japon Kwantung Ordusu ve Kore'deki ordu güçleri, Jiandao olayı olarak adlandırdıkları durumla başa çıkmak için alınacak önlemleri tartıştılar. Plan, oradaki devrimci hareketi bastırmak için Kore'deki ordularından bir görev gücünü Jiandao'ya göndermekti. Buna göre, Kore'nin Ranam kentindeki Japon ordu tümeninden bir alay, Kyongwon garnizonunun birlikleri, bir süvari birliği, bir sahra topçu taburu ve bir hava kuvvetleri bölüğüyle takviye edilmiş bir Jiandao görev gücü, hasat mevsimi ve mevsimsel bahar yiyecek kıtlığı sırasında isyan alevlerinin yükseldiği doğu Mançurya'daki

dört ilçeye doğru yola çıktı. Bu özel birlik köy ve kasabalarda büyük bir tahribat meydana getirmiş, ülkelerinin özgürlüğü ve bağımsız bir yaşam için ayaklananları katletmiş ve evlerini yakıp yıkmıştır.

Düşmanın vahşeti Nisan 1932'nin başlarında Dakanzi'ye saldırmasıyla başladı ve Wangqing'in tarlalarını ve dağlarını kan gölüne çevirdi. Dakanzi, Ri Kwang, Ri Ung Gol ve Kim Yong Bom'un hasat zamanı mücadelesine önderlik ettiği ve Kim Chol, Ryang Song Ryong, Kim Un Sik, Ri Ung Man, Ri Won Sop ve diğer yoldaşların kamu güvenlik ofisini basarak silah ele geçirdiği köydü. Ranam 19. Tümenin büyük kuvveti topçu ateşi, makineli tüfekler ve uçakların koruması altında ilerlerken, köyde konuşlanmış olan Wang De-lin komutasındaki ulusal kurtuluş ordusu birliği aceleyle Mopan Dağı üzerinden Xidapo'ya çekildi ve köyün savunma birliği "cezalandırıcı" güce teslim oldu.

Dakanzi'yi işgal eden Japonlar Wangqing sokaklarını bombaladı ve ardından kasabaya saldırarak sakinlerini öldürdü, evleri ateşe verdi ve mallarını yağmaladı. Wangqing'in en zengin adamı olan ve bölgedeki en büyük mülkün sahibi olan Li Heng-zhong'un evi bile işgal kuvvetleri tarafından yakıldı.

Bunu Deyuanli ve Shangqingli köylerinin yok edilmesi izledi.

Yaşanan vahşet o kadar acımasız ve korkunçtu ki Wangqing sakinleri bu vahşet hakkında bir ezgi bile yazmıştı;

Nisan 1932'nin altısında,

Dakanzi Japonlar tarafından saldırıya uğradı,

Mermiler patlıyor, etraftaki tepelerden gürleyerek geçiyordu.

Kurşun ve şarapnel yağmuru altında ve uçaklardan atılan bombalar

Fakir insanlar katledildi.

Daduchuan'dan yükselen alevler gökyüzüne yükseldi, Deyuanli köyü küle döndü. Masum insanlar tarlaların her yerinde öldürüldü ve Wangqing tarlaları ıssızlaştı.

Mançurya'nın proleter kitleleri, birlik içinde ayağa kalkın ve düşmanla savaşın.

Akan kan bizi sahaya çıkmaya ve zafer bayrağını yükseltmeye itiyor.

Bu barbarca "cezalandırma" operasyonunda evlerini ve ailelerini kaybetmiş olan kalabalıklar Xiaowangqing ve Dawangqing vadilerine akın etti. Japon uçakları savunmasız mültecileri bile bombaladı. Wangqing'deki

nehirlerin temiz suları aniden kanla kırmızıya boyandı. Ölü insanların bağırsakları nehirlerden aşağı sürüklendi.

Yaşlı Ma tarafından yönlendirildiğimiz Zhuanjiaolou köyü, Jiandao görev gücü tarafından işlenen vahşetten büyük zarar görmüştü. Savunmasız köye saldıran barbar vahşiler çok sayıda genç, kadın ve çocuğu bir eve kapatmış ve yakarak öldürmüştü. Köy bir anda küle dönmüştü. Doğu Mançurya'daki birçok ilçenin “Zhuanjiaolou'daki Katliamı Protesto Etmek İçin Hemşerilerimize Çağrı!” başlıklı yazılı bir protesto yayınlaması, “cezalandırma” eyleminin ne kadar kapsamlı ve ne kadar acımasız olduğunu göstermektedir.

Jiandao'daki devrimin başlıca üslerinden Luozigou ve Xiaowangqing yakınlarında bulunan Zhuanjiaolou, ilk yıllardan itibaren Japon karşıtı mücadelenin güçlü devrimci etkisi altında kalmıştı. Binlerce köylüye, salcıya ve keresteciye ev sahipliği yapan vadi, parti, Genç Komünistler Birliği ve halkın çeşitli kesimlerinin devrimci örgütleri gibi öncü örgütlerin faaliyetleri için iyi bir zemin sağlıyordu. Bahar mücadelesi sırasında bu örgütler, köye yerleşmiş olan savunma birliklerinin imha edilmesi için kitleleri seferber etmişti.

Bu kitlesel ayaklanmadan korkan savunma birliklerinin üyeleri dağlara kaçmış ve eşkıyalığa başlamıştı.

Mücadele başarılı olmuş, ancak 13 kişi öldürülmüştü.

Bu mücadelelerin oluşturduğu ateşli girdap Zhuanjiaolou'yu yiğit devrimciler için bir yetiştirme alanına dönüştürdü. Wangqing gerilla birliğinin 3. bölüğünün komutanı olan Jang Ryong San, Zhuanjiaolou ve Shanchakou arasında bir salcı olarak çalışmıştı. Ri Kwang'ın yüz hanenin muhtarı kılığında çalıştığı Hamatang, Zhuanjiaolou'dan sadece birkaç mil uzaktaydı.

Düşman bir komünisti öldürmek için bütün bir köyü yok etmekten çekinmiyordu: “Bir komünisti yok etmek için yüz kişiyi öldürmek” diye bir sloganları bile vardı. Çin-Japon savaşı sırasında kuzey Çin'deki Japon kuvvetlerinin komutanı Okamura Yasuji tarafından kuzey Çin'deki kurtarılmış bölgeye başlatılan saldırıda uygulanan herkesi öldürme, her şeyi yakma ve her şeyi yağmalama şeklindeki üç noktalı politika aslında daha önce 1920'lerde Jiandao'ya yapılan “cezalandırıcı” seferde uygulanmış ve 1930'ların başında doğu Mançurya'daki gerilla bölgeleri yok edildiğinde yakıp yıkma politikasıyla doruğa ulaşmıştı.

Japon emperyalistleri tarafından Kore ve Mançurya'da “halkı haydutlardan ayırmak” amacıyla benimsenen üç nokta politikası ve sözde köy merkezleştirme politikası, Fransız sömürgeciler tarafından Cezayir direniş güçlerini bastırmak

için askerî operasyonlarda uygulandı ve Amerikalılar tarafından Vietnam'da daha da geliştirildi.

Sandaowan, Hailangou, Longjing, Fenglindong ve Yanji İlçesindeki diğer tüm bilinen devrimci köyler cesetlerle doluydu. Hunchun İlçesindeki Sanhanli ve çevresinde 1.600'den fazla ev yakılıp yıkıldı. Sadece Yanji İlçesinde katledilen insan sayısı on bini bulmuştur. Jiandao görev gücü tarafından işlenen tüm suçları kınamak için hiçbir kelime yeterince güçlü olamaz.

Japonlar, Jiandao sakinlerini öldürmenin ve mallarını yağmalamanın yanı sıra basit mutfak gereçlerini bile yok ettiler. Pişirme kaplarını yok ettiler ve yerden ısıtma düzeneklerini devirdiler. Kalan evleri yıktılar ve yapı elemanlarını Daduchuan kasabasına taşıdılar. Mülteciler derme çatma ot kulübelerde uyumak ve tencere olmadan sıcak taşlar üzerinde yemek pişirmek zorunda kaldı.

Kaçamayan köylüler, Dakanzi veya Daduchuan kasabalarına zorla taşınmayı kabul etmedikleri takdirde ölümle tehdit edildiler.

“Cezalandırıcı” güç, zorla tahliye emirlerini uygularken toprak sahipleri için hiçbir istisna yapmadı. Japon karşıtı gerillalar için gerekli olan gıda malzemelerinin ve diğer malların önemli bir kısmının toprak ağalarından ve mülk sahibi insanlardan geldiği bir sır değildi. Bu nedenle düşman bu malzemelerin kaynağını kesmeye ve zaten sürekli yiyecek ve giyecek sıkıntısı çeken devrimci orduyu boğmaya çalıştı.

Düşmanın inatçı takibiyle taciz edilen devrimci kitleler, düzenli yemek yemeden dağlarda gezindiler. Ancak dağlar her zaman güvenli bir barınak sağlamıyordu. En derin vadilerin bile çıkmaz sokakları vardı ve mülteciler ormanda saklanmak zorunda kalıyordu. Böyle bir durumda bir bebeğin ağlaması herkes için ölüm demekti.

“Cezalandırıcı” birlikler bir grubun saklandığı yere yakın bir yerde arama yaparken, bir kadın bebeğini emzirdi ve ağlayıp devrimci kitlelere yıkım getirmesini önlemek için ona sıkıca sarıldı. “Cezalandırıcı” birlikler bölgeden çekildiğinde, kadın bebeğinin öldüğünü gördü. Benzer trajediler Jiandao'nun her köyünde ve her vadisinde yaşandı.

Bu tür kazalardan kaçınmak için bazı kadınlar bebeklerini afyonla uyutarak derin uykuya dalmalarını sağlıyordu. “Cezalandırıcı” birliklerin ardı arkası kesilmeyen zulmüne dayanamayan bazı kadınlar sevgili bebeklerini yabancılara bile verdiler.

Bu ülkenin kadınları, devrimci kitleler ve silah arkadaşları uğruna, onlar için kendi yaşamlarından daha değerli olan Japon karşıtı mücadele uğruna yürek parçalayıcı sınavlar verdiler.

Burjuva hümanistleri komünistlerin anne sevgisiyle alay edebilir, bir kadının bebeğine karşı nasıl bu kadar acımasız olabileceğini ya da onun hayatı konusunda nasıl bu kadar sorumsuz davranabileceğini sorabilirler.

Ancak bu kadınları bebeklerinin ölümünden sorumlu tutmamalıdır. Eğer bu kadınların bebeklerinin yumuşak bedenlerini kuru yapraklara gömerken ve bebeklerini yabancıların bakımına bırakırken ne kadar acı gözyaşı döktüklerini ve bu kadınların kalplerinde ne kadar derin yaralar açtıklarını bilselerdi, insan kasaplarını Jiandao'ya gönderen Japon emperyalistlerini lanetler ve onlardan nefret ederlerdi. Bu ülkenin kadınlarının anne sevgisini ayaklar altına alma suçu, Japon militarizminin şeytanlarından başkası tarafından işlenmemiştir.

Eğer geçmişini telafi etmek istiyorsa, Japonya bu suçlardan tövbe etmelidir. Geçmişte işlenen suçlardan duyulan pişmanlık elbette hoş bir duygu değildir, ancak böyle bir pişmanlık ne kadar acı ve utanç verici olursa olsun, annelerimizin ve kız kardeşlerimizin kendi kanlarından ve canlarından olan insanları yabancıların kurduğu çitlerin gölgesinde bırakmaya zorlanırken ya da bebeklerinin boğazına afyon tıkarırken hissettikleri yürek parçalayıcı ıstıraptan çok daha kolay katlanılabilir bir duygu olacaktır. Japonya yöneticileri, geçmişte işledikleri suçların kanıtlanmasını talep ederken, orduları tarafından katledilen milyonlarca Korelinin anısıyla alay etmeye devam etmektedir.

Devrimci kitleler Japonlar tarafından kentlere sürülmek ya da dağların derinliklerine gidip orada yaşamak ve mücadeleye devam etmek seçenekleriyle karşı karşıya kaldılar.

Verimli çeltik tarlalarını terk ederek Jiandao'ya gelen bu Korelilerden kaçış düşmanın Japon ordusunun egemenliği altındaki kasabalara taşınma emrine itaat edecekti?

Jiandao sakinlerinin çoğu, Japon sömürgeciler tarafından geçim kaynaklarından mahrum bırakılan ve *Ryultoguk* gibi vaat edilmiş toprakların peşinde memleketlerini terk eden yoksul köylülerdi. Bölgenin yetkilileri ve toprak ağaları tarafından kanları akıtılsa da yoksul köylüler, Laoyeling ve Haerbaling sıradağlarındaki dik tepe yamaçlarını ve vadileri, taşları kaldırarak ve ağaç köklerini sökerek büyük çabalarla geri kazanmışlardı. Her ne kadar yakıp yıkararak tarım yapmak yorucu ve yoksul olsalar da bu köylüler, Japonlar tarafından taciz edilmedikleri için hallerinden memnundular. İçlerinden hangisi, alın terleri ve kanlarıyla verimli hale getirdikleri evlerini ve topraklarını geride bırakarak Japonların şehirlere gitme emirlerine itaat edecekti? Katliamı yaşamış olan Wangqing halkı için belirlenen sınav buydu.

Birkaç kişi düşmanın vahşeti karşısında dehşete kapılarak kasabalara doğru ilerlemeye başlamıştı. Ancak yeni bir dünya görmeyi arzulayan ezici çoğunluk, düşman tehdidine rağmen dağların derinliklerine doğru ilerledi. Daha dün aynı köyde devrim için sevinç ve hüznü bir arada paylaşan insanlar şimdi birbirlerinden ayrılıyor, kimileri kasabalara kimileri dağlara gidiyordu.

Dağları seçenler, Wangqing ilçe kasabasından (Baicaogou) 25 mil uzaklıktaki Xiaowangqing ve Dawangqing'in büyük ormanlarına taşındı. Ri Chi Baek'in ailesi de bu sıralarda Zhongqingli'den Macun'a taşındı.

Wangqing ilçe parti komitesi ve diğer ilçe teşkilatları Xiaowangqing'de üslerini kurmuşlardı. Yanji İlçesindeki Xilinhe, Taipinggou, Wangougou ve Beidong arasında hareket ederek faaliyet gösteren Doğu Mançurya geçici komitesi nihayet 1933 baharında Jiandao'da devrimin merkezi ve başkenti haline gelen Xiaowangqing'deki Lishugou vadisine yerleşti. Tarihin akışı bizi ve Çin partisini, bizim devrimimizi ve Çin devrimini bir araya getirdi ve tek bir kalbi paylaşır hale geldik.

Wangqing gerilla üssü, Yaoyinggou'yu yetki alanına dahil eden 1 numaralı bölge ve Macun ve Shiliping'i kontrolü altında tutan 2 numaralı bölge de dahil olmak üzere beş organize devrimci bölgeden oluşuyordu.

O günlerde Wangqing gerillaları üç bölük halinde gruplandırılmıştı; önde gelen komutanları ve liderleri Ri Kwang, Ryang Song Ryong, Kim Chol, Jang Ryong San, Choe Chun Guk ve Ri Ung Man idi.

Wangqing'e vardığımda, Wangqing gerilla gücünün kurucularından Ryang Song Ryong ve ilçe parti komitesi sekreteri Ri Yong Guk tarafından verilen bilgilendirmeden öğrendiğim buydu. Bu yoldaşlar, 1932 sonbaharında oradaki durum hakkında bilgi edinmek için Wangqing gerilla üssünü ziyaret ettiğimde bana etrafi gezdirmişlerdi.

O dönemde, Wangqing İlçesindeki gerilla bölgelerini dolaşırken, başlıca parti örgütlerinin, Japon Karşıtı Derneğin, Japon Karşıtı Kadınlar Derneğinin ve diğer kitle örgütlerinin çalışmalarına rehberlik etmişim. Ayrıca Çin milliyetçisi Japon karşıtı birimlerde faaliyet gösteren siyasi işçilerden de raporlar almışım.

Yine bu sıralarda Doğu Mançurya'nın farklı ilçelerindeki mühimmat fabrikalarında çalışan işçilere ve gerilla ordusu komutanlarına patlayıcı silahlar üzerine kısa bir eğitim vermiştik.

O günlerde Wangqing İlçesinin liderleri gıda sorununa çözüm bulmak için kafa patlatıyorlardı. Sadece birkaç düzine evin bulunduğu Xiaowangqing'deki dar vadiye binden fazla insan akın etmişti. Yiyecek rezervleri hepsini

besleyemeyecek kadar azdı. Gerillalar ara sıra düşmana saldırıp yiyecek ele geçiriyordu ama bu miktar üslerdeki çok sayıda insanın açlığını gidermeye yetmiyordu. Gerilla bölgesindeki küçük kurak arazilerden elde edilen hasadın katkısı da ihmal edilebilir düzeydeydi.

Bu koşullar altında, gıda sorununun şimdilik boş arazilerdeki ürünlerin hasat edilmesiyle çözülebileceği öne sürüldü. Kimsesiz araziden kastım gerilla üsleri ile düşman hakimiyetindeki bölgeler arasındaki terk edilmiş tarım arazileridir.

Xiaowangqing ve Dawangqing yakınlarında terk edilmiş köyler vardı. Barbar “cezalandırıcı” gücün uyguladığı zulme dayanamayan köylüler, bazıları düşman bölgesine, bazıları da gerilla bölgesine kaçmış ve ürünlerini hasat etmeden bırakmışlardı. Ürünlerin bir kısmı düşman bölgesine kaçan toprak ağalarına ve gericilere, bir kısmı da Japonların süngü zoruyla Baicaogou ve Daduchuan’a göç ettirdiği köylülere aitti.

Terk edilmiş ekinlere düşman bölgesine kaçanlar da göz dikmişti. Toprak ağaları ve gericiler her gün at arabaları ve diğer araçlarla silahlı meşru müdafaa birliklerinin korumasında gelip ekinleri topluyor ve götürüyorlardı. Hatta bazen gerillaların harman yerine yaklaşır ateş açıyorlardı.

Bunu göz önünde bulundurarak, tüm gerilla bölgelerinde hasat ekipleri oluşturmaya ve üssümüzdeki tüm insanları gecikmeden kimsenin olmadığı topraklardaki mahsulleri toplamaları için seferber etmeye karar verdik. Wangqing halkını bu karardan haberdar ettik ve kararın uygulanması için gereken önlemleri onlarla tartıştık. Hasat ekibi Xiaowangqing’in girişinde ekinleri biçmeye başladı ve Daduchuan’a doğru ilerledi. Tahıl biçilir biçilmez harmanlanıyor, ardından gerilla bölgesi sakinlerine dağıtılmak üzere depolanıyordu.

On üç haneli köyün altındaki tarlalarda çalışan hasatçılar, bir seferde beş fişek alabilen tüfeklerle donatılmış meşru müdafaa birliklerine karşı Kızıl Muhafızlar tarafından korunmak zorundaydı. Biçerdöverlerin üstünden ateş eden iki taraf arasında zaman zaman şiddetli çatışmalar oluyordu. Hayatlarını tehlikeye atarak mahsulleri toplamak için gece gündüz çalışan Wangqing halkının kahramanlığı bizi derinden etkilemiştir.

Mücadele ne kadar zorlu olursa olsun, Xiaowangqing’den ayrılırken üsteki her şeyin amaçladığımız gibi gittiğinden emindim.

Gerilla üssüne dönerken kendime iki önemli görev belirledim. Birincisi gerillaların saflarında geniş çaplı bir genişleme sağlamak, ikincisi ise operasyon alanımızın Tuman Nehri bölgesine kaydığı yeni duruma uygun olarak tüm toplumsal katmanların yurtsever güçlerini bir araya getirmek için birleşik

cephenin çabalarını yoğunlaştırmaktı. Ayrıca Çinli milliyetçilerin Japon karşıtı birlikleriyle de çalışmamız gerekiyordu.

Bize Zhuanjiaolou'ya kadar rehberlik eden yaşlı adam Ma, Luozigou'ya dönmüştü.

Japon Karşıtı Derneğin yaşlı Ma'nın yerine rehberimiz olarak sağladığı neşeli adam bize Wangqing gerillalarının küçük birlikleri ve Yaoyinggou ve Sishuiping'i işgal eden Japon "cezalandırıcı" birliklerini nasıl yendikleri hakkında ilginç bir hikâye anlatmıştı.

Ertesi gün, Japon Karşıtı Halk Gerilla Ordusu'nun bayrağı dalgalanırken ve ilerleyen kolumuzun başında borazanlar çalarken Wangqing'in 1 numaralı bölgesinin merkezi olan Yaoyinggou'daki gerilla bölgesine yürüdük.

Yeğeni Choe Kum San savaşta ölmeden önce benim emir subaylığımı yapmış olan Hong Yong Hwa adlı kadın, Çocuk Kolordusu'nun 20 kadar üyesiyle birlikte koşarak yol kenarına geldi ve el sallayarak bizi karşıladı. Wangqing 1. Bölge Parti Komitesi'ne bağlı olarak kadınlarla yapılan çalışmalardan sorumluydu. Gerillalar ve Japon karşıtı Çin birlikleri için yaptığı özverili çalışmalardan dolayı askerler ve halk tarafından büyük saygı görüyordu.

O gün Yaoyinggou halkı bizim için darı keki ve karabuğday eriştesi hazırladı. Akşam bizi Çocuk Kolordusu tarafından verilen bir gösteriye davet ettiler.

Wangqing bölgesi 1 No'lu parti komitesinin organizasyon bölümü başkanı Ri Ung Gol, askerlerin ve halkın birlikte eğlenmelerini gözleri yaşararak izledi. "General Kim Il Sung," dedi," aylardır birliğinizle ilgili haberler duyuyoruz. Güney Mançurya'ya yaptığımız seferin ardından Kuzey Mançurya'daki Dunhua ve Emu'ya saldırdığımızı duyduk. Buradaki insanlar uzun zamandır birliğinizi bekliyordu. Şimdi kalplerimiz kendini daha güçlü hissediyor."

Kutlamadan ayrıldım ve onu ilçe parti komitesinin ofisine kadar takip ettim. Gerilla bölgesinin çalışmalarını tartışarak saatler geçirdik. Dikkatimiz Zhuanjiaolou gibi yerlerde partiyi ve diğer devrimci örgütleri nasıl genişletmemiz gerektiği ve gerilla bölgesindeki tüm insanları nasıl silahlandırmamız gerektiği üzerinde yoğunlaştı.

Gerilla bölgesinin savunulması için alınacak önlemler üzerinde çalışırken, bir haberci bize düşman yönetimindeki bölgeden gizli bir not getirdi. Notta kısaca Daxinggou'daki Japon garnizon birliklerinin ertesi gün gerilla bölgesine saldıracağı belirtiliyordu.

Ri Ung Gol, sanki düşmanın saldırı girişiminden kendisi sorumluymuş gibi alaycı bir gülümsemeye, “Geçen yıl aralık ayında kendilerine saldıran gerillaların intikamını almaya geliyor olmalılar,” dedi.

Yaoyinggou. “Bu şeytanlar yüzlerce kilometrelik bir yolculuk yapmış olan konuklarına bile gereken saygıyı gösteremiyorlar. Siz ayrılmadan önce birliğinizi birkaç gün dinlendirmeyi planlıyorduk. Ne talihsiz bir tesadüf!”

“Olamaz!” “Hayır!” dedim. “Bu sevindirici bir tesadüf. Savaşmadan geçen bunca aydan sonra adamların elleri kaşınıyordu. Dakanzi, Zhuanjiaolou, Deyuanli ve Sanhanli’de halkımız tarafından dökülen kanın bedelini düşmanın ödemesinin zamanı gelmiş gibi görünüyor.” Ri Kwang’a bir haberci göndererek birliğini acilen Yaoyinggou’ya nakletmesini söyledim.

Ri Ung Gol elindeki sarma sigarayı bir süre tedirginlikle içtikten sonra partiye gitmek ve Kızıl Muhafızların komutanını çağırmak üzere ayağa kalktı. Yüz ifadesinden genel bir seferberlik emri vermeye karar verdiği anlaşılıyordu.

Gülümseyerek onu kolundan tuttum ve koltuğuna geri çektim.

“Yoldaş Ung Gol, Kızıl Muhafızlara düşmanın geldiğini söyleyeceksiniz, değil mi? Parti şu anda zirvede gibi görünüyor. Bu yüzden onları rahatsız etmeyin lütfen. Bir saat içinde hepsini evlerine gönder ve ertesi sabahın erken saatlerine kadar rahatça uyusunlar. Ben de adamlarımı bu gece erkenden rahat bir uyku çekmeleri için göndereceğim.”

Düşmanın çok yakında bize saldıracağını bildiğimiz halde onları uyarmak yerine askerlerin ve halkın eğlenmesine izin vermek normal askerî uygulamalara aykırı görünebilir. Aynı zamanda askerî işlerden de sorumlu olan ilçe parti komitesinin organizasyon bölümü başkanının bana tedirginlikle bakması gayet doğaldı.

Yine de düşmanın niyetleri hakkındaki haberi kendimize sakladık. Adamlar önerdiğim gibi yataklarına gönderildi. Yürüyüşün yorgunluğu hâlâ üzerlerindeyken onları heyecanlandırmak istemedim. Çok iyi biliyordum ki, savaş emirleriyle ruhları tahrik edilen hiçbir cesur adam uyuyamazdı.

“En azından bu gece uykularının bölünmesine izin vermemeliyim. Geçen kış boyunca ne kadar çok uykusuz gece geçirdiler!” O gece aklımda en çok bu düşünce vardı. Belki de bir gerilla komutanı için uygun olmayan bir hoşgörü durumuydu. Her ne olursa olsun, adamlar saat on birde derin bir uykuya dalmışlardı.

Zhuanjiaolou’dan gelen rehberimiz ve düşmanın elindeki bölgeden gelen haberci, muhtemelen kararımın doğruluğundan emin olamadıkları için gece

yarısına kadar uyuyamadılar. Organizasyon bölümünün başındaki Ri Ung Gol da yatağında dönüp duruyordu.

“Yürüyüşümüz sırasında Yaoyinggou’nun girişindeki tepeleri büyüleyici buldum. Orada savaşıma ne dersiniz?” Bunu fısıltıyla önerdim. “Tepelerin etekleri boyunca uzanan bir kara yolu var, değil mi?”

Ri Ung Gol sözlerime doğrulmuş bir şekilde cevap verdi. “Dabeigou’nun batısındaki tepeleri mi kastediyorsun? Onlar doğal bir kale.”

Sabah saat dört sularında hâlâ bu soruyu tartışıyorduk.

Çok geçmeden Yaoyinggou’nun kapısı olan tepelere tırmandık. Kızıl Muhafızların komutanı ve Zhuanjiaolou’dan Japon Karşıtı Dernek üyesi bize eşlik etti. Tepelerin güney tarafları sarp kayalıklardan oluşuyordu ve bu kayalıkların dibinden bir araç yolu geçiyordu. Yola paralel olarak Xiaotonggou adında bir nehir akıyordu. Tepeler gerillalar için doğal barınaklar sağlayan kayalarla doluydu.

Kayalıkların arasına taş yığınları inşa ettik ve sonra Yaoyinggou’daki Kızıl Muhafızların tüm adamlarını, benim birliğimi ve özel müfrezenin bazı üyelerini toplayıp tepelere götürdük. Onlara donmuş toprağı kazmalarını söyledim ve savaş emirleri verdim, bu emirler şu şekilde cesaretlendirici bir konuşmayla sona erdi:

Atalarımız arazinin bu tür özelliklerini zapt edilemez olarak tanımlardı. Savunanlara son derece avantajlı, saldıranlara ise dezavantajlı! Zapt edilemez bir kale iyi bir şeydir, ama ben sizin savaş kabiliyetinize daha çok güveniyorum. Yoldaşlar, artık bir trajedi şarkısı söylemeyin, ama bırakın düşman bugün halkımızın döktüğü kanın bedelini ağır ödesin. Kana kan!

O gün, dört kamyonla Yaoyinggou vadisine doğru ilerleyen 80’den fazla Japon askeri pusuya düşürüldü ve birçoğu öldü ya da yaralandı.

Ertesi gün, Daxinggou’daki Japon garnizon birlikleri Yaoyinggou’ya tekrar topyekûn bir saldırı başlattı, ancak kaçmadan önce ağır kayıplar verdiler.

Bu Jiandao’daki gerilla bölgesinde yaptığımız ilk savaştı. Muhtemelen tarihçiler tarafından Yaoyinggou gerilla bölgesinin savunma savaşı olarak adlandırılmıştır.

Ertesi günün akşamı Yaoyinggou sakinleri Dabeigou köyünde zaferi kutladılar. Olayı bugün bile hatırlıyorum. Çeşitli örgütlerin temsilcileri yumruklarını havada sallayarak coşkulu kutlama konuşmaları yaptılar. Tabii ki ben de o gece hararetle bir konuşma yaptım.

Sanırım o kış ya da bir önceki sonbaharda Yaoyinggou'da O Jin U ile tanışmıştım. Bu vesileyle Xiaobeigou köylüleri O Jin U'nun eğitmen olarak görev yaptığı Çocuk Kolordusu okulunda onurumuza bir karşılama toplantısı düzenlemişlerdi. Zaman zaman ilk karşılaşmamızı derin bir duygusallıkla hatırlıyor ve o zaman elimde dipçiği yere dayalı bir Model 38 tüfekle konuşurken benden çok etkilendiğini söylüyor. O zamanlar on beş ya da on altı yaşındaydı ve belimde asılı duran mavzerle oynayarak peşimden gelirdi. Onu çok kıskanıyor gibiydi. Hepimiz 38 model tüfeklerle ya da en modern tabancalarla donatılmıştık.

O Jin U'ya gerilla ordusuna katılmak isteyip istemediğini sordum. Başvurduğunu ama çok genç olduğu için kabul edilmediğini söyledi. Ertesi yıl ya da bir yıl sonra onu 4. Wangqing bölümüne kabul ettik ve Kuzey Mançurya'ya bir keşif gezisine götürdük.

Düşmanı püskürttükten sonra Xiaowangqing'e doğru yola çıkmaya hazırlanırken ve parti ile kitle örgütlerinin çalışmaları hakkında bilgi edinirken, önemli bir askerî meseleyi görüşmek üzere Macun'a gitmemizi isteyen bir haberci geldi.

Yaoyinggou'dan hemen ayrıldık.

Xiaowangqing'e vardığımızda Wang Run-cheng, diğer adıyla Ma Ying ve iki adam tarafından karşılandık. Wang daha çok, alışılmadık derecede büyük kafalı bir adam anlamına gelen Wang *danaodai*-lakabıyla tanınıyordu.

Dagezi ve gerilla bölgesinin diğer bazı personeli beni Macun'un arkasındaki tepenin eteklerine ve kaldığım ve Doğu Mançurya parti komitesi temsilcileriyle tanıştığım yaşlı adam Ri Chi Baek'in evine götürdü. *Dagezi* Ri Yong Guk'un lakabıdır, uzun adam anlamına gelir. O zamanlar Wangqing ilçe parti komitesinin sekreteriydi. "Gezginlerin evi" haline getirilmiş bir bekârlar odası vardı ama 'gezginlerin evi' kalabalık ve gürültülü olduğu için yaşlı adamın evinde kalmaya ikna edildim. Ri Chi Baek, Kim Jung Gwon'un kayınpederiydi ve yaşlı adamın karısının adı So Song Nyo idi.

Ri Chi Baek'in ailesinin hepsi vatansever ve devrimciydi.

Evinde Wang Run-cheng ve arkadaşlarıyla görüşmek için *dabushanzi* (Çin elbisesi) giydim.

"Wangqing'e gelişiniz için tebrikler!" Wang *danaodai* beni karşıladı.

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim" diye karşılık verdim ve ellerini sıktım.

Yabancıysa olduğum Wangqing'de eski bir tanıdığım olan bir devrimciyle karşılaştığım için şanslıydım.

Onunla ilk kez Antu'da, Güney Mançurya'daki harekattan döndükten sonra Çin milliyetçilerinin Japon karşıtı birlikleriyle çalışmaya yoğunlaştığım sırada tanışmıştım. O günlerde o ve Chen Han-zhang, Komutan Meng'in ulusal kurtuluş ordusu alayının askerleriyle birlikte çalışıyorlardı.

Komutan Meng'in alayı kuzeyden hareket etmişti.

Tang Juwu'nun Liaoning bölgesindeki meşru müdafaa ordusu birlikleriyle temas kurmak ve onlarla iş birliğine girmek için Mançurya'dan Antu bölgesine gitti. Wu Yi-cheng ile birlikte ulusal kurtuluş ordusu birliğinde çalışan Çinli komünistler, kuzey ve güney Mançurya'daki Japon karşıtı güçlerin ittifakını sağlayarak Japon karşıtı mücadeleyi Mançurya geneline yaymaya çalışıyorlardı.

Komutan Meng'in alayı, Wu Yicheng tarafından askerî amaçlar için para toplamak üzere ihtiyaç duyulan afyonu elde etmek üzere başka bir görevle Antu'ya gönderilmişti. Antu bölgesi önemli bir afyon ve insam (ginseng) kaynağıydı. Tang Ju-wu da o bölgede afyon ticareti tekeli kurmak amacıyla adamlarını Antu'ya göndermişti. O günlerde afyon para yerine kullanılıyordu.

Ri Kwang'ın evinde düzenlenen Japon karşıtı askerler komitesi toplantısında Wang Run-cheng yarı şakayla, "Yoldaş Kim Il Sung," dedi, "Ulusal Kurtuluş Ordusu birliklerinin Dunhua ve Emu'ya saldırıda sizin birliğinizle iş birliği yaparak elde ettiği başarı afyona bağlanabilir. Antu'da elde edilen ve adamlarım arasında dağıtılan büyük miktarda afyon onların moralini güçlendirdi."

Bu tür konularda fikirlerimizi açıkça söyleyebilecek kadar birbirimizi tanıyorduk.

Wang, Antu'daki çalışmalarımız sırasında bize çok yardımcı oldu. Benimle Hu Jin-min ya da Zhou Bao-zhong arasındaki iletişimi sağlamak için mesajlar taşırdı. Ulusal Kurtuluş Ordusu'nda propagandadan sorumlu olduğu için, alay, tabur ve bölük karargahları bir yana, komutanların karargahlarına bile serbestçe girebiliyordu. Benim için ve ulusal kurtuluş ordusunda görevlendirilen komünistler için iyi bir elçiydi.

Normal bir okulda eğitim görmüş entelektüellerde genellikle olduğu gibi Wang da iri yapılı bir adam olmasına rağmen nazik ve iyi huyluydu. Ningan'daki normal okul günlerinde, Pekin, Nanjing ve Tianjin gibi büyük şehirlerde okumuş okul arkadaşlarının etkisiyle devrimci davayı benimsemişti. Devrimci davaya olan nihai bağlılığı özellikle il parti komitesinde yer alan Yoldaş Pan'ın etkisinden kaynaklanıyordu.

"Yoldaş Kim Il Sung," dedi Wang. "Devrim şu anda Doğu Mançurya'da şiddetle devam ediyor ve bu durumda sizden çok şey bekliyoruz. Doğu

Mançurya'daki devrimin parti çalışmasını, gerilla faaliyetlerini ve ulusal kurtuluş ordusuyla birlikte çalışmayı geliştirecek yetenekli stratejistlere ihtiyaç duyduğu bir dönemde Wangqing'e gelmenizden büyük memnuniyet duyuyoruz.”

Kuzey ve Doğu Mançurya'daki gelişmeleri oldukça ayrıntılı bir şekilde analiz etti ve o dönemde Doğu Mançurya'daki parti örgütlerinin karşı karşıya olduğu görevlerle ilgili samimi bir görüş alışverişinde bulunduk. Tartıştığımız öncelikli görev, şimdiye kadar farklı gerilla bölgelerinde özerk olarak faaliyet gösteren birlikler üzerinde birleşik bir komuta sisteminin kurulması ve ayrıca askerî güçlerimizin artırılması ve niteliklerinin iyileştirilmesiydi. Bu konu daha sonra Tong Chang-rong ile de ayrıntılı olarak görüşüldü.

Sonuç olarak Wangqing'deki gerilla bölükleri tabur karargahlarının birleşik komutası altına alındı.

Bunu Doğu Mançurya'daki diğer ilçelerdeki bölüklerin taburlar halinde yeniden gruplandırılması ve komutanlarının yeniden atanması izledi. Bunlar gerilla savaşının tam ölçekli gelişimi için yapılan hazırlıklardı.

Bunlar Wangqing'e varışımıza damgasını vuran önemli olaylardı. Kısa sürede yeni çevremize alıştık. Faaliyet alanımızı her değiştirdiğimizde hissettiğimiz yabancılık duygusu kısa sürede yerini yeni yere bağlılığa ve merak duygusuna bıraktı.

1933 yılına gelindiğinde en sevdiğim insanların neredeyse tamamını kaybetmiştim. Annemin ölümü üç oğlunu yetim bırakmıştı ve bu üç çocuğun Xiaoshahe köyündeki sazlıkların arasındaki güzel evleri terk edilmiş ve örümcek ağlarıyla dolmuştu. Benden geriye kalan tek şey, yabancıların himayesindeki iki küçük erkek kardeşim ve sevgili oğullarını ülkeye vermiş olan ve şimdi Mangyongdae'deki eski evimde yalnızlık içinde yaşayan ve acı bir özlem duyduğum büyükanne ve büyükbabamdı. Onlara olan evlatlık bağlılığı duygularım evin ocağına kadar ulaşamıyordu ve kardeşlerime sevgiyle bakma arzum boşuna bir endişe kaynağıydı.

Kalbimin hassas duygularının herhangi bir etki oluşturabileceği tek yer, savaşacağı gerilla bölgesiydi. Buradaki insanlar benim için kendi büyükanne ve büyükbabam, kendi anne ve babam ve kendi kardeşlerim kadar değerli olacaktı. Evin hanımı So Song Nyo'nun karakterinde, kendi annemin sıcak karakterini, sevgisini ve yardımseverliğini yeniden keşfettim.

Düşmanın sürekli ablukası ve “cezalandırıcı” saldırıları nedeniyle, Doğu Mançurya'daki gerilla üsleri başlangıçtan itibaren sayısız sınavla karşı karşıya kaldı. Wangqing'in hafızamda sonsuza dek yer eden bu tarihi topraklarında

birçok savaş yapıldı, çok kan döküldü ve büyük acılara katlandık. Bazen tek bir günde çok sayıda insan öldürüldü ya da çok sayıda ev ve kışla yakıldı. Hastaneler yaralı askerler ve hastalarla dolup taşıyordu. Gerilla bölgesi boyunca yaşanan yiyecek sıkıntısı ve tekrarlayan kıtlık sayısız ölüme neden olmuştu. Bazen bir salgın hastalık Jiandao'nun tüm nüfusunu yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu.

Dünyanın o bölgesinde ne dükkânlar ne pazarlar ne tüccarlar ne de tedavüle para vardı. Burada değer yasaasının hiçbir etkisi yoktu. Halk için ayakkabı ve giysi, düşmanın erzaklarını ele geçirerek elde ediliyordu. Zaman zaman solcu sapsmalar gerilla bölgesini sarsıyor ve endişeye sürüklüyordu.

Yine de tüm bu zorluklar hiçbir şekilde oradaki yaşama egemen olmadı. Düşmanın zulmünden kurtulmuş bir halkın iyimser ruhuyla birlikte, biraz sınırlı ve göreceli bir anlamda da olsa, özgürlük ve mutluluk içinde yeni bir yaşam biçimi, gerilla bölgesindeki kalkınmanın ana çizgisini belirledi. Zorluklar çok büyüktü ama askerlerin ve sivillerin morali yüksekti. Mançukuo ve Japonya'nın idari gücünün ulaşamayacağı bu izole bölgede, Koreli komünistler dünyanın herhangi bir yerindekinden daha ilerici ve devrimci bir kültür ve ahlak anlayışı geliştirdiler.

Bu nedenle gerilla üssüne tüm kalbimizle değer verdik.

Ulusumuzun gerilla üssünü savunmak için gösterdiği kahramanca eylem her gün tüm doğu Mançurya'da gösterildi.

Günün savaşla doğduğu ve güneşin savaşla battığı kuzey Jiandao'nun ücra vadisi, patlayan mermilerin gürültüsü arasında bile yeni bir yaşam biçiminin ve yeni bir etiğin gelişmeye başladığı gerilla üssü- burası benim sevgili evim oldu.

“İdeolojiniz çöktüğünde, kişiliğiniz de çökecektir.”

Eulji Mundeok, Kore'nin en büyük kahramanları arasında yer almaktadır. En bildik zaferi, 612 yılındaki Salsu Savaşı'nda, Sui Hanedanı'nın Goguryeo'ya karşı düzenlediği büyük bir istilayı durdurmasıdır. Sui İmparatoru Yang, Goguryeo'yu yok etmek için yaklaşık 1 milyon kişilik devasa bir ordu göndermişti, ancak Eulji Mundeok, Sui ordusunu yıpratma taktikleriyle zayıflattı. Onları Goguryeo topraklarının derinliklerine çekerek takviye desteklerinden kopardı. Sui ordusunun yorgun ve moralsiz olduğu bir anda, Salsu Nehri'nde bir pusu kurdu. Nehir üzerindeki barajları serbest bırakarak Sui ordusunun çoğunu boğulmaya veya savunmasız kalmaya zorladı. Böylece Sui ordusunun büyük bir kısmı yok edildi; yalnızca birkaç bin asker evine geri dönebildi. Bu yenilgi, Sui Hanedanı'nın zayıflamasına ve daha sonra çöküşüne yol açtı. Eulji Mundeok'un stratejik zekâsı, yalnızca Goguryeo'yu değil, aynı zamanda Kore Yarımadası'nın bağımsızlığını da korumuştur. Kore halkı bu lideri ulusal bir kahraman olarak görür.

Gündüz Düşman Toprakları; Gece Bizim Topraklarımız

Macun'a vardığımızda, hak ettiğimizden daha fazla olduğunu düşündüğüm içten bir karşılama ile tekrar ağırlandık. Yaoyinggou'daki savaştaki başarımızın haberi Jiandao'da hızla yayılmıştı, Xiaowangqing sakinleri bizi büyük bir coşkuyla karşıladılar.

Düşmanın egemenliğinden tamamen kurtulmuş olan gerilla bölgesindeki yaşam bizi adeta büyülemişti.

Ancak bu yeni yaşamda olan biten her şey hoşumuza gitmiyordu. Jiandao'da devrimin başında bulunan bazı insanların çalışma ve düşünce tarzları bizi pek memnun etmiyordu.

Beni en çok şaşırtan şey, Doğu Mançurya'daki devrimciler arasında bir salgın gibi yayılan Solcu eğilim oldu.

Bu eğilim özellikle gerilla tabanını sağlamaştırma çalışmalarında göze çarpıyordu.

Mingyuegou ve Xiaoshahe'de yapılan toplantılarda gerilla üslerinin kurulmasını tartışırken, üç tip üs tanımında -tam ölçekli gerilla bölgesi, yarı gerilla bölgesi ve faaliyet üssü- ve bunlar arasında makul bir denge sağlanması gerektiği konusunda anlaşmıştık.

Ancak Doğu Mançurya'daki bazı komünistler sadece kurtarılmış bir alan şeklinde tam ölçekli bir gerilla bölgesinin geliştirilmesine yönelik heveslerini dile getirdiler ve yarı gerilla bölgesi ile faaliyet üssünün kurulmasına yeterince önem vermediler. İlk günlerde Wangqing'deki çabalar da kurtarılmış bölgelerin kurulmasıyla sınırlıydı. Örneğin Xiaowangqing gerilla bölgesi, bugün ülkemizdeki bir ilçe kadar büyük olan kurtarılmış bir alan şeklinde bir Sovyet bölgesi haline getirildi. Bu bölge devrimci güçlerin kontrolü altındaydı. O günlerde tam ölçekli bir gerilla bölgesine de Sovyet bölgesi deniyordu.

Bu geniş bölgenin üzerinde bir işçi-köylü hükümetini simgeleyen Sovyet bayrağını taşıyan kadrolar, özel bir şeyle uğraşmıyor, sadece "Devrim! Devrim!" Gerilla bölgesinin dışında nadiren savaştılar ama her gün proletarya diktatörlüğü kurmak ve proletarya için bir toplum inşa etmekle ilgili boş sloganlar atarak geçirdiler. Resmî tatillerde asker kışlarının bahçesinde ya da bir çocuk parkında toplanarak Rus dansları yapıyor ya da *1 Mayıs* şarkıları söylüyorlardı. Bazen Doğu Mançurya geçici komitesinden ve ilçeden

yöneticilerle bir araya gelir ve bir konu hakkında hararetli tartışmalar yaparlardı.

Biz de bahar mevsimini bu atmosferde, hiçbir şeye konsantre olamayarak geçirdik. Ancak zamanla bu solcu komünist hatanın ne olduğunu anlamaya ve düzeltmenin yollarını aramaya başladık.

Gerilla bölgesi insanlarla doluydu. Oluşumu sırasında binlerce mülteci ve sürgün sadece Wangqing üssüne akın etmişti. Hunchun, Yanji ve Helong'da da durum benzerdi.

Ekilebilir arazinin çok sınırlı olduğu bir dağ vadisinde bu kadar çok sayıda insanın bulunması yiyecek tedariki sorununu ortaya çıkarmıştı. Herkes fasulye lapası yemek zorundaydı. Fasulyeler değirmen taşıyla öğütülür ve bir tutam tahılla birlikte pişirilerek lapa haline getirilirdi. Bu lapa mevcut olduğunda, insanlar bundan şikâyet edebilirdi, ancak bu malzemeler bittiğinde, önce sodalı suda kaynatılan ve sonra dövülen çam kabuğundan yapılmış kekleri yemek zorunda kaldık ya da açlığımızı haşlanmış eğrelti otu, *Atractylodes* filizleri ve çançiçeği, *Codonopsis lanceolata* veya *Solomon's seal* kökleriyle yatıştırmak zorunda kaldık. Buna rağmen devrimci marşlar söyledik ve konuşmalar yaptık; yumruklarımızı havada sallayarak halkı emperyalizmi, Japon yanlısı unsurları ve asalaklar zümresini devirmeye çağırdık. Gerilla üssündeki yaşamımızın ilk günlerinde işler bu şekilde yürütülüyordu.

Elbette, karakollara baskınlar, düşmanın ikmal konvoylarına saldırılar ve gerilla bölgesini işgal eden ve silah ele geçirdiğimiz düşman kuvvetlerine karşı saldırılar gibi bir dizi küçük çatışmaya girişmiştik. Zaferle sonuçlanan muharebelerden döndüğümüzde halk yaşasın diye bağıyor ve bayraklar sallıyordu, ancak çok fazla büyük muharebe olmadı ve zamanımızın çoğunu tepelerde nöbet tutarak ve mültecileri koruyarak geçirdik. Kontrolümüz altındaki bölge genişti ama çok fazla tüfek ya da silahlı birlik yoktu. Asker gruplarının her birine, çoğunlukla üssü korumak için birkaç tüfek tahsis edilmişti.

Silahlı askerlerimizin sayısını arttırmaya çalıştığımızda, devrimci ordunun birleşik bir cephe ordusu olmadığını, bu nedenle de sadece işçilerin ve köylülerin en yiğitlerini askere alması gerektiğini, ayaktakımına dönüşme ihtimaline karşı önüne geleni almaması gerektiğini söyleyen zayıf karakterli sekreterler ya da komite üyeleri tarafından engelleniyorduk. O günlerde Sovyet bölgesindeki Japon karşıtı gerillalar işçi-köylü gerillaları olarak adlandırılıyordu.

Binlerce kilometrekarelik bir alanın savunulması birkaç bölüğün gücünü aşıyordu. Savunma yapısında birçok boşluk olduğu için, "cezalandırıcı" güçler

savunmamızın derinliklerine kolayca sızabiliyor ve ardından binlerce yerel sakin eşyalarını toplayıp sığınmak zorunda kalıyordu. Bu tür durumlar halk arasında neredeyse her gün paniğe neden oluyordu.

Kurtarılmış bölgemizin büyüklüğünü devrimin zaferinde belirleyici faktör olarak gören solcu liderler, düşman ve dost güçler dengesini bilimsel olarak değerlendirmeksizin ve yalnızca öznel arzularıyla hareket ederek geniş bir bölgeyi korumaya kararlıydılar. Hatta gerilla bölgesi ile düşmanın hakimiyetindeki bölgeyi yapay bir şekilde ayırdılar ve birincisine “Kızıl bölge”, ikincisine “Beyaz bölge” adını verdiler. Düşman kontrolündeki bölgede yaşayanları “gerici”, ara bölgede yaşayanları ise “iki yüzlü” olarak yaftaladılar ve sebepsiz yere onlardan şüphelendiler ya da dışladılar. Anavatandan gelen insanlara da “gerici” muamelesi yapıldı ve bu en ciddi sorundu.

“Kızıl bölge”deki kadınlar kendilerini ‘Beyaz bölge’dekilerden ayırt edebilmek için saçlarını küt kestiriyorlardı. “Kızıl” tarzda yazılı ve sözlü dil, şarkılar, okullar, eğitim ve medya “Beyaz” tarzdan farklıydı. “Beyaz bölge”den ‘Kızıl bölge’ye seyahat eden insanlar sıkı bir şekilde kontrol ediliyor ve sorgulandıktan sonra bile hemen evlerine gitmelerine izin verilmiyordu. Düşman casusu olarak “Kızıl Bölge’ye gelen ‘Beyaz’ insanlarla ilgilenme emirleri hiyerarşinin en tepesinden Çocuk Kolları örgütlerine kadar verildi. Wangqing ilçe parti komitesinin bazı üyeleri, Xiaowangqing vadisinden kasabalara taşınan insanlara karşı sürekli kötü duygular besliyordu.

Dongricun’da uzak mesafeli gözcü olarak görevlendirilen Kızıl Muhafızların bazı adamları bir keresinde gerilla bölgesinde öküz satın almaya gelen Daduchuanlı bir köylüyü alıyordu. İlçe parti komitesindeki Solcu bir unsur, kimliği açıklanmayan köylünün sorgulanmasından haberdar olunca, müfettişlere şüpheli kişiye işkence ederek bile olsa kimliğini açıklaması için baskı yapmalarını ve muhtemelen bir casus olabileceğini söyledi. Kendisine ne kadar ağır işkence yaparlarsa yapsınlar, köylü casus olmadığı konusunda ısrar etti. Aslında köylü ne casus ne de düşman ajanıydı. Ancak Solcular bu masum adama haksızlık ettiler ve parasına el konulmasını emrettiler.

Wangqing’de uzun yıllar Genç Komünistler Birliği için çalışmış olan Choe Pong Song, o günlerde gerilla bölgesinde Solcular tarafından işlenen açıklanmamış suiistimalleri hatırlatarak şunları söyledi:

“Sol sapmadan söz etmek bile bana her zaman ilk günlerde gerilla bölgesinde yaşanan olayları hatırlatıyor. Jiandao’daki Solcu ihlalleri gerçekten şok ediciydi. Bir keresinde biz gerillalar Wangqing Geçidi’nde Japonlardan bir araba dolusu tuz ele geçirmiş ve Xiaowangqing’e götürmüştük. Bu muhtemelen sizin, Sayın Başkan, Güney Mançurya’da faaliyet gösterdiğiniz zamanlardı.

Taşıyıcı, toplumun alt kesimlerinde kıt kanaat geçinen bir Koreliydi. Solcu unsurlar onu ‘iki yüzlü’ insanlardan biri olarak etiketledi ve ona bir suçlu gibi davrandı. Japonlar için malzeme taşıdığı için hain olduğunu söylediler. Doğal olarak gerilla bölgesinin dışındaki insanlar ‘Kızıl Bölge’ye iyi gözle bakmıyordu. Bu iğrenç bir şeydi.”

Masum insanların bile dost-düşman ayrımı yapılmaksızın cezalandırılması gibi suistimaller diğer ülkelerdeki gerilla bölgelerinde de sıkça görülüyordu. Sorun çok ciddiye, çünkü tüm bu lanetli eylemler hiç çekinmeden devrim adına yapıyordu ve Japonlara karşı olan çok sayıda devrimci insanı “Beyaz bölgeye” geçmeye zorluyordu.

Solcular, Onsong’dan Shangqingli’ye, düşman tarafından “cezalandırıcı” bir eylemde öldürülen ebeveynlerinin anma törenine katılmak için gelen yaşlı adam Ri Chi Baek’in akrabalarını tutuklayacak kadar ileri gittiler. Solcular onları “gerici” insanlar olarak görüyordu.

Ne zaman böyle bir haksızlık olayıyla karşılaşsam, çok utanırdım. Komünist olduğunu iddia eden bir adam masum bir insanı gerici olarak yaftalayarak cezalandırıyorsa, o artık komünist değil, suçluların en kötüsüdür.

Wangqing’e varışımızdan sonra bile bu suçlular, kimsenin dokunamayacağı “ayrıcıklı devrimciler” gibi davranarak ve kitleler üzerinde hüküm sürerek ağırlıklarını ortaya koymaya devam ettiler.

Bazı insanlar Sovyetleri her şey olarak görüyordu ve bu bakış açısı bizim için ciddi bir sorundu. Tabanı korumak ve devrimi geliştirmek istiyorsak, bu tecrit eğiliminin üstesinden gelmemiz ve faaliyet alanımızı genişletmemiz gerektiği sonucuna vardık. Başka bir deyişle, yalnızca gerilla bölgesinin savunmasına bağlı kalmak gibi dar görüşlü bir uygulamadan vazgeçmek ve hareket özgürlüğüne sahip aktif askeri ve siyasi operasyonlar başlatmak için büyük elit güçler oluşturmak zorunluuydu.

Eğer ordu geniş çaplı operasyonlar başlatacaksa, üssü savunma yükünden kurtulması gerekiyordu. Bu sorunun çözümünü, tam ölçekli gerilla bölgesini çevreleyen geniş topraklarda çok sayıda yarı gerilla bölgesi oluşturup genişletmekte ve bunların gerilla bölgesini desteklemesini sağlamakta bulduk. Yeni zafere giden yolu yarı gerilla bölgelerinin oluşturulmasında aradık.

Çin’de kurulan gerilla bölgelerinin deneyimlerini öğrenmek için Tong Chang-rong ile birçok kez bir araya geldim ve konuştum.

1931 sonbaharında, Jiangxi Eyaleti, Ruijin’de bir Çin Sovyet Geçici Hükümeti ilan edildi ve bir Sovyet bölgesi kuruldu. Tong Chang-rong’a göre, Çin devriminin karargâhının bulunduğu merkezi Sovyet bölgesi, milyonlarca

nüfusu ve birkaç ordunun askerî güçlerini barındıran çok geniş bir alanı kapsıyordu. Tong Changrong'un kendisi de Henan Eyaletinde bir Sovyet bölgesi kurma deneyimine sahipti.

O günlerde Çin Komünist Partisi liderliğindeki Kızıl Ordu'nun sayısı yüz binden fazlaydı ve Jiangxi Eyaleti'nin güneyinden Guangdong Eyaleti'nin kuzey bölgesine kadar uzanan geniş bir alanı kontrol ediyordu.

Tong Chang-rong'la yaptığım görüşme, toprak ve nüfus bakımından oldukça büyük bağımsız bir devlete eşdeğer olan Çin Sovyet bölgesinin kurulması deneyiminin Tuman Nehri üzerindeki bölgedeki çabalarımıza uygulanamayacağına ve tam ölçekli gerilla bölgesini çevreleyen alanda ve Kore'nin kuzey bölgesinde yarı gerilla bölgeleri kurmanın, Jiandao üssünde aktif olan Koreli komünistlerin devrimci karargâhlarını savunmaları ve büyük ölçekte bir gerilla savaşı başlatmaları için tek yol olduğuna beni ikna etti.

Yarı gerilla bölgesine duyulan ihtiyaç, pratik silahlı mücadele sırasında daha da acil hale gelmişti. Küçük bir kuvvetle geniş bir alanı savunmanın ezici görevi, mümkün olan en kısa sürede yeni bir çözüm üretmeyi zorunlu hale getirdi. Eğer masa başında sadece klasik teoriyi analiz ederek ya da Rus Bolşeviklerinin ya da Ruijin'deki Çinlilerin deneyimlerinden yararlanarak bir teori formüle etmeye çalışsaydık, sadece kurtarılmış bölge tipinden farklı yeni tipte bir gerilla üssüne olan ihtiyacı fark edebilirdik, ancak bu sorunun acil yapısını doğru bir şekilde anlayarak bunun kurulması için hızla ilerleyemedik.

Yarı gerilla bölgesi sorunu, sadece üssün biçimiyle ilgili bir mesele olarak ele alınmadı. Tartışma, dogmatizmi ve büyük güçlere tapınmayı aşarak devrimde Juche ilkesinin yerleştirilip yerleştirilmeyeceği ideolojik sorununu yansıtıyordu; kitlelere bakış ve Solcu hatanın üstesinden gelme ve "iki yüzlü" olarak reddedilen geniş halk kitlelerini devrimin itici gücü olarak kabul etme ihtiyacıyla ilgiliydi; bu, devrimci güçlerin oluşumuyla doğrudan ilgili ciddi bir sorundu, onları Japon karşıtı bir ulusal birleşik cepheye toplayıp toplamama sorunuydu.

Yarı gerilla bölgesinden kastımız, kısmen kendi kontrolümüzde, kısmen de düşmanın kontrolünde olacak bir bölgeydi; düşmanın resmî toprak egemenliği altında, ama fiilen bizim kontrolümüzde olacak, Japon karşıtı gerilla ordusuna destek sağlayacak, gerilla ordusu için yedek kuvvetler de dahil olmak üzere devrimci güçleri eğitecek ve gerilla bölgesi ile düşman yönetimindeki bölge arasında irtibat rolü oynayacak bir bölgeydi. Mecazi anlamda, gündüzleri düşman tarafından yönetilecek, ancak geceleri bizim kontrolümüze geçecekti.

Yarı gerilla bölgesi devrimci bir üs inşa etme mücadelemiz için uygundu. Gerilla savaşının yabancı deneyimlerinde bu tür bir gerilla bölgesinin önemli

bir örneğine rastlamadık. Yarı gerilla bölgesinin kurulmasını acil bir görev olarak ortaya çıkaran şey devrimimizin gelişmesiydi.

Mart 1933 ortalarında, silahlı mücadeleyi anavatana yaymak ve Japon karşıtı silahlı mücadeleyi merkeze alarak Kore devriminin bir bütün olarak hızlı bir ivme kazanmasını sağlamak amacıyla Kuzey Hamgyong Eyaleti, Onsong İlçesi, Wangjae Dağı çevresindeki bölgeye ilerledik. Japonlarla savaşılmaya başladığımızdan beri sürdürdüğümüz stratejik hedef, silahlı mücadeleyi anavatana yaymak ve ülkeyi özgürleştirmektir; bu fikri zihnimizden hiçbir şey silemezdi. Kore'nin kuzeyindeki altı kasaba ve çevresinde bir yarı gerilla bölgesi oluşturmak, silahlı mücadeleyi anavatana yaymanın ön koşuluydu. Sıkı yapılandırılmış bir yarı gerilla bölgesi, gerilla bölgelerinin geliştirilmesinde çeşitli Solcu uygulamaların ortadan kaldırılmasına katkıda bulunacaktı.

Sancidao'daki üslerinden faaliyet gösteren Wangqing taburunun 2. bölüğünden 40 kişi ve bölüklerden seçilen on komutan ve siyasi çalışandan oluşan bir müfreze oluşturmuştuk; bu müfreze anavatana gönderilecekti. Ardından müfreze lideri Pak Thae Hwa komutasında birkaç kişiden oluşan bir öncü birliği Onsong bölgesine gönderdik.

O dönemde Doğu Mançurya parti örgütünde etkili olan bazı kişiler anavatandaki operasyon planımızdan hiç hoşnut değillerdi ve planın uygulanmasını mümkün olan her şekilde engelliyorlardı. Çin'deki Koreli komünistlerin Kore devrimi için savaşarak “devrimi Kore'ye yayma” yönünde milliyetçi bir eğilim gösterdikleri ve tek ülkede tek parti ilkesine aykırı olduğu için anavatanda operasyon fikrinden vazgeçmemiz gerektiği konusunda bizi uyardılar.

Onların itirazlarını reddettim ve ulusal görevlerime sadakatin enternasyonalist sorumluluklarıma sadakat anlamına geldiğine ve Koreli devrimcilerin Kore'nin kurtuluşu için savaşmaya dokunulmaz bir hakkı olduğuna ikna olarak operasyonlara hazırlanmaya devam ettim.

Tam bu sıralarda, Japon karşıtı gerillaların anavatana doğru ilerleyişine gölge düşüren bir olay beni öfkeliyordu. Anavatandaki Onsong'a bir iletişim görevi için giden 2. bölükten bir adam dönüşünde Kim Song Do adında biri tarafından tutuklandı ve Doğu Mançurya geçici komitesine götürüldü.

İkinci bölük komutanı An Ki Ho ve siyasi danışmanı Choe Chun Guk aceleyle Macun'a beni görmeye geldiler ve Kim Song Do'nun yetkisini kötüye kullanmasından öfkeyle söz ederek bu adamın komutanlarının bilgisi dışında tutuklanmasını kınadılar.

Eskiden yeni evli bir gelin kadar nazik ve nadiren kötü söz söyleyecek kadar terbiyeli olan Choe Chun Guk, Kim Song Do’yu kötülerken o kadar ileri gitti ki ona “tek gözlü Wang” lakabını taktı. Ben sadece sessizce dinledim, çünkü Kim Song Do’yu tanımıyordum. Onun hakkında bildiğim tek şey, Genç Komünistler Birliği’nin Doğu Mançurya geçici komitesinin propaganda dairesinin başkanı olduğu, kısa süre önce Doğu Mançurya parti geçici komitesine atandığı ve şu anda Doğu Mançurya’daki farklı ilçeleri teftiş ettiğiydi. Doğu Mançurya parti örgütlerinde, üst yapılardan gelen ve alt örgütleri dolaşarak onlara rehberlik eden kadrolara müfettiş denirdi.

Choe Chun Guk’u uygunsuz konuşma tarzı nedeniyle sert bir şekilde azarladım.

“Yoldaş Chun Guk, insanları uygunsuz lakaplarla çağırmak gibi kötü bir alışkanlığı ne zaman edindiniz? Kim Song Do’nun bizi görmezden geldiği ve çok ileri gittiği doğru ama onun şahsına saygı gösterecek kadar yüce gönüllü olamaz mısınız?”

Choe Chun Guk eleştirilere karşı çok hoşgörülüydü.

“Özür dilerim,” diyerek ciddi bir ifadeyle özür diledi. “Uygunsuz ya da kaba davrandıysam beni affedin.”

“Gerilla bölgesi insanların birbirine yakın yaşadığı bir yerdir,

Bu yüzden insanların lakapları olabilir. Ancak ‘tek gözlü’ çok kaba bir lakap.”

O anda, Wangqing halkının Kim Song Do’ya “tek gözlü Wang” demesi, 2. Bölük mensubunu tutuklamasından daha çok zoruma gitti.

Kim’e neden Wang dendiğini sordum. Choe Chun Guk, Jiandao sakinlerinin muhtemelen bir Koreli olan Kim Song Do’nun bir Çinli gibi koktuğu ve üstlerine çok fazla yalalaklık yaptığı için ona Wang lakabını taktıklarını söyledi.

Doğu Mançurya geçici komitesine giderken ilçe parti komitesine uğradım ve orada da Kim Song Do’nun “tek gözlü Wang” adıyla tanındığını öğrendim.

İlçe parti komitesindeki Ri Yong Guk’tan, Kim Song Do’nun Kore Komünist Partisi’ne 1927 gibi erken bir tarihte kabul edilmiş kıdemli bir parti üyesi olduğunu ve Japon konsolosluk polisi tarafından tutuklanıp hapsedilmeden ve dövülmeden önce Salı grubunun Mançurya genel bürosu altında bir parti hücre komitesinin üyesi olarak çalıştığını öğrendim. Hapisten çıktıktan sonra hızla Çin partisine geçmiş ve geçici komite düzeyinde bir göreve terfi etmiş. Muhtemelen bozuk gözlerini gizlemek için koyu renk gözlük takıyor ve *dabushanzi* giyerek dolaşıyordu.

Ri Yong Guk, Kim Song Do'yu "sadece güzel konuşan biri değil, aynı zamanda uçan bir karganın ayağına çorap geçirecek kadar nazik bir adam" olarak tanımlıyordu.

Kim Song Do ile Doğu Mançurya geçici komitesinin ofisinde yaklaşık üç saat süren bir görüşme yapmıştım.

Onunla yüz yüze oturduğumda, onu gücünü kötüye kullanmakla suçlama niyetim yerini ona acıma duygusuna bıraktı. Solmuş gözleri ve esmer teni ona, bende acıma duygusu uyandıran bitkin bir görünüm veriyordu. Bir gözünü kaybetmiş olmanın getirdiği fiziksel engele rağmen, bu adamın Jiandao'daki sarp dağları aşarak devrimci davaya hizmet ediyor olması ne kadar övgüye değer ve duygulandırıcı bir şeydi!

"Yoldaş Müfettiş," diye hitap ettim ona, nazik olmaya çalışarak ve sesimi yükseltmekten kaçınarak. "Neden bu adamı işyerinde tutukladınız, hem de bizimle davasını tartışmadan?"

Kim Song Do gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Bakışları benden hoşnutsuzluğunu ifade ediyor ve geçici komitenin bir müfettişine böyle küstahça bir soruyu sormaya nasıl cüret ettiğimi sorguluyor gibiydi.

"Bana böyle bir soru sormanız çok garip. Siz de gayet iyi biliyorsunuz ki bu adamın sınırı geçme eylemi... proleter enternasyonalizmiyle çelişen milliyetçiliğin bir ifadesidir. Biz onu proleter enternasyonalizminin bir üyesi olarak görüyoruz.

"Minsaengdan."

"Hangi gerekçeyle?"

"Kore'ye gidip gelmesi milliyetçiliğin bir ifadesidir ve bu milliyetçi hata onu 'Minsaengdan' üyesi yapmıştır. Bundan başka bir şey olabilir mi?"

"Bu sizin kendi görüşünüz mü?"

"Evet. Ve üstümün de görüşü."

Bu cevaptan sonra kısa bir süre dilim tutuldu, çünkü ona karşı tiksintiden çok acıma hissettim.

O anda ona karşı aşağılama değil de sempati duymam garipti. Bu ahmağa öfkelenmeli ve saçmalıklarını mantıklı argümanlarla paramparça etmeliydim. Doğu Mançurya geçici komitesindeki bu şerefli müfettişlik görevine hiç yakışmayan, tamamen saçma önyargıları ve çocukça düşünce tarzı bende ona karşı bir acıma duygusu uyandırmış olmalıydı.

“Fiziksel engellerine ek olarak zihinsel olarak da sakat olması ne kadar acı!” Kendi kendime düşündüm. "Elbette kendini devrime adanması, hatta gizli ajanlar tarafından fark edilebilecek zayıf gözünü gizlemek için koyu renk gözlük takması takdire şayan. Bu metanetin sağlam bir akılla desteklenmesi ne kadar iyi olurdu! Bir insan nasıl böyle sefil bir zihinsel bozukluktan mustarip olabilir?"

“Milliyetçiliği ‘Minsaengdan’ ile özdeşleştiriyor gibisiniz,” dedim daha sakin bir ses tonuyla. “İkisini aynı terazide tartmaya nasıl cüret edebiliyorsunuz? Pak Sok Yun, Jo Pyong Sang ve Jon Song Ho gibi birkaç milliyetçi ‘Minsaengdan’ın kurulmasını önerdi diye ikisini aynı kefeye koymak çok yanlış bir kıyaslama değil mi? Bildiğim kadarıyla siz de önce milliyetçi liderlik altındaki bir örgüte mensuptunuz ve daha sonra komünist harekete katıldınız. Bu nedenle ‘Minsaengdan’ üyesi olarak yaftalanırsanız bunu kabul eder misiniz? Bana cevap verin.” “Nasıl olur...” diye mırıldandı.

Ona düşünmesi için birkaç dakika verdim ve sonra güçlü argümanıma devam ettim: “Sanırım bir üstünüzden bahsederken aklınızda Tong Chang-rong vardı. Ama onun bu kadar dar görüşlü bir adam olduğunu sanmıyorum. Eğer Başkan Tong Chang-rong gerçek durum hakkında tam bilgi sahibi olmadan, küçük bir önyargı ya da yanlış anlamadan dolayı böyle bir karar vermiş olsaydı, Kore’deki durumu bilen siz yoldaşlar, doğru bir anlayışa sahip olması için ona mümkün olan her şekilde tavsiyede bulunmanız gerekirdi, öyle değil mi?” Kim Song Do sessiz kaldı.

Tutuklanan yoldaşı da yanıma alarak karargâha dönerken, ona karşı duyduğum acıma duygusundan kendimi zorlukla kurtarabildim.

Dürüst olmak gerekirse, teorik konulardaki tartışmalar sırasında yaşadığımız pek çok anlaşmazlıktan, devrimcilerin tasfiyesini yönetip başkalarının suyuna gidene kadar ona hep sempati duydum.

Ancak daha sonra, “Minsaengdan”ı tasfiye etme bahanesiyle birçok sadık devrimciyi öldürdüğünü gördüğümde ona sempati duymayı bıraktım. Daha sonra kendisi de bir “Minsaengdan” üyesi olduğu suçlamasıyla idam edildi. On yıllar boyunca yaşadığım tecrübeler bana teröristlerin teröristlerin eline düştüğünü, solcuların solcular tarafından yargılanıp idam edildiğini ve kendi inançlarına sadık kalma cesaretinden yoksun olup tavşanla kaçıp tazi ile avlanmaya çalışanların kaderinin kendi kendilerini yok etmek olduğunu gösterdi.

Mart ayının başlarında Macun’dan ayrılan anavatana giden müfreze, Onsong İlçesi, Thamakgol’un karşısındaki Tuman Nehri’nin bu tarafına ulaştı. Solgol köyünde konakladı ve hafta boyunca Onsong bölgesine sızan öncü birliğin

gelmesini beklerken, yarı gerilla bölgesi oluşturmak için köyü ve çevresini devrimcileştirme çalışmalarına başladı. Gündüzleri Songdong Dağı'nın batı eteklerinde savaş eğitimi aldık ve geceleri köylüleri ziyaret ederek aralarında yeraltı örgütleri kurduk.

O dönemde, Mançukuo kukla devletinin idari hiyerarşisinin en altında yer alan on hanenin ve yüz hanenin liderleriyle de çalıştık. Halkın çıkarlarına saygı gösterdiğimiz ve yerel halkla ilişkilerimizi devrimci ordunun davranış kurallarına uygun olarak kurduğumuz için halk üzerinde mükemmel bir izlenim bırakmıştık. Solgol köyünde kalırken gerillalar köylülere birçok işte yardım eli uzattı. Bazılarımız dağdan çalı yoncası getirdi ve birlikte konakladığımız köylülerin çitlerini bile onardı.

Pak Yong Sun'un anılarından iyi bilinen bir balta hikâyesi, köyde kaldığımız süre içerisinde yaşandı.

Bir gün Çinli ev sahibime yardım etmek amacıyla Tuman Nehri'ne bir balta ve bir su kovası götürdüm. Köylüler kışın içme suyunu nehirden getirirlerdi. Su, buzun balta ya da kazmayla kırılmasıyla açılan bir delikten çekilirdi.

Buzda bir delik açmayı neredeyse bitirmiştik ki, aletin keskin başı sapından kayarak deliğe düştü. Ucunda çengelli uçları olan uzun bir sılıkla saatlerce aradım ama boşunaydı.

Evin sahibine cömert bir fiyat teklif ettim ve dikkatsizliğim için kendisinden içtenlikle özür diledim. Yaşlı adam parayı kabul etmedi ve devrimci orduya yardım etmek için çok yaşlı olmasına rağmen, her sabah yardım elimi uzattığım için bana minnettar olduğunu söyledi. Parayı alması konusunda ısrar ettim ve eğer onun zararını karşılamadan oradan ayrılırsam, komutan olarak devrimci ordunun disiplinini ihlal etmiş olacağımı söyledim.

Balta için cömertçe ödeme yapmış olmama rağmen, hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Hiçbir miktar para yaşlı adamın değerli aletini kaybetmesini telafi edemezdi. 1959 baharında, Çin'in kuzeydoğusundaki Japon karşıtı silahlı mücadelenin eski savaş alanlarını ziyaret eden bir gruptan Liangshuiquanzi köyündeki yaşlı adamdan benim adıma bir kez daha özür dilemelerini istedim.

Ne yazık ki grup köye vardığında yaşlı adam artık hayatta değildi.

Tuman Nehri'ni geçtik ve ardından öncü grubun rehberliğinde bir öğleden sonra saat dört ya da beş sularında Wangjae Dağı'na tırmandık.

Altı kasabanın bulunduğu bölgedeki devrimci örgütlerin başkanları ve sırttaki karaçamların arasında saklanan siyasi işçiler bizi karşılamak için dışarı çıktılar.

Sık meşe ağaçlarıyla kaplı dağın zirvesinde uzun süre manzarayı seyrettim. On yılda bir dünyanın değiştiğine dair bir söz vardır ama ülkenin bu kısmı üç yıldan daha kısa bir sürede değişmişti. Bir kömür madeninden çıkan cüruf yığınları, Turu Tepesi'nde Anavatan Partisi örgütünü kurarken var olmayan yeni bir manzaraydı ve 1930 sonbaharında ya da 1931 ilkbaharında orada olmayan yeni Onsong'un küçük bir parçası olan Onsong-Unggi (Sonbong) hattı boyunca çalışan tren de öyle.

Dağlar ve nehirlerle birlikte insanlar ve devrim de büyümüş ve gelişmişlerdi. Son gelişimizden bu yana Japon karşıtı yeni devrimci örgütler birbiri ardına kurulmuş ve faaliyetlerine başlamıştı.

Altı kasaba ve çevresindeki bölgelerdeki savaşçılar, barışı korumakla görevli Japon askeri ve polis yapılarının yöneticilerinin sınırdaki mükemmel güvenlikle övündükleri Kore'nin kuzey sınır bölgesinde, düşmanın idari makinesini muazzam bir devrimci örgüt ağıyla kuşatıyorlardı.

Silahlı mücadelemiz de büyümüştü. Örneğin Doğu Mançurya'daki gerilla güçleri taburlara dönüşmüştü. Farklı eyaletlerdeki taburlar çok geçmeden alaylara ve ardından tümenlere dönüşecekti. Koreli komünistlerin silahlı gerilla güçleri güney ve kuzey Mançurya'da da aktifti. Tümenlerimizin ve kolordularımızın güçlü bir şekilde anavatana ilerleyeceği ve düşmanı yok edeceği gün çok uzakta değildi. Biz, onların öncü birliği, çoktan Onsong topraklarındaydık.

Bu düşünceler içinde kaybolmuş bir halde dururken, Changdok Okulu'nda anne tarafından büyükbabamdan öğrendiğim, General Nam I tarafından Çince karakterlerle yazılmış bir şiir parçasını hatırladım. Sakince bir sesle okudum:

Kılıcım Paektu Dağı'nın kayalarını aşındırıyor:

Atım Tuman Nehri'ni içip kurutuyor.

Yirmi yaşında bir adam topraklarını egemenliği altına alamazsa, Daha sonraki yıllarda kim ona nitelikli bir adam diyecek?

Büyükbabam bana General Nam'ın kuzeyden gelen istilacılara karşı savaşta kendini gösterdiğini ve yirmi yaşında ordu bakanlığına terfi ettiğini anlatmıştı. Büyükbabam beni büyüdüğümde bir general ya da öncü birlik komutanı olmaya ve Japon işgalcilerle savaşmaya teşvik eden bir insandı. General Nam'ın, hain bir tebaa tarafından kendisine yöneltilen asılsız bir suçlama nedeniyle idam edildiğini duyduğumda, onun ölümüne ağıt yakmıştım. Büyüyünce tıpkı General Nam'ın yaptığı gibi savaşın en önünde durmaya, işgalcileri püskürtmeye ve ülkenin ve halkımın güvenliği için savaşmaya karar verdim.

Wangjae Dağı'nın zirvesinde kendime söz verdim: "General Nam'ın kuzeydoğu sınırındaki altı kalenin desteğiyle savaşıarak kuzeyden gelen işgalcileri püskürttüğü gibi, biz de altı kasabanın etrafında oluşturulan yarı gerilla bölgesinin desteğini alarak silahlı mücadeleyi anavatanın derinliklerine yayacağız ve Japon emperyalistlerini tuzağa düşürüp yok edeceğiz!"

Dağda toplanan siyasi işçiler ve devrimci örgütlerin başkanları bana anavatadaki durumu ve yürüttükleri faaliyetleri rapor ettiler.

Onlara yüreklendirici sözler söyledim ve Japon karşıtı devrimin kitlesel temellerini atma işinin kuzey sınırında herhangi bir aksama olmadan ilerlediğini anlattım. Ayrıca onlara silahlı mücadeleyi geliştirme ve anavatana yayma görevini de verdim.

Bu konuda, yarı gerilla bölgesinin kurulması görevine özellikle dikkat çektim. Onsong bölgesinde ve anavatanın diğer birçok bölgesinde yarı gerilla bölgeleri, gizli buluşma noktaları ve sık ormanlardaki faaliyetlerimiz için diğer üsler kurmayı ve böylece anavatadaki silahlı mücadelenin temel taşıını atmaya amaçlıydık.

Wangjae Dağı'ndaki toplantıda, işçi-köylü ittifakı temelinde Japon karşıtı ulusal birleşik cephe bayrağı altında tüm ulusu tek bir siyasi güç olarak bir araya getirme görevinin yanı sıra anavatadaki devrimci örgütlerin kitle hareketinin gelişimini ve partinin kuruluş hazırlıklarını hızlandırma görevi de tartışıldı.

Gerillaların Onsong bölgesine ilerleyişi, Japon karşıtı silahlı mücadelenin anavatana yayılmasının bir başlangıcıydı ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminde yeni bir kilometre taşına işaret ediyordu. Bu olay, Koreli komünistlerin Kore devrimi için mücadele etme konusunda vazgeçilmez ve dokunulmaz bir hakka sahip olduklarına dair sarsılmaz inancımızı yurtiçinde ve yurtdışında göstermiştir.

Japon karşıtı gerillaların Onsong bölgesine ilerlemesi ve Wangjae Dağı'ndaki toplantı, tam ölçekli gerilla bölgelerinin etrafında ve anavatanda yarı gerilla bölgeleri kurma politikamızın doğruluğunu ve Jiandao'da ve Kore'nin kuzey sınırındaki altı kasaba bölgesinde yarı gerilla bölgelerinin kurulması için gereken öznel ve nesnel koşulların olgunlaştığını kanıtladı.

Bu toplantıdan sonra, Kyongwon'daki (Saeppeol) Ryuda Adacığı ve Paksokgol'u, Jongsong İlçesindeki Sinhung köyünde bulunan Kumsan Tepesini ve anavatadaki diğer birçok yeri ziyaret ederek, esas olarak anavatadaki devrimci örgütlerin siyasi çalışanlarına ve başkanlarına yeraltı devrimci mücadelesinin ilke ve yöntemlerini öğretmek amacıyla toplantılar düzenledik, kısa süreli eğitimler verdik ve siyasi çalışmalar yürüttük.

Anavatanda devrimcilerle sık sık bir araya gelerek onlara Juche yönelimli devrimci çizgiyi ve çalışma yöntemlerini aşıladık ve karmaşık pratik mücadeleye gereken özenle rehberlik etmelerine yardımcı olduk. Devrimci örgütlerin liderlerinin ve anavatandaki sıkı unsurlarının uygun siyasi ve pratik eğitimi, yarı gerilla bölgelerinin oluşturulmasında başarı için bir ön koşuldu.

Anavatandaki devrimci mücadeleye rehberlik etme misyonuyla gönderilen seçkinler, ülkenin dokusu içinde, çabalarını Japonlara karşı direnişe yoğunlaştıran sendikalarda ve köylü derneklerinde aktif hale geldiler ve ülkenin birçok yerinde devrimci kitle örgütleri kurdular. Bu siyasi işçiler faaliyet ağlarını Seul'e ve Güney Kore'nin diğer bölgelerine kadar genişlettiler.

Tuman Nehri çevresindeki bölgede kurulan parti örgütleri, altı kent çevresinde dayanıklı yarı gerilla bölgelerinin kurulmasında ve anavatandaki devrimci hareketin ilerletilmesinde belirleyici bir rol oynadı.

Bunun ardından, Doğu Mançurya'daki görevliler yarı gerilla bölgelerinin kurulmasına ilişkin politikamızı benimseyerek bu politikayı bizzat uygulamaya koyuldular. Bazıları önerimizin doğruluğunu inkâr etti ve bunu Sağcı bir sapma olarak nitelendirdi, ancak anında tekzip edildiler.

1933 baharından itibaren Doğu Mançurya'daki Sovyet bölgelerinde yarı gerilla bölgeleri kurmak için yoğun çaba sarf edildi. Yarı gerilla bölgeleri Wangqing İlçesindeki Luoizigou, Dahuangwai, Zhuanjiaolou ve Liangshuiquanzi'de, Yanji, Hunchun, Antu ve Helong'da geniş alanlarda kuruldu. Japon karşıtı silahlı mücadelenin gelişmesine büyük katkı sağladılar. Savunma için uygun olmayan bazı tam ölçekli gerilla bölgeleri yarı gerilla bölgeleri olarak yeniden örgütlendi.

Kukla Mançukuo devleti tarafından atanan birçok köy muhtarı bize sempati duyuyor ve bizi destekliyordu. Örneğin Luoizigou'yu çevreleyen bölge tamamen kontrolümüz altındaydı ve sakinlerinin neredeyse tamamı bizim tarafımızı tutuyordu.

Yarı gerilla bölgelerinin geliştirilmesi deneyimi, Kore Halk Devrimci Ordusu'nun sonraki yıllarda Paektu Dağı bölgesindeki faaliyetleri için değerli olduğunu kanıtladı ve bu faaliyetler sayesinde politikanın geçerliliği tam olarak ortaya kondu.

Yarı gerilla bölgesi son derece etkili olmuştu, bu nedenle 1930'ların ikinci yarısında Amnok Nehri üzerindeki Paektu Dağı bölgesinde üslerimizi kurduğumuzda, yalnızca devrimci ordu birliklerinin konuşlandığı yerlerde gizli kamplar inşa ettik ve başka yerlerde yarı gerilla bölgeleri kurduk. Kitleler arasında, onları "Kızıl" ya da "Beyaz" olarak tanımlamadan devrimci örgütler

kurduk ve onlara siyasi işçiler gönderdik. Tek bir noktaya bağlı kalmadık, düşmanın operasyonlarımızın temelini keşfetmesini önlemek için bir yerden bir yere hareket ettik. Yarı gerilla bölgelerinden Jong Tong Chol, Ri Hun, Ri Ju Ik (Ri Chwi) gibi pek çok vatansız ve bölge başkanları, yüz hane ya da on hane reisleri, nahiye müdürleri, polisler ve meşru müdafaa birlikleri mensupları çıktı. O günlerde düşmanın en alt idari organlarına ajanlarımız olarak zeki adamlar yerleştirdik. Ayrıca devrimi desteklemeleri için birçok alt düzey yetkiliyi de saflarımıza çektik. Gündüzleri Mançukuo için şevkle çalışıyormuş gibi yapıyorlardı; geceleri ise bize yardım ediyor, devrimci orduya yürüyüşte rehberlik ediyor, gün boyunca topladıkları bilgileri teslim etmek için devrimci ordudan ajanlarla buluşuyor ve devrimci orduyu desteklemek için gönderilecek malları topluyorlardı. Doğu Mançurya ve Kore’de kurulan yarı gerilla bölgeleri, kurtarılan bölgelerdeki orduyu ve halkı, buralarda kurulan halk hükümetini ve demokrasi mücadelesinin kazanımlarını koruyan güvenilir uydular haline geldi.

Tam ölçekli gerilla bölgelerinin ve bu bölgeleri çevreleyen geniş alanda kurulmuş olan yarı gerilla bölgelerinin desteğini alan Japon karşıtı gerillalar, düşman yönetimindeki bölgenin derinliklerine nüfuz ettiler, kitleleri devrimciyeştirdiler ve kitle örgütlerinin yanı sıra partinin ve Genç Komünistler Birliği’nin öncü örgütlerini genişlettiler. Böylece Japon karşıtı silahlı mücadelenin kitlesel temellerini güçlendirmeyi ve savunmadan saldırıya geçmeyi başardılar. Japonlara karşı savaşta saldırıya geçerken, düşmanın sıkı ekonomik ablukasını kırabildik ve gerilla bölgesinin yaşamındaki en büyük baş ağrısı olan yiyecek sorununa daha kolay çözümler bulabildik.

Yarı gerilla bölgeleri, “Kızıl” ve “Beyaz” bölgeler arasında ayırım yapan ve çok sayıda insanı düşman tarafına iten sol sapmanın üstesinden gelmemizi ve ayrıca halkın geniş kesimlerini Japon karşıtı ulusal birleşik cephe bayrağı altında tek bir siyasi güç olarak toplamamızı sağladı. Ayrıca, Kore devriminin gelişiminde flunkeyizm ve dogmatizmin ortadan kaldırılmasına ve Juche ilkesinin yerleşmesine büyük katkıda bulundular.

Luozigou ve Liangshuiquanzi, Wangqing bölgesindeki tüm yarı gerilla bölgeleri arasında en örnek teşkil eden bölgelerdi.

Ri Kwang, Luozigou’nun bir yarı gerilla bölgesine dönüştürülmesinde seçkin hizmetlerde bulundu. Oraya gönderildiğinde, Çin milliyetçilerinden oluşan Japon karşıtı ordunun askerleri ve Bağımsızlık Ordusu’ndan insanlar arasında çalışarak bizim için güçlü dayanaklar oluşturdu.

Luozigou, 1920’lerin başından beri Ri Tong Hwi ve grubu tarafından yönetilen bağımsızlık hareketinin ana üssü haline getirilmişti. Bağımsızlık Ordusu hareketinde ona katılmış olan yaşlı insanların bölgede büyük etkisi

vardı. Ri Kwang bu insanların himayesi altında bölge sakinlerini devrimci çizgide eğitmeyi ve örgütlemeyi başardı.

Luozigou'nun yarı gerilla bölgesine dönüştürülmesine yardımcı olmak üzere pek çok yetenekli siyasi işçi bölgeye gönderildi. Bazıları hayatlarını ortaya koydu. Luozigou'nun devrimleştirilmesi çalışmalarına büyük katkıda bulunan Choe Jong Hwa orada ölenlerden biriydi.

Kore Halk Devrimci Ordusu'nun yetenekli bir müfreze komutanı olan Pak Kil Song ve Choe Kwang o günlerde Luozigou'da yeraltında çalışıyorlardı.

Düşman o bölgede concord society ya da cooperative society gibi gerici örgütler kurarak devrimci güçlerin kökünü kazımak için çılgınca çaba sarf ederken, biz Anti-Japon Derneği gibi büyük kitle örgütleri kurduk ve tüm yurtseverleri bir araya getirdik. Luozigou aynı zamanda Wangqing'deki devrimci halk kitleleri için gıda tedarik üssü olarak da hizmet veriyordu. Xiaowangqing gerilla bölgesinde ne zaman bir gıda krizi yaşansa, Luozigou'daki devrimci örgüte acil durum malzemeleri getirmeleri için haberciler gönderilirdi. Luozigou'daki devrimci örgütün üyeleri, Shiliping'deki Shimen'e kadar sırtlarında tahıl yükleri taşır ve bunları Wangqing'den gelen insanlara teslim ederlerdi. Luozigou düşman tarafından işgal edildikten sonra bile oradan kurtarılmış bölgelere yiyecek taşınmaya devam edildi. Gerilla bölgesinin dağıtıldığı ve KPRA'nın ana gücünün Kuzey Mançurya seferine çıktığı 1935 yılının ikinci yarısından itibaren Wangqing İlçesindeki devrimcilerin Luozigou'dan gelen yiyecekleri yiyerek hayatta kaldıklarını söylemek abartı olmaz. Düşmanın "cezalandırma" operasyonlarından Luozigou'nun batısındaki tepeye sığınan devrimci kitlelerden bazıları da 1935 sonbaharı ve kışı boyunca Wangqing'in 3. bölüğünün askerleri gibi Luozigou'dan gelen yiyecekleri yedi.

Luozigou'nun Wangqing'deki devrimciler için böylesine mükemmel bir gıda kaynağı haline gelmesinin nedeni kısmen buranın verimli topraklarla çevrili doğal bir tahıl ambarı olması, yoldan geçen dilencilerin bile darı yemeklerini paylaşmaya davet edilmesiydi, ancak daha da önemlisi birçok devrimci örgütün burada kök salması ve sakinlerine iyi bir eğitim vermesiydi.

Luozigou'da yüz hanenin reisi olan ve Mançukuo yetkililerinin güvenini kazanmış bir halk hizmetkarı olan Kim Ryong Un örgütümüzün bir üyesiydi. Biz devrimcilere büyük ölçüde yardım etmek için resmi konumundan faydalanırdı.

Düşman, gerillaların duvarlarla çevrili kasabaya sızmasını ve halkın devrimci orduyla gizli temas kurmasını engellemek için, kasabaya giren ve çıkan insanların akışını sıkı bir şekilde kontrol ediyor, genç adamları sürekli

nöbetçi olarak görevlendiriyor ve aynı zamanda kasabadan yiyecek ve tüketim mallarının kaçırılmasına karşı sıkı önlemler alıyordu. Muhafızların her biri, kukla devlet Mançukuo tarafından verilen bir tür kimlik belgesi işlevi gören bir sopyla donatılmıştı.

Devrimci ordunun askerleri yiyecek almak için Luozigou'ya gittiklerinde, Kim Ryong Un sadece bizim etkimiz altındaki gençleri muhafızlık görevi için seçerdi. Yiyecek almaya gelen askerler kasabaya ulaştığında, muhafızlar sopalarnı onlara teslim eder, ardından yüz hanenin reisine koşarlardı. Onun yönetiminde yiyecek topluyor ve erzak deposuna teslim ediyorlardı.

Luozigou'daki devrimci örgütlerin üyeleri, kukla Mançukuo ordusunun askerlerini cephanelerini kendilerine satmaları için ikna ederlerdi. Kasabadaki bir dükkân Genç Komünistler Birliği'nden bir gazi tarafından işletiliyordu. Devrimci orduya yardım edecek malları elde edebilmek için kukla Mançukuo ordusunun askerleriyle kardeşlik yemini etmişti.

Parayı çok seven bir kukla ordu askeri, çeşitli yerlerden düşük fiyatlarla bir şeyler satın alıyor ve sonra dükkân sahibinden bunları kendisi için yüksek fiyata satmasını istiyordu. Çünkü eğer kendisi bir şeyler satarken yakalanırsa cezalandırılacaktı. Dükkân sahibiyle kardeşlik yemini edip ona mühimmat bile satmıştı. Dükkân sahibi *cephanenin* tanesini 25 fen'e satın alarak bunları devrimci orduya gönderdi. Bu şekilde beş bin kadar fişek elde edildi.

Bu, yarı gerilla bölgesinin geçerliliğini ve ne denli etkili olduğunu kanıtlayan basit bir örnektir.

Wangqing bölgesinin güney ucundaki Liangshuiquanzi köyü çevresinde kurulan yarı gerilla bölgesi devrimci orduya büyük destek verdi. O köydeki devrimci örgütler onlarca kez kurtarılmış bölgeye yiyecek ve mal gönderdiler.

O yıllarda gerilla bölgesi için gerekli olan tahıl, giyecek, kibrit, ilaç, patlayıcı, tuz ve diğer temel ihtiyaçlarımızın çoğunu Onsong ve Liangshuiquanzi'deki devrimci örgütlerden temin ediyorduk.

Tuz gerilla bölgesindeki en kıt maldı. İşler o kadar zordu ki, her beş kaşık yulaf ezmesi yedikten sonra ağzımıza küçük bir tane koyarak tuz özlemimizi gidermek zorunda kalıyorduk. Düşman, gerilla bölgesinde yaşamı imkânsız hale getirmek için, yiyecek ve tuzun oraya ulaşmasını engellemek için akla gelebilecek her türlü yola başvurdu. Sonbaharda köylüler tüm hasatlarını düşmanın kontrolü altındaki köylerdeki depolara getirmeye ve ardından her hanedeki kişi sayısına göre günlük pay almaya zorlandı. Çünkü düşman, herhangi bir yiyecek fazlasının gerilla bölgesine doğru yol alacağını biliyordu.

Hatta düşman o kadar ileri gitmişti ki, tuz polisi adı verilen kaçakçılıkla mücadele ekipleri kurmuş ve köylülerin evlerinde ani aramalar yaptırmıştı. Soya sosu ve fasulye ezmesi fazlası vergileniyordu ve fazla ürün sahipleri üçgen tahta sopalarla kırbaçlanıyordu.

1934 sonbaharında, 2. bölükten atlı 30 adam ve hatta bazı çocuklar da dahil olmak üzere kalabalık bir grubu tuz almak üzere Liangshuiquanzi'ye gönderdik.

Wangqing'den köye gidiş ve dönüş 50 mil uzaklıktaydı.

Tuz operasyonundan önceden haberdar edilen köyün devrimci örgütü, Onsong'daki yeraltı devrimci örgütlerinden ve Namyang deniz acentasından temin ettikleri tuzla Tuman Nehri kıyısına tuz yığınları yaptı. Tuz konvoyunu nehrin yakınında karşıladılar.

Konvoy, atların her birine iki-üç çuval tuz yükledi ve bunları güvenli bir şekilde Sancidao'ya taşıdı. Geri kalanı ise her bir adamın sırtında 20 ila 30 kilogram olmak üzere gerilla üssüne taşındı. Tuzun bir kısmı Luozigou'da ula değiştirildi.

Liangshuiquanzi örgütünün bize gönderdiği malzemelerin çoğu anavatanın kuzey sınırındaki Onsong dahil altı kasabadan geldi. Oradaki insanlar da gerilla üssüne gönderdikleri malların çoğunu Tumen ve Longjing'den temin ediyorlardı, çünkü düşmanın sıkı gözetimi ve kontrolü altında olan anavatanda büyük miktarlarda tüketim malı temin etmek imkânsızdı. Anavatandaki örgütlerdeki insanlar nehri gizlice geçip Tumen ve Longjing gibi ticari merkezlere giderek temel ihtiyaç maddelerini satın alıyor ve daha sonra uygun kanallar aracılığıyla Japon karşıtı gerilla üslerine gönderiyorlardı.

Tumen ve Longjing aslında bizim güvenilir ikmal kaynaklarımızdı. Bu nedenle, devrimci örgütlerimizin çoğunun yeraltında çalıştığı Tumen, Longjing ve Baicaogou gibi yerlere nadiren saldırırdık. Gerilla savaşımızın ilk günlerinde bir keresinde yoldaşlarımız Baicaogou'ya saldırdı. Baskından hemen sonra Ri Kwang'ın babası savaşın, birleşik cepheye çekmeyi planladığı zenginler üzerinde yol açtığı olumsuz etki hakkında bizi bilgilendirdi. Saldırıdan korktuklarını söyledi. O andan itibaren bu tür yerlere saldırmaktan kaçındık. Altı şehirdeki yarı gerilla bölgeleri, Wangqing ve diğer kurtarılmış bölgelerdeki asker ve sivillerin hayatta kalması için tarihi ve çok değerli hizmetler verdi.

Tam kapsamlı gerilla bölgeleri ve yarı gerilla bölgelerine ek olarak düşman yönetimindeki bölgelerde çok sayıda gizli faaliyet üssü kurduk. Bu üsler gerillaların hem askerî eylemlerini ve siyasi faaliyetlerini destekliyor hem de irtibat bağlantıları sağlıyordu. Yeraltı devrimci örgütleri ve irtibat noktalarının birleşimi, Longjing, Hunchun, Tumen, Laotougou ve Baicaogou gibi birçok

büyük şehirde ve düşman bölgesindeki demiryolları boyunca kurulan bir tür geçici ve mobil üs sağladı.

Jiandao'da ve anavatanda yarı gerilla bölgelerinin kurulduğu unutulmaz günleri her hatırladığımda, üzerimde çok güçlü bir etki bırakan O Jung Hwa'yı hatırlarım.

O Jung Hwa, Seul'deki Sodaemun hapisanesinden salıverildikten sonra kuzeye giden bir trene binmiş, iyileşmek için birkaç günlüğüne Huimudong civarında karısının ailesinin evinde durmuş ve hemen Shixian'a dönerek beni görmeye gelmişti.

Serbest bırakılması ve Wangqing'de yeniden ortaya çıkması, güney ve kuzey Mançurya'ya yaptığım keşif gezilerinden gerilla bölgesine yeni geldiğim o dönemde benim için büyük bir sevinç ve teselli olmuştu.

Benimle yaptığı görüşmede istediği ilk şey büyük bir görevdi. Sağlıksız ten rengine bakılırsa birkaç ay dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm ama bir şeyler yapmakta ısrar ettiği için ona Gayahe civarındaki bölgenin bir kısmında yarı gerilla bölgesi kurmasını söyledim.

Çalıştığı 5. Bölge, Liangshuiquanzi, Tumen, Yanji, Baicaogou, Daduchuan ve düşmanın "cezalandırıcı" güçlerinin diğer önemli üslerine bitişikti ve Gayahe'de Japon konsolosluk polisinin bir karakolu vardı. Liucaigou Ocak 1933'ün başlarında düşman tarafından basıldı ve daha sonra Sishuiping "cezalandırıcı" güçler tarafından iki kez saldırıya uğradı.

Hapisten çıkmış olmasına rağmen O Jung Hwa'nın kendisi de bir düşman ajanı tarafından takip ediliyordu. Ancak aldığı görevden duyduğu sevinci gizleyemiyordu.

Ona Gayahe yakınlarında bir yarı gerilla bölgesi kurma görevini verdim çünkü bölge düşman üslerine çok yakındı ve ayrıca düşman saldırılarına sık sık hedef oluyordu. Bu görev zor ve tehlikeliydi ama O Jung Hwa'ya güvenim tamdı.

Kendisiyle 1930 sonbaharında ilk kez tanıştığımda üzerimde güçlü bir izlenim bırakmıştı ve bu izlenim ona güvenmemi sağlamıştı. O zaman onunla kendi evinde ciddi bir konuşma gerçekleştirmiştik. Konuşmadan sonra dışarı çıktığımda, çitin dışında tetikte bekleyen birkaç gürbüz genç adam buldum. Benzer gençler köyün girişinde de nöbet tutuyordu. Bu düzenlemeler bana onun çalışma yeteneğini ve devrimci tutumunu çok güçlü bir şekilde gösterdi.

Devrimci becerisi, kitleleri harekete geçirmede mükemmel bir ifadeye kavuşmuştu.

Köye devrimci bir eğitim vermenin ilk adımı olarak, bir çift saç makası aldı ve tüm köylülerin katıldığı bir dernek kurdu. O günlerde sıradan berberler bir saç kesimi için 15 *fen* alırken O Jung Hwa sadece 5 *fen* alıyordu. Bu şekilde kazandığı parayla kitaplar satın aldı ve dernek üyelerine okuma yazma öğretti. Ucuz bir saç kesimi kadar okuyabilmekle de ilgilenen insanlar büyük bir şekilde derneğin çalışmalarına katıldılar. O Jung Hwa bu şekilde köylüleri eğitti.

Onlara aydınlanmanın temellerini kazandırdıktan sonra eski erkekler derneği, okul arkadaşları derneği ve dostluk derneğini birleştirerek Lingdong Dostluk Derneği'ni kurdu. Yeni dostluk derneği, Haerbalıng'in doğusunda yer alan Dunhua ve Yanji, Hunchun, Helong ve Wangqing'deki gençlerin ve öğrencilerin yasal bir örgütüydü.

O Jung Hwa köylülere devrimci bir eğitim vermek amacıyla sık sık dramatik gösteriler hazırlıyor ve sahneliyordu. Kendisi bir senaryo yazdığına, sayıları çok fazla olan kuzenleri rolleri aralarında paylaşır, dekoru hazırlar, kendi performanslarını yönetir ve mükemmel bir gösteri sahneye koyarlardı.

Halka bu şekilde devrimci coşku aşıladıktan sonra O Jung Hwa önce kendi ailesini ve akrabalarını devrimci örgüte kabul etti, ardından da tüm köylüleri örgüte kazandırdı. Mingyuegou'daki kış toplantısından önce ve sonra, o ve Kang Sang Jun, Jo Chang Dok ve Yu Se Ryong, Japon karşıtı gerilla ordusunun kurulmasına yönelik hazırlıklarda temel bir görev olan silah tedarikine yardımcı oldular. Hayatlarını tehlikeye atarak düşmandan ele geçirdikleri silahlar, üyeleri arasında Choe In Jun, Han Hung Gwon, Kang Sang Jun ve Kim Un Sik'in de bulunduğu özel müfrezenin teçhizatına önemli bir katkı sağladı. Tam da istediğimiz gibi O Jung Hwa, düşmanın saldırı hattında ilk sırada yer alan 5 numaralı bölgenin bir kısmında mükemmel bir yarı gerilla bölgesi kurdu. Ayrıca düşmanın elindeki bölgede faaliyet için üsler kurma görevini de iyi niyetle yerine getirdi. Faaliyetlerimiz için önemli bir üs haline getirdiği Tümen'deki Chonil Matbaası, devrimci ordunun gözü kulağı haline dönüşmüştü.

Düşman O Jung Hwa ve ailesini kendisine karşı bir tehdit olarak görüyor ve onları ortadan kaldırmak için fırsat kolluyordu. 1933 baharında küçük bir gerilla grubu Longjing'deki Japon konsolosluğundan Shixian'daki polis karakoluna gönderilen gizli bir mektubu ele geçirdi. Bu mektupta Os'ların öldürülmesini emreden bir talimat vardı.

Gizli talimatı öğrenir öğrenmez aileyi kurtarmak için gerillaları gönderdik. Gerillalar 31 Os'un tamamını hızla Shiliping'e tahliye etti.

1933 yazında, hayatı boyunca her dakika yılmadan ve yorulmadan savaşan, her zaman bir yakın mesafe koşucusu hızıyla koşturana O Jung Hwa, ne yazık ki Beifengwudong'daki gizli bir buluşma noktasında düşman tarafından

yakalandı. Yakalandığı anda oracıkta öldürüldü. Son anlarının nasıl olduğunu ya da ölümle nasıl yüzleştiğini bilmemizin hiçbir yolu bulunmamakta. Onu ve yoldaşlarını öldüren düşman ajanları ortadan kayboldu ve alçakça eylemlerini sonsuza dek çözülemeyecek bir gizem olarak bıraktılar.

Yaşlı adam O Thae Hui, Shiliping'den öfkeli bir telaşla cinayet mahalline koştuğunda, oğlu buluşma noktasının yakınında gözleri açık, kanlar içinde ve hırpalanmış bir halde yatıyordu. İçinde hâlâ yaşam belirtilerinin bulunduğu gözbebekleri, hayattayken büyük bir sevgiyle baktığı gerilla bölgesinin mavi gökyüzünü yansıtıyordu.

Ama ağzı hayatında olduğundan daha sıkı kapalıydı. Yaşlı adam bunu görünce oğlunun, hayatını kurtarmak için örgütün sırrına ihanet etmediğini anladı. Bu ölümün kahramanlığı yaşlı adamı daha da üzdü. "Sadece 34 yıllık bir hayat yaşadın ama bu onurlu bir hayattı. Uzun bir yaşam her zaman mutluluk anlamına gelmez. Ama beni çok erken terk ettin! Ölümün, sana çok değer veren General Kim Il Sung için ne kadar yürek parçalayıcı olacak!" Yaşlı adam ölü oğlunu kollarında tutarken düşündü.

Onun öldüğüne inanamıyordum. Bu kadar çok konuşan, yürüyen, işinde bu kadar başarılı olan, alev alev yanan bir ateş gibi yaşayan bir adam nasıl böyle sessizce ölebilirdi?

Ölüm anında yanında kimse yoktu. Yerde öylece yatıyordu ve tek bir kelime bile vasiyet bırakmamıştı. Bana söyleyecek bir şeyi olsaydı, bu ne olurdu? Yarı gerilla bölgesi zaten kurulmuş olduğu için benden kendisine başka bir görev vermemi isteyebilirdi.

Eğer yaşasaydı, ona daha büyük bir sorumluluk verirdim. Devrimci etiğe göre, bir insana birçok görev vermek, ona duyulan en büyük sevginin ve mümkün olan en büyük güvenin ifadesidir.

Devrimimiz bir başka seçkin örgütleyicisini ve propagandacısını, Jiandao'daki herkes tarafından sevilen bir adamı, halka gurur veren ve düşmanın kalbine korku salan bir başka sadık ve sağlam dayanağı ve desteği kaybetmişti. Bu, tam da devrimimizin Doğu Mançurya'da ilerlediği bir anda vurulan yürek parçalayıcı bir darbeydi.

O Jung Hwa kitlelerin devrimci bilincini uyandırmış ve kendini feda ederek onları harekete geçirmişti.

O gitmiş olsa da kanının döküldüğü yarı gerilla bölgelerinin topraklarında yağmurdan sonra bambu filizleri gibi yeni kahramanlar, Japon emperyalistlerine karşı büyük mücadelemizi daha da ileriye taşıyacak yiğitler yeşerdi.

Mevcut uluslararası ekonomik sistem sömürgeciğin bir ürünüdür. Batılı tekellerin kendilerini zenginleştirdiği bir sistemdir. Bugün emperyalistler, uluslararası ekonomik ilişkilerdeki tekelleri kullanarak gelişmekte olan ülkelerin sırtından kâr elde etmeye yönelik yağmacı bir politika izlemektedirler. Sonuç olarak, gelişmekte olan ülkelerin doğal kaynakları ve halklarının emeğinin meyveleri gelişmiş kapitalist ülkeler tarafından ucuz kapılmakta, gelişmekte olan ülkelerin devasa dış borçları her geçen gün artmakta ve halklarının yaşam koşulları kötüden daha kötüye gitmektedir. Yoksul ve gelişmekte olan ülkeler ile zengin ve gelişmiş ülkeler arasındaki uçurum gün geçtikçe daha da derinleşmekte ve “zengininin daha zengin, yoksulunun daha yoksul olması” eğilimi dünya çapında daha da ağırlaşmaktadır.

Dongning İlçe Kasabasındaki Savaş

Luozigou'daki görüşmelerden sonra, Japon Karşıtı Müşterek Ordu Koordinasyon Komisyonu ulusal kurtuluş ordusu birimleri arasında sıkı bir çalışma başlattı. Komisyon üyeleri dağlardaki isyancıların arasına bile sızarak onları Japon karşıtı birleşik cepheye çekmek için yoğun çaba sarf etti.

Eylül 1933'ün başlarında bu komisyon Wu Yi-cheng, Shi Zhongheng, Chai Shi-rong, Li San-xia ve Çin milliyetçi birliklerinin diğer liderleriyle Luozigou yakınlarındaki Laomuzhuhe'de Dongning ilçe kasabasına (Sanchakou) saldırı planını tartıştığımız ve operasyon planına son şeklini verdiğimiz ortak bir toplantı düzenledi. Komutan Wu Yi-cheng'in önerisi üzerine toplantı oybirliğiyle harekât planını bizim hazırladığımız şekliyle onayladı.

Luozigou'daki müzakerelerin hemen ardından kasabaya saldırmadık; hazırlık için kendimize iki aydan fazla zaman tanıdık çünkü bu muharebeye özel bir önem atfediyorduk. Bu muharebeyi Japon karşıtı gerilla ordumuzun tamamen meşru hale gelmesinde bir dönüm noktası olarak görmüştük; ayrıca NSA birlikleriyle birleşik cephe anlaşmasının bu muharebenin kazanılmasıyla yürürlüğe gireceğine inanıyorduk. Bu muharebede başarılı olursak Çin milliyetçi birlikleriyle birleşik cephe sağlam bir temele oturacaktı; aksi takdirde Luozigou'daki müzakerelerin olumlu sonucu baltalanacak ve birleşik cephe henüz oluşum aşamasındayken çökecekti. Savaştaki başarısızlık, gerilla ordumuzun kanlı çarpışmalar sırasında inşa ettiği askeri prestijine de gölge düşürecekti. Ayrıca NSA'nın birleşik cephe yüzünden ezildiklerinden şikâyet etmesi de ciddi sorunlara yol açacaktı.

Bu bizim için gerçekten de zorlu bir sınavdı. Keşiflerimiz ve yerel örgütlerimizden aldığımız bilgiler, Ishida komutasındaki 500 kişilik bir Kwantung Ordusu birliğinin, Komutan Qing komutasındaki kukla bir Mançukuo ordusu alayının ve kukla Mançukuo polisi ile meşru müdafaa birliklerinin ilçe kasabasında konuşlandığını doğrulamıştı. Daha da kötüsü, düşman topçu ve diğer modern silahlarla donatılmış zaptedilemez bir kaleye yerleşmişti.

O dönemde Çin birliklerinin bazı liderleri kasabayı işgal etme şansını sadece yüzde 30 olarak tahmin ediyordu. Hatta toplantıda, kuvvetlerimizin düşmana kıyasla çok küçük olduğuna dair endişelerini dile getirdiler ve uluslararası kabul görmüş savaş kitaplarına göre saldıran tarafın kuvvetlerinin savunan tarafinkinden üç kat daha fazla olması gerektiğini söylediler.

Ancak Wu Yi-cheng ve diğerkleri, Ri Chong Chon'un gittiği Japon askeri akademisinde mantıklı olabilecek bu tür aptalca gevezeliklerden hiçbir şey öğrenemeyeceklerini söyleyerek karşılık verdiler. Savaşa karşı böylesine pasif bir tutum takınılmasını eleştirdiler.

NSA daha önce Dongning kasabasına yaptığı saldırıda başarısız olduğu için, bazı komutanların düşmanın gücünü abartması ve Japon ordusunun "yenilmezlik" övünmelerinden korkması tesadüf değildi.

Toplantıda kabul edilen planın ardından koordinasyon komisyonu, Hu Jin-min ile iş birliği içinde, her birliğe savaşa katılması gereken birlik sayısını tahsis etti.

Wangqing, Hunchun ve Yanji'den birer bölük olmak üzere savaşa üç bölükle katılacaktık, onları Luozigou'ya çağırdık.

Wangqing'den götürdüğüm bölük ve taburun siyasi komiseri Paek Il Phyeong'un Hunchun'dan yola çıkardığı bölük, 1933 Ağustos'unun sonunda Luozigou yakınlarında büyük bir coşku içinde bir araya geldiler.

Ancak Yanji'den gelen yoldaşlar, mesaj kendilerine zamanında ulaşmadığı için buluşma yerine varamadılar. Yanji taburu en güçlü olan Choe Hyon'un bölüğünü seçmişti. Yürüyüşe başlamadan önce Choe Hyon her adama 150 mermi ve yeni bir çift ayakkabı verilmesini sağlamıştı. Bölük Beidong'dan ayrıldı ve Eylül ayının ortasında, Dongning ilçe kasabasındaki savaştan sonra Xiaowangqing'deyken zorunlu yürüyüşle Macun'a vardı.

Hunchun'dan gelen askerlerle birlikte Luozigou'ya girdiğimizde, NSA'nın askerleri ve subayları, yerel halkla birlikte bizi coşkuyla karşıladılar. Komşu köylerden birkaç köylü de bizi karşılamaya gelmişti. Onların bu içten karşılaması buradaki Japon karşıtı örgütlerin gücünün açık bir ifadesiydi.

Birliğimize el sallayan ve sevinç çığlıkları atan kalabalığın arkasında yetenekli devrimci Choe Jong Hwa duruyordu. Luozigou'daki Japon Karşıtı Derneğin başkanı olarak Mançukuo'nun hizmetinde olmasına rağmen, aslında çoğunlukla Japon karşıtı askerler komitesinin bir üyesi olarak NSA için çalışmış ve Luozigou'daki Japon karşıtı müttefik cephe çizgimizin doğruluğunu geniş çapta duyurmuştu. İnsanları NSA birliklerine yiyecek tahıl ve kumaş tedarik etmeleri için teşvik etmişti.

Çinlilerin yaşadığı sokaklarda sıraya girdik ve Japon karşıtı bir ulusal kurtuluş hareketi için çağrıda bulunan konuşmalar yaptık. Sonra gruplar halinde dans ederek şarkı söyledik. Cadde üzerindeki Çinli esnaflar bile işlerine ara verip gösteriyi izlemek için sokağa çıktılar. Gerillalar ve NSA askerleri

birbirlerine karıştıkça Luozigou kasabası hareketlendi ve şenlendi. Tüm kasaba hem Koreli hem de Çinli sokakları bir bayram havasına bürünmüştü.

Adımızı duymuş olan gençler Komutan Kim'i görmek için birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Komutan Kim'in Phyongan Eyaletinden mi, Hamgyong Eyaletinden mi yoksa Kyongsang Eyaletinden mi geldiği konusunda tartışıyorlardı.

Çocuklar Model 38 tüfeklere ve fişek kemerlerine dokunmak için can atıyorlardı. Her asker, biri belinde ve ikisi omuzlarında olmak üzere üç fişek kemeri takardı. Bir kemer 100 fişek içerdiğinden, her biri 300 mermi taşıyordu.

Çok sayıda kadın gelip gerillaların kollarını çekiştiriyor ve "Ülke için savaşılan erkekler, öğle yemeğinde bize katılın" diyordu.

Luozigou'dan birkaç mil uzakta yaşayan kadınlar bile öğle yemeği getirip gerillalara hizmet ediyordu.

Luozigou'ya vardığımız gün, koordinasyon komisyonunda çalışanlarla birlikte Komutan Wu Yi-cheng'i kaldığı yerde ziyaret ettim.

Eski tanıdıklar olarak dostane bir sohbet gerçekleştirdik. Bu, haziran ayında yaptığımız ilk görüşme gibi birbirimizin düşüncelerini anlamaya yönelik bir görüşme değil, iki adam arasında geçen samimi bir görüşmeydi.

Luozigou'ya giderken beni en çok endişelendiren şey Komutan Wu'nun bu süreçte savaş fikrinden vazgeçip vazgeçmediğiydi. Ri Chong Chon gibi ittifaktan hoşnut olmayan kişilerin Wu Yi-cheng'i savaş fikrinden vazgeçmeye ve NSA ile aramızdaki ilişkileri müzakerelerimizden önceki duruma geri döndürmeye ikna edip edemeyeceğini merak ediyordum. Koordinasyon komisyonunda çalışanlar, Ri Chong Chon'un Chai Shi-rong'u iş birliğimizi iptal etmeye ikna etmek için durmak bilmeyen çabaları hakkında beni defalarca kez bilgilendirmişlerdi. Bu numaranın Komutan Wu'yu etkileyebileceğinden endişe ediyorlardı.

Ancak endişelenmelerine gerek yoktu. Müttefik cephesine olan bağlılığı değişmemişti ve Dongning ilçe kasabasına saldırarak önceki yenilgisini telafi etme kararlılığı her zamanki gibi sağlamdı.

Komutan Wu'nun en utanç verici olduğunu düşündüğü şey, 1932 sonunda Luozigou'daki Japon "temizlik" operasyonu sırasında aldığı darbeydi. O sırada Japonlar on hava gücü, savaş uçağı ve yüzlerce askeri seferber etmiş ve NSA'yı acımasızca bastırmışlardı. Luozigou küle dönmüş ve NSA Chengnancun, Xintunzi ve Shitouhezi'ye sürülmüştü.

“Dürüst olmak gerekirse, sayımız Japonlardan daha fazlaydı. Ama Luozigou’yu terk ettik ve dağlık bölgeye kaçtık. Ne zaman o dönemde uğradığımız yenilgiyi hatırlasam gözüme uyku girmez. Luozigou’yu işgal eden Japon zorbalar masum insanların kafalarını kesip güney kapısına asmış olsalar da intikam almayı aklımızın ucundan bile geçirmeden dağlık bölgeye yerleşmiştik. Sadece Japon ordusundan korkuyorduk. Ne utanç verici! Dongning’de bunu onlara pahalya ödeteceğim.”

Bunu söylerken Wu sık sık elini yanındaki mavzerin üzerine koyuyordu. Onu intikam düşünceleriyle yanıp tutuşurken gördüğümde, kararlılığının azalmadığını fark ettim. Bu müttefik cephe için iyi bir alametti.

O gün, il parti komitesi üyesi Pan’a yaptığım gibi, ona da geçmiş yaşamımın öyküsünü ana hatlarıyla anlattım. Komutan Wu da bana kendi geçmişini anlattı. O günkü sohbet sırasında, doğduğu bölgenin Shandong Eyaletindeki Dongchang yakınlarında bir yer olduğunu ve Wu Ji-cheng lakabını taşıdığını öğrendim. Biz sohbetimizi sürdürürken iki gerillamız Komutan Wu’nun lojmanımın çatısında nöbet tutuyordu. NSA o gün karargâh çevresinde sıkı bir nöbet organize etmişti.

Söylentilere göre o gün Wu Yi-cheng bir kaplan postunun üzerinde tembel tembel uzanarak konuşuyordu. Muhtemelen şişman olduğu için sandalyede bağdaş kurarak resmi bir şekilde konuşmaktan pek hoşlanmıyordu. Bu yüzden onunla kolumu tahta bir yastığa koyarak uzanırken konuşmak zorunda kaldım.

Wu Yi-cheng, seçkin bir misafiri olduğu için adamlarına öğle yemeği için lezzetli yiyecekler hazırlamalarını emretti. Ona kendi yemeğimi getirdiğimi ve benim için yemek hazırlama zahmetine girmelerine gerek olmadığını söyledim. O günlerde bize eşlik eden ve yemeklerimizi taşıyan adam, yüzü yaralı bir Çinli askerdi. Wu benim akıcı bir şekilde Çince konuşuyor olmamla çok ilgileniyordu. Babam sayesinde edindiğim Çince bilgisi, Wu Yi-cheng ile olan konuşmalarım da değerini kanıtlamıştı.

Luozigou’da Wangqing ve Hunchun birlikleri çeşitli vesilelerle halk arasında siyasi çalışma taktiklerini tartışıyordu.

Gerillalara şunları vurguladık: NSA’nın gelecekteki yönü bu savaşın sonucuna bağlıdır; gerilla ordumuz cesurca savaşır NSA bizi takip edecektir; eğer üzerimize düşeni yapmazsak bizi terk edeceklerdir; bu yüzden hem günlük hayatta hem de savaşta her zaman örnek olmalısınız; Bu savaşı birkaç tüfek ve tahıl çuvalı için değil, müttefik cephe uğruna yapacağız; müttefik cephenin geleceğini bu savaşa bağlıyoruz; bırakın tüm ganimetleri NSA askerleri kazansın; ne alırlarsa alsınlar, afyon bile olsa umurumuzda olmasın; ancak

davranışlarımızın siyasi ve ahlaki yönlerinden taviz verilemeyeceğini aklımızdan çıkarmayalım.

Çin milliyetçi birliklerinin liderlerinden Tuğgeneral Shi Zhong-heng savaş planını en güçlü şekilde destekledi. Luozigou'da kaldığımız süre boyunca Shi ve benim aramda milliyet ve aidiyeti aşan bir dostluk oluştu. Gerilla ordumuzun büyük kuvvetleri ve NSA birlikleri Luozigou'dan Dongning ilçesi kasabasına doğru yürürken, Shi sürekli olarak birliğimizin yakınında kalmaya çalıştı. Ordugâh kurarken çadırlarını bizimkilerin yanına kurmaya ve savaşta bizim birlikle birlikte hareket etmeye özen gösterdi. Luozigou'dan Dongning kasabasına kadar olan yüz millik yürüyüş sırasında birbirimizi daha iyi anlamaya başlamıştık.

Eylül ayı başında Luozigou'dan ayrılan keşif kuvvetleri yolda birkaç gün geçirdi. Yürüyüş, Koreli komünistlerin asil devrimci ruhunun ve samimi insani özelliklerinin açık bir göstergesiydi. AJPGA ile NSA arasındaki siyasi ve ahlaki farklılıklar yürüyüş sırasında ve günlük yaşamımızda açıkça kendini gösteriyordu.

Gittiğimiz her yerde bir halk ordusu gibi davrandık. Yolumuz üzerindeki dağ tapınaklarını tahrip etmedik, kurban olarak sunulan lezzetli yiyeceklere el sürmedik; bir an olsun aklımızdan geçirmedik. Çin köylerinde durduğumuzda eğlenceler düzenledik, duvarlara afişler astık ve sözlü propaganda yaptık.

Diğer birlikler köylülere çok sorun çıkarıyordu ama biz onlara su getirme, tahıl öğütme, harman yapma ve çit için mısır sapı dokuma işlerinde yardımcı olmuştuk. Korelilerin yaşadığı köylerde onlara hikâye kitapları okumuştuk.

Bu şekilde davrandığımız için halk bizim için pirinç kekleri yapıyor ve domuz öldürüyor, ordumuzun onları gerçekten takdir ettiğini söylüyorlardı. Diğer birliklerin umutsuzca kötü huylu ve kaba olduklarını, ancak Komutan Kim'in birliğinin o kadar nazik, cana yakın ve sıcak kalpli olduğunu söylediler ki bizi memnun etmek için hiçbir çabadan kaçınmadılar.

Tuğgeneral Shi Zhong-heng, halka gösterdiğimiz içten sevgiye ve halkın bize verdiği samimi desteğe ve karşılılamaya her şahit olduğunda, başparmağını havaya kaldırarak ve Komutan Kim'in ordusunun eşsiz bir centilmenler ordusu olduğunu söyleyerek bizi bol bol övdü. Birkaç kez adamlarına Komutan Kim liderliğindeki komünist orduyu örnek almaları talimatını verdi.

"Şu anda bazı hainler bizim birliğimizin bulunduğu yerde NSA'yı rezil ediyor. Onları örnek almamalısınız. Tanrı sizi ancak asil davranışlarınızla kutsayacaktır. Sizi şimdiden uyarıyorum; kadınlarla oynamak, başkalarının

malına el uzatmak ya da insanlara küfretmek gibi nahoş davranışlarda bulunanlar olursa, kim olursa olsun haklarından gelinecektir.”

Shi Zhong-heng’in emirleri adamlarını iyi davranmaları gerektiği konusunda uyarmakta etkili olmuştur.

NSA’nın bazı askerleri aysız gecelerde tahıl yığınlarını gördüklerinde, yığınların Japon askerleri olduğunu söyleyerek kaçıyorlardı.

Bu olay birkaç kez yaşandıktan sonra gerilla ordumuzu birliğin en önünde yürüttük ve NSA birliklerinin en arkada kalmasını sağladık. Bu önemsiz önlem gerillalara yeni çabalar için ilham kaynağı olmuştu. Savaşta zaferin, tahıl yığınlarını Japon askerleriyle karıştıran NSA askerlerine değil, kendilerine bağlı olduğunu, müttefik cephenin tekerleğini döndüren belirleyici gücün kendileri olduğunu çok iyi anladılar ve yürüyüşlerini hızlandırdılar.

Gerillalar yürüyüş sırasında bile ders çalıştılar. Bazen ciddi siyasi konular hakkında tartışıyorlardı.

“Yoldaş Kang, lütfen Dongning kasabasına yaptığımız saldırının amacını açık ve esprili bir şekilde açıklar mısınız? Komutan Luozigou’da bunu bize anlattığında anlaşılır görünüyordu ama nedense şimdi kavramak zor görünüyor.”

Bu kurnazca soru, keşif kuvvetleri Laoheishan’a yaklaşırken Wangqing bölüğünün en arkasındaki bir adamdan gelmişti. Cahilliğinden sormamıştı; anlayışını sınamak istiyordu. Soruyu soran Kang da kurnaz bir adamdı.

“Ah, şuna bakın. Kendi yengecini başkasının ateşinde kızartmaya çalışıyor. Eğer bu konuda bu kadar belirsizsen, o zaman sana anlatacağım. Eğer mecbur kalırsam, *On Noktalı Şarkı*’nın melodisiyle söyleyeceğim.”

Ve gerçekten de soranın konuşmasına fırsat vermeden şarkıyı söylemeye başladı.

İlk önce ne var?

Müttefik cephenin farkına varmak

Gökler yıkılsa bile, bu ilktir.

İkincisi nedir?

Eşsiz gerilla bölgemizi, kalemizi, Sovyet-Mançurya sınırına kadar genişletmek, bu ikincisidir.

Üçüncüsü nedir?

Soğuk havalarda bile misafirperver olan Sovyetler Birliği'ne geçişi temizlemek, bu da üçüncüsü.

~

Soruyu soran Pak'ın dili tutuldu ve şaşkınlıkla elini salladı.

“Yeteneğiniz ağırlığınızca altından çok daha değerli. Benim gibi aptal bir adam için bile amacınız mavi gökyüzündeki dolunay kadar açık.”

Wangqing grubunun yetenekli ismi Kang bu övgüyü hak ediyordu. Birinci Dünya Savaşı'nın karmaşık koşullarını ve 18 Eylül olaylarının patlak vermesiyle başlayıp Mançukuo Krallığı'nın kurulmasına kadar uzanan siyasi felaketlerin dehşet verici seyrini bu şarkıda özetlemeyi başardı.

Savaşın amacını basit sözlerle şiirsel bir şekilde ifade eden şarkısı kısa sürede Wangqing bölüğünden Hunchun bölüğüne, Shi Zhong-heng'in tugayına ve Chai Shi-rong'un birliğine yayıldı. NSA askerlerinden bazıları yürüyüş sırasında şarkıyı mırıldanıyordu. NSA askerleri birliğimiz tarafından belirlenen örneği takip etmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştılar.

Ancak NSA'nın tüm subay ve erleri bu şekilde davranmadı. Birçoğu talih kuşu bekliyor, çok geçmeden dağıtacakları ganimetlerin hayalini kuruyordu. Asil bir Japon karşıtlığı duygusuyla operasyon alanını Sovyetler Birliği ve Mançurya sınır bölgesine kadar genişletmekten ya da AJPGA ile güçlü ve güvenli bir müttefik cephe oluşturarak Mançurya'yı geri almaktan bahseden askerleri nadiren bulabiliyordum.

Birliğimizin arkasında yürüyen Shi Zhong-heng'in askerlerinden biri arkadaşlarından birine “Hey, Dongning'de çok afyon olacak mı?” diye sordu.

“Kukla Mançukuo ordusunun bir alayı orada olduğu için kolayca temin edilebilir. Afyon olmadan var olamazlar, değil mi? Ama içmediğiniz halde neden birdenbire afyondan söz ediyorsunuz?” dedi diğeri, ona kuşkuyla bakarak.

“Neden! Afyon parayla aynı şeydir ve para da afyondur. Çok paran varsa Yangzhou'ya bir vinçle uçabileceğini söylüyorlar.”

“Haklısın! Para olmadan Hangzhou'nun turistik yerlerini göremeyeceğinizi söylüyorlar. Çok para eden afyonla Hangzhou ve Xuzhou'ya gidebilirsin. Benim tek istediğim Japon yapımı bir elektrikli fener.”

“Böyle küçük bir şey için endişelenme. Çok fazla Japon askeri olduğu için kesinlikle bir tane alabilirsin.”

“Bu kadar büyük konuşma. Afyon ve elektrikli meşaleler ancak savaş zaferle sonuçlandığında alınabilir. Kasabayı ele geçirmenin o kadar kolay olacağını mi sanıyorsun?”

Kulak misafiri olduğum bu konuşma zihnimde ağır bir yük oluşturdu. NSA'nın ganimetle meşgul olan askerleri “yenilmez imparatorluk ordusunun savaşçıları” ile göğüs göğüse çarpışacak mıydı? Çin Cumhuriyeti uğruna düşman topraklarına mermi gibi saldıracaklar mıydı?

Konuşma tarzlarında ve kasvetli bakışlarında tedirgin edici bir şeyler vardı. Bu kötüye alametti.

Laoheishan'da Wangqing ve Hunchun gerilla birlikleriyle ortak bir toplantı yaptık ve savaşın amacını, askerî ve siyasi önemini net bir şekilde anlamalarını sağlamak için bir kez daha siyasi çalışmalar yürüttük.

Daha sonra Dongning ilçesi yakınlarındaki Gaoancun ve Wushegu bölgesine ilerledik ve orada düşmanın durumunu yeniden teyit ettik ve savaş planına karar verdik. O gece Dongning yakınlarındaki yeraltı parti örgütünün yerini tespit etmiş olduk. Bu, Pan'ın Dongning, Gaoancun, Xinlicun ve Laoheishan'da kurduğu ve Suining merkez ilçe parti komitesi sekreteri olarak çalışırken rehberlik ettiği bir örgüttü. Parti 1932 baharında düşman tarafından açığa çıkarılmış ve takip edilmişti; üyelerinden bazıları Wangqing'e kaçmış, Dongning'de kalan diğerleri ise saklanmıştı. O dönemde Pan Wangqing'e sadece parti üyelerini ve Genç Komünist Birlik üyelerini değil, aynı zamanda çok sayıda gerilla ve sivili de göndermişti.

Hunchun'a giderken Pan benden, Dongning'e gitme şansım olursa, yeraltında gizlenen parti ve YCL üyelerini bulup onlarla temasa geçmemi, örgütlenmelerini yeniden kurmamı ve onlara iyi bakmamı istemişti. Luozigou'da halk arasında siyasi çalışma programını açıkladığımızda onun isteğine sadık kalarak, yerel halk arasında etkili siyasi çalışma yoluyla Dongning İlçesindeki yeraltı parti örgütünü yeniden yapılandırma maddesini ekledim.

Dongning İlçesindeki yeraltı parti örgütünü Gaoancun ve çevresinde bulduğumuz bazı parti üleriyle yeniden yapılandırdık ve Luozigou'daki yeraltı parti örgütünün faaliyetlerine rehberlik edecek şekilde örgütsel rehberlik hattını yeniden kurduk. Bu örgüt bize pek çok bilgi sağladı. Onun çabaları sayesinde Sovyetler Birliği'ne zorlanmadan bir geçiş yolu açtık.

Bu örgüt 1940'lara kadar iyi durumda varlığını sürdürdü ve gizli operasyonlar için verdiğimiz emirleri harfiyen uyguladı. Xiaohaerbalıng'deki toplantının ardından, Kore Halk Devrim Ordusu Paektu Dağı çevresindeki gizli

kamplardan ve Sovyetler Birliği'nin Habarovsk kentindeki eğitim kamplarından küçük birlikler halinde faaliyet gösterirken bu geçidi sık sık kullandık. Birçok küçük birlik bu geçitten geçerek anavatana ve Jiandao'ya gider ve Paektu Dağı'ndan Sovyetler Birliği ve Mançurya sınır bölgesine girerdi. Anavatana gönderilen bağımsız ajanlar Sovyetler Birliği'nin Denizcilik Eyaletine giderken bu geçidi kullanırlardı.

Sovyet-Mançurya sınır bölgesinde bir keşif görevi yürüten Jon Mun Uk'un küçük birimi de Dongning'deki bu yeraltı parti örgütünden çok yardım aldı. O dönemde Sovyet-Mançurya sınırındaki Dongning ilçesinin karşı yakasında orduda görev yapan enternasyonalist bir asker olan T. Novichenko, KPRA'nın küçük birliklerinin bu geçidi sık sık kullandığını gördüğünü anlatmaktadır. Dongning'deki yeraltı örgütleri Japonya'ya karşı savaş sırasında düşmanın gerisini taciz etmede aktif rol oynamış ve ilçe kasabasının kurtarılmasında büyük yardımda bulunmuşlardı.

Gaoancun ve yerel bölge sakinleriyle ve gizli örgütlerin üyeleriyle yaptığımız görüşmelerden, kukla Mançukuo ordusunun alay komutanının Mançukuo'ya hizmet etmesine rağmen şiddetle Japon karşıtı olduğunu ve görünüşte barışçıl ilişkilerine rağmen kukla Mançukuo ordusu ile Japon garnizonu arasında sert bir anlaşmazlık olduğunu öğrendik. Alay komutanının ilçedeki Çinli esnafla arasının iyi olduğunu ve onların isteklerini yerine getirdiğini söylediler. Yeraltı parti örgütünün üyeleri esnafı iyi tanıyordu. Bu üyelere, alay komutanının bizimle iş birliği yapmayı kabul etmesini sağlamak için esnaf üzerinde etkili olmalarını emrettik.

Dongning ilçe kasabasındaki savaş 6 Eylül 1933 gecesi başladı ve 7 Eylül günü öğlen saatlerinde sona erdi. Sınırım Japonya'ya karşı savaşımızda iki gün süren muharebelerin pek fazla örneği görülmemiştir.

İlçe kasabasına yaptığımız saldırının ana hedefi, batı kapısının dışındaki bir dağ sırtına inşa edilmiş iki katlı bir kaleye yönelikti. Kaleye çok sayıda ağır ve hafif makineli tüfek yerleştirilmişti. Kale ile Japon saldırganların ordu birliğinin komuta merkezi arasında gizli bir yeraltı geçidi ve derin bir iletişim hendeği inşa etmişlerdi, böylece gerektiğinde sürekli takviye birlikler göndererek düşmanın saldırısına karşı koyabileceklerdi. Bu kale, NSA'nın ilçe kasabasına yaptığı saldırının başarısız olmasından sorumluydu.

Düşmanın takviye birliklerini engelleyecek olan Hunchun bölüğünü Jjajakgol denilen yere konuşlandırdım ve Wangqing bölüğüne ana saldırı hattı boyunca ilerlemesini ve kaleyi ele geçirmesini emrettim.

Akşam saat 9'da, düşman hattına gizlice yaklaşan birliğimizden bir yıkım grubu, benim atışım kasabaya saldırı için işaret verdiğinde ateşini kale üzerinde

yoğunlaştırdı. Düşman, birliklerini iletişim siperinden ve yeraltı geçidinden sürekli olarak takviye etti. Kuvvetlerimiz ile düşman arasındaki şiddetli çatışma saatlerce sürdü.

Batı kapısından kasabaya giren gerilla birliğini düşmanın kışlasını abluka altına aldırırken, diğer kuvvetleri düşmanın ateşini yönlendirmek için kaleyi kuzeye doğru atlattırdım; ardından şiddetli bir bomba saldırısıyla kaleyi ele geçirmek için yıkım ekibini gönderdim. Kale direnişi bıraktı ve şafak sökerken sessizliğe gömüldü. Ana kuvvetlerimiz Japon garnizonunun barakalarını sıkı bir düzen içinde kuşattı ve düşmanın umutsuzca karşı saldırı girişimini acımasızca kontrol altına aldı. Japonların bir kısmı kuzey kapısından kaçmayı başardı.

Önceden sivil kıyafetlerle şehre giren NSA birlikleri ile doğu ve güney kapılarından şehre giren diğer NSA birlikleri belirlenen yerlerini ararak düşmanla savaştılar.

Kukla Mançukuo ordu birliklerinin karargâhı, Japon saldırganlara ortak operasyonla saldırma teklifimizi kabul ettiğini iletmek üzere bize bir temsilci gönderdi. Eğer plan sorunsuz ilerleseydi, tüm şehir elimize geçecekti.

Ancak o anda Chai Shi-rong'ın bazı birlikleri kukla Mançukuo ordusunun kontrolü altındaki dükkanları yağmalamaya ve sivillerin evlerini soymaya başladı; bu da kukla Mançukuo ordusunun anlaşmadan çekilmesine ve bunun yerine bize karşı topyekün bir saldırı başlatmasına neden oldu. Japon garnizonu da bu saldırıya katıldı.

Düşmanın saldırısının şiddetinden korkan bazı NSA birlikleri işgal ettikleri bölgeleri terk ederek kasabadan kaçmaya başladı.

Buna rağmen, düşmanı kasabanın bir köşesine sıkıştırmayı başaran birliğimiz, topyekün meydan savaşıyla işgal ettiğimiz alanı genişletti. Bundan cesaret alan NSA birlikleri daha sonra mühimmat fabrikasını işgal etti ve mühimmat depolarına baskın düzenledi. Sokak çatışmaları saatlerce devam etti.

Ortak operasyonun amacına büyük ölçüde ulaştığını anlayınca geri çekilme emri verdim. Kendi inisiyatifleriyle geri çekilen gerilla birlikleri, geri çekilen NSA birlikleri için koruma ateşi sağladı.

Bu sırada Tuğgeneral Shi Zhong-heng'in ağır yaralandığı ve hâlâ kasabada olduğu haberini aldık. Adamları, komutanlarını ölümün pençesinde bırakarak kasabadan kaçmışlardı. Yaveri de ona yardım etmemişti.

Zihnimde ganimetler hakkında konuşan NSA askerlerini görüyordum. Onların afyon ve elektrikli fenerler hakkında hayal kurduklarını duyduğumda, yağmadan ve bunun savaşın gidişatı üzerindeki etkisinden endişe etmişim. Savaş sırasında böyle bir yağma gerçekleşmişti. Ve sonra, sürpriz bir şekilde,

askerler komutanlarını terk ettiler. Genelde askerler üstlerini babaları ya da anneleri gibi görürler. Yani bir anlamda NSA askerleri, ebeveynlerini ölümün pençesinde bırakarak kaçmışlardı. Askerlerin savaştaki davranışlarıyla ilgili pek çok hikâye duymuştum ama böylesi bir görev ihmali hiç duymamıştım. NSA askerlerinin yağmalamaları ile komutanlarını sadakatsizce terk etmeleri arasında bağlantılar vardı. Maddi zenginlik hırsı, egoizm ve korkaklığın en uç noktalarına kadar taşmıştı.

Evin içinde su sızdıran bir musluk dışarıda da sızdırır- atalarımızın bize aktardığı bu atasözünün gerçekliği ne kadar da derin!

Bir savaş, günlük yaşamın bir uzantısı ve özlü bir ifadesi olarak görülebilir. Askerlerin savaştaki başarısı her zaman savaş alanında değil, günlük yaşamlarında önceden belirlenir. Bir muharebe, bu yaşamın özeti ve yansımasından başka bir şey değildir.

Tarih, ahlaki değerleri düşük bir ordunun zaferle taçlandırıldığı hiçbir vakaya tanıklık etmemiştir. Hitler Almanya'sının Nazi ordusunun yenilgiye uğramasının başlıca nedeni, ahlaki ilkeleri bir kenara bırakıp iyi ve güzel olanın üzerine adeta hoyratça saldıran ahlaken düşük bir ordu olmasıdır. Yenilmezliğiyle övünen Japon ordusunun sonunun gelmesinin temel nedeni de ahlaki yetersizliğiydi. Japonya, müttefik kuvvetlerin ve Japon ordusunu dünyanın en acımasız ve utanmaz ordusu olarak kınayan ve ondan nefret eden milyarlarca dürüst insanın kuşatması altında ezilmekten kurtulamadı. Savaş tarihinde, başka ülkeleri işgal eden ve halklarını katleden, hatta “teselli kızlarını” savaş alanlarına götüren Japon ordusu kadar barbar bir ordu görülmemiştir.

Savaş sadece bir güç mücadelesi değil, aynı zamanda bir ahlak ve etik sınavıdır. Ahlakın savaşın gidişatı üzerindeki etkisini ihmal eden ya da onu gereksiz bir süs olarak gören bir ordu, bir çöp yığınının başka bir şey değildir.

Choe Chun Guk'a Shi Zhong-heng'i kurtarmasını emrettim.

Choe ve adamları emirlerimi yerine getirmek için hayatlarını tehlikeye attılar. Gerillalarımız tarafından kurtarılan Shi'yi sırtımızda taşıyarak ve geri çekilmemizi ateşle koruyarak güvenli bir şekilde bir tepeye çekildik. Gerillalar, Shi'nin kendisini terk eden adamlarını lanetli korkaklar olarak kötilediler. NSA askerleri davranışlarından dolayı bu hakareti hak etmişlerdi. Ancak NSA ile aramızdaki ilişki bu olaydan zarar görmedi.

Dongning kasabesindeki savaş sadece birkaç yüz düşman askerini öldürdüğümüz için önemli değildi. Önemli olan nokta, bu savaştan sonra NSA'nın Koreli komünistlere olan güveninin tam olmasıydı. Japon Karşıtı Halk

Gerilla Ordusu doğu Mançurya’da kızıl bayrağı dalgalandırırken eskisi gibi gururlu ve meşru bir şekilde hareket edebiliyordu. Bu savaş NSA askerlerinin zihnine Koreli komünistlerin gerçek imajını yerleştirdi.

Bundan sonra Çin’in Japon karşıtı milliyetçi birlikleri kendi özgür iradeleriyle birliğimize zarar vermeye çalışanları yeneceklerdir.

“7 Eylül 1933 benim yeniden doğduğum gündür. O güne kadarki hayatım ailem tarafından bana bahşedilmişken, o günden sonraki hayatım Komutan Kim tarafından bana bahşedildi. Hayatımı ona borçluyum; AJPGA ulusal kurtuluş ordumuzun ilk kardeşidir.” Bunlar Shi Zhong-heng’in kendine geldiğinde söylediği sözlerdi.

Onun bu sözleri Mançurya’nın her köşesine efsanevi bir hikâye yaydı; AJPGA’nın asil, fedakâr ruhun ve sadık yoldaşlığın bir örneği olduğu efsanesi.

Dongning kasabasından Luozigou’ya dönerken, ki bu yüz millik bir yolculuktu, sürekli Tuğgeneral Shi’nin yanındaydım. İlk gün boyunca onu sedyeye taşıdık. Komutanlarının gerillalar tarafından taşındığını görmelerine rağmen, NSA askerleri sedyeye yaklaşmaya cesaret edemediler ve onu sadece uzaktan izlediler. Yaveri ve bazı adamları bizden komutanlarını kendilerine teslim etmemizi istediler, ancak gerillalar bunu reddederek onları uzaklaştırdılar.

Kamp yaveri üçüncü kez kolumuza yaklaştığında, adamlarıma sedyeyi teslim etmelerini emrettim. Adamların vicdanları olduğunu, bu yüzden hatalarından dolayı üzüntü duyabileceklerini ve sadece sedyeyi taşıma hakkı versek bile suçlarını bir nebze olsun telafi edebileceklerini söyleyerek gerillaları ikna ettim.

Shi Zhong-heng’i teslim ettiğimizde, NSA askerleri bizi nezaketle selamladı. Tuğgeneral Shi adamlarının davranışlarından büyük pişmanlık duydu ve astlarının yanlış davranışları için bir komutan olarak bizden özür diledi.

"Sizin önünüzde utanıyorum Komutan Kim, bu değersiz varlıklar için. Çünkü onları doğru düzgün eğitemedim, bu yüzden lütfen beni bağışlayın ve adamlarıma merhamet edin."

Adamlarının utancını kendi utancı gibi görmesi beni çok etkiledi. Adamlarına karşı öfkesini dışa vursaydı ya da onlara karşı birazcık bile kin duysaydı bu kadar derinden etkilenmezdim. O gerçekten de cömert ve adil düşünen bir askerdirdi. Dedim ki:

“Bir Çin atasözünün dediği gibi, tatlı bir kavun bile acı bir sapa asılıdır. Bir insan her zaman mükemmel olamaz ya da bir çiçek bin gün boyunca güzel

olamaz. Ciddi bir yara aldıktan sonra bilinciniz yerine geldi ve biz bundan memnunuz.”

"Başka bir Çin atasözü der ki, bir adam at satın almak istiyorsa dışlerini incelemeli ve bir arkadaş edinmek istiyorsa karşısındaki kişinin aklını bilmelidir. Komutan Kim, sizinle tanışmış olmayı bir lütuf olarak kabul edeceğim ve bu hediyeyi hayatım boyunca saklayacağım.”

Benden on ya da daha fazla yaş büyük olan Shi Zhong-heng, Japon karşıtı müttefik cepheyi kurmak için çalışırken benim can yoldaşım haline gelmişti. Dongning ilçe kasabasındaki savaştan sonra birliğini Macun yakınlarındaki Xibeigou'ya taşıdı. Akraba ziyaretleri gibi birbirimizi sık sık ziyaret ettik ve dostluğumuzu derinleştirdik.

Kurşun yarasının tedavisi için ona çeşitli ilaçlar gönderdim ve ideolojisini değiştirmek amacıyla onu komünist etkiye tabi tuttum. Sonuç olarak Komünist Parti'ye katıldı ve devrimci halk ordusunun bir komutanı oldu.

Haziran 1934'te Luozigou'daki Japon karşıtı ortak operasyonlarda iyi savaştı ve birliği devrimci halk ordusuna dahil edildikten sonra 2. Bağımsız Tümen komutanı olarak son derece seçkin hizmetler verdi. Her savaşta elinde bir mavzerle düşman mevzilerine hücum ederdi. Bu durum adamlarının onun dünyanın en cesur komutanı olduğuna inanmasına yol açmıştı. Diğer NSA birliklerinin askerleri de ona saygı duyuyor ve hayranlık besliyordu. Birçoğu Shi Zhong-heng'in birliğine geçmişti.

Laosongling savaşında bir hücumu yönetirken karnından ölümcül bir şekilde yaralanmış. Kurşun içinden geçmemiş, bağırsaklarına saplanmış. Kurşunun çıkarılması için Sovyetler Birliği'ne gitmiş ancak orada son nefesini vermişti. Diğerlerinin ölümünün yasını tuttuğunu duyduğumda, onu acıyla hatırladım.

Dongning kasabasındaki savaşın alevleri arasında Japon karşıtı cephede bize katılan Chai Shi-rong, daha sonra devrimci halk ordusuna geçerek komutan yardımcısı ve ardından 5. Kolordu komutanı olmuştu. Kuzey Mançurya'da Zhou Bao-zhong'un emrinde savaşırken bizimle dostane ilişkilerini sürdürmek için büyük çaba sarf etti. 1940'ların başlarında bile onunla yakın temas halindeydim.

AJPGA ve NSA arasındaki müttefik cephe, Dongning ilçe kasabası savaşının bir sonucu olarak kırılmayacak kadar güçlü hale geldiğinde, beklenmedik bir olay meydana geldi.

Bunun temel nedeni Wu Yi-cheng'in Jiang Jie-shi'yi öven bir sözüydü. Luozigou'ya döndükten sonra savaşı gözden geçirmek için ortak bir toplantı düzenledik. İlk olarak Wu Yi-cheng konuştu. Birleşik kuvvetlerin savaşta

zaferinden bahsederken, aniden Jiang Jie-shi'yi övmeye başladı ve Çin'in kuzeydoğusundaki Japon karşıtı savaşın ancak Jiang güneyden silah ve takviye gönderdiğinde zaferle sonuçlanacağını söyledi. Bu durum gerillaları öfkelendirdi.

Hunchun gerilla birliğinin komutanı olarak orada bulunan Paek Il Phyong söz alarak Jiang Jie-shi'yi öven ve destekleyen Komutan Wu'yu gerici olmakla suçladı ve Jiang'ın emperyalizmin köpeği olduğunu tüm dünya biliyorken bize nasıl yardım edip liderlik edebileceğini sordu.

Wu büyük bir öfkeyle onu tutuklattı ve öldürtmekle tehdit etti.

Bu noktada Paek'in adamları isyan etti. Protesto ettiler: savaş sırasında tek bir rütbeli gerilla bile kaybetmedik ve müttefik cephesi uğruna komutanımızı kaybetmek mantıklı değil; komutanımızı kaybettikten sonra Hunchun'a nasıl dönebiliriz? Birliğimizin son adamına kadar Wu Yi-cheng ile savaşmak anlamına gelse bile Yoldaş Paek Il Phyong'u kurtarmalıyız. Ellerinde tüfeklerle dışarı fırlamak üzereydiler.

NSA askerleri tüfeklerini almış ve karşılık vermeye hazırlanıyorlardı.

Bu bıçak sırtı durumda tek bir silah atışı toptan ölümlere ve onca çabaya mal olan müttefik cephesinin bozulmasına yol açabilirdi. Wu Yi-cheng solgunlaştı ve dudaklarını büktü.

Kürsüye çıktım ve her iki tarafla da Korece ve Çince tartışarak Wu Yi-cheng'i ikna etmeye çalıştım:

“Kızgın olabilirsiniz Komutan Wu, ama cömert olun ve Paek Il Phyong'u serbest bırakın. Size gerici demesi ve onurunuzu zedelemesi büyük bir küstahlıktı ama siz de bu meseleyi iyice düşünmelisiniz. Tüm Çin, Jiang Jie-shi'yi emperyalistlerin bir kuklası olarak kınarken, diğerleri sizin Jiang Jie-shi'yi övmenizi isteyerek dinleyecek mi? Zhang Xue-liang'a 18 Eylül olayından önce Japonya'ya karşı savaşmamasını söyleyen oydu. Eğer Paek'i öldürürseniz, tüm Mançurya sizi vatan haini ilan edecektir, bu yüzden lütfen bu konuyu derinlemesine düşünün.”

Konuşmamı bitirdiğimde bazı NSA askerleri kendi kendilerine sordular: “Kim bu adam? Güneyden mi geliyor? Kuomintang'dan bir delege mi?” Diğerleri ise “Güneyden mi? Hayır. O gerilla ordusunun komutanı Kim Il Sung.”

Wu Yi-cheng, “Cahilliğimden böyle konuştum, lütfen beni Jiang Jie-shi ile aynı türden bir adam olarak görmeyin,” dedi ve Paek'in öldürülmesi emrini geri çekeceğini açıkladı.

Ancak iki gün sonra hâlâ onu serbest bırakmamıştı. NSA'nın rütbeli askerleri komutanlarını aptallıkla suçlayarak, "Komutan Wu, Komutan Kim'e verdiği sözü neden tutmuyor?" diye sordular. Wu'nun adamlarından bazıları şöyle dedi,

"Onu vurmazsak her şey yoluna girecek. İsteddiği adamı öldürebilir mi?" Bir başkası ise "Onu öldürürsek ulusal kurtuluş ordumuz lanetlenecek" dedi.

Asker kitleleri bu şekilde tedirgin edilirken, subaylar Wu Yi-cheng'e Paek Il Phyong'un serbest bırakılması için mektup ve dilekçeler verdiler. Paek 3 gün sonra Wu tarafından gözaltından serbest bırakıldı.

Çin milliyetçi ordu birlikleriyle müttefik cepheyi sağlamlaştırma süreci bu tür pek çok acı olayla doluydu; azim ve fedakârlık gerekiyordu. Farklı kan türlerine sahip iki "canlı" zorluk ve sıkıntı olmadan nasıl etkili bir şekilde birleştirilebilirdi?

Düşman üç gün üst üste savaşta ölen askerlerin cesetlerini yaktı. Bu süreçte Hu Jin-min'i kaybettik. Luozigou'ya dönerken kazara vurularak öldürüldü.

Sung Sam-moon, King Se-jong'un alfabesinin yapımında önemli bir rol oynayan üç kişiden biriydi. Se-jong'un torunu Tang-jong tahta çıktığında bir isyan patlak verdi. Genç kralın amcası Se-jo, krallığı ele geçirdi ve nihayetinde yeğenini boğarak öldürdü. İyi bir bilgin ve sadık bir teba olan Sung Sam-moon, Tang-jong'un davasında şehit oldu.

Sung Sam-moon hayatı boyunca düşüncelerini şiirsel formda yazma alışkanlığı edindi. İdam yolunda şehirden ayrılırken ölüm arabasında son şiirini yazdı. Bu şiirin başlığı, her zaman bir idam arabasını süsleyen uzun beyaz flamalar veya afişlere atıfta bulunur. Mahkûmun adı bu afişlere siyah karakterlerle yazılır.

Uzun beyaz afişler rüzgârda dalgalanıyor.
Davullar çalıyor ve ömrümün geçişini hızlandırıyor.
Her yerde alaycı gözler ve sırttan dudaklar.
Batan güneşi izliyorum.
Bütün acım sona erdiğinde nerede dinleneceğim?
Sarı Gölgeliklerde han yok—
Bu gece nerede uyuyacağımı kimse bilemez.

Macun Operasyonu

Yılın sonbaharında gerilla bölgesinde bir humma salgını patlak verdi. Soğuk algınlığı, yüksek ateş ve döküntü belirtileriyle seyreden bu akut hastalık Xiaowangqing vadisini kasıp kavurdu. Aynı zamanda ben de hastalandım ve Shiliping'deki yatağıma hapsedim. Daha sonra bu hastalığın patlak veren bir tifüs olduğunu öğrendim.

Günümüzün genç nesli bu hastalığın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor, çünkü uzun zamandır salgın hastalıkların görülmediği bir ülkede yaşıyorlar.

Fakat biz 60 yıl önce dağlarda silahlı mücadele yürütürken, gerilla bölgesindeki insanlar salgın hastalıklardan dolayı tarifsiz acılar yaşadılar. Nispeten küçük bir vadiye binlerce insan yaşadığı için çeşitli türlerde salgın hastalıklar patlak verirdi. Düşmanın “cezalandırıcı” güçleri sık sık saldırır, insanları tepeden tepeye kovalarken kargaşa çıkarırlardı, bu yüzden istesek de sağlıklı koşulları iyileştiremez ve salgınları önlemek için uygun önlemleri alamazdık. Yapabildiğimiz tek şey, salgına yakalanan insanların evlerinin kapısına hasır bir ip germek ya da duvara bir uyarı yazısı yaptırmaktı: “Yasak bölge. Salgın bölgesidir.”

Bu bizim için olabilecek en kötü sınavdı; düşman gerilla bölgesini yok etmek için her gün binlerce askeri üzerimize sürerken aynı anda salgın hastalık da baş gösteriyordu. Daha da kötüsü, ben hastaydım ve liderlerin çoğu gerilla bölgesinin kaderi konusunda endişeden soluk yüzlü bir hal almışlardı.

Kim ThaeK Gun adında bir birlik komutanını, karısı ve yaklaşık bir bölük askerle birlikte beni korumaları ve bana bakmaları için gönderdiler. Diğer birlikler savaşmaya gittiğinde, bu gerillalar Shiliping'i savunmak için geride kaldılar. Bay ve Bayan Kim kuzey Mançurya'da Yehe'de yaşıyorlardı ve doğu Mançurya'daki devrimci mücadeleye katılmaya karar verip Muling üzerinden Wangqing'e taşınmışlardı.

Buna ek olarak, Wangqing ilçe parti komitesinin kadın çalışmalarından sorumlu üyesi Choe Kum Suk, parti komitesinin beni tedavi etmekle görevlendirmesi üzerine Shiliping'de kalmıştı.

İlk başta Chun Ja adında bir kadının evinin ön odasında tıbbi bakım alıyordum. Kocasını Kim Kwon Il, bir bölge parti komitesinin sekreteriydi ve daha sonra ilçe parti komitesinin sekreteri olarak çalışmıştı.

Düşman ne zaman gerilla bölgesine saldırırsa, Kim ThaeK Gun beni sırtında vadiden vadiye taşıyarak sığınak arardı.

Düşmanın “cezalandırma” operasyonları yoğunlaştıkça, beni Shiliping’de bir su kanalı boyunca uzanan bir vadinin derinliklerine taşıdılar ve düşmanın saldırması zor olan büyük bir sarp kayanın altına sığınmam için bir kulübe inşa ettiler. Kulübeye ancak kayadan aşağı sarkan bir halat vasıtasıyla yaklaşabiliyorduk. Burada bana bakan üç kişinin yardımları sayesinde tamamen iyileştim.

Bu unutulmaz kişiler beni ölümün pençesinden çekip aldılar. Onların gayretli bakımları olmasaydı, Shiliping vadisinde hayatta kalamazdım. O kadar hastaydım ki birkaç kez bilincimi kaybettim. Sonradan öğrendiğime göre, her komaya girdiğimde gözyaşı döküyorlar ve “Tanrı aşkına, kendini topla. Sen bu kadar hastaysan biz ne yapacağız?” Kim Thaeek Gun erzak aramak için dışarı çıktığında, Choe Kum Suk bir sığınak bulmak için dolaşırken bana destek olurdu. Sadece onun yardımı sayesinde iyileştiğimi söylemek hiç de abartı olmaz.

Wangqing’e varışından sonraki ilk günlerden beri Choe’den çok yardım almıştım. Kuzey ve Güney Mançurya’daki seferimden Macun’a vardığımda, Dawangqing’in 2 numaralı bölgesinin parti komitesinin kadın çalışmalarından sorumlu üyesiydi. O sırada Ri Sin Gun ilçedeki kadınlar derneğinin başındaydı. Choe ne zaman çalışmalarını görüşmek üzere Ri’ye gelse, onu sık sık Ri Chi Baek’in evinde görürdüm. Aralarında kız kardeşler kadar yakın bir samimiyet vardı. Ri Sin Gun, hızlı yazabildiği için onu çok övüyordu ama ben ilk başta buna aldırış etmedim. Sadece ne kadar hızlı yazabildiğini merak ediyordum. Fakat yaptığı bir toplantının tutanaklarını gördüğümde çok şaşırardım. Toplantıda yapılan konuşmaların içeriği eksiksiz olarak kaydedilmişti. Modern stenografların hızlı yazdığı söylenir ama onunla kıyaslanabilecek birini görmedim. Bir gecede yaptığımız tüm tartışmaları dosyalayabilirdi. Bu nedenle önemli görüşmelerimizi kaydetmesine izin verirdik.

Bir erkek kadar yüce gönüllü ve sıcakkanlıydı; aynı zamanda devrime sadık, prensip sahibi bir kadındı. Ondan bunu yapmasını isteseydim, kumsalda bir tekneyi bile çekerdi. Onu birçok kez çeşitli görevler için düşman kontrolündeki bölgelere gönderdim ve orada çok verimli bir şekilde çalıştı.

Bir kadın olarak, ailemi kaybettiğim için bana çok sempati duyuyordu. Kendi küçük kardeşine gösterdiği sevgi dolu ilgiyi bana da gösterdi ve ben ona “kardeşim” diye hitap ediyordum. Savaş alanından döndüğümde herkesten önce beni ziyaret eder, ihtiyacım olduğunu düşündüğü bir şeyi ellerime tutuştururdu. Bazen giysilerimdeki yırtıkları diker ve benim için yünden çamaşır örerd. Uzun süre Lishugou’ya gelmezse, onu görmeye giderdim. O kadar çok kardeş gibiydik ki, karşılaştığımızda güler ve şakalaşırdık. Köyde yaşlı insanlarla karşılaştığında onlara Hamgyong Eyaleti lehçesiyle hitap ederdi. Kullandığı

kelimeler komikti ve tonlaması ise çok daha ilginçti. Konuşma şeklini taklit ettiğimde ve şakayı çok ileri götürdüğümde bile kızmaz, sadece gülümserdi. Ancak ne kadar geniş görüşlü olsa da güzelliğiyle ilgili şakaları kabul etmezdi.

Eğer güzel olduğunu söylersem, onunla dalga geçtiğimi söyleyerek öfkelenirdi. Yumruklarıyla sırtıma vurması hoşuma gidiyordu, bu yüzden onun grip duygularına rağmen şaka yapıyor ve ona güzel diyordum. Aslında çok güzel bir kadın olmasa da melek gibi bir yüzü vardı. Benim için gerilla bölgesindeki Choe Kum Suk gibi kadınlar büyük şehirlerdeki kızlardan ve hanımlardan çok daha asil ve güzeldi. Dünyadaki hiçbir kadının gerilla bölgesindeki kadınlardan daha güzel olmadığını düşünüyordum. Yıllarca barut dumanları arasında, bir kez bile yüzlerini makyaj yapmadan yaşamalarına rağmen, ne şikâyet ettiler ne de acı çektiler; sadece kendilerini devrime adadılar. Onların çok güzel olduklarını düşünüyordum. Choe Kum Suk’a güzel bir kız dememin nedeni hiç şüphesiz bu tavrımdı. O günlerde gerilla bölgesindeki kadınların çok daha güzel görünmesi için elimden geleni yapardım.

Ele geçirdiğimiz ganimetler arasında sık sık yüz pudrası, krem ve diğer kozmetik ürünleri bulurduk. İlk başlarda gerillalarımız bu eşyaları gördüklerinde, bunların Japon yosmalarının yüzlerini güzelleştirmek için kullanılan şeyler olduğunu söyleyerek dereye atıyor ya da ayaklarıyla çiğniyorlardı. Bir süre aromatik, kaliteli ganimetlerin atılma şekline müdahale etmedim. Çünkü işe yaramaz olduklarını düşünüyordum. Gerilla bölgesindeki kadınlarımız o günlerde yüzlerini boyamıyorlardı. Hepsi yüz pudrası ya da parfüm kokmanın günah olduğu görüşünü paylaşıyordu. Bazı kadınlar bayramlarda arada bir yüzlerine makyaj yaparlardı, ama toplantılara geldiklerinde başkalarının görüşlerine duyarlı olarak arka köşelerde otururlardı. Bu durumdan üzüntü duyuyordum. Yüzleri is ve külle lekelenmiş, yıl boyunca barut dumanı kokan ve bir kez bile makyaj yapmadan zor bir hayat yaşamalarının acı verici olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden gerillalara dedim ki, “Bundan sonra hiçbirimiz kozmetik ürünlerini atmamalıyız. Aramızda kadınlar var, gerilla bölgesindeki kadınlarımız. Dünyanın neresinde bizim kadın gerillalarımızdan ve kadın derneği üyelerimizden daha harika kadınlar var?”

Askerler hep bir ağızdan cevap verdi: “Haklısınız. Dünyada gerilla bölgesindeki kadınlarımızdan daha harika kadınlar yok. Düşman kontrolündeki bölgeye gitmediler ama bir buçuk yıldır gerillalarla yaşamalarını paylaşıyorlar, ‘cezalandırıcı’ vahşet yüzünden kocalarını, çocuklarını ve sevgililerini kaybetmelerine, bitki kökleri ve ağaç kabuklarıyla beslenmelerine ve kışın ortasında astarsız giysilerle açıkta soğuktan titremelerine rağmen. Biz Koreli erkeklerin, kendilerini dünyaya gösterebilmeleri için ipekler giymelerini ve yüzlerini allık ve rujla boyamalarını mümkün kılmadığımız için utanıyor ve

pişmanlık duyuyoruz. Yeterince yemek yemediğimiz ve kötü giyindiğimiz halde, yakaladığımız en iyi şeyleri onlara gönderebiliriz. Kozmetik varsa yüzlerini pudralamalarına izin verelim.”

Bir gün düşmandan kozmetik ürünleri ele geçirdik ve bunları kadın derneği üyelerine vermek üzere Choe Kum Suk'a götürdük. Bir tomar kozmetik ürününü görünce çok heyecanlandı. O günden sonra Xiaowangqing gerilla bölgesinde yüz pudrası kokusu havada uçmaya başladı. Bir tatil günü çocuk sanat grubunun gösterisini izlemek için bir kulübe gittiğimde, orada yüz pudrası ve krem kokusu alabiliyordum.

Yalnızca Choe Kum Suk birkaç gün geçmesine rağmen makyaj yapmamıştı. Endişelendim ve ona neden makyaj yapmadığını sordum. Cevap vermek yerine sadece gülümsedi. Bilmediğim bazı nedenleri var gibi görünüyordu. Ri Sin Gun'a bunun nedenini sordum ve Choe'nin kozmetik ürünlerinden payına düşeni Shiliping'deki bir kadın derneği üyesine verdiğini öğrendim.

Daha sonra düşmana hatlarının gerisinde saldırdık ve yine bol miktarda kozmetik ele geçirdik. Bunların bir kısmını Choe Kum Suk'a verdim ve bu kez başkalarına vermemesini, kendi yüzüne makyaj yapmasını, çünkü yüzünü makyajlı görmek istediğimi söyledim. Hayatımı tehlikeye atarak kozmetik ürünlerini ele geçirdiğim için bana minnettarlık duyarak bunu yapacağına söz verdi.

Birkaç gün sonra Choe Chun Guk'un grubunun çalışmalarına rehberlik etmek üzere Shiliping'e giderken, Dawangqing kadın derneği başkanı Choe Kum Suk'u Dawangqing Nehri'nin kenarında çok şık bir şekilde oturmuş, sırtı yola dönük bir şekilde suya bakarken gördüm. Neden orada olduğunu sormak için emir erim Ri Song Rim'i çağırdım. Uzaktan emir erinin ona yaklaştığını ve selam verdiğini gördüm. Sonra birdenbire nedense kahkahadan iki yanı yarıldı. Merakla hızla onlara doğru yürüdüm. Derenin kenarına varır varmaz Ri gülmeyi kesti ve parmağıyla Choe'nin yüzünü işaret etti: “Yoldaş Komutan, yüzüne bakın.”

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Temiz ve güzel görünen yüzü allık ve kremle alacalı bir şekilde boyanmıştı. Ama Choe sorunun ne olduğunu anlamadan sadece bize baktı.

“Yüzün bir dünya haritasına dönüşmüş teyze,” dedi Ri.

“Aman Tanrım!” Choe Kum Suk haykırdı ve yüzünü yere eğip yüzüne su vurmaya başladı. Beceriksizce resim yapmak suçluluk ya da utanç nedeni değildir ama o sanki utanç verici bir şey yapmış gibi ne yapacağını şaşırılmıştı.

Yakınlardaki bir çamaşır taşının üzerinde, birkaç gün önce ona gönderdiğim bir puf kutusu ve krem kutusu gördüm.

Makyaj yapmayı hiç beceremediğini ve bu konuda çok beceriksiz olduğunu fark ettim. Ama bununla nasıl dalga geçebilirdim ki? Hayatında ilk kez yüzüne makyaj yapıyordu. Daha da kötüsü, el aynası yoktu. Bu yüzden sudaki yansımaya bakarken yüzüne dikkatlice allık ve krem sürmüştü. Yüzünü bir dünya haritası gibi boyaması ne şaşırtıcı ne de komikti.

Ri Song Rim onu bir kez daha kızdırmak için yaklaştığında elimi sallayarak onu kontrol ettim. O sırada birkaç kelime daha etseydi, kadın gözyaşlarına boğulup kaçacaktı.

Her sabah boy aynalarının önünde ya da üç aynalı makyaj masalarında kaliteli tuvalet malzemeleriyle yüzlerini makyajlayan kadınların bu bölümü okuduklarında Choe Kum Suk'a sempati duyacaklarından eminim. Bugünlerde evlenen kızların kişisel eşyaları arasında üç aynalı bir makyaj masası götürmelerinin moda olduğunu duydum. Bu, kadınlarımızın hayatlarını daha bereketli ve medenice yaşamak istediklerinin maddi bir kanıtıdır.

Ancak sebzeyle karıştırılmış yulaf lapası yemek ve donmuş toprakta yatmak zorunda kaldığımız, gerilla bölgesini savunmak için canhıraş savaşlar verdiğimiz o günlerde Xiaowangqing'deki kadınların yalnızca birkaçının el aynası vardı ve asla makyaj masası hayal edemezlerdi. Bu yüzden makyaj yapmak istediklerinde Choe Kum Suk'un yaptığı gibi nehir kenarına gidiyorlardı.

O gün Ri Song Rim'i Choe'nin makyaj becerisiyle alay ettiği için suçlamadım ama gerilla bölgesindeki kadınlar için ayna temin etmeye dikkat etmediğim için kendime kızdım. Bizim onlara duyduğumuz sempati, onların bize duyduğu sevgiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Bizim insanlara olan sevgimiz, onların bize gösterdikleri ve besledikleri sonsuz şefkati hiçbir şekilde geçemezdi.

Choe Kum Suk'un durumu da böyleydi. Bana her zaman sıcak bir şefkat ve içtenlikle baktı ve benim ona duyduğum güvenden kat kat daha fazla değer verdi. Hastalığım iyiye gitmeye başladığında, başka bir yere gitmeden önce 25 mil ötedeki Tümen'e doğru yola çıktı. Tümen, çeşitli Kore ürünlerinin satıldığı bir ticaret merkeziydi. Oradan bir deste Kore armudu ve elması almış ve Shiliping'e geri dönmüş.

Onları görünce gözlerim doldu. Hatta öteki dünyadaki annemin kendisini Choe Kum Suk'a dönüştürdüğü ve bana sevgisini verdiği halüsinasyonuna

kapıldım. Bu gerçekten de sadece kendi annesinin veya kız kardeşinin verebileceği bir sevgiydi.

Elime tuttuğuruğu anavatanımın meyvelerinin kokusunu derin derin içime çekerek minnettarlıkla, “Abla, iyiliğinin karşılığını nasıl ödeyebilirim?” dedim.

“Ne iyiliği? Madem karşılığını vermeye bu kadar heveslisin, o zaman kurtuluştan sonra bana Pyongyang’ın turistik yerlerini gezdir. Pyongyang’ın dünyanın en güzel yeri olduğunu duymuştum.” Kadının yanıtı yarı ciddi yarı şaka gibiydi ama yine de bir şekilde çok ciddiydi.

“Boş ver. Dileğini gerçekleştirebileceğime eminim. İkimiz de ölmeyelim ama anavatan özgürleştiğinde ayaklarımızı Pyongyang topraklarına basmak için savaşmaya devam edelim, kardeşim.”

“Ben ölmeyeceğim. Ama senin için hep endişeleniyorum, çünkü kendine dikkat etmiyorsun.”

İştahımı kabartmak için havanda dövülmüş susam bulup yemeğime ve yulaf lapama karıştırdı. Beslenemediğim için ciddi şekilde hasta olduğumu söyleyerek bana lezzetli yağlı yiyecekler sunmaya özen gösterdi. Elinden gelen çabayı gösterdi ama o dönemde her şey kıttı ya da tükenmek üzereydi.

Kim ThaeK Gun bir dereye küçük balıklar yakalar ve soya sosunda haşlayarak ya da kızartarak bana yedirirdi. Günde 70-80 tane balık yakalardı. Sadece hevesli değil, balık tutma konusunda da çok becerikliydi.

Her öğünde sadece bu balıkları servis etmekten utanan Choe, köye gidip erişte almaya gitmişti. Sağlığını soran gerillalara, “Komutan bir an önce iyileşmeli, ama sorun şu ki onu besleyecek hiçbir şey yok, her gün ThaeK Gun’un tuttuğu balıklardan yemek hazırlamak beni üzüyor, ama Komutan onları yemekten zevk aldığını söylüyor” demiş.

Bunu duyan birliğimin balıkçılıkta usta olan üyeleri bir gün oltayla bir kova dolusu balık yakalayıp beni ziyarete geldiler. Choe Kum Suk balığı çeşitli şekillerde hazırlayarak her öğün için bir yemek yapmıştı. Biraz iyileştikimde, komadayken sürekli tanımadığı bir kadının adını sayıkladığımı ve onun da bunu taklit ettiğini söyledi; bu Kim ThaeK Gun’un karısıyla yaptığı bir şakaymış. Oldukça absürttü ama hastalandığımdan beri ilk kez kahkahalarla sarsılmışım. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun gözyaşları içinde bir kahkaha olduğunu görüyorum. Uzun süre yatalak kaldıktan sonra beni neşelendirmek için aptalalı oynadıklarının farkındaydım.

Choe Kum Suk’un benimle ilgilenmesi, tamamen iyileşmeden Macun’a geri dönmemi önlemek için bana yanlış bir tarih söylemeyi bile içeriyordu. Ne zaman komadan uyansam, ona ne kadar süredir baygın olduğumu sorardım ve

o da her seferinde gerçek süreyi azaltırdı. Örneğin iki gün komada kaldıysam iki saat, beş gün kaldıysam beş saat diyordu. Tamamen iyileştikten sonra bana söylediği günleri topladım ve hastalandığımdan bu yana sadece on gün geçtiğini düşündüm. Bunu duyunca kendimi oldukça rahatlamış hissettim.

Choe Chun Guk beni ziyarete geldiğinde bana söylediği yalan ortaya çıktı. Bu dürüst siyasi eğitmen asla yalan söylemezdi. Bana bir aydır yatağa bağlı olduğumu söyledi. Masum Choe Chun Guk'u patavatsızlığı için azarladı ama ben hemen kendimi toparladım ve Macun'a döndüm.

Karargâhta bir yığın bilgi beni bekliyordu. Veriler, Japon emperyalistlerinin Jiandao'yu egemenlikleri altına almak için yaptıkları hamlelerin çeşitli yönlerini gösteriyordu.

Hasta olduğum ay boyunca düşman kış “cezalandırma” operasyonları için hazırlıklarını tamamlamıştı. Japon Kabinesi'nden gönderilen üst düzey yetkililer Jiandao'ya gelmiş ve konuyu ordu, jandarma, polis ve diplomatların komutanlarıyla görüşükten sonra Doğu Mançurya'daki gerilla üslerine yönelik kış “cezalandırma” operasyonları planı üzerinde nihai karara varmışlardı. Konu Tokyo'daki bir Bakanlar Kurulu toplantısında bile tartışılmıştı.

Japon emperyalistleri Mançurya sorununu tartışmak üzere düzenledikleri toplantılarda, “Mançurya'da toplumsal barış için operasyonlar Jiandao'dan başlamalıdır!” iddiasında bulundular. Jiandao'nun fethinin sadece kukla Mançukuo Krallığı'nın kurulması gibi büyük bir davayla değil, aynı zamanda Japonya İmparatorluğu'nun sınırlarının güvenliğiyle de ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğunu iddia ettiler; bu nedenle Jiandao'nun fethi Mançukuo'nun olduğu kadar Japonya'nın da iyiliği için büyük bir aciliyet meselesiydi. Ayrıca bu seferin büyük Mançukuo Krallığı'nın geleceği için bir fırsat olarak görülmesi gerektiğini ve görevi Sovyetler Birliği'ni işgal etmek olan Kwantung Ordusu komutanının Mançurya'daki polis kurumlarını denetlemesi ve orduyu kontrol etmekle görevli emniyet müdürünün Jiandao'nun fethinde ön saflarda yer alması gerektiğini iddia ediyorlardı.

Japon emperyalistleri Mançukuo'yu ele geçirdikten sonra bölgede kamu barışını korumak için birkaç ciddi önlem aldılar. Kwantung Ordusu'nun bir tümenini Jiandao görev gücünün yerine “cezalandırıcı” operasyonlar için görevlendirdiler, her ilçede silahlı bir zabıta kurdular ve bir gizli servis, adli polis ve endüstri polisi oluşturdular; bu şekilde polis yapısını üç boyutlu hale getirdiler ve büyük ölçekte genişlettiler.

Mançurya genelinde, isyancıların tasfiyesi ve kamuoyunun yatıştırılması için Japonya ve Mançukuo'nun ortak danışma organları olarak kamu barışını koruma dernekleri kuruldu. Merkezin yanı sıra her il ve ilçe de bir birim haline

geldi; ayrıca çeşitli casus örgütleri ortaya çıktı ve komünist cepheye doğru kollarını uzattı. Çin’de eskiden beri var olan ve Japonya’nın Tayvan ve Kwantung bölgesinde kamu düzenini sağlamada etkili olduğu kanıtlanan kolektif güvenlik sisteminin uygulamaya konulmasıyla, Japon ve Mançukuo polisi halkın elini kolunu bağladı. Yedek asker olan silahlı Japon göçmenlerin geniş çaplı kolonizasyonu ve meşru müdafaa birlikleri kuvvetlerinin genişletilmesi, kuzeydoğu Çin’in üç eyaletinde derin kökleri olan Mançukuo ve Japon karşıtı güçlerin kontrol altına alınmasına yardımcı oldu. Japon emperyalistleri, isyancılarla çalışan yerel gizli servis polislerine onları olay yerinde infaz etme yetkisi verdi.

Tüm bu önlemler Japon emperyalistlerinin Mançukuo kolonisine hâkim olmak ve onu ellerinde tutmak için ne kadar özenli bir çaba sarf ettiklerini gösteriyordu. İmparatorluğun Çin’in kuzeydoğu köşesindeki yüzüne ve arkasına saldıran Koreli komünistlerin Jiandao bölgesinde yürüttükleri silahlı mücadele ve bu mücadelenin temel dayanağı olan geniş çaplı ulusal kurtuluş hareketi onlar için büyük bir baş ağrısıydı. Bir Japon emniyet müdürünün, Koreli komünistlerin faaliyetleri bastırıldığı takdirde Jiandao’nun fethinin yüzde 90 oranında gerçekleşeceğini söylemesi abartı değildi. Sözde büyük Japonya İmparatorluğu, Anti-Japon Halk Gerilla Ordusu’ndan ve onun güçlü noktaları olan gerilla bölgelerinden çok korkuyordu. Bu nedenle Japon emperyalistleri, Doğu Mançurya’daki Japon karşıtı gerilla bölgelerini ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırmak için delicesine girişimlerde bulundular.

1933 yazında Japonya’nın askerî yetkilileri, AJPGA’nın saldırıları karşısında ağır kayıplar veren Jiandao görev gücünün bir kısmını Kore’ye geri çağırdı ve onun yerine Hitomi birliğini ve Kwantung Ordusu’nun diğer birçok usta birliğini Doğu Mançurya’nın çeşitli bölgelerine gönderdi. Kore’deki işgal ordularının ana kuvvetleri, gerilla bölgelerindeki “temizlik” operasyonlarına derhal katılabilmeleri için ülkemizin kuzey sınır bölgesinde toplanmıştı. Toplamda on binden fazla kişiden oluşan büyük silahlı kuvvetler Jiandao’daki gerilla bölgelerini kuşatarak kış “cezalandırma” operasyonlarına başladı.

Asıl çabasını Kore devriminin Genelkurmayının bulunduğu Xiaowangqing gerilla bölgesine yönelten düşman, Kwantung Ordusundan, kukla Mançukuo ordusundan, polisten ve meşru müdafaa birliklerinden 5.000 kişilik kuvvetleri bu bölgeye gönderdi. Düşmanın bu muharebedeki birliklerinin yoğunluğu, savaşı orduların meydan düzeninde zafer için mücadele ettiği modern dönem öncesi savaşlar ve Rus-Japon Savaşı sırasında Lushun’da (Port Arthur) yapılan muharebe dışında, çatışma hattı savaşının ortaya çıkışından bu yana hiçbir savaşta aşılammıştır. Düşman hava kuvvetlerini bile alarma geçirdi. Jiandao

gizli servisi tarafından denetlenen özel dedektif ekipleri de gerilla bölgelerini çevreleyen alanlara gönderildi.

Böylece tüm Doğu Mançurya bölgesi Japon emperyalistleri ile Koreli komünistler arasındaki en şiddetli ve kanlı savaşın alanı haline geldi. Bu, birkaç gerilla bölgesinin savunulması için verilen bir savaştan çok nihai bir hesaplaşmaydı.

Xiaowangqing'deki gerilla kuvvetleri sadece iki bölüktü. Daha da kötüsü, orada yiyecek rezervleri çok azdı. Doğu Mançurya'daki gerilla üsleri kendilerini varlıklarını tehdit eden kritik bir durumda buldular. Gerilla bölgesindeki hiç kimse iki bölüğün silah ve uçaklarla donanmış güçlü düşmanı yenebileceğine inanacak kadar iyimser değildi. Son adamımıza kadar savaşmak ya da gerilla bölgesini terk edip düşmana teslim olmak gibi iki alternatif arasında kalmıştık. Bizler son adamımıza kadar savaşmayı seçtik.

Gerilla taktiklerinin ilkelerine göre yapılacak en iyi şey bir hesaplaşmadan kaçınmaktı. Ama eğer savaşmazsak, düşman Tuman Nehri üzerindeki gerilla bölgelerini bir çırpıda yutacaktı. Eğer bu bölgeleri savunmazsak, devrimci halk hükümetinin himayesi altında gerçek eşitlik ve özgürlüğün tadını çıkaran devrimci kitleler kışın ortasında donacak, açlıktan ölecek ve kurşuna dizilecekti. Dahası, insanlar artık bize saygı duymayacaktı.

Wangqing'in sonbahar manzarası muhteşemdi, ancak kışın "cezalandırma" operasyonlarının şiddetli fırtınası tarafından mahvedilmek üzereydi. Tüm gerilla bölgeleri gergin bir bekleyiş içinde bize döndü. İnsanların yüzleri askerlerin ifadelerine göre aydınlanıyor ya da kararıyordu.

Dahice bir plan aramaya başladım ancak aklıma hiçbir plan gelmedi. Yanımda taktiksel sorunları tartışabileceğim bir adam yoktu. Huangpu Askerî Akademisi'nden mezun olan Pak Hun yoktu; birkaç yıl Sovyet ordusunda görev yapmış olan *xiaogezi* (küçük adam) Kim Myong Gyun ve Bağımsızlık Ordusu'nun bir askerî akademisinden mezun olan Ri Ung Gol, "Minsaengdan" üyesi olmakla suçlandıktan sonra ortadan kaybolmuşlardı.

Ryang Song Ryong da "Minsaengdan" saçmalığının kurbanı olmuştu.

Hong Pom Do gibi şöhretli bir general bizimle olsaydı ne kadar mutlu olacağımı bile düşündüm. Hong, Wangqing topraklarında parlak bir ün kazanmış olan Dürüst Gönüllüler Ordusu generaliydi. Bağımsızlık Ordusu'nun Qingshanli ve Fengwugou'da kazandığı parlak zaferlerin Hong Pom Do'nun eseri olduğu söylenebilir. Bazı insanlar onun herhangi bir strateji olmaksızın sezgisel bir ustalıkla savaşan bir general olduğunu söyleyerek onu küçümsedi,

ancak bu saçmalıktı. Hüner olarak tanımladıkları şey, son tahlilde stratejik bir dehanın ürünüydü.

Babam hayattayken sık sık Hong Pom Do'nun olağanüstü kaynaklara sahip bir adam olduğunu söylerdi. Eğer becerikli bir adam olmasaydı, Gaoli Geçidi'nde Japon ordusuna böylesine akıllıca ve ihtiyatlı pusular kurarak büyük bir darbe indiremezdi. Oduncu görünümünün altında gizlenen zekâyı fark edemeyenler, onu tanıdıklarını iddia etmemeliydiler. Bir zamanlar Haerbaling çevresindeki bölgeyi parmağı altında oynatan Kore Bağımsızlık Ordusu'nun bu başkomutanının nerede olduğunu gizlemesinin üzerinden yıllar geçmişti. Zaman geçtikçe insanların hafızasından siliniyor gibiydi. Sıkıntılı zihnim, atalarımın gelecek yardımın özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

Karargâhın ahşap kulübesinde her gün strateji sorunuyla boğuşurken, yaşlı adam Ri Chi Baek bir gece yarısı elinde bir küp balla beni çağırıyor.

Kabı bana uzatarak, "Ateşin varken sana bir şey vermediğim için özür dilerim. Lütfen iyileşmene yardımcı olması için bu balı al."

"Yabani bal ağırlığına altın değerindedir. Onu elde etmek için adeta harikalar yapmış olmalısın."

"Balı Hwanggarigol'un girişinde yaşayan yaşlı adam Ma aldı. Birkaç gün önce biraz yabani bal topladığımı söyleyerek övünüyor, bu yüzden onu görmeye gittim. Sağlığınız için yararlı olan herhangi bir şeyi elde etmek için evini bile satabileceğini söyleyerek tüm küpü bana verdi. Şimdi onun evinden dönüyorum."

Düşünceleri için kalbimin minnettarlıkla dolup taşıdığını hissettim.

"Çok teşekkür ederim ama ben gencim. Bu balı almalısınız."

"Lütfen yaşlı adamın iyiliğini geri çevirme. Sana bakmadığım için sürekli pişmanlık duyuyorum. Tarif edilemeyecek kadar bitkin görünüyorsunuz Komutan."

Kolumdan çekiştirerek evinde bir şeyler yemeyi teklif etti. İtiraz etmeden onu takip ettim. Onunla yemek yemek hoşuma giderdi ama Pan'ın varlığıyla kokan evde bir gece geçirmek daha çok ilgimi çekti. Kaldığım yeri değiştirmiş olsam da bana kendi oğullarıymışım gibi sıcak davranan bu cömert ve iyi kalpli aileye sevgimin büyük bir bölümünü bırakmıştım.

Gece yarısı atıştırması olarak barbunya ve balkabağı ile karıştırılmış mısır lapası yedik. Yemeğin tadı tatlıydı, belki de ateşli hastalığımın yeni kurtulduğum içindir. Ev sahibesi Bayan So Song Nyo, benim yemeklerden hoşlanıp hoşlanmadığımı çok iyi biliyordu. Bana ikram ettiği en önemli yiyecek

patates ve mısır kızartmasıydı. Jiandao bölgesindeki patatesler büyüktü ve bir yıllık olanlar çok fazla şeker içeriyordu. Yoğun kar yağışı olan bir günde şalgam turşusu ile birlikte böyle kavrulmuş patateslerin tadı muhteşem oluyordu.

Yemekten sonra Pan'ın kaldığı odada yaşlı adamın yanına uzandım.

Yaşlı adam nedense bir türlü uyuyamıyor, sürekli iç çekiyordu. Birkaç ay önce vefat eden oğlunu özlediğini düşündüm. Oğlu Ri Min Gwon, 1933 baharında düşmana teslim olmak üzereyken Guan'ın birliğini etkisiz hale getirme girişimi sırasında ağır yaralanmış ve Qiuyuegou'daki bir hastanede tedavi görülürken ölmüştü. Ri Min Gwon'un anısına düzenlenen törene ben de katılmıştım.

Eylül 1932'de bu evde Choe Yun Sik adlı gerilla için bir anma töreni düzenlenmişti.

"Neden bütün gece iç çekip duruyorsun baba?" diye sordum, yorganı bir kenara itip yatakta dönerek ona baktım.

"Uyuyamıyorum. Binlerce düşmanın gerilla bölgesinin girişinde kamp kurduğunu duymuşken nasıl huzur içinde uyuyabilirim? Gerilla ordusunun bu 'temizlik' operasyonunda ezileceğini söylüyorlar. Siz ne düşünüyorsunuz Komutan?"

"Bu gericiler tarafından yayılan yanlış bir söylenti. Ama tam hazırlık yapmazsak gerilla bölgesi iki üç gün içinde çöker. Açıkçası gerilla bölgesinin kaderi pamuk ipliğine bağlı. O yüzden ben de uyuyamıyorum."

"Gerilla bölgesinin yok edilmesinin hiçbir anlamı yok. Biz bu bölge olmadan nasıl yaşayacağız? Ya tozu dumana katarız ya da gözden çıkarırız."

"Çok haklısınız. Eğer öleceksek, o zaman bu gerilla bölgesine düşmeliyiz. Ama ne yapmalıyız? Düşmanın sayısı binlerce ve Xiaowangqing'i savunan ordumuz düşmanın yüzde biri kadar bile değil."

Yaşlı adam sigarasından endişeyle bir nefes çekti ve yastığını önüme iterek ciddi bir ses tonuyla konuştu: "Eğer asker sıkıntısı çekiyorsanız, ben sizin için asker olurum. Xiaowangqing'de benim gibi tüfek kullanmayı bilen birkaç yaşlı adam var. Her birine bir tüfek verilirse Kanghwajin muhafız birliğinden çok daha iyi savaşılabirler. Sanırım Bağımsızlık Ordusu askerlerinin daha önce yaşadığımız Zhongqingli yakınlarında bir yere gömdüğü tüfekler ve mühimmat var. Onları bulabilirsiniz, avcuları ve eski günlerde Bağımsızlık Ordusu askeri olan yaşlı adamları ve bir tür gençlik çalışmasıyla meşgul olan damadım Jung Gwon gibi gençleri kesinlikle silahlandırabilirsiniz. Herkes bir savaşçı olmalı ve ölümüne mücadele etmelidir. Tüfeğimiz yoksa gerilla bölgesini düşmanın boğazını sıkarak ve ona bir yumruk atarak savunmalıyız."

Güçlerimizle düşman güçleri arasındaki eşitsizlikten dolayı umutsuzluğa kapıldığım bir sırada, onun bu sözleri bana yaklaşan zorluklardan kurtulmanın tek yolunun topyekûn bir halk direnişi olduğunu düşündürdü. Gerilla ordusuyla birlikte ön cephede yer almayı planladığım meşru müdafaa birlikleri ve Çocuk Öncüleri gibi paramiliter örgütlerin yanı sıra silahsız halkı da işin içine katarak her mahallede ölüme meydan okuyan bir mücadele verirsek savaşta inisiyatifi ele geçirebileceğimizden emindim. Xiaowangqing'deki müdafaa savaşı, düşman ordusu ile Japon karşıtı gerilla ordusu arasındaki bir savaştan ziyade, düşman ordusu ile gerilla bölgesindeki her asker ve sivil arasındaki bir savaş olmak zorundaydı. Yarı gerilla bölgesindeki insanların desteğine de güvenebilirdik.

Ri Chi Baek ile yaptığım bu konuşma beni cesaretlendirdi. “O haklı” diye düşündüm. İnsanlar savaşıacaklarını ve kazanabileceklerini söylediklerinde, söylediklerinde ciddidirler. Savaşta zafer, halkın iradesine ve onları ne kadar etkin bir şekilde seferber ettiğine bağlıdır.”

Wangqing gerilla bölgesindeki binlerce insanın görüşünü temsil eden yaşlı bir adamın sakin sesini dinlerken ilk ilham kaynağım bu sözler olmuştu. Hazırladığımız harekât planı, yaşlı adam Ri'nin ifade ettiği gibi halkın iradesini mutlaka içermek zorundaydı.

Xiaowangqing'de yürüteceğimiz müdafaa savaşının, gerilla bölgesindeki genç-yaşlı, kadın-erkek tüm insanlar tarafından topyekûn bir savaş haline getirilmesi gerektiğine karar verdim. Bu topyekûn direniş tanımını, son iki yıldır orduyla birlikte yaşamı ve ölümü, felaketi ve kederi paylaşan gerilla bölgesindeki insanlara duyduğumuz yüksek güvenin bir ifadesiydi. Gerilla bölgesinde savaşmanın rutinimiz haline geldiği önemli bir süreç böyle bir güven duymamı sağlıyordu. Gerilla bölgeleri kurulduktan sonra sadece ordunun çabalarıyla iki yıl boyunca güçlü kalamazdı. Bir faktör de ordunun kurulmasında ve gerilla bölgelerinin savunulmasında önemli bir rol oynayan halkın çabalarıydı. Bizden on ya da yüz kat daha güçlü olan düşmanla zorlu bir savaşa girdiğimizde, arkamızda halk olduğunda kendimizi güçlü hissediyorduk. Siperler boyunca koşarken, yanlarında sıcak su ve pirinç toplarıyla koşarken soluklarımızı hissettiğimizde, savaş verimliliğimiz bin kat artıyordu.

Halkın gücüne olan bu bağlılık, topyekûn savaşma kararımın ve savaş planımın temelini oluşturdu. Bu kararlılık, halkın her koşulda orduyla ayrılmaz bir bütün olma iradesine ve yaşayacaksa gerilla üssünde yaşama, ölecekse orada ölme kararlılığına uygun düşüyordu. Halkın topyekûn çabası, askere alındığında, müthiş bir güç olacaktı.

Bu, yaşlı adam Ri Chi Baek tarafından önerilen gerilla ordusunun yedek gücüydü. Oysa gerilla üssündeki halk sadece bir yedek kuvvet değildi; onlar ana kuvvetin en güvenilir bileşenleriydi.

Dağınık düşman kuvvetlerine yoğunlaştırılmış saldırılarla hücum edip imha etme ve yoğunlaştırılmış kuvvetlerden saldırıya uğrayan düşmanı cephe gerisinde dağıtma ve taciz etme taktik ilkelerini yeniden doğruladık. Ardından Xiaowangqing'deki tüm halkı topyekûn direniş göstermeye çağırdık.

Bu çağrıya yanıt olarak, tüm örgütler ve toplumsal katmanlar kararlı savaşın hazırlıkları için bir araya geldi. Meşru müdafaa birlikleri ve genç gönüllüler birlikleri gerilla ordusuyla birlikte müdafaa pozisyonuna ilerledi ve silahsız genç ve orta yaşlı erkekler müdafaa hattı boyunca sarp tepelere kaya barikatlar yığı. Wangqing'den ünlü avcılar Jang, Choe, Ri ve diğerleri Macun'a gelerek Bağımsızlık Ordusu gazileriyle birlikte bir avcı birliği oluşturdu ve ardından sahaya çıktılar. Kadın sedye ekipleri ve aşçı birlikleri de alarma geçti. Çocuklar, düşman konvoyunun beklendiği yollara çivili tahta kalaslar yerleştirdi. Sakatlar ve küçük çocuklar güvenli yerlere tahliye edildi.

Wangqing'i terk ederek kaçan kuzeyli siyasi ve askerî yönetim altındaki Bağımsızlık Ordusu'nun izinden gitmeme kararlılığıyla savaş için tüm hazırlıklarımızı tamamlamıştık. Biz savaşta yenilmeyi tercih ederdik.

Wangqing sadece Fengwugou'daki zafere değil, aynı zamanda vatandaşlarını tarifsiz "cezalandırıcı" zulümlere maruz bırakarak geri çekilen kuzeyli siyasi ve askerî yönetim altındaki Bağımsızlık Ordusu'nun uğradığı utanç verici yenilginin acı kederine de tanık olmuştu.

Güney Mançurya'da batı siyasi ve askerî yönetimi olarak adlandırılan bir Bağımsızlık Ordusu örgütü vardı; ayrıca doğu Mançurya'daki Wangqing İlçesi, Xidapo civarındaki bölgede, So Il'in başkanı ve Kim Jwa Jin'in başkomutanı olduğu askerî nüfuzu altında bölgeyi genişleten kuzey siyasi ve askerî yönetimi de vardı. Yönetime bağlı vatansever savaşçıların sayısının 500 olduğu ve örgütün bir milyon mermi ile 100.000 *yuan* tutarında fona sahip olduğu söyleniyordu. Shiliping'de örgüt tarafından işletilen askerî eğitim okulu (askerî akademi) oldukça büyüktü; 400'den fazla öğrenci kabul edebiliyordu. Wangqing ve civarındaki köylülerin siyasi-askerî yönetime verdikleri hasır sandalet ve erzak malzemelerini taşıyan hayvanlı konvoyların geçit törenleri Xidapo'ya kadar uzanıyordu. Bu ordu, Hong Pom Do'nun Kore Bağımsızlık Ordusu ile iş birliği içinde, bir zamanlar Qingshanli'de Japon saldırganların ordusunun büyük bir kuvvetini yok etmişti.

Kim Jwa Jin, gri çavuş üniforması içinde, yanında kılıcıyla, mavimsi yeşil beyaz atının üzerinde geçerken, Wangqing halkı, kadın erkek, genç yaşlı, sanki

feodal Kore'nin başbakanı ya da kralının kortejini selamlıyormuş gibi saygıyla eğilirdi. Bunu Qingshanli'de kazanılan zafer için Bağımsızlık Ordusuna duydukları minnettarlığı ifade etmek için yapıyorlardı. Ancak Japon ordusunun Jiandao'ya yönelik büyük "cezalandırıcı" saldırısının yaklaştığı haberi üzerine, ünlü General Kim Jwa Jin ve adamları en ufak bir direniş göstermeden ortadan kaybolmuştu. Bundan habersiz olan Wangqing halkı, başkomutan Kim Jwa Jin'e bakmak için yola çıkmıştı.

Geride sadece bir bölük kalmıştı. Her nedense bu bölük Jiandao'nun "temizlenmesinden" hemen önce Tongil Okulundaki mezuniyet törenine katılmıştı. Geleneklere uygun olarak okul, büyük mezuniyet töreni için görkemli bir ziyafet hazırlamıştı. Tören biter bitmez askerler bağımsızlık için aceleyle üç kez tezahürat yapmış, masaya oturmuş ve ham likör, pirinç kekleri, soğuk erişte ve diğer yiyecekleri mideye indirmişlerdi. "Cezalandırıcı" güçler geldiğinde ise hepsi kaçmıştı. Öğrenciler ve aileleri de her yöne dağılmıştı. Olay yerinin bozulmuş bir karınca yuvası gibi olduğu söyleniyordu. "Cezalandırıcı" güçler, can havliyle kaçışan savunmasız insanları kurşuna dizmiş, süngülemiş ve kılıçlarla kesmişti. Kuzeyli siyasi ve askerî yönetim altındaki Bağımsızlık Ordusu bozguna uğratılmıştı. Wangqing'deki halk, çok etkileyici görünen ordunun aniden mahvolmasına ağıt yakmıştı.

İktidarın halkın elinde olduğu Wangqing topraklarında böyle trajik bir olay tekrarlanırsa, Kore'nin oğulları ve kızları olduğumuzu iddia etmeye yüzümüz olmazdı.

Gerilla savaşının gerektirdiği gibi, pusuya düşürme, kandırma, sürpriz saldırı ve gece baskını gibi zor taktikler kullanarak düşmana saldırmaya karar verdik. Bu gerilla taktiklerini, gerilla bölgesini düşmanın tekrarlanan "cezalandırıcı" saldırılarına karşı savunurken kendimiz geliştirmiştik.

Koreli komünistlerin gerilla savaşını silahlı mücadelenin temel biçimi olarak tanımladıkları ve uygulamaya başladıkları ilk günlerde, taktikler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk. Eğer mevcut olsalardı başkalarının deneyimlerine ve onların elkitaplarına başvurabilirdik ama bunları bulamadık. Bu yüzden Sovyetler Birliği'ne bir adam göndererek İç Savaş deneyimi de dahil olmak üzere savaşla ilgili bazı referans materyalleri temin ettik; bunlar gerilla mücadelesi kavramını ve pusu kurma ve sürpriz saldırılar düzenleme yöntemini anlamamıza biraz yardımcı olmuştu ama bizim gerçek durumumuza uygun değildi.

Kendi tarzımızda bir gerilla savaşı el kitabı yazmanın ilk adımı olarak, Mart 1933 sonunda Jiapigou'daki savaştan sonra bir broşür yazmayı bitirdim. Broşür Gerilla Eylemleri başlığını taşıyordu ve bir yıldan uzun bir süre içinde

silahlı faaliyetlerimizde edindiğimiz ilk askeri deneyimleri bir araya getiriyordu.

Broşür, gerillaların manevi ve ahlaki niteliklerinden gerilla savaşının genel ilkelerine kadar temel konuları ele alıyordu. Ayrıca baskın, pusu, müdafaa muharebesi, yürüyüş ve ordugâh gibi gerilla muharebe eylemlerinin düzenlenmesinden ateş etme, silah kullanma ve disiplin gibi gerilla becerilerine kadar tüm ilke ve yöntemleri kodluyordu. Söylemeye gerek yok, bu Sun-tzu'nun *Savaş Sanatı* ya da Clausewitz'in *Savaş Üzerine*'si gibi büyük bir askerî bilim kitabı değildi. Ancak ne ünlü askeri teorisyenlere ne de silahlı mücadele tecrübesine sahip olduğumuz o zamanki koşullarda bu broşür, kendi gerilla savaşı tarzımızın basit teorisini temsil eden değerli bir el kitabıydı. Gerilla ordusunun subay ve erleri, sırt çantalarında taşıdıkları için yıpranana kadar bu kitapçığı incelediler ve kitapçıkta belirtilen düzenlemeleri kendi askerî pratiklerine uygulamak için ellerinden geleni yaptılar.

Gerilla Eylemleri, daha sonra yayınlanan *Gerilla El Kitabı* ile birlikte, devrimci silahlı kuvvetlerimizin ve Juche temelli taktiklerin kurulması ve geliştirilmesi için prototipler sağladı.

17 Kasım 1933'te düşman, piyade, topçu ve hava kuvvetlerinin birleşik operasyonlarıyla Xiaowangqing gerilla bölgesine üç yönden saldırdı. Samurayların torunları öfkeli kurtlar gibi gerilla bölgesine üşüştiler, hırladılar ve her şeyi, hatta orada duran ağaçları bile ısırarak tehdit ettiler. Bu vahşi istilacılar Wangqing topraklarını tek bir lokmada yutmaya niyetli görünüyorlardı.

“Cezalandırıcı” birlikler donmuş topraklar üzerinde dalgalar halinde ilerliyor, uçakları sürekli olarak askerî ve siyasi karargâhların bulunduğu Macun ve Lishugou'yu bombalıyordu. Düşmanın taktikleri daha acımasız hale gelmişti. Önceden, saldırısında hüsrana uğradığında ordugâhına çekilir ve sonra saldırıya devam ederdi. Ama şimdi ilerleyişi kontrol edildiğinde bile geri çekilmiyor, ulaştığı noktada kalıyor, adım adım ilerlemeden önce kurduğu hattı sağlamlaştırıyordu. Bu ölümcül taktiği uygulayarak her yaşamı yok etti ve karşılaştığı her şeyi yakıp yıktı.

Ancak ordumuz ve halkımız yıkılmaz bir birlik içinde gerilla üssünü kahramanca savundu.

Savaşların en şiddetlisi Ppyojok Dağı'nda ve gerilla bölgesine giriş kapısı olan Mopan Dağı'ndaki Ssukpatgol'daki karakolda yaşandı. Bu dağlarda görev yapan 3. Bölük ve Japon Karşıtı Meşru Müdafaa Kolordusu, düşman 20 metreye kadar ilerlediğinde ani bir yayılım ateşi, el bombası ve taş yağmuruyla saldırganları biçtiler. Düşman dalgalar halinde inatla saldırsa da ileri karakol

hattını geçmeyi başaramadı. Mopan Dağı'ndaki savunmacılar, Dawangqing Nehri'nin bir kıvrımında savunmayı aşan düşmanın son derece mobil süvarilerini yok etti.

Düşman, Ppyojok ve Mopan dağlarına birbirini izleyen saldırı dalgalarında büyük kuvvetler gönderdi. Ppyojok ve Mopan'da, topyekûn savunmadan yıpratma savaşına geçerek, çoğunlukla kandırma ve aldatmaca olarak tasarlanmış esnek manevraları, savunmaya yönelik doğru hamlelerle birlikte uyguladık. Bu, çeşitli muharebe eylemleri kullanarak düşman kuvvetlerini sürekli olarak yok etmek ve düşmanı sürekli olarak kendi inisiyatifimizle çatışmaya çekerek bir an bile nefes almasına izin vermemek için benzersiz esneklikte bir taktikti. Kalıplaşmış bir savunmaya bağlı kalsaydık ve hareketli taktikleri zamanında uygulamasaydık, gerilla ordusu düşmanın sayısal ve teknik üstünlüğe dayalı inatçı saldırıları karşısında bozguna uğrardı.

Yeni taktiklerimiz doğrultusunda gerillalar, paramiliter örgüt üyeleriyle birlikte karakollardan çekildiler; düşmanı savunma bölgesinin derinliklerine çektiler ve sürekli değişen taktiklerle -pusuya düşürme, keskin nişancılık, düşmanın kamp alanlarını basma ve yakılan ateşin içine bomba gömme gibi- onu ezdiler.

Bombalar küçük çocuklar tarafından bile yakılan ateşlere gömülebiliyordu ve bu önlemin etkinliği kesindi. Ne zaman bir mevziden diğerine geçsek bombaların yakılan ateşlere gömüldüğünden emin olurduk. Düşman askerleri terk edilmiş mevzilere ulaşır ulaşmaz, ısınmak için kamp ateşlerinin etrafında toplanırlardı. Sonra bombalar patlar ve düşmanı havaya uçururdu. O Paek Ryong'un dördüncü küçük kardeşi O Ryong Sok, meşru müdafaa birliğindeki kadınlarla birlikte çalışarak Ppyojok Dağı'ndaki merkez nöbetçi kulübesinde düşmanı bu yöntemle öldürdü.

Ayrıca düşman kamplarına sık sık gece baskınları düzenledik. İki ila beş gerilladan oluşan baskın grupları düşmanın mevzilerine sızıyor, düşman kuvvetlerini yanılmak için bildiriler dağıtıyor ve geri dönmeden önce birkaç el ateş ediyordu. Düşmanın çadırlarına ya da kamp ateşlerine atılan üç ya da dört el ateş tüm kampı cehenneme çevirirdi. Bu tür akıncı birlikleri gecede üç, dört ve hatta beş kez gönderilirdi. Düşman askerleri bütün gece uyuyamıyor, korkudan titriyor ve kendi aralarında rastgele ateş ediyorlardı. Düşman sürekli baskınlarımızdan o kadar korkmuştu ki, saflarında savaş delileri ortaya çıkmaya başlamıştı. Bazı düşman askerleri gerillalar tarafından dağıtılan "Japon Askerlerine Çağrı!" ve "Kukla Mançukuo Ordusu Askerlerine Çağrı!" gibi bildirimleri okuduktan sonra bize teslim olmaya başlamıştı.

Ayrıca ellerinde çakmaklı tüfekleri olan avcılar da savaştılar. Yaşlı olmalarına rağmen nişancılıkları harikaydı. Sadece düşman subaylarını vurmadaki takdire şayan becerileri, modern keskin nişancılarıinkiyle karşılaştırılabilirdi. Kadınlar derneğin üyeleri başlarında pirinç topları ve sıcak suyla siperlere gidip geliyorlardı. On yaşına kadar olan çocuklar savaş alanlarına gelerek davul çalıp trampet öttürerek askerlerin moralini yükseltiyordu.

Macun Operasyonu'nun göze çarpan bir özelliği de Ppyojok Dağı'nda olduğu gibi ileri karakol mevzilerinden yağan kaya bloklarıydı. Bu kaya yığınları kükreyerek saldıran “cezalandırıcı” güçlerin üzerine düşüyor, onları topluca öldürüyor ve yaralıyordu. Dik yamaçtan aşağı kayan kayaların gürültüsü ve silah dumanına benzeyen toz bulutları saldırganların yüreğine korku salmaktaydı. Bu yöntem aynı zamanda düşmanın süvarilerinin, araçlarının ve topçularının ilerleyişini durdurmada da çok etkili oluyordu.

Bu savaşların ortaya çıkardığı kahramanlardan biri de “13 Kurşun” lakaplı bir gerillaydı. Wangqing bölgesinde, YCL örgütünün görevlendirmesiyle Tuman Nehri üzerindeki bir vergi dairesinden tüfek ele geçirdiği zamandan beri maceracı bir genç adam olarak tanınıyordu. Vergi dairesine vardığında, “Nasılınsız panjandrum? Ben Koreli bir gencim, Genç Komünistler Birliği üyesiyim.” Kendini tanıttikten sonra bir tabanca çıkararak duvarda asılı duran üç tüfeği hiç acele etmeden alıp götürmüştü. Sonra polis karakolunu arayarak şöyle bağırmış: “Orada ne yapıyorsunuz? Burada bir komünist var. Çabuk buraya gelin, hepiniz.” Karakol olay yerine aceleyle atlı polisler göndermişti. O da öldürülmekten kıl payı kurtularak geri dönmüştü. Daha sonra da benzer hikâyeler yaşamıştı.

Bu genç adam Ssukpatgol vadisindeki karakolda, Japon karşıtı devrimin tarihçesine kaydedilmeye değer büyük bir başarıya imza atmıştır. Karakolda her zaman on kişilik bir koruma ekibi bulunuyordu. Bu grubun başında “13 Kurşun” adlı bu genç adamdan başkası yoktu. Müfreze lideriydi ve aynı zamanda bu partideki YCL grubunun da sorumlusuydu. Japon ve kukla Mançukuo askerleri ile meşru müdafaa birliklerinden oluşan büyük bir “cezalandırıcı” güç, bir gece karanlığında vadiyi kuşatarak karakola saldırmaya başlamıştı. Koruma birliği şafaktan itibaren ağır çatışmalara girdi. Karakol olarak kullanılan ahşap kulübenin bir köşesi yanana kadar düşmanın hücumunu yedi kez püskürttüler.

Çatışmanın en yoğun olduğu anda bir YCL grubunu toplantıya çağıran genç adam, “Yoldaşlar, arkamızda gerilla üssü ve sevgili kardeşlerimiz var. Eğer buradan tek bir adım bile geri çekilsek, bu dünyada genç Koreliler olarak yaşamaya hakkımız kalmayacak. Hayatımıza mal olsa da bedenlerimiz pamparça olsa da sonuna kadar direnelim!”

Nefretle yanıp tutuşan partililer, düşmanla göğüs göğüse savaşmak için tüfeklerine süngü taktılar. “13 kurşun” da bu şekilde savaşmaya hevesliydi. Ancak görevini yerine getirmek için kendini sakinleştirdi. Kendini beğenmiş tavrı ve girişkenliği nedeniyle eleştirilen bu cesur savaşçı, kanlı çarpışmalarda kendini kontrol edebilen ve düzenleyebilen tecrübeli bir komutan haline gelmişti.

Takviye kuvvetlerle vadiye ulaştığımızda, vücudunda 13 kurşunla mevzide yatıyordu. Lakabı da buradan geliyordu: “13 Kurşun.” Koruma grubunun üyeleri yedi, üç ve iki yerinden yaralanmıştı. Onlara “yedi kurşun”, “üç kurşun” ve “iki kurşun” lakapları verilmişti.

Wangqing'deki insanlar ona gerçek adı yerine “13 kurşun” diyorlardı. Ben de onu takma adıyla sesleniyordum. Sonunda gerçek adı insanların hafızasından silindi. Gerçek adını hatırlayamamak can sıkıcı bir durum. Ama Japon karşıtı savaşta kazandığı lakabın okuyucuların zihninde gerçek adından daha kalıcı bir etkisi olacağı gerçeğinden teselli buluyorum.

Günler geçtikçe savaş daha da şiddetlendi. Japon ordusunun top ateşiyle küle dönen Xiaowangqing'den insanlar Shiliping'e tahliye edildi. Düşman, askerler ve siviller, gençler ve yaşlılar, erkekler ve kadınlar olmak üzere önüne çıkan herkesi öldürüyordu. Kış “cezalandırma” operasyonları sırasında Xiaowangqing'de yüzlerce insan öldürüldü. Shiliping'deki Wucidao'da bir kereste fabrikasının önünde savaşırken, mülteci kılığında nöbetçi kulübesini geçen bir Japon ordu birliği, Macun'dan Dawangqing'e doğru ilerleyen insanların arkalarından makineli tüfekle ateş açtı. Sadece bu baskın bile bize çok sayıda kayba mal oldu. Düşman bir gecede Duchuanping köyünü kuşattı ve makineli tüfek yayılım ateşiyle uyuyan tüm insanları öldürdü. Yetenekli bir oyun yazarı olan gençlik derneği bölge komitesi sekreteri Paek Il Ryong'un ailesinin tamamı öldürüldü. Xiaowangqing'de çok sayıda çocuk o yılki “cezalandırma” operasyonları sırasında öldürüldü.

Gerilla bölgesindeki durumun en kötü olduğu dönemde, Lishugou vadisindeki mültecilerin sayısı 1.500'den fazlaydı. Gerillalar onları Dawangqing'e tahliye etmek için tarif edilemez bir çaba harcadılar. Bazen Dawangqing'e doğru ilerleyen mülteci kafilesini düşmanın sürpriz bir saldırısıyla parçalara ayırılır; sonra da bütün gün ormanda dolaşarak birbirlerini bulmaya çalışırlardı. O dönemde kucağımda bebek taşıyarak gün boyu devrimci kitlelerin tahliyesini gerçekleştirdim. Diğer gerillalar da bir yandan savaşmaya devam ederken bir yandan da yaşlılara ve hastalara yardım ediyorlardı. Bu yürek parçalayıcı tablo, ordumuz ile bugünün insanları arasındaki birliğin ilk noktasıydı. Kan ve gözyaşıyla çizilmiş bir tabloydu.

Mültecileri Lishugou'dan Shiliping'e götürdüğümüz o günkü sahneye dönüp baktığımda boğazımda bir yumru hissediyorum.

Mültecilerin çoğu düşmanın “cezalandırma” operasyonu nedeniyle 20 gün boyunca tahıl yememişti; yemek olarak fasulye kabukları ve kurutulmuş şalgam yaprakları yiyorlardı. Shiliping'de tahıl olmadığı için inek derisi kaynatıp vediler.

Genç neslimize, başlarını kaldırıp gökyüzündeki güneşi göremeyecek kadar aç oldukları o yıllarda gerilla bölgesindeki insanların yediği “gıda maddelerini” gösterirsek, atalarının maruz kaldığı insanlık dışı açlık karşısında gözyaşlarını tutamayacaklardır.

Kim Myong Suk (Yanji'den) iki çocuğunu kaybetti ve kendisi de ölümün kıyısından döndü, çünkü arpa hasadından önceki dönemde yaşadığı yiyecek sıkıntısını henüz atlatamamıştı. Bir hafta boyunca hiçbir şey yemediği için, çocuklarının açlıktan öldüğünü kendi gözleriyle görmesine rağmen onları gömmeyi düşünemedi; kulübede kıpırdamadan yattı, çünkü oturacak gücü yoktu. Komşuları geldi ve ölen çocuklarının cesetlerini kulübeden çıkarıp düşen yaprakların arasına gömmeyi başardılar; onlar da bir hafta boyunca hiçbir şey yememişlerdi ve mezar kazamayacak kadar güçsüzlerdi. Özgürlüğüne kavuşan anavatanına döndükten sonra ilk kez pirinç haşlaması yiyen Kim Myong Suk, iki çocuğundan mahrum kaldığı gerilla bölgesindeki bahar kışlığını hatırlayarak ağladı.

Chechangzi gerilla üssünde, Yulangcun'daki savaşta makineli tüfekten çıkan sekiz kurşunla yaralanmış, kafatası yarılıp beyni ortaya çıkmış ama mucizevi bir şekilde hayatta kalmış bir adam vardı. Hayata inatla tutunması ona “sekiz kurşun” lakabını kazandırmıştı. Daha sonra o da Dongnancha'daki bir devlet dairesinde çalışırken açlıktan öldü. Ölüm döşeğindeyken, “Sekiz kez yaralandığımda ölseydim, bir kahraman olarak hatırlanabilirdim. Burada açlıktan ölmek ne kadar acı!”

Düşman gerilla bölgelerini kuşatarak insanları açlıktan öldürdü ya da donarak ölmeleri için dışarı çıkmaya zorladı.

Kore halkı o yıllarda dayanılmaz sınavlara göğüs gerdi. Onlara dayatılan fedakarlıklar ulusumuzun kalbinde hala kapanmamış yaralar olarak durmaktadır.

Japonya'nın yöneticileri, Kore ve Mançurya'da işledikleri suçlar üzerinde düşünmek gibi ahlaki bir yükümlülük altındadır. Pişmanlık ne utanç ne de aşağılanma anlamına gelir. Bu, mükemmelliğe yaklaşma çabası içinde akıl yoluyla kendini düzeltme sürecidir. Gözlerini kapatabilirler, ancak zaman

tarihin gerçeklerini asla silemeyecektir. Japonya, yüksek büyüme hızının, içinde yücelttiği ekonomik gül yatağının Kore ulusunun kanıyla lekелendiğini unutmamalıdır. Japonya da yabancı ateşi altında yitirdiği canlar ve işgal birlikleri tarafından tecavüze uğrayan sevgili kızlarıyla ulusal bir felaket yaşamadı mı?

Düşman, gerilla bölgesini işgal ederek verdiği ağır kayıplara rağmen, bizi soğuktan ve açlıktan öldürmek için inatla savaşı uzatmaya çalışmış, takviye kuvvetlerden, yeni silah ve erzak ikmalinden mahrum bırakmıştır.

Orduyu ve gerilla bölgesindeki halkı kurtarabilmemizin tek yolu savaşın gidişatını kesin bir şekilde değiştirmektir. Düşmana sert bir şekilde saldırmak ve onu cephe gerisinde taciz etmek, savunma alanı içinde onu yok etmeye yönelik sürekli çabalarla birlikte, düşmanı yok etmenin tek yoluydu.

Wangqing'e geldiğimden beri, bizi gerilla bölgesinin savunmasıyla sınırlayan eğilime karşı çıkıyordum. Başka bir deyişle, benim fikrim, düşman kuvvetleri dağınık çabaları yoğunlaştırarak düşmana baskın yapmak ve yok etmek ve aynı zamanda kendimizi dağıtmak ve zaten yoğun bir saldırı altındayken düşmanı cephe gerisinde birçok yerde taciz etmektir. Buna düşmanın güçlü olduğu yerde ondan kaçınma ve zayıf olduğu yerde ona saldırma taktiği deniyordu. Ancak o zaman gerilla bölgesini savunabilir ve kuvvetlerimizi koruyabilirdik.

Ancak ilçedeki ve Doğu Mançurya'daki parti kadrolarının çoğu, düşman gerilla bölgesine karşı güçlerini yığarak bize saldırırken, gerilla bölgesini ve halkı kurtarmak için çabalarımızı savunmaya yoğunlaştırmamız gerektiğinde ısrar ediyordu.

Taktiksel bir meseleye ilişkin bu görüş ayrılıkları, hangi görüşün Marksist ilkelere uygun olduğu konusunda ciddi bir tartışmaya yol açmıştı. Onlar benim görüşümün Marksizmin değil, kaçışçılığın ve teslimiyetçiliğin bir ifadesi olduğunu iddia ederken, ben düşmanı kendi hatlarının gerisinde taciz etme taktiğinin doğruluğunu savundum.

Ne kadar yoğunlaşmış olursak olalım, kuvvetlerimizin asla düşman kuvvetlerine eşit olamayacağını, bu nedenle halkı tahliye etmemiz ve gerilla kuvvetlerinin sadece bir kısmını seçilen noktalara ateş etmek için bırakmamız gerektiğini, geri kalanımızın ise dağılıp düşmanı arkadan taciz etmesi gerektiğini söyledim; örneğin, tüfeklerle donatılmış on gerilla, yanlarına 30 ya da 40 silahsız genç adam alarak düşmanı zayıf noktalarından arkadan vurabilir, böylece silah ve erzak ele geçirebilirler.

Birçok yoldaş durumu doğru değerlendirdi ve beni destekledi.

Ancak bazı bağınazlar beni dinlemedi. Sözde faaliyete dayalı kıdemle övünerek, “Gençler deneyimli insanları dinlemeli. Düşman üzerimize gelirken ordunun gerilla bölgesini terk etmesi nasıl düşünülebilir? Bu düşünce orduyu kurtarmak için halkı terk etmek anlamına gelir.”

Gerilla bölgesi küle döndüğünde ve kısa süre içinde çok sayıda insan öldürüldüğünde, Tong Changrong, Ri Sang Muk, Song Il ve geçici komite ile ilçe parti komitesinin diğer kadrolarıyla görüşüm ve düşman hatlarının gerisinde taciz operasyonları yürütmekte ısrar ettim.

“İşler çıkmaza girdi. Bu şekilde devam edersek sadece biz değil, halk da ölecek. Nereye çekilebiliriz? Şu anda yaptığımız gibi dağların derinliklerine çekilsek, ormanda ne ev ne de yiyecek kalır. Geri çekilmek bizi hiçbir yere götürmez. Siz ve gerillalar düşmanı doğrudan püskürtebileceğinizi düşünüyor gibisiniz ama bu umutsuz bir durum. Gerilla ordusunu üç ya da dört gruba ayırmalı ve bu gece düşman kontrolündeki bölgeye göndermeliyiz. Düşmanın birkaç üssünü arkadan vurursak, ‘cezalandırıcı’ güçler kesinlikle Xiaowangqing’den geri çekilecektir.”

Doğu Mançurya’daki diğer gerilla bölgelerinde de çetin savaşlar yaşanıyordu. Hunchun’daki halk Jinchang ve Huoshaopu’ya, Wangougou’daki halk Dahuangwai ve Sandaowan’a, Helong’daki halk ise Chechangzi’ye doğru sürülüyordu. İşler bu noktaya geldiğinde bile bazı liderler karar vermekte tereddüt ettiler.

Ben de düşmanı arkadan taciz etme fikrini bir kez daha savundum ve ordu benim komutam altında olduğu için kendi kararına göre savaşaçağımı ilan ettim. Sonra gerillaları topladım ve şöyle dedim: “Sadece direnmekle kalmamalı, düşmanı arkadan vurmamızdır. Düşman hatlarının gerisinde savaşmaya kim gidecek? Beni takip edecek olan varsa gelsin! Çok kişiye ihtiyacım yok, sadece yarınıza ihtiyacım var ve geri kalanlar halkı korumak için burada kalmalı. Benimle gelmek isteyenler bu gece kuşatmayı yarmalı. Eğer kuşatmayı yararsak, hayatta kalırız. Eğer düşman üslerine ve güçlü noktalarına birbiri ardına saldırırsak, halk bu haberi duyuracaktır. O zaman bu vadiye saldıran ‘cezalandırıcı’ güçler arkadan yok edilmekten korkarak geri çekileceklerdir.”

Böylece gerilla ordusu iki gruba ayrıldı; biri Choe Chun Guk komutasında Shiliping’i savunurken diğeri benim komutamda düşman kontrolündeki bölgeye gitti. YCL üyeleri gerilla bölgesinden 1.500 kişiyi Luozigou’ya tahliye etti.

Yatağa mahkûm olan Tong Changrong’u Miaogou’ya götürme ve orada ona bakma görevini Choe Kum Suk’a verdik ve tüm yiyecek rezervimizi onun sırt çantasına koyduk. Bu onu son görüşüm oldu.

O akşam, bir müfrezenin komutasında, kuşatma hattından sürünerek geçtim ve düşmanın elindeki bölgenin derinliklerine girdim. Beklediğimiz gibi, düşman cephesinin gerisindeki bölge neredeyse terk edilmişti. Belli bir kasabanın yakınındaki bir köye girdiğimizde, köylüler Yeni Yıl Günü için ziyafetlerini hazırlıyorlardı. Gerilla bölgesindeki herkesin Japon emperyalist “cezalandırıcı” güçler tarafından öldürüldüğünü düşündüklerini ve bizi gördükleri için mutlu olduklarını söylediler; bize köfte ve darı keki gibi zengin bayram yemekleri ikram ettiler. O gece O Paek Ryong’un müfrezesinden bir gerilla olan Kim Saeng Gil, 140 köfte yedikten sonra neredeyse karın ağrısından ölecekti.

Adamlarım ertesi sabah kendilerini o kadar yorgun hissediyorlardı ki bir nöbetçi koydum ve gün boyu uyumalarına izin verdim. Aylarca doğru dürüst yemek yemeden ve dinlenmeden soğukta titredikten sonra uykularını alırlarken yüzleri ıslı ıslıldı.

Ertesi gün düşmana saldırmaya başladık. Taktiğimiz, öncelikle “cezalandırıcı” güçlerin küçük üslerine saldırmak ve önemli ölçüde büyük üslere saldırmak için birleşmekti.

Düşmana ilk olarak Liangshuiquanzi’de saldırdık, kukla bir Mançukuo ordu birliğini ve meşru müdafaa birliğini yok ettik ve ardından Japon konsolosluk polisinin kışlasına saldırdık. Daha sonra, Liangshuiquanzi’den uzakta bir manevradan sonra, Xinnangou’da bir düşman kamyon konvoyuna baskın düzenledik ve büyük miktarda buğday unu ve mühimmat ele geçirdik. Oradan Beifengwudong’un dağlık bölgesine kaçtık ve yeni bir savaş için hazırlık yaptık. Beifengwudong’da 16 Şubat 1934 gecesi kukla Mançukuo ordusu askerlerinin, polislerinin ve meşru müdafaa birliklerinin çoğunu etkisiz hale getirdik ve bir kısmını esir aldık.

Burada bir zafer kazandıktan sonra Beigaoli Geçidi’ni geçerek Sidong’a ilerledik; ardından Tonggol’daki orman korucu üssüne saldırarak kışlarındaki tüm düşmanı öldürdük ve esir aldık.

Düşmanın kış “cezalandırma” operasyonlarını boşa çıkarmaya kesin bir katkı sağlayan son savaş, Tümen-Mudanjiang demiryolu üzerinde stratejik öneme sahip bir yer olan Daduchuan’da yapıldı. Bir “cezalandırma” kuvveti kılığında girerek, 25 millik sarp dağ geçidini zorunlu yürüyüşle aştık, kuvvetlerimizi üç gruba ayırdık, polis karakoluna ve öz savunma birliklerinin karargahlarına saldırdık ve mühimmat deposunu ateşe verdik.

Bu savaştan sonra düşman gerilla bölgelerindeki kuşatmayı kaldırmaya başladı ve 90 gün önce başladığı pozisyona geri çekildi. “Bela“yı ortadan kaldıramamıştı. Üç ay boyunca gerilla bölgelerinin varlığını tehdit eden “cezalandırma” operasyonları başarısız olmuştu.

Daha kolay anlaşılması için Macun Operasyonu olarak adlandırılan Xiaowangqing gerilla bölgesini müdafaa savaşı bizim için zaferle sonuçlandı. Bu, Adolf Hitler'in göreve başlaması, Leipzig'deki duruşmalar ve Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik Devletleri arasında diplomatik ilişkilerin kurulmasıyla meşgul olan bir dünyanın neredeyse farkına varmadığı mucizevi bir olaydı. Xiaowangqing gerilla bölgesini savunanların büyük zorluklar karşısında gösterdikleri kahramanca çabaları canlı ayrıntılarıyla anlatamadığım için çok üzüntü duyuyorum.

Zaferin bedelini çok ağır ödedik. Yüzlerce insan düşmanın ateşi altında hayatını kaybetti. Choe Kum Suk ve Tong Chang-rong'un kaybı bana acı verdi. Düşman hattının gerisinden zaferle döndüğümüzde gerilla bölgesinde yüzlerinde gözyaşlarıyla bizi karşılamaya koşan onca insan arasında, bana kendi küçük kardeşiymişim gibi sevgiyle bakan Choe Kum Suk'u göremedim. Emir erimin benim için taşıdığı sırt çantasında ona hediye olarak aldığım bir el aynası vardı. Ayrıca kadınlar derneği üyeleri için birkaç çuval ödül de vardı.

Dernek üyeleri o kış gerilla bölgesini savunurken ne çetin sınavlardan geçmiş ne acı gözyaşları dökmüşlerdi! Ne kadar çok yemek pişirmişler ve ne kadar çok bitki kökü toplamışlardı! İki kadın, Hye Suk ve Yong Suk, kendilerine rehberlik etmeleri için zorlayan düşmanı gerillaların olmadığı bir yere çekmiş ve öldürülmeden önce ona birçok sorun çıkarmışlardı. Choe Chang Bom'un teyzesi, düşmanın geldiğini haykırarak, gerilla komuta merkezinin bulunduğu uçuruma tırmanan düşman birliklerini kendisine doğru çekmişti. Bunlar, tıpkı Kye Wol Hyang ve Ron Kae'nin Orta Çağ'da Japon işgalcilere karşı savaşta olduğu gibi, Japonlara karşı modern savaşta vatansever kadın şehitlerdi.

Sevgili Choe Kum Suk'a hediyem için çok geç kalmıştım. Düşman, hayatım boyunca “kardeşim” dediğim ve kendimi çok bağlı hissettiğim tek kadını, ölmeyeceğini söyleyen ve ikimizin de savaşmaya devam etmesi ve anavatanın kurtuluşunu görmek için yaşaması gerektiğini söylediğimde benim güvenliğim için kendininkinden daha fazla endişelenen kadını benden mahrum bırakmıştı.

Tong Chang-rong'un ölümü de benim için yürek parçalayıcı bir kayıp oldu. O bana sevgiyle yaklaşan ve fikirlerime saygı duyan Çinli silah arkadaşlarımdan en unutulmazlarından biriydi. Siyasi çizgileri ilgilendiren önemli konularda sık sık tartışırdık. Biraz inatçı olduğu için zaman zaman bir anlaşmaya varamamıştık ama bu tür farklılıklar dostluğumuzu etkilememişti. Bana her

zaman saygı duymuş, Koreliler arasında güvenebileceği tek kişinin ben olduğumu söylemişti.

Daduchuan'daki savaştan sonra Yaoyinggou yönünde geri çekildik ve ardından Macun'a dönerek Xiaowangqing gerilla bölgesinin savunmasını gözden geçirdik. Tahliyeden dönen insanlar küllerin üzerine evlerini inşa ediyorlardı.

Yaşlı bir adam bana gerilla bölgesine geldiğinden beri 70. kez evini inşa ettiğini söyledi- nerede olursa olsun gerilla bölgesinde yaşamaya ve ölmeleri gerekiyorsa orada ölmeye karar veren Jiandao'daki insanların yaşam enerjisi böyleydi.

Bu insanların yardımı ve desteği olmasaydı, gerilla ordumuz düşmanın büyük çaplı “cezalandırma” operasyonlarını yenilgiye uğratmayı başaramazdı. Macun Operasyonu'nun zaferi, ordu ve halk arasındaki birliğin ve tüm halk tarafından desteklenen direnişin sonucudur. Tüm dezavantajlarımıza rağmen düşmana saldırdığımız savaşı ruh ve bu ruhun desteğiyle geliştirdiğimiz çok yönlü taktikler, Macun Operasyonu'nun zaferinde belirleyici faktörler olmuştur.

Macun Operasyonu boyunca gerilla bölgesinin ruhu kendini göstermiştir; bu ruh, ulusumuzun kırılmaz iradesi ve azmi temelinde devrimci gücün toprağında boy atmış ve dev ağaçlar gibi yükselmiştir. Bu ruh, Xiaowangqing'in her karışını kanımızla, silahların ve uçakların fethedemeyeceği bir güçle savunmamızı sağladı.

Macun Operasyonu devrimci ordumuz için parlak bir askeri, siyasi ve moral zafer olmuş ve ordumuzun otoritesini pekiştirmiştir. Bu savaşta, gelecekteki gerilla taktiklerinin belkemiğini oluşturan çeşitli yeni taktikler geliştirdik ve sonraki yıllarda büyük kuvvet eylemlerine geçişin örgütsel ve taktik temellerini attık. Anti-Japon Halk Gerilla Ordusu, her yönden gelebilecek bir düşman saldırısını püskürtmemizi sağlayacak zengin bir deneyim kazandı.

Macun Operasyonu Xiaowangqing'in başarılı bir şekilde savunulmasını sağlamış, komşu ilçelerdeki gerilla bölgelerindeki kritik durumun çözülmesine yardımcı olmuş ve Japon karşıtı silahlı mücadele merkezli genel Kore devriminin ilerletilmesine büyük katkı sağlamıştır. 1950'lerdeki savaşta 1211 Rakımlı Tepe'de Amerikan işgalcilerine karşı direnen kahraman askerlerin ruhu, 1930'lardaki gerilla bölgelerinin ruhundan türemiştir. Emperyalist kuşatma içinde kendi sosyalizm tarzımızın düz yolunda ilerlerken bu ruhu hâlâ koruyoruz.

Dünyadaki hiçbir güç, Japon karşıtı savaşın alevleri içinde doğmuş ve sınanmış olan bu ruhu asla kıramaz. Bu ruha sahip oldukları sürece, ordumuz ve halkımız gelecekte de sürekli zafer yolunda ilerlemeye devam edecektir.

Ryook, kocası Kwakrijago ile birlikte Antik Joseon döneminde Pyongyang'daki Taedong'da bir kordonda mutlu bir şekilde yaşıyordu. Lirik bir şarkı olan Konghuin'i besteleyen ve 13 telli küçük konghu ile çalan yetenekli bir halk müzisyenydi.

Kocasını bir kayıkçıydı, yoksul aile yaşamına rağmen müziği çok seviyor ve konghu çalmaktan her zaman keyif alıyordu.

Bir gün her zamanki gibi konghu çalarak kocasının eve dönmesini beklemeye koyuldu. Kocasını eve döndüğünde ona şu hikâyeyi anlattı:

"Sabahın erken saatleriydi, kayığı kürekle karşıya geçiriyordum. Delirmiş, kıvrık saçlı bir adam eline bir içki şişesi alarak nehre atladı ve nehri geçmeye başladı. Adamın karısı da peşinden geldi ve bunu yapmaması için ona bağırdı ama adam devam etti ve boğuldu. Kadın konghu çaldı ve doğaçlama bir şekilde Kongmudoha'yı söyledi. Söylediği şarkı çok hüznü ve acı vericiydi. Şarkıyı bitirdikten sonra kendini nehre attı ve boğularak öldü."

Ryook, adamın trajik ölüm hikâyesini ve şarkıyı dinledikten sonra konghu'yu aldı ve boğulan çiftin yasını tutan Konghuin'i besteledi.

Şarkının her dinleyiciyi gözyaşlarına boğacak kadar hüznü ve acıklı olduğu söylenir.

Aktarılmadığı için şarkının melodisi bilinmiyor, ancak şu ana kadar yalnızca Çince çevirisinin bir versiyonu olan metin günümüze kadar ulaşmıştır.

İtirazlarıma rağmen
Nehri geçtin, peki neden?
Artık boğulduğuna göre
Ne yapmalıyım, sevgilim.

Sık Ormanlardaki Cephanelikler

Macun'dayken silah ve mühimmat üreten bir cephaneliği sık sık ziyaret ederdim. O zamanlar cephaneliğe sadece demirhane diyorduk. Jiandao'daki her ilçede bu türden bir demirhane vardı.

İlk günlerde örgüt tarafından gönderilen bir ya da iki kişi, bazen Macun Cephaneliği ya da Xiaowangqing Cephaneliği olarak adlandırılan demirhanede kömürle çalışan fırını körüklerle ısıtarak kılıç ve mızrak gibi hafif silahlar yapıyordu.

Macun Operasyonu'ndan hemen önce demirhaneyi ziyaret ettim ve orada en az yedi ya da sekiz kişinin çalıştığını gördüm. O sırada Kim Sang Uk, ilçe yönetiminin gıda departmanı başkanlığı görevine atanan Pak Tu Gyong'un yerine demirhaneyi yönetiyordu. Orada çalışanlar arasında hâlâ hatırladıklarım O Hak Bong, Choe Sang Mun, Yang To Gil, Kang Hae San, Pak Yong Bok ve Ri Ung Man'dı. Bunlar arasında Kang Hae San, demirhaneye zaten bir demircinin teknik becerisine sahip olarak katılan tek kişiydi. Diğerlerinin demir işleme konusunda neredeyse hiç deneyimi yoktu; daha önce hiç silah tamir etmemiş acemilerdi. Fakat bir süre sonra bu acemiler, ancak modern bir mühimmat fabrikasında yapılabileceğini düşündüğümüz bombaları, tabancaları, tüfekleri ve mühimmatı üretiyor, dahası bunlar için gerekli barutu torna, delme makinesi, şekillendirici veya freze makinesi olmayan kırsal bir demirhanede yapıyorlardı. Bu, sadece Japonlara karşı savaşta elde edilen bir olaydı; bu savaşta zaferin kendi ulusumuzun bağımsız çabalarına bağlı olduğuna inanan Koreli komünistlerin sarsılmaz iradesi ve devrimcilerin kendine güvenen ruhunun ortaya koyduğu bir başarıydı.

Jiandao'nun tecrübesiz insanları bir zamanlar Sovyetler Birliği'nin yardımıyla gerilla bölgesinde bir el bombası fabrikası kurmayı planlamışlardı. O zamanlar dünyanın dört bir yanındaki komünistler, insanlığın kurtuluşu için bir umut ışığı olarak Sovyetler Birliği'ne mütevazı bir saygıyla bakıyordu. Herkesten önce devrim gerçekleştirmiş bir ülkeden yardım alma düşüncesi, insanlar arasında başkalarına bağımlı olma ruhunu doğurdu. Başkalarına bağımlı olma fikri ve başkalarının desteğiyle devrim yapma arzusu, milliyetçiler arasında kapitalist güçlere duyulan hayranlık fikrini doğururken, komünist zihniyette de Sovyetler Birliği'ne duyulan güvenin temel nedenini oluşturdu. O dönemde, devrimi başaran ilk ülke olan Sovyetler Birliği'nin komünistlerinin az gelişmiş ülkelerin komünistlerini desteklemesini doğal bir enternasyonalist görev olarak görüyorduk.

Ancak Sovyetler Birliği talebimize hiçbir yanıt vermedi ne yerine getireceğine dair bir s3z verdi ne de bunu yapamayacağını ya da bize yardım edecek durumda olmadığını bildirdi. İşte o zaman sadece kendimize güvenmeye kesin olarak karar verdik. Sovyetler Birliği'nin sessizliği, kendi kendimize güvenmenin tek yaşam biçimi olduğuna, devrimi ilerletmede belirleyici fakt3r3n kendi g3çlerimizi azami 3lç3de kullanmak olduğuna ve başkalarından gelen yardımın yardımcı bir fakt3r olduğuna dair inancımızı doğruladı.

Bu nedenle cephanelik çalışmalarına 3zel bir 3nem verdik ve çabalarımızı bu alanda yoğunlaştırdık. Pak Tu Gyong cephaneliğin m3d3r3yken, cephaneliğin 3rs, ekiç, pense, kızak, k3r3k, eğe ve delme makinesi gibi aletlerle donatılmasını sağlamıştık. Cephanelikteki işçiler bu aletlerle hasarlı silahları onarıyor ya da gerilla ordusu ve paramiliter 3rg3tler için yeni silahlar yapıyorlardı.

Cephanelikte 3retilen silahlar arasında en dikkat çekeni, hasar g3rm3ř av t3fekleri ve Model 38 t3feklerin namlularının kesilmesiyle yapılan tek dolduruşlu tabancalardı. Bu tabancalar orduya değil, meşru m3dafaa birlikleri ya da ocuk 3nc3leri 3yelerine veriliyordu. Yulancun gerilla birimi tarafından yapılan tek dolduruşlu tabancalar esas olarak siyasi işçilere verilmiş ve kullananlar arasında b3y3k bir pop3lerlik kazanmıştır. Model 38 t3feklerde kullanılan boş fişeklerin kaps3lleri s3k3l3p yerlerine yeni kaps3ller takılarak ve barutla doldurularak fişekler de yenileniyordu.

Barut, m3himmat 3retilimi için gerekli t3m malzemeler arasında en acil ihtiyaç duyulandı ve talebe yetişmek zordu. Başlangıçta gerilla b3lgelerindeki cephanelikler, madenciler ve yeraltı işçileri tarafından g3nderilen barutla bombalar ve yenilenmiş mermiler yapıyordu. Ancak bu yol her zaman tehlikeliydi ve madenlerde b3y3k çabalarla oluşturduğumuz devrimci 3rg3tleri b3y3k risklere maruz bırakıyordu. Çok sayıda insan bu barutu elde etmeye çalışırken hayatını kaybetti. Badaogou'daki bir madene yakın bir k3y olan Longshuiping yakınlarındaki bir g3lette meydana gelen olay bunun tipik bir 3rneğidir. Choe Hyon'un eşi ve silah arkadaşı Kim Chol Ho, 3n3nde kalın sazlıkların bulunduğu derin bir g3letin bulunduğu bu k3yde bir devrimci haline gelmişti. Longshuiping'de yaşayan halk bu g3letin suyunu kullanarak pirinç yetiştiriyordu ancak b3lgedeki k3yl3lerin can simidi olan bu g3let bir g3nde kan g3l3ne d3n3şmişti. Zalim Japon askeri polisi, Badaogou Madeni'nden gerilla b3lgesine barut g3nderen 20 madenciye keşfettiğinde, onları g3lette acımasızca 3ld3rd3.

Bu olay, gerilla 3slerinin liderlerini ve m3himmat işçilerini, barutu yalnızca madenlerdeki 3rg3tler aracılığıyla elde etme y3ntemini yeniden g3zden geçirmeye ve yeni bir yol aramaya zorladı. Gerilla b3lgelerindeki

cephaneliklerin bombaları ve fişekleri doldurduğu her bir gram barut, savaşçıların kristalleşmiş eti ve kanıydı.

Kendi barutumuzu üretmeye karar verdik. Bazıları bunun kum üzerine kale inşa etmek gibi bir şey olduğunu söylüyordu ama ben eğer bir insan yeterince kararlıysa her şeyi yapabileceğini ve tıpkı atalarımızın bizden önce başardığı gibi bizim de kesinlikle başarabileceğimizi düşündüm. Bu düşünceyle barut üretiminin tarihini ve bununla ilgili her şeyi ciddiyetle incelemeye başladım. Bu çalışma sırasında, barutun temel hammaddesi olan nitrenin elle yapılabileceği sonucuna vardım.

Nitre, insanların yaşadığı her yerde yapılabiliyordu ve biz bunu her gün görebiliyorduk. Güneşli bir günde cephanelik çalışanlarını Ri Chi Baek'in evinin avlusuna götürdüm; burada küller ve gübre yığılıydı. Gübre yığınının üzerinde oluşan beyaz toza benzer bir maddeyi işaret ettim ve onlara bunun nitre olduğunu söyledim. Bunu duyduklarında kahkahalara boğuldular ve elinde tuttuğu pipoyu arayan yaşlı bir adam gibi olduklarını söylediler. Nitreyi eski tuvaletlerin bulunduğu yerlerden, ahırların ve ahır gübresi yığınlarının dibindeki topraktan elde edebildik.

Koryo döneminde Choe Mu Son'un barutu icat ettiği ve böylece ulusun savunmasına büyük katkı sağladığı iyi bilinmektedir. Ürettiği ateşli silahlar savaş gemilerine yerleştirilmiştir. Koryo deniz kuvvetleri, Jinpho açıklarındaki deniz savaşında bu ateşli silahları kullandıklarında yağmacı Japonları toptan katletmişlerdir. Barut yapmak için nitre elde etmek üzere evinin etrafında topladığı kül ve tozu rafine ettiği söylenir. Bazı kişiler Koryo dönemindeki barutun Choe Mu Son'un icadı olmadığını, bir yabancidan öğrendiği yöntemle yaptığı bir ürün olduğunu iddia etmişlerdir. Ülkemizin, onun barutu icat edebileceği hiçbir teorik veya teknik temel sunmadığını iddia ettiler. Ben bunu adil bir değerlendirme olarak görmedim. Tarihi kayıtlar, Üç Krallık döneminde Silla'nın zaten ateşli silahlar kullandığını göstermektedir.

Kendimize olan saygımız, başka bir ülkenin icadını duyduklarında o ülkenin insanların olağanüstü beyin gücünü öven, ancak bir Korelinin bir şey icat ettiğini duyduklarında şüpheyle omuzlarını silkenlerin dalkavuk ve nihilist tavırları yüzünden zedelendi.

Cephaneliklerde çalışan işçiler nitrati basit bir yöntemle elde ediyorlardı. Tabanı delikli toprak, teneke ve seramik kaplar kullanıyorlardı. Bu kapları ahırların ve tuvaletlerin zemininden ve gübre yığınlarının altından topladıkları toprakla dolduruyor, sonra da içlerine su döküyorlardı. Alttaki deliklerden damlayan suyu toplayıp bir kazanda kaynatıyorlardı. Geriye kalan beyaz kristal saf nitre idi. Bu şekilde elde edilen kristallerin üst katmanına yatay oluşum, alt

katmanına ise dikey oluşum adı verildi. Kristallerin tek yönde patlama özelliğine sahip olduğu düşünülen dikey formasyonu tüfek ve tabancaların fişeklerinde, her yönde patlayacağı düşünülen yatay formasyonu ise daha çok bombalarda kullanılıyordu.

Barut yapımı için gerekli hammaddeler kitlelerin çabalarıyla elde ediliyordu. Önemli bir malzeme olan kükürt, düşmanın telefon direkleri üzerindeki izolatörlerden elde ediliyordu. Barut için alkol gibi yanıcı bir madde gerekiyordu; saf alkol yerine Çin beyaz ispirotosu kullanılmıştı.

İlk deneylerimiz başarılı olmadı, ancak başarısızlık bizi ümitsizliğe düşürmedi; deneyleri tekrarladık ve sonunda barutu birleştirmek için ideal oranları keşfettik.

O dönemde barut üretimine katılmış olan kişileri unutamıyorum. Bunlardan biri de Son Won Gum'du. Kendisini ne tanıyordum ne de daha önce karşılaşmıştım. Yine de şahsi geçmişini ve faaliyet kayıtlarını sanki yakın bir arkadaşımın gibi iyi biliyordum.

Pak Yong Sun, Son'un başarılarından beni haberdar eden ilk kişiydi. Bomba yapım teknikleri üzerine kısa bir eğitim üzere Macun'a geldiğinde, onunla birlikte birkaç gün geçirdik ve her gün çevremizde meydana gelen olaylar hakkında konuştuk. Arada bir Son Won Gum'un adını sıcak bir muhabbet ve saygıyla anardı. Son ne zaman sohbetimizin konusu olsa merakla dinlemeye başladım. Pak onun silah arkadaşıydı ve partiye kabulü için bir referans sağlamıştı.

Bir insan başarıları, yetenekleri ya da karıştığı bir olay nedeniyle aniden ün kazanabilir. Son Won Gum 1932 yılında Jiandao bölgesindeki devrimciler arasında bir polis karakolundan kaçışıyla tanınıyordu. Bir keman çalarak ve uyuşturucu satıcısı kılığına girerek köy köy dolaşan bir ulak olarak hareket ederken polis tarafından tutuklanmıştı. Karakoldan, beline kadar atık suya batmış bir kanalizasyonun rögarından, işkenceden her tarafı yaralanmış vücudunu acı içinde sürükleyerek kaçtıktan sonra bir nehirde tam bir gün geçirmiş. Sıkı düşman kordonundan sağ salim kaçmayı başarması inanılmazdı; kanlar içindeki bedenini bütün bir gün boyunca suda taşıması daha da takdire şayandı.

Daha sonra gerilla ordusuna ve Komünist Parti'ye katılarak samimi çabalarıyla dikkat çeken bir figür haline geldi. Jingucun'daki Xinchengde tepesinin Suribawigol vadisindeki bir yükselti, Pak Yong Sun tarafından yönetilen Helong Cephaneliğinin yeriydi. Bu cephanelikte çalışanlar ilk defa ses bombası olarak bilinen bir bomba üretmişlerdir. Bu ses bombası daha sonra

biber gazına ve ardından da Yongil bombası adı verilen güçlü bir bombaya dönüştürülmüştür.

Yongil bombalarının üretimi için çok fazla malzeme gerekiyordu ve cephanelik çalışanları bu malzemeleri elde etmek için oldukça ileri gitmek zorundaydı. Son Won Gum, bu çetrefilli soruna çözüm bulma çabalarında daima arkadaşlarına önderlik etti.

"Bir keresinde ses bombalarının yapımında büyük zorluklarla karşılaştık, çünkü barut haznelerini yapmak için gerekli kâğıt ve bez sıkıntısı çekiyorduk. Herkes bir çözüm bulmak için kafa patlattı. Sonra Son, kimse ne yaptığını anlamadan aceleyle köye gitti ve evinin kapılarından söktüğü kağıtlar ve tek yorganının beziyle geri döndü. Onu gece yarısı nefes nefese cephaneliğe dönerken gördüğümde oldukça utandım." Pak Yong Sun bunu bana Macun'da anlattı.

"Eğer bu doğruysa, o zaman harika niteliklere sahip gerçek bir devrimci," dedim ve onun hakkında hissettiklerimi açıkça ifade ettim.

Pak sözlerine şöyle devam etti: "Oğlum her zaman her şeyi yaparken diğerlerine önderlik ederdi. Bir keresinde bomba imalatı tel eksikliği nedeniyle kesintiye uğramıştı, o da kilometrelerce yol kat ederek Nanyangping'e gitti ve orada kestiği 300 metrelik telefon hattını buraya getirdi. Ayrıca sülfür, demir parçaları ve teneke levhalar da elde etti."

Karlı ve fırtınalı bir gecede Son cephaneliğe elinde ağır bir teneke levha ve demir parçalarıyla geldi, ardından da başında demir bir kazan taşıyan tuhaf bir yaşlı kadın geldi. Yaşlı kadının beklenmedik görüntüsü işçileri korkutmuştu.

Pak Yong Sun yaşlı kadının kazanı bırakmasına yardım ederken ona sordu: "Bütün bunlar da ne Won Gum? Sibirya rüzgârı etimizi parçalara ayırırken bu büyükanneyi neden buraya kadar getirdin?"

Sırtındaki yükü yere bırakan Son başını salladı ve anlamlı bir şekilde, "Onu ben getirmedim, o kendi rızasıyla beni takip etti," dedi.

Pak Yong Sun yaşlı kadına, "Nasıl oldu da onu takip ettin büyükanne?" diye sordu.

"O benim eski bir tanıdığım. Neifengdong'da yaşarken tanışmıştık. Ağır hasta olan gelinim için ilaç alacak paramız olmadığında, ilaç satan ve keman çalarak reklamını yapan bu genç adam bize karşılıksız ilaç ve pirinç verdi. Böylece gelinim kurtuldu. Ona bu iyiliğinin karşılığını ödeyemediğim için üzgündüm. Sonra, şans bu ya, bugün köyümüze geldi ve her evden hurda demir istedi. Biz de bu iyiliğinin karşılığını ödemek için bir fırsat olduğunu düşündük. Bu elimizdeki en büyük kazan. Umarım bir faydası olur."

Fırının yanına koyduğu kazana şüpheyle baktı.

Pak Yong Sun utanarak ona şöyle dedi: “Teklifiniz için teşekkürler büyükanne ama yeni kazan almıyoruz; sadece hasarlı olanları kabul ediyoruz. Lütfen bunu geri götürün.”

Bu durum büyükanneyi kızdırdı. “Böyle söyleme. Japon domuzları iki oğlumu yakarak öldürdü. Bu demir parçasından vazgeçtiğime pişman olmayacağım.”

Cephanelik çalışanları onu ikna etmek için daha fazla girişimde bulunmadılar.

Pak’ın hikayesini dinledikten sonra hemen Helong’a gidip Son Won Gum’u görme isteği duydum. Onun imajında beni büyüleyen en önemli unsur, demir gibi iradesi ve kendine güvenen ruhuydu.

Pak Yong Sun’a heyecanla şöyle dedim: “Onu buraya getirmeliydin. Onun tecrübeleri iyi bir ders. Herkes onun deneyimini duysa ne kadar çok sevinirdi! Onun için bunu onlara anlatmalısın.”

Macun’daki kısa eğitimden sonra Son Won Gum tüm Doğu Mançurya’da tanınır hale geldi.

Pak Yong Sun kısa eğitimden sonra Macun’dan ayrılırken ona şöyle dedim: “Helong’a döndüğünde Yoldaş Son Won Gum’a deneyiminin kısa eğitime katılanlar üzerinde çok iyi etkisi olduğunu söyle. Ve ona bir gün buluşup duygularımız hakkında konuşacağımızı söyle.”

Ama kendisiyle hiçbir zaman görüşemedim. Aslında, çalışmaları sırasında meydana gelen bir patlamada iki gözünü de kaybetmişti.

Barut üretimi her zaman tehlikeliydi. İnsan hayatını bile kaybedebilirdi. En tehlikeli iş bombaları ve fişekleri doldurmaktı. Pak Tu Gyong, Pak Yong Sun ve Kang Wi Ryong barut üretirken ciddi yaralar aldılar. Yine de buna rağmen çalışma yerlerini terk etmediler.

Görme yetisini kaybetmesine rağmen Son Won Gum ne cesaretini kaybetti ne de karamsarlığa kapıldı. Bunun yerine yoldaşlarına ilham vererek şöyle dedi: “Üzülmeyin yoldaşlar. Görme yetimi kaybettim ama hâlâ kalbim, iki kolum ve iki bacağım var.” Telleri keserken ve bombaları dokunarak birleştirirken Enternasyonal’i söyledi. Babasını, ağabeyini ve kız kardeşini vahşi doğaya gömmüştü ve şimdi kendisi kör olmuştu- henüz ömrünün yarısını bile yaşamamış genç bir adam. Gerilla bölgeleri boşaltıldığında, silah arkadaşlarına yük olmamak için birliğinden ayrıldı ve Jingucun’a gitti. Her gün düşman propagandasının gerilla ordusunu ve Komünist Parti’yi karaladığını

duyuyordu: “Gerilla ordusu dağlarda yok edildi”, “Gerilla üslerindeki insanların hepsi açlıktan öldü”, “Chechangzi’ye gidin, orada kafataslarından başka bir şey bulamayacaksınız” ve “Komünist Parti’nin politikası yıkıcıdır. O partiden hiçbir şey alamazsın.”

Son’un kanı öfkeyle kaynadı. Ev ev dolaşıp insanlara “Bu doğru değil. Gerilla ordusu hâlâ hayatta. Daha geniş bir alana yayıldı. Kuzey ve Güney Mançurya’nın çeşitli bölgelerinde düşmanı ortadan kaldırıyor. Başlangıçta sadece birkaç düzine askere sahip olan gerilla ordusu şimdi ağır silahlar ve makineli tüfeklerle donanmış yüzlerce ve binlerce kişilik bir güce ulaştı. Yurttaşlarım ve kardeşlerim, düşmanın propagandasına aldanmayın. Kore Halkının Devrimci Ordusuna daha güçlü destek verelim. Japonlara karşı savaş kesinlikle bizim için zaferle sonuçlanacaktır.”

Yolculuğu onu Yanji ve Longjing’e, Jingucun sınırının ötesindeki yüzlerce mil uzaklığa kadar götürmüştü. Japon ordusu ve polisi, yürürken bastonuyla yolunu bulan ve daha önce de yaptığı gibi sırtında bir keman taşıyan bu “kör dilenciye” hiç aldırış etmediler. Pochonbo’daki savaşın haberini yolda duyduğunda, Yanji’deki cadde ve sokakları dolaşarak heyecanla bağırdı; “Koreli yurttaşlar, General Kim Il Sung ve ordusu 4 Haziran’da Pochonbo’yu bastı. Kore Halkının Devrimci Ordusu Amnok Nehri’ni geçti ve uyurken ve uyanikken özlemini çektiğimiz anavatana doğru ilerledi. Devrimci ordunun gücü karşısında korkudan aklını kaçıran düşman, şimdi sıkıntı ve dehşet içinde çığlık atıyor. Japon emperyalizminin sonu geldi.”

Yaptığı ateşli konuşma tüm Yanji kasabasını alevlendirdi. Fakat kendisi Japon polisi tarafından tutuklandı ve diri diri yakıldı.

“Herkes dinlesin! Gözlerim yok ama aydınlık, özgürleşmiş anavatana görebiliyorum. Size yalvarıyorum, zafer gününe kadar sağlam durun. Çok yaşa Kore devrimi!”

Bunlar onun idam edilmeden önceki son sözleriydi. Kendine güven ruhunun öncülerinden olan bu genç henüz 25 yaşında hayata gözlerini yumdu. Pak Yong Sun, Son Won Gum’u her hatırladığında, “Won Gum, evli olmanın ne demek olduğunu bile bilmeden öldü” derdi.

Eğer hâlâ hayatta olsaydı, genç nesillere özgüven ruhu hakkında söyleyecek çok güzel şeyleri olurdu. Onun kariyerinin kendisi, ‘kendine güvenin’ canlı bir ders kitabı haline gelirdi.

Barut üretiminin gelişmesi mühimmat üretiminde büyük bir değişime yol açtı. Barutun kullanılabilir hale gelmesiyle birlikte bomba üretimi de hızla arttı. Bomba bir fünye ve bir tenekeden oluşuyordu. Düşman kontrolündeki

bölgelerdeki ve yarı gerilla bölgelerindeki yeraltı örgütleri tarafından gönderilen tenekeler, içine barutla doldurulmuş yağ şişesi benzeri bir nesne yerleştiriliyor, teneke ile yağ kabı arasındaki boşluk, şarapnel olarak kullanılmak üzere hasarlı pullukların kırık parçaları ve diğer çelik kıymıklarıyla dolduruluyor ve ardından fünye bağlanıyordu. Böylece basit bir bomba elde ediliyordu.

Elle üretildiği için bomba ne kullanışlı ne de göze hitap ediyordu. Beceriksizce kullanılması kolayca bir kazaya neden olabilirdi. Liangshuiquanzi'de düşmana yapılan bir saldırı sırasında bir gerilla ordusu askeri fünyeyi çok yavaş ateşleyerek bir kolunu kaybetti. Ama bu bomba bir el bombasından çok daha etkiliydi. Japonlar gerilla ordumuzun bombalarından çok korkuyordu.

Barut kullanılabilir hale geldiğinde, ahşap silahlar (dayanıklı ağaçtan yapılmış, roket atar türevi bir silah) yapabildik. Wu Yi-cheng'in birliği, günümüzde paramızın yetmediği tanksavar silahlarına benzer silahlar kullanarak savaştı. Biz bunun yerine ahşap silahlar yaptık. Dongning ilçe kasabasındaki savaştan kısa bir süre sonra Wangqing'deki insanlar bir dışbudak ağacından bu tür ilk ahşap silahı yaptılar. Daduchuan'a yapılan saldırı sırasında silahı test ettik ve patlaması gök gürültüsü gibi ses çıkarmıştı. El yapımı ahşap bir silahın etkisinden şüphe duymak gayet doğal olurdu. Ancak bu silahla yaptığımız ilk atıştan sonra düşman dehşet içinde kaçtı. Helong'daki halk da Moguyuanzi, Yulangcun'daki cephanelikte ahşap silahlar yaptı. Bu silahlardan birini Qianli Tepesi'nde ateşlediklerinde, tepeden sekiz mil uzaklıktaki Erdaogou'daki Japon askerleri ve polisleri bir kargaşa çıkarırdı- korkudan ne yapacaklarını şaşırırlardı! Devrimci ordu ahşap silahlarını ateşlediğinde düşman şaşkına döndü, çünkü hiçbir teknik donanıma sahip olmayan gerilla üslerinde silah yapabileceğimize inanmak onların sağduyu ve hayal gücünün sınırlarını aşıyordu.

Cephaneliklerde çalışan işçilerin silah yapımında ve onarımında gösterdikleri devrimci gayret, yorulmak bilmez ruh ve yenilikçi inisiyatif gerçekten de insanların kalbinde hayranlık uyandırmaktadır. O dönemde gerilla ordusunun cephaneliklerinde neredeyse hiç modern makine ya da alet yoktu. Wangqing'dekilerin sadece bir delme makinesi vardı ve Pak Yong Sun tarafından yönetilen Helong cephaneliğindeki işçilerin Dalazi'de demirci olarak çalışan bir adam aracılığıyla elde ettikleri elle çalışan bir delme makinesi vardı. Yanji İlçesindeki Toudaogou ve Nengzhiying Cephaneliklerinde bu tür makinelerin olup olmadığı konusunda hafızam net değil. Delme makinesi ve elle çalıştırılan delme makinesi dışında, eğeler sahip oldukları en iyi aletlerdi. Cephanelik çalışanları eğelerini her şeyi onarmak için kullanıyordu. Bir tüfeğin

fişek çıkarıcısını ve ateşleme iğnesini eğeleyerek, taşıyarak, çekiçleyerek ve ateşte, suda ve çamurda tavlayarak tamir ediyorlardı. Kısa süre sonra makineli tüfekleri bile hiç zorlanmadan tamir edebildiler. Mühimmat sektöründe çalışanlar arasında Pak Yong Sun, Son Won Gum, Kang Wi Ryong, Pak Tu Gyong, Song Sung Phil ve Kang Hae San gibi çok sayıda yetenekli insan vardı. İğnenin deliğine bile girebilecek kadar yetenekliydi.

Tüm bu başarıların sırrı çok basit bir şekilde kendine güven ruhuydu. Eğer Koreli komünistler ilk günlerden itibaren yalnızca kendilerine güvenmeyi düşünmeyip, diğer ülkelerdeki komünistlerin yardım edeceği yanılması esiri olsalardı ve hayatta kalmanın ve Kore'yi yeniden canlandırmanın tek yolunun kendilerine güvenmek olduğuna dair sarsılmaz bir inanç beslemeselerdi, gerilla bölgelerinde cephanelikler asla ortaya çıkmaz ve tahta silahlar ve Yongil bombaları gibi güçlü silahlar asla üretilmezdi. Bağımsızlık Ordusu'nun yaptığı gibi savaş fonları için halka başvurabilir ya da diğer ülkelere gidip yalvararak yardım isteyebilirdik. Bir kez dilenmeye başladığımızda, başkalarına yaltaklanmaya başlırsınız, başkalarının ayak tabanlarını yalayacak ya da size söylediklerinde gözlerindeki yaşı silecek kadar alçalırsınız.

Japon karşıtı savaşın ilk günlerinde dile getirdiğimiz kendine güven sloganı ve o zamandan beri bunu hayata geçirmek için gösterdiğimiz yoğun çabalar da mevcut devrimci durumla uyumluydu. Japon emperyalistlerinin Mançurya'yı işgali Kore ile Japonya ve Çin ile Japonya arasındaki çelişkileri şiddetlendirmişti ve bu çelişkiler kaçınılmaz olarak Koreli komünistlere üst düzey bir mücadele -silahlı mücadele- görevi sunuyordu. Eğer kendimize güvenmek yerine diğer ülkelerden yardım dilenerek dilenci diplomasisine sarılsaydık, ne Japonya'nın Mançurya'yı işgalinden hemen sonra Japonya'ya karşı savaş başlatabilirdik ne de gerilla ordumuzu birkaç yıl içinde güçlü bir kuvvet haline getirebilirdik.

Özgüven, halkın kendi bağımsız çabalarını ve kendi gücünü kullanarak ülkeyi özgürleştirme arzusunu ve talebini en doğru şekilde yansıtan slogandı. Halkın bu sloganı hızla benimsemesi, demirhaneleri cephaneliğe dönüştürmesi ve her türlü yerde yeni silah onarım atölyeleri inşa etmesi tesadüf değildi.

Kendine güven ve metanet, sadece cephanesi üretimi ve onarımının değil, Japon karşıtı devrimin her yönünün altında yatan temel ruhtu; kişinin devrimde olan sadakatini ölçen kriterdi. Vatanseverliği ne kadar ateşli olursa olsun ya da komünist ideolojiye ne kadar bağlı olursa olsun, kendine güvenmeyen ve çok çalışmayan hiç kimseyi gerçek bir devrimci olarak görmedik, çünkü kendine güvenmek devrimde başarının anahtarıydı. Geçmişte milliyetçi hareketin

liderleri dış güçlere bağımlıydı; Wilson'un ulusal kendi kaderini tayin teorisinin yanılması kabul ettiler çünkü kendilerine güvenme ruhundan yoksundular.

Yanji İlçesi, Yilangou'da Nanyangcun adında bir köy vardır. Hasat ve bahar mücadelesinden sonra Japon ordusu ve polisi bu köye saldırmış, masum insanları ve gençleri acımasızca katletmiş ve evlerini yakıp yıkmıştır. Köye gönderilen siyasi işçiler gençleri toplayarak onlara moral verdi ve "Biz şiddetsiz bir siyasi mücadele yürütüyoruz, ancak düşman silaha başvuruyor. Düşmanı çıplak elle yenemeyiz. Artık Japon emperyalizmine karşı ölüm kalım mücadelesi verme zamanı geldi. Sizce ne yapmalıyız, yoldaşlar?"

Genç bir adam yumruğunu sallayarak şöyle dedi: "Hurda demirden mızrak yapalım. Her birimizin bir mızrağı olsa, düşmanı bıçaklayabilir ve silahlarını ele geçirebiliriz, değil mi?"

Genç adamın demirci olan yaşlı bir babası vardı, Ri Thae Sun. Babasının kullandığı aletlerin hâlâ kulübesinde durduğunu ve bunların kılıç ve mızrak yapımında kullanılabileceğini söyledi.

Gençler hemen kabul ettiler ve şöyle dediler: "Bu doğru. Önce kılıç ve mızrak yapalım, sonra da bunlarla tüfek ele geçirelim."

Yaşlı adam Ri Thae Sun'un çiftlik aletlerini dövdüğü çekiçleri ve penseleri kullanarak, sıradan insanların ulaşamayacağı bir vadiye, huş ağaçlarının köklerinden elde edilen odun kömürü üzerinde araba tekerleklerinin metal çemberlerini döverek mızrak yapmaya başladılar.

Dövdükleri mızrakları bir taşın üzerinde bileyerek keskinleştiriyorlardı.

Bir gün, köyün ötesinde çınlayan alışılmadık çekiç sesleri yaşlı bir demircinin merakını çekmiş ve o da vadiye gelmiş. Bunun üzerien gençler yaptıkları mızrakları otların arasına saklamış ve çıra kutuları için sac yapıyormuş gibi davranmışlar.

Yaşlı adam gençlere kuşkulu bir bakış atarak, "Ne yapıyorsunuz?" diye sormuş.

"Çıra için sac, efendim," diye hep bir ağızdan cevap vermişler.

"Ne yaptığınızı biliyor gibi görünmüyorsunuz. Verin şu çekici bana."

Yaşlı adam bir anda on çıra kutusu için sac yapmış ve aletlerle birlikte eve dönmüş.

Ertesi gün yaşlı adam tarlada yokken gençler aletleri tekrar almışlar ve mızrak dövmeye başlamışlar. Yaşlı adam bir önceki gün olduğu gibi gençlerin açık hava demirci atölyesine habersizce gelmiş. Onlara sert bir şekilde, "Dün

sizin için yaptığım sacı ne yaptınız çocuklar ve neden yeni çelik yapıyorsunuz?” diye sormuş.

Bunun üzerine oğlu arkadaşları adına, “Onları başkaları aldı” diye cevap vermiş.

Bu manzara birkaç kez daha tekrarlanmış. Yaşlı adam çok geçmeden gençlerin çıra için çelik yapmadıklarını fark etmiş. Çiftçiliğin yoğun olduğu bir mevsimde neden sadece çelik yapmak için demircilikle uğraşsınlar ki? Sıcak bir yaz günü yaşlı adam mısır tarlasının oluklarında fark ettirmeden onlara yaklaşmış ve onları oğlundan öğrendikleri mızrakları döverken bulmuş.

“Bütün bahar ve yaz boyunca ne yaptığınızı merak ediyordum, öldürülmek için hazırlık yapıyordunuz, sizi aptallar.”

Yaşlı adam telaşla aletleri bir araya toplamaya çalışırken, utanan gençler onu giysilerinden tutarak, “Düşman gençleri sinek gibi öldürürken biz neden kollarımızı kavuşturup oturalım?” dediler.

Şaşkına dönen yaşlı adam başını salladı ve bir süre düşündükten sonra vakur bir tavırla şöyle dedi: “Sen çekiçleri, ben de penseleri tutacağım. Ve sıkı bir gözetim altında olacağız.”

Yaşlı adam o gün ondan fazla genç için mızrak yaptı. Ama sonra komşu köyün gençleri hurda demir ve hasarlı araba tekerleği çemberleriyle gelip, demircisi olmayan insanlara nezaket göstermeleri gerektiğini söyleyerek tüm mızrakları değiş tokuş etmişler.

Yaşlı adam mızrakların karbonik çelikten yapılamayacağını söyleyerek parçaları tarladaki karıklara boşaltmalarını emretti. Bunun yerine, sakladığı çok sayıda sekizgen keskinin yüksek yoğunluklu çeliğinden çok sayıda hançer ve mızrak dövdü.

Yaşlı adamın dövdüğü hançer ve mızraklarla donanmış olan Nanyangcun’un 20 genç adamı, Yanji’den Jiulongping’e doğru ilerleyen kukla Mançukuo ordusunun küçük bir birliğine baskın düzenleyerek çok sayıda silah ve mühimmat ele geçirdiler. Yaşlı adam onların zaferini sevinçle övdü. Onun yönetimi altında Nanyangcun’daki gizli demirhane birçok kılıç ve mızrak üretmeye devam etti. Sonunda demirhanede bombalar bile üretildi. Yaşlı adam düşman tarafından yakalanıp öldürülene kadar hayatını mühimmat üretmeye ve tamir etmeye adanmıştı.

Bu, kendine güvenin hayati gücünü gösteren tek bir örnektir. Bu şekilde özgüven, ülkemizdeki ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde yeni bir çağ, her şeyin sıfırdan üretildiği bir çağ açmıştır. Bu hayati aşamalar, halkın gücüne ve

bilgeliğine tam alan tanıyarak tüm sorunları çözen komünist yöntemin doğruluğunun ve gücünün canlı kanıtı olarak görülebilir.

Kendine güven, Koreli komünistlerin mücadelelerinde Juche ilkesini uygulamaya koydukları en önemli yöntemdi ve ne Juche'yi kendine güvenden ayrı düşünebilir ne de ondan bahsedebilirlerdi ne de Kore devriminin gelişimini bu nitelik olmadan hayal edebilirlerdi. Sadece kendine güven, modern zamanlarda halkımızın manevi yaşamında hala büyük bir ayak bağı olan büyük devletlere duyulan hayranlığı sonsuza dek ortadan kaldırabilir ve bağımsızlık, kendini geliştirme ve kendine yeterlilik idealini takip ederek muzaffer ulusal dirilişe giden yeni bir yol açmamızı sağlayabilirdi. Özgüven, Juche ruhu ile donanmış bir insanı donanmamış bir insandan ayırt etmek için mihenk taşıydı.

Bu nedenle, Japonya'ya karşı savaşın ilk gününden itibaren kitlelere sürekli olarak devrimci özgüven ruhunu aşıladık. Başkalarının yardımı memnuniyetle karşılanacak olsa da başkalarının yardımı olmadan da ülkeyi kendi çabalarımızla kurtarmamız gerektiği ve kurtarabileceğimiz fikri; sorunlarımızın çözümünde üst kademelerin yardımı memnuniyetle karşılayacak olsalar da böyle bir yardım olmadan da tüm sorunlarımıza kendi çabalarımız ve bilgeliğimizle çözüm bulmamız gerektiği fikri - bu fikir kitlelerin sempatisini kolayca kazandı. Ancak çok az sayıda insan hâlâ eskimiş düşüncelerin kalıntılarını taşıyordu ve bunların gücüne ya güvenmiyor ya da küçümsüyordu.

Halkımızın gücüne inanarak ve güvenerek devrimi gerçekleştirme çağrımızı memnuniyetle karşılayanlardan bazıları, silahlanmak gibi küçük bir sorun karşısında kuşkuya kapıldılar ve kafaları karıştı.

Gerilla ordusunun kuruluş çalışmalarının bir parçası olan Antu'daki askerî eğitime daldığımız bir gün, Ri Yong Bae ve Pang In Hyon bir tüfeği temizlerken ateşleme iğnesini kırdılar. Her tüfeğin kan pahasına ele geçirilmesi gereken o zamanki koşullar göz önüne alındığında bu, cezasız kalmasına izin verilemeyecek kadar ciddi bir vakaydı.

Kırık pimi dikkatlice inceledikten sonra onlara, "Size bir gün veriyorum; yarın bu saate kadar tamir edin!" dedim.

İkisi de gözlerini faltaşı gibi açarak bana baktılar. Belli ki böyle mantıksız bir talepte bulunacağımı beklemiyorlardı.

"Modern bir mühimmat fabrikasında üretilen bir tüfeği nasıl tamir edebiliriz? Bir savaşa katılabilir ya da hayatımızı tehlikeye atabiliriz, ama bu bizim zayıf becerilerimizle yapmayı hayal bile edemeyeceğimiz bir şey, öyle değil mi?"

“Yapılacak kolay işleri seçerek başarılabilir bir şeyse, girişimimize nasıl kutsal devrim adını verebiliriz? Bence devrimin gerçek anlamı ve bir devrimcinin gururu, kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyleri yapmakta yatar.”

“Ama kırık pim çelikten yapılmış. Sadece teori ile tamir edilebilir mi?”

Pang In Hyon elindeki pimli cıvataya hüzünle baktı. O ana kadar onu tamir etme talebimi saçma ve mantıksız olarak değerlendirmişti. Bir komutanın böyle bir anda emirlerini geri almasının sonuçları ne olurdu? Emirlerimin olağandışı olduğunu bilmeme rağmen, onlara tekrar soğuk bir şekilde, “Eğer tamir edemiyorsanız, gerilla olmaya hakkınız yok. Küçük bir pimi tamir edemezken, toplumsal dönüşüm gibi karmaşık bir girişimi nasıl gerçekleştirebilirsiniz? Eğer tamir etmeye niyetiniz yoksa yarından itibaren tatbikata katılmayacaksınız.”

Onları bu şekilde tehdit ettiğimde hepsi irkildi; bana tamir edeceklerine dair söz verdiler ve yöntemi öğretmemi istediler.

“Ben de yöntemi biliyorum. Siz kendiniz keşfetmelisiniz.”

Eğitim alanından pimi kırılmış sürgüyle ayrıldılar, gözleri yaşlarla doluydu.

Ertesi gün eğitim alanına geldiklerinde yüzleri gülüyordu, çünkü pimi onarmışlardı. Mükemmel bir şekilde onarılmamıştı ama olması gerektiği gibi çalışıyordu. Diğer yoldaşların hepsi şaşırılmıştı. Emirleri veren ben bile gözlerime inanamadım. Becerileri olmadığı için tamir etmeyi hayal bile edemeyeceklerini söyleyenler nasıl bu kadar az zorlukla tamir edebilmişlerdi?

Pang In Hyon aceleyle onarım sürecini anlattı:

“İlk başta telle yeni bir pim yapmayı düşündük ama uygun çelik tel bulamadık. Bu yüzden kırık pimi ısıttık ve döverek uzattık. Bir taş üzerinde biledik ve şekil vermeyi başardık ama sorun onu yeniden sertleştirmekti. Xiaxiaoshahe’ye gidip orada yaşayan deneyimli bir demirciyi gördük. Bize onu yağda tavlamanızı söyledi. Bize söyleneni yaptık ve sonuçta bu çelik ortaya çıktı.”

Onların deneyimi diğerlerini çok heyecanlandırmıştı. Herkes, gücüne inanan ve onu etkili bir şekilde kullanan herkesin harikalar ortaya koyabileceği dersini heyecanla karşıladı.

Ri Yong Bae ve Pang In Hyon’un ellerinde onarılmış pimle eğitim alanına koşarken yüzlerini saran parlak gülümsemeleri hâlâ hatırlıyorum. Bu gülümsemeler muhakkak ki kendi güçleriyle duydukları ölçülemez gururun bir ifadesiydi. Yeryüzünde hangi coşku, bir insanın sahip olmadığını düşündüğü bir gücü bulduğunda duyduğu zevk ve sevinçten daha güçlü olabilir?

Bir tüfeğin ateşleme iğnesi o kadar da büyük bir şey değildir. Onu tamir etmek için gereken sürede 10 tüfek ele geçirilebilir. Ama onu onarıırken alınan ders, hidrojen bombasından daha büyük bir güç ortaya koyar.

Marx ve Engels insanlığın gelişim tarihini sınıf mücadelesi tarihi olarak tanımlamışlardır ve bunun çok yerinde bir önerme olduğunu söylemeye gerek yok. İnsanlık tarihinin aynı zamanda insanın kendini keşfetme, üretme ve mükemmelleştirme tarihi olduğu da söylenebilir. Başka bir deyişle, kendine özgü güç ve becerileri sürekli olarak keşfeden ve geliştiren insanın yaratılışının ve aynı zamanda halk kitlelerinin bağımsızlığını savunma mücadelesinin tarihidir. Bu aynı zamanda, kendini siyasi ve ideolojik, kültürel ve ahlaki, bilimsel ve teknolojik boyutlarda sürekli olarak geliştiren bir insanın yenilikçilik tarihi olarak da adlandırılabilir. İnsanoğlu üretme ve inovasyon çabasıyla roket, bilgisayar, genetik mühendisliği ve yeşil devrim çağını başlatmıştır.

Bu açıdan bakıldığında, kendine güvenin tarihin gelişimini yönlendiren güçlü bir kuvvet olduğunu söyleyebiliriz. Eğer insanlar kendi güçlerini geliştirmeden, sadece “Yaratılışın Efendisi” olan Tanrı’nın lütfuna inanarak yaşamış olsalardı, hâlâ Paleolitik Çağ’da yaşıyor olabilirlerdi.

Doğu Mançurya’nın çeşitli bölgelerinde cephanelikleri tam kapasiteyle çalıştırırken Shi Zhong-heng bana Dongning kasabasında bir zamanlar Wang De-lin’in ulusal kurtuluş ordusu tarafından yönetilen bir mühimmat fabrikası olduğunu ima etti. Bu bilgi kasabaya olan ilgimi daha da arttırdı. Shi Zhong-heng’e göre, söz konusu fabrika 1932 baharında birkaç torna tezgâhı, döküm tesisleri ve dikiş makineleriyle donatılmış bir mühimmat tamir atölyesi olarak organize edilmişti. Bu atölye 1932 yılının ikinci yarısından itibaren el bombaları, havan mermileri, 25 fişekli otomatik tüfekler ve hoggun olarak bilinen silahları üreten 200’den fazla kişinin çalıştığı kapsamlı bir mühimmat fabrikasına dönüşmüştür. O zamandan beri fabrika yeni makine-alet ve diğer üretim araçlarıyla donatılmıştı. Bu fabrikada üretilen silahlar esas olarak Dadianzi, Wangqing İlçesi ve Ningan bölgesindeki NSA birimlerine tedarik edilmiştir. Japon işgalinin ardından fabrika feshedildi, ancak ekipman ve makineleri olduğu gibi bırakıldı. Eğer 1933 sonbaharında şehri tamamen kontrolümüz altına almayı başarabilseydik, fabrika kaçınılmaz olarak bizim olacaktı ve kendimizi güncel hafif ve ağır silahlarla daha yeterli bir şekilde silahlandırabilecektik.

1930’ların ilk yarısında gerilla üslerinde mühimmat endüstrisinde kazanılan deneyim, 1930’ların ikinci yarısında Paektu Dağı’ndaki üslerde inşa edilen cephaneliklerde uygulandı ve geliştirildi.

Gerilla üslerinin her birinde bir dikiş birimi kurduk ve böylece askeri üniforma sorununu kendi çabalarımızla çözdük. Kumaşı kendimiz elde ettik, boyadık ve diktik. Meşe, kara ceviz ve Amur mantarı ağaçlarının kabuklarını büyük bir kazanda kaynattık ve bezi hâkî renge boyamak için suda beklettik. Bazen kumaşın rengi, çeşitli ağaç türlerinden elde edilen kabukların oranına göre biraz değişiyordu.

Wangqing dikiş biriminin ilk üyeleri Kim Ryon Hwa ve bir zamanlar altı haneli köydeki bir hastanede hemşirelik yapmış olan Jon Mun Jin'di. Bir de erkek tasarımcı bulunuyordu ancak adını hatırlayamıyorum. Birim daha sonra Ri Il Pha, Kim Myong Suk ve Kim Sun Hui ile takviye edildi. Eleman sıkıntısı çektiği zamanlarda geçici işçiler de çalıştırıyordu.

Jon Mun Jin, Xiaowangqing'deki günlerimde üniformamı yapmıştı. Antu'dan Wangqing'e gittiğimde, birlikteki kadınlar genç general için güzel bir üniforma yapacaklarını söylediler ve benim için palto da dahil olmak üzere tam bir üniforma takımı diktiler. Malzeme elle boyanmış sıradan pamuklu bir kumaştı, ancak her bir dikiş, üreticilerin ellerinin samimi ve hassas özenini açıkça ortaya koyuyordu.

Xiaowangqing dikiş birimi, sadece iki ya da üç dikiş makinesiyle, bir tabur ya da alay için gerekli tüm üniformaları ve hatta Çin milliyetçi birliklerinin subay ve erleri için tabur ya da alay karargâhının siparişine göre tam elbise üniformaları yapıyordu. Tam elbise üniforması ceket, pantolon, kep, eldiven ve fişeklikten oluşuyordu. Birime verilen iş miktarı kapasitesinin çok üzerindeydi. Aşırı iş yükü altında kaldıklarında, çalışkan ve sadık dikiş birimi çalışanları geceleri uyumadan işlerine devam ederlerdi. Uykuları geldiğinde yüzlerini suya batırır ve uyanık kalmak için şarkı söylerlerdi. O kadar çok şarkı söylerlerdi ki, hepsi çok sayıda devrimci şarkıyı ezbere öğrenmişti.

Xiaowangqing dikiş biriminin ilk lideri Kim Ryon Hwa'ydı. Wangqing'deki insanlar ona hoyden diyordu. Ara sıra sigara içtiği için bazıları ona erkek fatma bile diyordu. Ancak bu hoyrat kadın örgü örme ve dikiş dikme konusunda çok becerikliydi. Dikiş dikmeyi evlendikten sonra öğrenmeye başlamıştı. Kocasını tek bacaklı talihsiz bir adamdı. Yoksullukla umutsuz mücadelesinde bulduğu ilk ve en önemli geçim kaynağı başkaları için dikiş dikmekti. Dikiş dikme becerisi o zamandan beri gelişmişti. Sadece şık üniformalar değil, aynı zamanda güzel Çin kıyafetleri de dikiyordu. Onu erkek Fatma olmakla suçlayanlar, bir kez onun kendileri için diktiği kıyafetleri denedikten sonra, dikiş ünitesinin bulunduğu vadiye doğru kafalarını eğerek, "Lütfen naçizane selamımı kabul edin, bayan" diyorlardı.

Dikiş biriminin pek çok üyesi, en az cephanelik işçileri kadar şevkle kendi kendine yetme kültürünün öncüleriydi. Kim Myong Suk, Jon Mun Jin, Han Song Hui, An Sun Hwa, Choe Hui Suk, Kim Yong Gum, Kim Su Bok, Choe In Suk, Pak Jong Suk, Jo Yong Suk, Pak Su Hwan, Ma In Ok ve Kim Son bize eşlik eden ve on binlerce üniforma üretmek için çok çalışın usta ellerdi. An Sun Hwa'nın meşhur son anını ve Ganbahezi'deki gizli kampta dikiş biriminin altı üyesinin kahramanca ölümünü yeterince anlatacak kelime bulamıyorum.

Gerilla bölgelerinin her birinde yaralıları ve hastaları tedavi etmek için hastaneler inşa ettik. Tedavide kullanılan neşter ve cımbız gibi tüm tıbbi aletler cephaneliklerdeki teknisyenler tarafından yapılıyordu ve bitkisel ilaçların çoğu kitlelerin yardımıyla sağlık çalışanları tarafından elde ediliyor ve üretiliyordu. Sadece birkaç modern ilaç vardı.

Doktor ve hemşire bulabileceğimiz hiçbir yer yoktu, bu yüzden onları kendimiz eğitmek zorundaydık. Koryo tıbbının doktorları olan birkaç öncü, çok sayıda asistan yetiştirdi. Rim Chun Chu ve Ri Pong Su sadece seçkin sicillere sahip ünlü doktorlar değil, aynı zamanda tıbbi rezervlerimizin eğitiminde değerli hizmetler veren nitelikli öğretmenlerdi. Onların tedavileri sayesinde kaç kişinin hayatı kurtuldu ve bu sayede birliklerine sevinçle dönebildiler!

Gıda sorununu da kendi kaynaklarımıza güvenerek çözdük. Bu sorunu, insanlara teslim edilecek yiyecek miktarını belirleyip sonra da onlardan toplayarak çözmek bizim tarzımız değildi. Ordu ve Kızıl Muhafızlar, Anti-Japon Meşru Müdafaa Birlikleri, Çocuk Öncüleri ve Genç Gönüllüler Birlikleri gibi paramiliter örgütler için gıdada kendi kendine yeterlilik hedefini ortaya koyduk ve gerilla bölgelerindeki ekilebilir arazilerde kendi çabalarıyla ürün yetiştirmeleri için güçlü bir talepte bulunduk. Kore Halk Devrim Ordusu'nun geniş bir alana yayıldığı ve büyük ölçekli gerilla savaşı yürüttüğü 1930'ların ikinci yarısında, birlikleri savaş cephelerinden uzakta, Paektu Dağı'nın eteklerinde çiftçilik yapmaları için arka tarafa gönderdik.

Dolayısıyla Japonlara karşı uzun süren savaşta devrimci ordunun hayatta kalması için kendine güvenmek şarttı. İnsanın ancak kendine güvenerek hayatta kalabileceğinin farkına varması tüm gerillaların düşüncesinin bir parçası haline gelmiş; kendine güvenmek onların sloganı olmuştu. Bu sloganı hayatlarının özü haline getirenler, izole bir adada bile onurlarını korudular ve bunu yapmayanlar düşmana teslim oldular ya da ilkelerini yarı yolda bırakarak saflarını terk ettiler.

Japon karşıtı öncülerin Paektu'nun kar fırtınalarında yeşerttiği kendine güven tohumu, kurtuluştan sonra tüm ülke halkının zihnine ekilmiş, yeni bir Kore inşa etme çabasının alevlerini tutuşturan itici güç olarak hizmet etmiş ve dünyanın bu doğu köşesinde efsanevi Chollima'yı doğurmuştur. Daha önce

tamirhane olarak kullanılan küçük bir fabrikada elektrikli lokomotif üretme projesine başladığımızda, ülkemize gelen yabancı bir büyükelçi Korelilerin kendi başlarına elektrikli lokomotif yapmaları halinde iğne deliğinden bile geçebileceklerini söylemişti. İşçi ve teknisyenlerimizin kendi yeteneklerine güvenerek yaptıkları elektrikli lokomotif *Pulgungi-1*'in hoş düdüğü, büyükelçinin kayıtsız tahminini yerle bir etmiş oldu.

Gerilla bölgelerindeki cephaneliklerin çekişlenmesinde çınlayan kendine güven ruhu, İşçi Partisi döneminin nabzını tuttu ve bu dönemi ileriye götüren güçlü kuvveti sağladı.

Japonlara karşı savaşın fırtınasından doğan kendine güven ruhu, “Kendi yolumuzda yaşayalım!” sloganlarında hâlâ yaşamaktadır. “İdeoloji, teknoloji ve kültürde Juche'nin gerekliliklerini yerine getirelim!” -Örgütsel İşler Sekreteri Kim Jong Il tarafından tasarlanan sloganlar- ve ‘Parti karar verdiğinde, her şeyi yaparız!’ sloganı. Çalkantılı 20. yüzyılın son on yılında halkımız *Özgüven Marşını* söyleyerek yeni zirvelere doğru yol almaktadır.

Sürgündeki Pişmanlık

Kuzey rüzgârı kasvetli sonbahar yağmurunu
Sokaktan sokağa savuruyor.
Şehir duvarının etrafında
Soğuk bir sis asılı duruyor
Taştan taşa damlıyor,
Gözyaşlarını yankılayarak.
Uzakta deniz gelgitinin çılgınlığını duyuyorum
Yüksek yeşil sazlar yağmur ve sisle ıslanmış.
Bunları düşünürken, bir süre, özlem dolu kalbim
Korkularını unutuyor.
Düşler kurarak sahil boyunca dolaşıyorum,
Ama benimle, geçen tek bir gemi bile konuşmuyor
Ve sessiz tepelerden tek bir yankı bile
Çağırma cevap vermiyor.
Devletimin ileri mi yoksa geri mi gittiğini bilmiyorum.
Benim için geriye sadece rüzgâr ve dalgalar kalıyor
Ya da yorgun gözyaşlarım gibi, gözleri kör eden sisler
Duvarlardan damlıyor.

“Bir insanın düşüncesi onun değerini ve niteliğini belirler ve tüm faaliyetlerini yönetir.”

Tianqiaoling Dağlarındaki Kar Fırtınası

Ocak 1935'in sonlarında keşif gücümüz askerî ve siyasi görevlerini yerine getirmesinin ardından dönüş yolculuğuna çıktı.

Duitoulazi, Wangqing'den ayrıldığında 170 kişilik bir birlikti, ancak bugün sadece 50 ila 60 kişi kalmış durumda. Yanji bölüğü seferin başında Doğu Mançurya'ya doğru yola çıktıktan sonra Hunchun bölüğü de Ningan'dan çekilmişti. Geri çekilmeleri, devrimin stratejik merkezini düşmanın kuşatma planlarına karşı savunma ihtiyacı nedeniyle gerekiyordu. Üç ay süren peş peşe çatışmalarda çok sayıda kayıp vermiştik. Yaralı askerler güvenli yerlere tahliye edildiğinde, gücümüzün yalnızca üçte biri kalmıştı.

Hiçbir takviye kaynağı yoktu. Birlik köylerde kaldığında birçok genç bize katılmak için gönüllü oldu ancak biz onları Zhou Bao-zhong'un birliğine gönderdik.

Zhou Bao-zhong dönüş yolculuğumuz hakkında derin endişe duyuyordu.

"Mevcut istihbarat, düşmanın sizi hummalı bir şekilde takip ettiğini söylüyor Yoldaş Kim Il Sung. Görünüşe göre bunu size pahalıya ödetmek istiyorlar. Bu kış sizden ne kadar ağır darbeler yediler! Açıkçası güvenliğiniz için endişeleniyorum." Endişeyle bana baktı.

"Teşekkür ederim. Laoyeling'deki kar fırtınası izlerimizi örtebilir. Çok fazla endişelenmeyin. Her halükârda sağ salim döneceğiz," dedim hafif bir yüreklilikle ve bu düşünceli tavrı için ona minnettar olduğumu ifade ettim.

"Komutan Kim, ölümün pençesinden geçmek üzeresiniz ama her zamanki gibi kaygısız ve iyimsersiniz."

Zhou Bao-zhong dönüş yolculuğumuz için en güvenli ve en güvenilir rotayı kullanmamızı tavsiye etti. Ayrıca, Japon karşıtı Çin milliyetçi ordusundan 100 kişilik bir müfreze ile bizi takviye etti. Bize gösterdiği rota Tianqiaoling ve Laoyeling Dağları ve Barengou boyunca dolambaçlı bir yoldu. Duitoulazi, Laoyeling ve Badaohezi üzerinden kuzey Mançurya'ya yaptığımız seferde kullandığımız iyi dövülmüş yol gibi değildi. Yeni rota, düşman kamplarından uzakta, dağ sırtları boyunca uzanan bir patikaydı. Zhou, düşmanın bu rotayı kullanacağımızı hayal bile edemeyeceğini söyledi.

Ping Nan-yang bu rotayı Zhou Bao-zhong'dan daha iyi biliyordu. Kolumu sıvazlarken şöyle dedi:

"Tianqiaoling Dağları'ndan geçen yoldan kaçarsanız her şey yolunda gidebilir. Orada bol miktarda yiyecek bulunan kereste fabrikaları var. Sizi temin ederim ki 'cezalandırıcı' birlikler Tianqiaoling'e nadiren yaklaşır."

Tianqiaoling kelime anlamı olarak gökyüzünün altındaki köprü demektir. Tehlikeli bir köprüye benzeyen sarp bir dağ sırasıdır.

Kuzey Mançurya'daki yoldaşlarımızın tavsiyesine uyarak, Tianqiaoling-Laoyeling-Barengou'dan Jiandao'ya giden dolambaçlı rotayı izlemeye karar verdik. Laoyeling'deki diğer iki ya da üç dağ geçidi düşman tarafından çoktan kapatılmıştı.

Kuzey Mançurya'daki silah arkadaşlarımız Zhou'nun dağ evinden ayrılırken bizi içtenlikle uğurladılar.

Ri Song Rim'i ve diğer birçok şehit yoldaşımızı gömmeden, onları başlarını koyacak bir yerleri, yattıkları yeri işaretleyecek bir mezar taşları olmadan donmuş toprağın üzerinde bırakarak Jiandao'ya doğru yola çıkarken yüreğimiz kan ağlıyordu.

Elveda, silah arkadaşlarım! Ülkemiz bağımsızlığını kazandığında sizi görmek için tekrar geleceğiz. Şimdi dönüyoruz, sizi uzak bir yabancı ülkede donmuş topraklarda bırakıyoruz, ama kurtuluş geldiğinde sizi sırtımızda köylerinizin arkasındaki tepelere taşıyacağız, mezarlarınızın üzerine mezar taşları dikeceğiz, taştan adak masaları kuracağız, etraflarına çiçekler ekeceğiz ve her yıl sizin için anma törenleri düzenleyeceğiz. Güle güle, yoldaşlar.

Bu düşünceyle tüm birliğe keplerini çıkarmalarını ve kuzey Mançurya'nın vahşi doğasında şehit düşen silah arkadaşlarımız için üç dakikalık sessiz saygı durumunda bulunmalarını emrettim.

O gün, Ningan'ın bilinmeyen tepelerinde ve vadilerinde yazlık giysileriyle yatan şehit yoldaşlarımızı teselli etmek ve üzerlerini örtmek istercesine gün boyu yoğun kar yağdı ve ayak bileklerimiz derinliklerine kadar ulaştı. Kar ayak izlerimizi örtüyor, izlerimizi gizlemeye yardımcı oluyordu.

Ancak yoğun kar yağışı bile yürüyüşümüzü düşmanın görüş alanından tamamen gizleyemiyordu. Yola çıkarken kuzey Mançuryalı yoldaşlarımızdan aldığımız öğle yemeğini yedikten sonra 700 metre yüksekliğindeki bir dağ sırtında kısa bir mola verdiğimiz sırada, uzaklarda Japon "cezalandırıcı" birlikleri belirdi.

Ping Nan-yang'ın şeref yemini üzerine verdiği tüm güvenceye rağmen, düşmanın bu ilkel ormanda bizi takip ettiğini görmek bir sürprizdi.

Askerler iyice uyanmıştı ve yanlış yoldan gelip gelmediklerini merak etmeye başladılar. Hatta bazıları şimdi dönüş yolunda yapmak istedikleri gibi dinlenemeyeceklerinden yakınıyordu. Bu zihinsel durumda geri dönüş yolunda başarılı bir şekilde mücadele etmelerinin imkânsız olduğunu düşündüm.

Kendilerini toparlamaları gerektiğini hissettim.

“Yoldaşlar, yıllardır düşman kuşatması altında yaşıyoruz. Her taraftan, hatta gökyüzünden bile kuşatılmış durumdayız. Biz gerillalar nerede olursak olalım, düşman her zaman etrafımızdaydı. Ne zaman peşinizde bir düşman olmadan yürüdünüz? Japonlara karşı bu savaşın tarihinde silah sesi duymadan ya da göğüs göğüse çarpışmadan kaç yürüyüş yaptınız? Bu yürüyüşte de savaşımaya hazır olmalıyız. Düşmanı yarmanın ve Jiandao’ya ulaşmanın tek yolu savaşımdır.” Sözlerim üzerine tüm askerler ayağa kalktı.

Bir keşif ekibi gönderdik ve bu ekip düşmana baskın düzenleyerek iki gözcüyü esir aldı. Esirler sorguları sırasında ara sıra Jingan ordusundan bir birliğin komutanı Yoshizaki’nin adından söz ediyorlardı; Yoshizaki daha önceki savaşlarda bizimle birçok yenilgiye uğramıştı. Yoshizaki bu utanç verici yenilgilerini telafi etmek için takviye bir birlikle bizi takip ediyordu. Bunlar bizi kovalayan “cezalandırıcı” birliklerdi.

Jingan gerilla ordusu, 18 Eylül olayından hemen sonra, kurmay subayı Binbaşı Komatsu’nun yönetiminde Kwantung Ordusuna yardım etmek için özel bir müfreze olarak örgütlenmişti ve hem Japonlardan hem de Mançuryalılardan oluşan Jingan ordusunun öncülüydü. Kasım 1932’de Jingan ordusu, o dönemde kurulan kukla Mançukuo ordusunun emrine verildi, ancak komutanı Tümgeneral Fujii Juro da dahil olmak üzere subaylarının üçte ikisi Japon’dü. Jingan ordusunun, çoğu Japonya’dan gelen 17 ya da 18 yaşındaki ortaokul mezunlarından oluşan bir askeri öğrenci birliği vardı. Jingan ordusunun silah ve giysileri Kwantung Ordusu tarafından tedarik ediliyordu. Jingan ordusu “kırmızı kol bantlı ordu” olarak biliniyordu çünkü askerleri kırmızı kol bantları takıyordu. “Her zaman savaş alanında savaşma” ruhuyla eğitilmişlerdi ve ‘Seian-Tamashii’ (Jingan ruhu) ile ‘YamatoTamashii’ (Japon ruhu) aşılanmıştı.

Bu ordudaki Çinlilerin çoğu varlıklı sınıfın çocuklarıydı ve akıcı bir şekilde Japonca konuşuyorlardı.

Japon emperyalistlerinin sadık köpeklerinden oluşan bu ordunun amacı, komünistlerin gerilla savaşına kendi gerilla savaşıyla karşı koymaktı. Bu nedenle, aslında bu ordunun temel amacı gerilla ordumuzu yok etmektir.

Başlangıçta Jingan gerilla ordusu 3.000 kişilik bir güçtü ve bu sayı Japon ordusunun bir alayından biraz daha fazlaydı. Yoshizaki bu ordunun 1. piyade

alayının komutanıydı. Yoshizaki birliği Jingan ordusunun en inatçı ve en vahşî birliğiydi. En güçlü ordular bile bu “cezalandırıcı” kuvvetle karşılaştıklarında kanlı bir savaş olacağını düşünmek zorundaydı. Yoshizaki’nin her zaman kayıplarının yerine yenilerini koymak için yeterli sayıda rezervi vardı, halkın devrimci ordusunun keşif gücüyle uzun süreli bir çatışmaya hazırdı. Ama bizim kayıplarımızı yerine koyacak yedeğimiz yoktu.

Peşimizdeki düşmanla her gün dört ya da beş kez ateş teatisinde bulunmak zorunda kaldık. Biz yürüdüğümüzde düşman da yürüyordu ve biz kamp kurduğumuzda düşman da kamp kuruyordu. Kovalamaktan dilimiz damağımız kuruyana kadar bize adeta sülük gibi yapıştılar.

Zhou Bao-zhong’un söylediği gibi, Jingan ordusu benim, yani Kim Il Sung’un birliğin komutanı olduğunu, ne kadar güçlü olduğumuzu ve hangi taktikleri kullandığımızı biliyordu. Ayrıca Tianqiaoling ve çevresinde bize yardım edebilecek hiçbir komünist güç olmadığını da biliyorlardı. O günlerde Japon ordusunun etkin bir istihbarat servisi vardı. Bizim hakkımızda her şeyi bilen bir düşmanla savaşıyorduk.

Düşman sürekli olarak yeni yedekler getiriyor, yüz adam pahasına bir komünisti öldürmenin bir başarı olduğunu, çünkü o kadarının yerini doldurabileceğini, bizim ise dolduramayacağımızı söylüyordu. Jingan ordusunun asıl amacı, 1.000 kişi pahasına da olsa Jiandao’daki keşif gücümüzü imha etmekte. Düşman, keşif gücü yok edilirse bunun Kim Il Sung’un sonu olacağına ve Kim Il Sung olmadan Kore komünist ordusunun ve Mançukuo ve Japonya’ya karşı direnişinin çökeceğine inanıyordu.

Jingan ordusu gerçekten inatçı ve acımasız bir orduydü. Daha da kötüsü, o yıl kar fırtınaları o kadar şiddetliydi ki dost ve düşmanı ayırt etmekte zorlanıyorduk. Ancak bir meydan okumayla düşmanı kendi adamlarımızdan ayırabilir ve bir savaş başlatabilirdik.

Bölüğümüzde bulunan Japon karşıtı Çin milliyetçi ordusunun askerleri bu ağır sınava dayanamayarak bizi terk ettiler. Bu inatçı ve acımasız düşman, acımasız soğukta onları yakından takip ediyordu ve fedakârlık ruhundan yoksun Çinli milliyetçi askerlerin hayal gücünün ötesinde bir meydan okumaydı. Onlar bizi korumadılar fakat biz onları sonuna kadar koruduk.

Ping Nan-yang’ın yürüyüşümüz için hazırladığı yiyecekler kısa sürede tükendi. Birkaç gündür açlığımızı kar yumaklarını yiyerek gidermeye çalışıyorduk. Ormanların tamamen ıssız vahşî doğasında, kar elde edebileceğimiz tek şeydi. Ölüme meydan okuyan mangalar kurduk ve düşman kampına birkaç kez baskın düzenledik, ancak ganimet tüm birliği doyurmaya yetmemişti. Savaş alanındayken düşman da yanında fazla yiyecek taşıyordu.

Durum ne kadar zor olursa olsun, Tianqiaoling kereste fabrikasına kadar gitmemiz gerekiyordu, çünkü Ping Nan-yang orada bol miktarda yiyecek olduğunu söylemişti.

Bu umutla, birbirimizi cesaretlendirerek ve yardım ederek yürüyüşümüzü hızlandırdık.

Ne zaman yiyecek bulsak kendi payımı askerlere veriyordum. Bazen birkaç kilo mısırı tüm birlik arasında paylaşıyorduk. Böyle durumlarda kendi payıma düşen mısırları genç askerlerin ağzına koyar ve açlığımı karla yatıştırırdım. Ama kar bize nasıl güç verebilirdi ki? Kar fırtınasının içinden umutsuzca yokuşu tırmanmaya çalışıyorduk.

Han Hung Gwon karın bazı besleyici maddeler içerdiğini söyleyerek merakımızı uyandırdı. Diğer adamların onu yalanlayacağını düşünmüştüm. Ama çok azı ona karşı çıktı. Çoğu Han Hung Gwon'u eğlendirmek için suyun kardan daha besleyici olabileceğini söylemekle yetindiler.

Ben de onları desteklemek için konuştum ve açıklıklarını unutturan bu şakanın üzerine su serpmemeye çalıştım.

Bu adamların yaşadıkları zorluklara böyle bir hipotezle kendilerini eğlendirerek dayanmaya çalıştıklarını görmek üzücü olsa da asil bir manzaraydı.

Bana 25 bin *ri*'lik uzun yürüyüş sırasında Çinli yoldaşların deri kemerleri kaynatıp suyunu içtikleri söylendi. Biz de öyle yapabiliirdik ama hiçbir şeyi kaynatacak vaktimiz yoktu. Yürüyüşümüz o kadar zorluydu ki bazen Jilin'de okuduğum *Demir Tufanı* romanındaki sahneleri zihnimde canlandırarak kararlılığımı pekiştirmek zorunda kalıyordum.

Her gece tıpkı askerlerden biri gibi nöbet tutuyordum. Böyle bir krizde sadece bir komutanın yapması gereken şeyleri yapmak uygun olmazdı.

Durum tam da komutanın yeteneklerine ve liderlik becerilerine en acil şekilde ihtiyaç duyarken, askerler bir darbe daha almışlardı. Tianqiaoling'de soğuk algınlığına yakalandım ve o kadar kötüydü ki güçlükle yürüyebiliyordum. Böylesine ciddi bir duruma yol açan şey yiyecek, uyku ve dinlenme eksikliğiydi.

Yüksek ateş ve korkunç bir titreme nöbeti sonunda beni bir kar yığınının içine düşürdü. Soğuktan titremeye başladığım ilk anda kamp ateşinin başında ısınmış olsaydım, hastalık bu kadar ciddi bir hal almayacaktı. Ama silah arkadaşlarımdan benim için endişelenmesinden korktuğum için bunu görmezden geldim. Sonuç olarak uzuvlarıma kramp girdi ve sonunda bilincimi kaybettim.

Silah arkadaşlarım kollarıma ve bacaklarıma uzun süre masaj yaptıktan sonra bile zar zor kendime gelebildim.

Bu hastalığa yakalanan bir kişinin bir fincan bal içmesi ve ısıtılmış bir zeminde ısınması halinde soğuğu terleyerek atabileceği söylenmişti ama deniz seviyesinden 1.000 metre yükseklikteki ıssız bir vahşi doğada böyle bir lüks beklemek imkânsızdı.

Han Hung Gwon ve adamları bir kızak yaptılar ve üzerine kürkten bir battaniye serdiler. Yoldaşlarım beni kızağa oturtular, bir battaniyeye ve bir karaca derisine sardılar ve sırayla kızağı çektiler. Güvenliğim için o kadar endişeliydiler ki, düşmanın takibini durdurması için Tanrı'ya dua edecek gibi görünüyordular ancak düşmanın inatçı tavrını devam ettirmektedir. Bir yandan düşmanın takibini engellerken bir yandan da kızağımı çekerek sarp dağları aşmak zihinsel ve fiziksel açıdan çok yorucuydu.

Yoshizaki takip eden birliklerini Kuto'nun bölüğüyle takviye etti. Kuto "cezalandırıcı operasyonların kralı" olarak biliniyordu. Mançurya'daki başarılı hizmetlerinden dolayı ölümünden sonra kendisine "savaş kahramanı" unvanı verildi. Bu "savaş kahramanının" kalıntılarının Yasukuni Tapınağında muhafaza edildiği söylenmektedir. Tianqiaoling'de ortaya çıktığında Kuto adamlarına şu emirleri verdi: Kim Il Sung ciddi hastalığı nedeniyle komuta yeteneğini kaybetti. Bu yüzden ona saldırmamıza gerek yok. Sadece bitkin düşene kadar birliğini takip edin. Takip ederken onları teker teker avlayın. Bu şekilde bir ay içinde tüm komünist ordusunu öldüreceğiz.

Kuto bu taktiği kullanarak birçok adamımızı savaş listesinden çıkarmıştı. Düşmanın nişancılığı olağanüstüydü.

Kendime geldiğimde etrafımda sadece 16 asker gördüm. Daha fazlasını aramak için gözlerimi zorladım ama sadece 16 kişi vardı. Diğer yoldaşlar nereye gitmişti? O paha biçilmez yoldaşlar Tianqiaoling'in karları altında mı gömülüydü? Bazen aklımdan böyle hayaller geçiyordu.

"Wang Tae Hung nerede?"

Susuzluktan o kadar kurumuştum ki sesimi duyuramıyordum. Bu yüzden battaniyenin altından mavzerimi çıkardım ve sapıyla karın üzerine harfler yazdım. Başımı kaldırıp bölük komutanı Han Hung Gwon'a güçlük baktım. Cevap vermek yerine başını salladı. Sakallı çenesinin altındaki âdem elmasının aşağı yukarı hareket ettiğini gördüm.

Takım lideri Kim Thae Gun ağlamaklı bir sesle, "Siyasi eğitmen yoldaşımız çatışmada öldü," diye cevap verdi. Shiliping'de patlak veren bir tifüs hastalığına

yakalandığımda bana bakmak için büyük çaba sarf eden adam oydu. Onun da yüzü sakallı ve gürdü. Gözlerinden yaş damlaları süzülüyordu.

Düşman tarafından kuşatıldığımızda, bölüğün siyasi eğitmeni Wang Tae Hung, Kim Thae Gun ve diğer birkaç yoldaşıyla birlikte ölüme meydan okuyan bir manga oluşturmuş ve etrafımızı saran düşmanı yarmak için göğüs göğüse savaşmışlardı. Süngüsünü ve tüfeğinin dipçliğini kullanarak beş düşman askerini öldürmüştü. Sonra o da bir daha kalkmamak üzere karın içine yığılıp kalmış.

Wang Tae Hung en sevdiğim askerî ve siyasi çalışanlarımdan biri olmasının yanı sıra herkes tarafından saygı duyulan başarılı bir savaşçıydı. İsmi Çince bir isme benzediği ve Çinceyi Korece kadar akıcı bir şekilde konuştuğu için insanlar onu sık sık Çinli zannederdi ama o saf bir Koreliydi. Orduya ve Kuzey Mançurya halkına yardım etmek için üzerine düşeni yaptı. Akıcı Çincesi sayesinde gittiği her yerde Çinliler tarafından hoş karşılanıyordu. Zhou Bao-zhong'un onu kendi komutası altına almak için ısrar etmesi sebepsiz değildi.

Şimdi onu Zhou'nun yanında bırakmadığım için pişmanlık duyuyordum... Ölen silah arkadaşlarım için büyük bir yas tuttum, sanki ruhum ve bedenim parçalanmış gibi hissediyordum.

“Durum o kadar kritikti ki siyasi eğitmen yoldaşın cenazesini defnedemedik.” Müfreze lideri Kim Thae Gun'un kederli ve pişmanlık dolu sesi kulaklarımda çınladı.

“Burada, Kuzey Mançurya'da bol miktarda kar var. En azından cesedini kara gömebilirsiniz.” Kelimeler dilimin ucundaydı. Ama mantığımın gücü onları bastırdı.

Kim Thae Gun ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu ama durum bu cömert adamın ölü yoldaşını gömmesine izin vermeyecek kadar zordu.

Mavzerin kabzasını kullanarak tekrar karın üzerine yazdım. “Wang'ın öldüğü vadiyi hatırlıyor musun?” “Evet, nasıl unutabilirim ki?” diye yanıtladı Kim Thae Gun.

“Buzlar çözüldüğünde onu gömmeye geleceğiz.”

Karın üzerine ne zaman bir şeyler yazsam, adamlar mektuplar üst üste gelmesin diye kızığ azar azar ilerletiyorlardı.

Ama Wang'a geri dönemedik.

Diğer birçok silah arkadaşımız da Tianqiaoling'de gömülmeden yatıyordu. Onları hatırladıkça hâlâ yüreğimin parçalandığını hissediyorum. Asla

ödeyemeyeceğim bir borcum olduğunu hissediyorum. Pişmanlığımı nasıl ifade edebilirim?

Özgürlüğüne kavuştuktan sonra Jo Ki Chon *Paektu Dağı* adlı epik şiirini tamamladığında, ilk olarak müsveddelerini göstermek için beni çağırdı. Şiirini ilk dinleyen bendim. Elbette şiiri değerli bir mücevher gibi cümlelerden oluşuyordu ama içeriği beni büyülemişti. Şiirinin birçok bölümü kalbimin derinliklerine dokundu.

Sen, bu yüce kayalıklarda çalışan oduncu,

Bu büyük ağaçların gövdelerini dikkatlice kes-

Burada, ormanda, ülkelerini kurtarmak için ölen savaşçıların ruhlarını izliyorlar.

Sen bu görkemli zirvelerin yolcusu,

Yol boyunca uzanan kayalara dokunma- Altlarında- kim bilebilir? -orada hâlâ yatıyor olabilir

Halkını kurtarmak için ölen savaşçıların cesetleri.

Bu alıntıda yazar, düşman tarafından vurulan Yong Nam'ı gömdükten sonra anavatanda çalışmak üzere Amnok Nehri'ni geçen siyasi işçi Chol Ho'nun duygularını güçlü bir şekilde ifade etmiştir.

Jo Ki Chon bu pasajı söylerken hem o hem de ben gözyaşı döktük. Bu dizeleri dinlerken Kuzey Mançurya'da gömülmeden bıraktığımız birçok yoldaşımızı hatırladım. Devrimci öncülerimizin ve silah arkadaşlarımızın birçoğunun iskeletleri Mançurya'nın tarlalarında, dağlarında ve nehirlerinde bulunmaktadır.

Başbakanken bir keresinde Eğitim Bakanlığı'nın üst düzey bir yetkilisinden bir hikâye dinlemiştim.

Bir gün, Kim Il Sung Üniversitesi tarih fakültesinden bir profesör, bir savaş arkadaşıyla evinde bir araya gelmiş. Sohbet edip eski dostluklarını yad etmişler. Misafir, profesörün anaokuluna yeni başlayan tek oğluyla arkadaş olmuş. Çocuk misafirin kucağında otururken yakasını, düğmelerini ve kurdelelerini kurcalıyordu. Misafirin eline dokunduğunda çocuk bir şok geçirdi.

Bu yapay bir eldi, bu yüzden sıcak değildi ve kan yoktu.

“Amca, elin neden böyle?” diye sordu çocuk, protez elini tutarak.

“Amerikalılara karşı savaşta yaralandığı için kesilmesi gerekti.”

“Halk Ordusu askerleri yaralanır mı?”

“Yaralanabilirler ve bazen de öldürülebilirler.”

Çocuk bunu duyunca suratı asıldı. Halk Ordusu askerlerinin yaralanabileceğine ya da öldürülebileceğine inanmıyordu, çünkü asla yaralanmamaları gerektiğine inanıyordu. Misafir çocuğun inancını kırmıştı.

O zamana kadar çocuklara yönelik resimli kitaplarımızda ve filmlerimizde pek çok düşman askeri öldürülürken çok az Halk Ordusu askeri öldürülmüştü ve bu nedenle çocuklar Halk Ordusu ya da Japon Karşısı Halk Gerilla Ordusu askerlerinin asla yaralanamayacağına ya da öldürülemeyeceğine inanmışlardı.

Eğitmcilerimiz ve yazarlarımız genç nesle, ABD ve Japon emperyalistlerine karşı verilen devrimci savaşlarda zafer uğruna ne kadar çok can kaybedildiğini öğretmediler. Japon karşıtı büyük savaşta zaferin doruğuna tarifsiz zorluklara katlanarak ve yoldaşlarımızın ölü bedenlerinden bir merdiven inşa ederek tırmandık.

Her türlü çağrıya ya da dilekçeye sağır kalan ve terörizme karşı bağışıklığı olan bu korkunç düşmana, emperyalistlere karşı mücadelede nasıl olur da hiçbir fedakârlık yapılmaz? Ölüm, dost ile düşman, adalet ile adaletsizlik arasında ayırım yapmaz. Tek fark anlamlı olmasıdır; bir devrimci askerin ölümü on hayat kurtarır, on askerin ölümü yüz hayat, yüz askerin ölümü bin hayat. Devrimci askerlerin ölümünün önemi budur.

Wang’ın ölüm haberini aldıktan kısa bir süre sonra tekrar bayıldım. Yüksek ateşten mustarıptım, sanki tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum ve buna gerçek, rüya ve halüsinasyonu ayırt edemediğim loş bir bilinç hali eşlik ediyordu.

Wang Tae Hung ile birlikte bir sedye taşıyarak Oga Dağı Geçidini geçiyorduk. Sedyenin üzerinde Cha Kwang Su ve Zhou Baozhong başları kollarının üzerinde yan yana yatıyorlardı. Gariptir ki Cha ve Wang’ın ölü olduklarını hiç düşünmemiştim. Yaşayan adamlar ölü adamlarla kolayca kaynaşıyor ve bu hiç de garip değil. Önümüzde uzun bir yol ve yüksek bir geçit var ama yazın kavurucu güneşi altında zor nefes alıyor ve çok susuyoruz. Dağa tırmandıkça susuzluğumuz daha da artıyor. Sabrım tükendiğinde bir gölete koşuyorum ve durgun suyu içmeye çalışıyorum. O anda tanıdık bir ses duyuyorum, “İçme!” diyor. Beyaz giysiler içindeki annem, küçük kardeşim Yong Ju ile birlikte geçitte durmuş elini sallıyor. “İçme, o su zehirli” diyor annem. Suyun içine baktığımda şaşırıyorum. Göl üzüm büyüklüğünde iribaşlarla dolup taşıyor. Neden suyun zehirli olduğunu söylüyor? Gözüme bal gibi ya da şafak vakti kuyudaki temiz su gibi görünüyor. Suyu içmek için karnımın üzerine yatıyorum. O anda annem beni ikinci kez uyarıyor. “İçmeyeceksin dedim!”

Onun uyarısıyla uyandım. Kafamı kaldırıp dağ geçidine baktım ama ne annemi ne de kardeşimi görebildim.

Elbette bu sadece bir rüyaydı, ama rüyamı bozan beni çağıran bir ses oldu.

“Song Ju kardeş, Tanrı aşkına, gözlerini aç ve kendine gel. Eğer ayağa kalkmazsan, ülkemiz bir daha asla ayağa kalkamayacak.”

Bu sesle kendime geldim. Birisi vücudunu kızağın üzerine eğmiş yüzüme bakıyordu. Bu kişi, Jilin’de çalıştığım günlerden beri beni takip eden, benim için evrak kopyalayan ve diğer işlerde bana yardımcı olan Genç Komünistler Birliği üyesi Wal Ryong’du.

Batan güneşin kanlı rengini yansıtan karla kaplı orman kızağın arkasından süzülerek ilerliyordu. Soğuk bir alacakaranlık içinde gökyüzü başımın üzerinde dönüyordu. Wal Ryong bana “Song Ju Kardeş, Song Ju Kardeş” diye seslenerek kızağı takip ediyordu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ve görünüşe göre O Tae Song adında başka bir adam kendini üzerime atıp ağladı.

“Yoldaş Komutan, eğer ölürseniz Kore’nin sonu gelir.”

Kızağın önünde ve arkasında sessizce yürüyen silah arkadaşlarım bir anda gözyaşlarına boğuldu. Onlara ağlamamalarını söylemek istedim ama ağzımı açamadım. Ben de ağlıyordum.

Sonra bilincimi kaybettim ve komaya girdim.

Ertesi sabah kendime gelip gözlerimi açtığımda, yüksek ateşten kısa bir süreliğine kurtulmuş olarak, kızağın açık bir yerde olduğunu ve 16 yoldaşımın etrafına yığılmış olduğunu gördüm.

Artık bana bakabilecek durumda değillerdi. Bunun yerine onları teselli etmek zorunda kaldım. Açlık, susuzluk ve günlerdir aralıksız savaşmaktan bitkin düşmüşlerdi. Benim hayatımı kurtarmak için sayısız zorluğa katlanmışlardı. Jiandao’da yıllarca tarifsiz çilelere göğüs germiştik ama onları hiç bu kadar bitkin ve perişan görmemiştik.

Daha önümüzde uzun bir yol olduğunu düşündükçe kalbim sıkışıyordu ve bir zamanlar çok güçlü olan bu yoldaşlar şimdi o kadar bitkin düşmüşlerdi ki yere yığılmışlardı. Ne yapılması gerekiyordu? Tekrar ayağa kalkıp Wangqing’e dönecek güçleri var mıydı? Bu kar fırtınasında sonsuza dek gömülü kalabilirlerdi. Tek başıma hayatta kalsaydım ne yapabiliirdim? Başından beri mücadele edebilmiş, Japon karşıtı bayrağın altında her sınavdan zaferle çıkabilmişim, çünkü onlar bana saygı duymuş ve beni desteklemişlerdi; ben de onlara güvenmiş ve mücadelede onların gücüne inanmışım. Onlar olmadan ne hayatta kalabilir ne de devrimi gerçekleştirebilirdim. Onlar nasıl benim

hayatımı kurtardıysa, ben de onların hayatını kurtarmalıyım. Ancak yeniden dirildiğimde onları karlar içindeki mezarlarından kurtarabilir ve devrimi sürdürebilirdim. Fakat parmağımı bile kıpırdatacak gücüm yoktu. Yazık! Ne yapılabilirdi ki?

Bilincim sanki sisle örtülmüş gibi tekrar karardı. Uğruna korkusuz bir Anka kuşu gibi mavi gökyüzünde süzüldüğüm hayatımın davasının burada, kanatlarımı çırparak sona ereceği düşüncesiyle kalbimin hüsranla kırıldığını hissettim.

Birdenbire, eğer yeniden ayağa kalkamazsak, ulusal diriliş umuduyla bize bakan halkımızın kederleneceği ve hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesiyle telaşlandım. Adeta elektrik çarpmış gibi titredim.

Japon emperyalistleri Kore ulusunun kederinden zevk alacak ve umutsuzluğumuzdan zevk duyacaklardı. Eğer dizlerimizin üzerine çökersek, Japonya'nın milyonerleri ve militaristleri çok sevinecekti. Japon emperyalistleri açlıktan ve donarak ölmemizi ya da çaresizlik içinde onlara teslim olmamızı bekliyorlardı. Fakat tarih bize henüz ölme hakkını vermemişti. Tarihe ve çağa karşı görevimizi yerine getirmeden bir avuç toprak olursak, sadece ailelerimize değil, bizi doğuran ve büyüten ulusumuza da hayırsız evlat olurduk. Biz asla hayırsız evlat olmayacaktık.

Sarkan göz kapaklarımı kar parçalarıyla ovarak kendimi kaldırıp düşünmeye devam ettim.

Eğer devrimci ordumuz Tianqiaoling'de kar ve buza gömülerek sonsuza dek ortadan kaybolursa, Japonların halkımız üzerindeki baskısı daha da artacak, on ya da yüz kat daha kötüleşecekti. Japon emperyalistleri, biz onlara karşı savaşırken bile halkımızı sömürmek ve ulusumuzu İmparatorlarının tebaası haline getirmek için canhıraş çabalar sarf ediyorlardı.

Japon emperyalistleri, Japonya'nın 1933'te Milletler Cemiyeti'nden çekilmesinin ardından kendilerine uygulanan ekonomik ablukanın yol açtığı kayıpları telafi etmek için Kore ulusunu sömürüyorlardı. 1920'lerde Genel Vali Saito tarafından uygulanan tahıl üretimini artırma planı ve pamuk ve ipek üretimini artırma politikası, Kore kırsal topluluklarının sınıfsal farklılaşmasını hızlandırmış ve köylülerin çoğunu yoksullar olarak tarım alanlarını ve köylerini terk etmeye zorlamıştır; Genel Vali Ukaki tarafından uygulanan Kore'yi sanayileştirme politikası, altın üretimini teşvik etme politikası ve güneyde pamuk, kuzeyde koyun üretme politikası, ülkemizin yoksul ekonomisini Japon savaş ekonomisinin bir eklentisine dönüştürüyordu. Çelik, kömür, pamuk ve koyun, servetini arttırmak ve silahlı kuvvetlerini güçlendirmek için Japonya'ya gönderiliyordu.

Kore dili bir lehçe statüsüne indirgenmişti. İlerici kitaplar Japon sansürüne tabi tutuldu. Anavatanda askerî tatbikat alanlarının ve hapishanelerin sayısı giderek artıyordu. Seul'daki meşhur kanlı Sodaemun hapishanesinin vatanseverlerle dolup taşıdığı için genişletildiği söyleniyordu. Japonya'nın tekelcileri, savaş lordları ve onların yardakçıları dünyayı fethetme hırsıyla militarizm idealinin peşinde çılgınca koşuyorlardı. Çin-Japon savaşı her an patlak verebilirdi. Bu, Japon savaş lordlarının tetiği ne zaman çekeceğine bağlıydı. Alman ve Japon faşistleri yüzünden, batı ve doğu üzerinde kara bulutlar toplanıyor ve yeni bir dünya savaşını tehdit ediyordu. Karşı devrim bu kadar yaygınken, onu yenmeye kararlı olan biz devrimciler nasıl umutsuzluğa kapılabilir, mevcut sıkıntılarımız için nasıl sızlanabilirdik?

Gökyüzü başımıza yıkılsa bile hayatta kalmak ve devrimi sürdürmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıydık. Eğer canlı dönmezsek, Doğu Mançurya'da bizim dönüşümüzü bekleyen bir yığın işi kim yönetebilirdi? Eğer burada dizlerimizin üzerine çökersek, Kore halkı Japon emperyalistlerinin ömür boyu kölesi olacaktı.

Birden aklıma şiirsel bir fikir geldi. Bugünlerde *Anti-Japon Savaş Şarkısı* olarak bilinen şarkıya dönüşen sadece bir şiirin ana konseptiydi.

Japon savaş botlarının çıkardığı yüksek ses

Güzel topraklarımızı çiğniyor

On milyonlarca insanımızı aşağılayarak, öldürerek, yağmalayarak ve kundaklayarak.

Benim ailem, senin kardeşlerin, onların eşleri ve çocukları Japonların süngüsünün ucunda kan kaybediyorlar. Evim ve tarım alanlarım düşman tarafından küle ve çöl toprağına dönüştürüldü.

...

Ayağı kalkın ve birleşin, emekçi kitleler Kesin kararlılığımıza ihanet etmeyin, savaşımaya devam edin.

Haydi zafer çiğlikleri atalım

Kırmızı bayrak altında beyaz terörizmi yendikten sonra.

Kızağın yanında yatan Wal Ryong'u salladım, ayağı kaldırdım ve şarkının sözlerini ona dikte ettim. Wal Ryong ve ben bu şarkıyı ilk söyleyenler olduk. Birbiri ardına yoldaşlarım ayağı kalktı ve birlikte söyledik.

Sabah saat on sularında Xipailinzi'deki kereste fabrikasını bulduk. Oraya mısır lapasına bile muhtaç bir halde ve üşümemizi gidermek umuduyla girdik.

O gün ateşim 40 derecenin üzerine çıkmıştı. İçinde bulunduğumuz durumun tek çaresi mısır lapası yemek ve ham şekerle karıştırılmış Çin likörü içmekti.

Terlersem kendimi daha iyi hissedecektim ama uzun süredir kızıktaki soğuktan titriyordum, bu yüzden hastalığım her an daha da kötüye gidiyordu. Beni yüksek ateş ve koma halinde gördükçe yoldaşlarım keşif gücümüzün bir çıkış yolu bulma umudunun kalmadığını düşünüyordu. Kimse bu krizden kurtulup Wangqing'e dönebileceğimizi düşünmüyordu. Görünüşe göre başarısız olduğumuz sonucuna varmışlardı ve her şeyi bölük komutanı Han Hung Gwon'a bırakmışlardı.

Han, kereste fabrikasında çalışan yaşlı Kim'den mısır lapası kaynatmasını istedi. O sırada iki gün boyunca hiçbir şey yememiştik. Yoldaşlarım ilk başta bu yaşlı adamı Çinli sandılar çünkü Çin kıyafetleri giymiş ve Çince konuşuyordu. Bizim Jiandao'dan gelen Koreli gerillalar olduğumuzu öğrenince, yaşlı adam Koreli olduğunu söyledi. Ayrıca oğlunun Badaohezi'de savaşıyor gerilla birliğinin komutanı Kim Hae San olduğunu söyledi.

Kim Hae San 1931'deki kış Mingyuegou toplantisına katılanlardan biriydi. Yaşlı Kim, oğlunu gerilla ordusuna gönderdikten sonra ekmeğini kazanmak için yazın dağda ekin yetiştiriyor, kışın da tuz, yemeklik yağ ve benzeri şeyler alabilmek için kereste fabrikasında ufak tefek işler yapıyordu.

Yaşlı adamla selamlaşmamızdan kısa bir süre sonra Han Hung Gwon keşif ekibinden düşmanın "cezalandırıcı" birliklerinin kereste fabrikasına yaklaştığına dair bir rapor aldı.

O sırada Wal Ryong şöminenin üzerinde kapaksız bir tencerede benim için su kaynatıyor, bir yandan da ıslak ayakkabılarımı kuruluyordu. Komutan iyileşemediği için artık her şeyin kaybedildiğini ve düşman kuşatmasını yarma şansımızın kalmadığını düşünerek ağlamaktaydı. Benden sonra Jilin'den ayrıldığında azmi gerçekten çok kuvvetliydi. Ben ölürsem kendisinin de öleceğini söylemişti.

İhtiyar Kim kucağında odunlarla mutfağa geldi ve ona neden ağladığımı sordu.

"Komutan hasta... 'cezalandırıcı' birlikler bizi halka halka kuşattı... bir saat içinde bu değirmene girecekler, ama biz bir çıkış yolu bulamıyoruz. Bu yüzden ağlıyorum. Eğer kaçmak istiyorsak nehri geçmeliyiz... Nehir derin ve donmamış, bu yüzden geçemeyiz. Kaçmamızın diğer yolu köprüden geçmek ama 'cezalandırıcı' birliklerden bir bölük orada nöbet tutuyor. Her tarafımız düşman tarafından çevrilmiş durumda."

Wal Ryong'un yakınmalarını dinleyen yaşlı adam ona kuşatmayı yarmak için parlak bir fikir önerdi. "Genç adam, çok fazla endişelenme. Hayat varsa umut da vardır. Benim efendim Mançukuo'nun bir uşağıdır. Yakında buraya gelecektir. Eğer gelirse onu tutuklayabilirsiniz. Kereste fabrikasına gelmemeleri için onu 'cezalandırıcı' birliklere yalan söylemeye zorlamalısın.

O zaman akşama kadar burada kalabilirsiniz. Bir sonraki adım akşam tartışılabilir."

Wal Ryong, Kim'in sözlerini Han Hung Gwon'a bildirdi. Han, partimiz adına yaşlı adamla konuştu ve bir kaçış planı üzerinde çalıştılar.

Han, yaşlı adamın tavsiyesine uyararak değirmenin sahibini bağladı ve onu yargıladı.

"Seni alçak, bir kereste fabrikasını yönetmene kim izin verdi? Biz Mançukuo devletini hiçbir zaman tanımadık. Eğer suçunu telafi etmek istiyorsan ordumuza yardım etmek için hiçbir çabadan kaçınmamalısn. Ne kadar katkıda bulunacaksın?"

En başından beri efendi itaatkardı, Han'ın blöfünden ve neredeyse tavana kadar uzanan uzun ve erkeksi figüründen korkmuştu.

"Evet, yapacağım... ne kadar isterseniz."

Han Hung Gwon gıysiler, domuzlar ve buğday unu çuvaları konusunda öylesine akıl almaz taleplerde bulundu ki, kendisine bu miktarda katkıda bulunup bulunamayacağı sorulduğunda efendi neredeyse bayılacaktı.

"Eğer beni bağışlarsanız, siz buradayken 'cezalandırıcı' birlikleri buraya gelmekten vazgeçirmeye çalışacağım."

"Onları nasıl caydıracağımı söyle."

"Gerillaların başka bir yere kaçtığını söyleyeceğim. 'Cezalandırıcı' birliklerin subaylarıyla yakın ilişkiler içinde olduğum için bana güveneceklerdir."

"Eğer taleplerimizi yerine getirirseniz sizi affedebiliriz. Amacımız Japonları yenmek. Eğer suçunuzun kefareti ödemen ve Japonlarla savaşmak istiyorsan bize yardım etmelisin."

"Yardım edeceğim, tıpkı talep ettiğiniz gibi. Tek yapmanız gereken beni serbest bırakmak."

Çinli kereste fabrikası sahibi o kadar zekiydi ki aklımızdan geçenleri hemen okudu. Onun servetine göz dikmediğimizi, sadece kuşatmayı yarmak ve tehlikeden kaçmak istediğimizi biliyordu. Usta, komutanın kim olduğunu

sorduğunda Han, kimliğini gizli tutmak için komutan olduğunu söyledi. Usta beni işaret ederek, “Onun nesi var?” diye sordu. Han muğlak bir şekilde, kendimi iyi hissetmediğim için yatakta olduğumu söyledi.

Efendi sözünü tutmuştu. Verdiği yanlış bilgi sayesinde “cezalandırıcı” birlikler akşam karanlığında kereste fabrikasında hâlâ görünmemişti. Değirmende kahvaltı ve öğle yemeği için tek öğün yemek yiyorduk ve akşam da yemek yiyorduk. Akşam yemeği masasında domuz eti bile vardı. İştahımı kaybettiğim için susuzluğumu gidermek için sadece mısır lapası içebiliyordum.

Akşam yemeğinden sonra yaşlı Kim kaçışımız için ikinci bir plan önerdi. Bu da başka bir parlak fikirdi.

“Tek sorun köprüden geçmek, ama bu çok tehlikeli. Zekice bir hamle gerekiyor. Bunun bir yolu nöbetçi kulübesini hile ile geçmek, diğeri ise ustayı da yanınıza alıp köprüye götürmek ve oradaki nöbetçileri kandırmasını sağlamak. Eğer sizi aramaya çalışırlarsa, onları alaşağı etmekten ve köprüden geçmekten çekinmemelisiniz. Bundan sonra sırtınızda Komutan Kim ile dağa tırmanabilirsiniz. Köprüden yaklaşık beş mil aşağıda küçük bir vadi bulacağınız derin bir uçurum var. Vadinin sonunda Korelilerin yaşadığı üç ev var. Japonlardan kaçmak için oraya gitmişler ve toprağı işliyorlar. Bana Mançukuo nüfus sayımı kayıtlarında isimlerinin yer almadığı söylendi. Onların yardımıyla Komutan Kim’i tedavi etmekte zorluk çekmezsiniz.”

Han Hung Gwon onun fikrini kabul etti ve bu da yaşlı adamı memnun etti. Bir başka plan daha ekledi.

“Köprüyü geçerken beklenmedik bir şey olursa, müfreze lideri düşmanı oyalarken diğerleri beni takip etsin. Bölük komutanı olarak sen de Komutan Kim’i sırtında taşıyarak beni takip etmelisin çünkü sen uzun boylu ve güçlüsün. Eğer köprüyü geçerse, düşman bizi takip etse bile her şey yolunda gidecek, çünkü dağın içini dışını biliyorum. Eğer köprüyü kazasız belasız geçerse, bazılarınız beni ve ustayı Ningan kasabasına yakın bir yere götürebilir. Ve beni biraz dövüp... efendiyi tehdit edebilirsiniz. Bu arada geri kalanınız da bölük komutanıyla birlikte Komutan Kim’i vadiye götürsün.”

Han yaşlı adamın söylediklerini dinledi ve sonra planını bana anlattı. Planın ideal olduğunu düşündüm.

Askeri bir uzman olmasa da yaşlı adam gönüllü bir ordu komutanına denk, cesur bir operasyon planlayıcısıydı. Bir gerilla ordusu komutanının babası olan bu kişi oldukça sıra dışı biriydi. Bizim kaçışımız için yaptığı plan, sıradan bir komutanın aklına bile gelmeyecek kadar parlak bir fikirdi. Bu vesileyle bir kez daha halkımızın beyninin dünyadaki her türlü zorluğa çözüm bulabilecek bir

bilgelik kaynağı olduğunu öğrendim. Zor zamanlarda halkın arasına karışmamız gerektiğine olan inancım bu tür deneyimlerden kaynaklandı.

Her şeyi Han Hung Gwon'a bıraktım ve çaresiz bir sakat olduğum için her şeyle kendi uygun gördüğü şekilde ilgilenmesi gerektiğini söyledim. Gece çöktüğünde Han, ustadan atların çektiği beş kızak hazırlamasını istedi. Kereste fabrikasında çok sayıda at vardı. Müfreze lideri, zeki bir savaşçı olan Kim Thae Gun, usta ile birlikte ilk kızağa bindi ve ben de üçüncü kızağa oturdum.

Japon ve Mançurya karma birliğinin nöbetçileri bizi gördü ve karanlıktan bize meydan okudu, "Oraya kim gidiyor?" Ona söylediğimiz gibi, usta sakince, "Adamlarım hasta, onları hastaneye götürüyorum ve bir şeyler almak için Ningan'a gidiyorum" dedi.

Nöbetçiler efendinin sesini tanıdılar ve kızağa yaklaşmadan "Geçin!" diye seslendiler.

Atların çektiği beş kızak köprüden yıldırım hızıyla geçti. Kızak öylesine sarsıldı ki, ahşap köprünün titreşimi beni oturduğum kürkün üzerinden bile sarstı. Köprünün altından nehir gürül gürül akıyordu. Bu nehir Mudan Nehri'nin ana kollarından biriydi.

"İyi işti! Umarım başka bir şey olmaz."

Kızaklar köprüden geçtikten sonra yaşlı Kim sevinçten Han'a sarıldı.

Bir efsane ya da dedektif hikâyesi gibi olan bu macera bizim için iyi bitmiş, bir sonraki aşama da planladığımız gibi sorunsuz geçmişti. Ama ihtiyar Kim olmasaydı, ölümün pençesinden kurtarılamayacaktım ve benimle birlikte keşif gücü de Tianqiaoling'in arka ormanlarında yok olacaktı. Yaşlı adam bize büyük bir hizmette bulundu. Fedakarlıktan kaçınmadan bize yardım eden iyi kalpli bir insandı, bir gerilla ordusu komutanına layık bir babaydı.

Ne zaman hayatım tehlikeye girse, yaşlı Kim gibi hayırseverlerin karşına çıkması ve en kritik anda beni kurtarması garipti. Jiaohe'de adını sorma fırsatı bulamadığım bir ev kadını beni düşman tarafından tutuklanmaktan korudu ve yaşlı Ma, Luozigou tepelerinde açlık ve soğukla boğuştuğundan sonra bana ve yoldaşlarıma dinlenme fırsatı sağladı. Ve şimdi de daha önce hiç görmediğimiz yaşlı Kim, sefer kuvvetini ve komutanını Tianqiaoling'de yok olmaktan kurtarmıştı.

Bu hikâyeyi anlattığımda bazı insanlar şanslı olduğumu söylüyor. Ama bazıları da bunu kader olarak görüyor. Her şeyini ülkesine ve halkına adayan vatanseverlere yardım etmek için hayırseverlerin ortaya çıkmasını şans olarak görmüyorlar. Kimin haklı kimin haksız olduğunu söylemek istemem. Hayatım boyunca birçok kez hayırseverlerden yardım aldığım için, şansın her zaman

benden yana olduğunu söyleyebilirim. Hayatlarını insanlar için adayan insanlara şansın cömert davranması doğaldır.

Eğer insanlar gerilla ordumuzun insanlığın kurtuluşu için savaştan dürüst insanlardan oluşan silahlı bir güç olduğunu bilmeseydi ve gerilla ordusunun imajı insanların zihninde asalet ve güzellik izleri bırakmasaydı, Tianqiaoling'de yaşlı Kim bize yardım etmezdi ve Tianqiaoling'deki olay gibi gizemli bir hikâye Japon karşıtı devrimci mücadelenin yılıklarına asla kaydedilmezdi.

Efendim Kang Heu-In'e

Bütün gün ustamın resmine baktım.
Geceye kadar şiirlerini okudum.
Şafaktan hemen önce gözlerim bu
gerçeği algıladı-
Şiir, şarkıya dönüşmüş bir resimdir.
Bir resim bir şiirdir.
Hayatımı aldım ve bulutlara kaçtım.
Gelecek çağlar efendimi nasıl
adlandıracak-
Sanatçı mı şair mi? Berrak, durgun
derinliklerden
Onun büyük aklından böyle parlak
hazineler dökülür-
Şiirler ve resimler renkli serpintiler gibi
Mağaralı bir dağ havuzundan çağlayan.
Bugün fırçasını kaldırıyor. Hızlı ve emin
bir vuruş,
Nefes nefese bir hareket, disiplinli,
sade-
Sonra, onun elinden, güneşin aydınlattığı
bir nehir akıyor,
Cesur kayalar yükseliyor, yeşil kıyılar ve
asırlık ağaçlar
Kıvrık dallarıyla suyu süpüren.
Bütün gün böyle resimlere bakarken
Sanırım Usta Chong No geri döndü,
Sen, efendim, geçmiş günlerde idin.
Zihnimde binlerce şiir şarkı söylüyor.
Ama renkler yaşla birlikte soluyor.
Zengin tonlar donuklaşıyor
Yağmur ya da kömür ateşinin dumanı
dokunduğunda.
Belki de sonunda, ünün yaşayacak
Resimlerin şarkıya dönüştüğü şiirlerde.
Yaş, mücevher gibi kelimelerin ateşini
söndüremez.
Ne de esecek meltemlerin kokusunu
çalmak
Yorgun çağlar boyunca ruhundan.

Halkın Bağrında

O korkunç gecede, üç nöbetçi kulübesini başarıyla geçtikten sonra, Dawaizi vadisinde çatisız, yanmış bir evin duvarları arasında kamp kurduk. Yoldaşlarımız bir geceyi ve bir gündüzü bu harabede bana bakarak geçirdiler. Bana sağladıkları tıbbi bakım nitelikli olmaktan çok uzaktaydı. Sadece bir kamp ateşi yakıp etrafında oturdular ve sırayla kollarıma ve bacaklarıma masaj yaptılar.

Ertesi sabah, 16 adamımdan bazıları Mançukuo nüfus kayıtlarına isimlerini kaydettirmeden orada yaşadıkları söylenen Korelilerin evlerini aramak için dağ sırtlarında dolaştı. Ancak Japon ordusu, polisi ve Mançurya hükümet yetkilileri tarafından gözlemlenmemek için dünyaya sırtını dönmüş insanların sığınaklarını bulmak hiç de kolay olmadı. Gece yarısı, Laoyeling dağının yamacında, çam fıstığı ağaçları, beyaz huş ağaçları ve *Abies nephroleps*'ten oluşan yoğun ilkel ormanların arasında bir kütük kulübe bulmuşlardı. Bu, halkımız arasında “Dawaizi’deki yalnız ev” olarak bilinen yaşlı adam Jo Thæk Ju’nun eviydi. “Öndere Uzun Ömür ve Sağlık” adlı anı kitabının yazarı Choe Il Hwa, yaşlı Jo’nun en büyük geliniydi.

Dağ sırtlarının ortasındaki bir çıkıntıda, aralarında bir hendekle ayrılmış, boyut ve biçim olarak birbirlerine ikiz kadar benzeyen iki tek odalı ahşap kulübe vardı. Yaşlı Jo’nun dokuz kişilik ailesi hendeğin kuzeyindeki kulübede yaşıyordu; karısı, en büyük oğlu Jo Uk, gelini ve torunları. İkinci oğlu Jo Kyong’un beş kişilik ailesi ise hendeğin güneyindeki diğer kulübede yaşıyordu. Saçakları çok alçaktı; bunlar ahşap kulübelere çok sığınaklara benziyordu. Çatıları, varlıklarını kamufle etmek için üzerine birkaç yeni çam ağacı ektikleri toprakla kalın bir şekilde örtülmüştü. Bu kamuflej keşif ekibimize dağda dolaşırken onları bulma konusunda büyük sıkıntı çıkartmıştı.

Laoyeling’den geçen yolcular, hayata alışılmadık bir bakış açısıyla bakan ve varlıklarını dünyadan gizleyen insanların yaşadığı bu sığınaklardan hiç haberdar olmamışlardı. Kuzey ve Doğu Mançurya arasında seyahat eden sadece üç istihbarat ajanı bu sığınakların yerini biliyordu. Keşif ekibimiz neden geldiklerini açıklayacak zamanı bulamadan yaşlı adam Jo, oğlu Jo Uk ve torunu Jo Yong Son’a başvurarak gerillaları hemen oraya getirmelerini, gökyüzü çökse bile Komutan Kim Il Sung’un bu ciddi soğuktan etkilenmesine izin veremeyeceklerini söyledi. Gelini Choe Il Hwa’dan biraz su kaynatmasını ve ince yulaf ezmesi hazırlamasını istedi.

Jo’ların evinden bizim bulunduğumuz yıkık eve kadar olan mesafe en kısa yoldan beş milden fazlaydı. Jo Uk ve Jo Yong Son keşif ekibimizle birlikte

bulduğumuz kampa vardıklarında adamlarım kamp ateşinin etrafında oturmuş benim için su kaynatıyorlardı ve ben o sırada baygındım. Beni sırtlarına aldılar ve Jo'nun evine doğru yola çıktılar. Wal Ryong çam dallarıyla ayak izlerimizi silerek arkadan geldi.

Çocukluğundan beri hayatın acı ve tatlı yanlarını bilen yaşlı adam Jo, bölük komutanı Han'a birkaç soru sordu bunun üzerine hastalığının soğuk algınlığı olduğunu, yorgunluk ve besinsizlikten kaynaklanan ciddi bir hastalık olduğunu, hayati tehlike yaratabileceğini ama ısınır ve terlersem üç gün içinde iyileşeceğimi söyledi. Bu hastalığın tedavisinin mutlak istirahat gerektirdiğini de sözlerine ekledi.

“Komutan Kim'in şu ana kadar bilincinin yerine gelmemesinin nedeni vücudundaki kan dolaşımının düzgün olmaması. Kan dolaşımı düzelirse daha iyi olacaktır. O yüzden endişelenmeyin, gidip ikinci oğlumun evinde dinlenin,” dedi yaşlı adam bölük komutanı Han'a, geliniyle birlikte kollarına ve bacaklarına masaj yaparken.

Bu sözler adamlarımın moralini düzeltmişti. Birkaç gündür tamamen iş göremez durumda olduğum için yüzleri kaygıdan çökmüştü.

Jo Yong Son'un eşliğinde askerler hendeği geçerek Jo Kyong'un evine gittiler. Yaşlı Jo'nun ailesi ve iki korumam benimleydi.

Yaşlı adam bana yarım kase balla karıştırılmış kaynamış su verdikten sonra vücudumun tepkilerini izledi, bazen alnımı yokladı. Bir süre sonra bana balla karıştırılmış ince yulaf lapası verdi. O gece yaşlı adam Jo ile birlikte bana bakıcılık yapan korumalarım daha sonra, yulaf lapasını yedikten sonra yüzüme biraz renk geldiğini ve rüya ile gerçeği ayırt edemediğim koma halinden uyandığımı söylediler. Sanki ılık bir bahar gününün havasını soluyormuşum gibi kendimi yenilenmiş hissediyordum ve bedenim ve ruhum bir kuş tüyü kadar canlı görünüyordu. Etrafımda kürkle kaplı bir kızak, içinden geçerek sıkıcı yolculuğumuzu yaptığımız karla kaplı orman manzarası, kar fırtınası, soğukluk ve peşimizdeki düşmanın bize ateş ederken çıkardığı kulak tırmalayıcı çatırtılar yoktu. Artık baş ağrısı, üşüme ve yüksek ateş de yoktu. Bu nasıl olabilirdi? Beni ölümün eşiğine getiren ve tarifsiz sıkıntılar yaşamama neden olan hastalığı böylesine temizleyen neydi?

Kendimi toparladım ve pencereye vuran rüzgârın sesini duymak için kulaklarımı kabarttım. Kâğıtla kaplı pencerenin pervazlarının uğultusu, Duitoulazi'den ayrılırken Laoyeling'de bir dağın zirvesinde karşılaştığımız çift kanatlı uçağın sesine benziyordu. O sırada gözlerim, gri kaşlarının altından nazik gözlerle bana bakan tuhaf bir ihtiyarın bakışlarıyla karşılaştı.

Yaşlı adamın sağ bileğimi hafifçe tutan nasırlı elinde, çocukluğumda Mangyongdae’de alınma ve yanaklarıma dokunan büyükbabamın elinin sıcaklığını hissettim.

“Neredeyim ben?” Beni izleyen bu gizemli yaşlı adama usulca sordum.

Basit sorum yaşlı adamın yüzünde öyle güçlü bir his uyandırdı ki bunu ne yazılı ne de sözlü kelimelerle anlatabilirim. Dudaklarındaki sakın gülümseme bir anda yanaklarına ve gözlerine yayıldı, sürülmüş bir tarla kadar yumuşak ve basit olan bu yaşlı adamın buruşuk yüzüne gizemli bir parlaklık getirdi. Hayatımda daha önce hiç bu kadar saf ve güvenilir bir adam görmemiş gibiydim.

Yaşlı adamın yanında oturan Wal Ryong gözyaşlarına boğuldu ve tek bir nefeste keşif gücümüzün krizden nasıl kurtulduğunu ve Xipailinzi’deki kereste fabrikasından bu Dawaizi vadisine nasıl ulaştığını anlattı.

"Teşekkür ederim büyükbaba. Hayatımı ailenize borçluyum."

"Lafi bile olmaz. Tanrı sizi var etti General Kim ve bu ahşap kulübede benim ailem tarafından değil, Tanrı'nın iradesiyle kurtuldunuz."

Yaşlı adam başını kaldırdı ve sanki gerçekten gökyüzünden gelmişim gibi tavana baktı. İltifatı kendimi garip hissetmeme neden oldu.

"Büyükbaba, iltifatınıza layık olduğumu sanmıyorum. Beni İlahi iradeden doğan bir generalle kıyaslamak çok fazla. Ben sıradan insanların oğlu ve torunuyum; isimsiz bir köylü ailesinde doğdum. Kore'nin bir askeri olarak hizmetlerim çok az oldu."

"Çok alçakgönüllüsünüz. Savaşta ne kadar seçkin hizmetler verdiğinizi tüm dünya biliyor. Ben bu taşradaki arazileri sürerek geçimini sağlayan bir cahilim ama Çin'in kuzeydoğusundaki üç eyalette dolaşan tüm haberleri duydum. Hey, çocuklar, bu geçen yılın sonbaharında Kore ordusuna ve Komutan Wu'nun birliğine liderlik ederek Dongning kasabasına saldıran ünlü General Kim. Buraya gelin ve ona selam verin."

Yaşlı adam, Wal Ryong'un bilincimin yerine geldiğini söylediği şafak vakti derin uykularından uyanan gerillalarla birlikte mutfak kapısından içeri girerlerken çocuklarına tutkulu bir ses tonuyla konuştu. Battaniyenin altında doğruldu ve selamlarımı kabul ettim.

Devletin nüfus kayıtlarında yeri bile kayıtlı olmayan, postacının bile uğramadığı ücra bir dağdaki bu ahşap kulübede, o korkunç saatte odayı kahkahalar dolduruyordu.

Müfreze lideri Kim ThaeK Gun gözyaşları içinde, “Şu anda neşeyle gülüyoruz,” dedi. “Ama büyük zorluklar çektiğimizde, düşman tarafından kuşatıldığımızda, hiç umudumuz olmadığını düşündük. Hepimizin öleceğini düşündük.”

“Siz yoldaşlar benim iyiliğim için büyük çaba sarf ettiniz. En azından hayatta kaldığınız için şanslısınız. Saçlarım ağarana kadar bağlılığımızı ve kahramanlığımızı asla unutmayacağım.”

Silah arkadaşlarımın gözlerinde yaşlarla bana bakışlarını asla unutamadım. Elli yıl önceki bu görüntü hâlâ hafızamda tazeliğini koruyor. Fakat yarısının ismini unuttum. En azından isimlerini gelecek nesillere aktarmayı çok isterdim ama zayıf hafızam bana bu konuda ihanet ediyor. Bu 16 isim, yarım yüzyıl boyunca benimle doğrudan veya dolaylı olarak bağlantılı olan binlerce kişinin ismi arasında gömülü kaldı. Japon karşıtı devrimin tarihine gömülmüş olan tüm isimleri hatırlamak için tam bir tarihsel kayda ihtiyacımız var. Ancak ne yazık ki böyle bir kayda sahip değiliz. Çünkü, bizler Japon karşıtı savaşta adımızı tarihe yazdırmak için değil, emekçi kitlelerin efendisi olacağı yeni bir çağ başlatmak için silah kuşanmıştık.

Ancak kendimi bu tür bahanelerle haklı çıkaramam. Ben, beni ölümün pençesinden kurtaran silah arkadaşlarımın yarısının adını unutmuş eski bir gerilla ordusu komutanıyım.

”Büyükbaba, memleketin neresi? Neden böyle uzak bir yere sürüldün?”

Elimi, damarları belirgin bir şekilde gözükken ellerine koyarak, yarım asırlık siyasi geçmişi yansıtan buruşuk yüzüne şefkatle baktım.

”Benim doğduğum bölge Musan İlçesine bağlı Samjang Kasabasıdır. Japonların yağmalarına dayanamadım ve yirmi dokuz yaşında doğduğum toprakları terk ederek Helong’a geldim,” diye yanıtladı yaşlı adam hüzünle.

Tuman Nehri’ni geçtikten sonra yaşlı adam yaklaşık 30 yıl boyunca toprak kiralararak çiftçilik yapmış. On Haziran Bağımsızlık Hareketi’nden iki yıl sonra Jo’nun ailesi Laoyeling Dağları’nı aşarak Japon pirinç tarlası planı için tescil edilen çorak toprakları geri almaya başlamış.

Yıkılmış bir ulusun tarihinin bir parçası olarak talihsiz bir köylü ailesinin çektiği ağır sıkıntılar bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

Laoyeling Dağları’nı geçtikten sonra yaşlı adam Jo, üç Koreli aile ve beş Çinli ailenin yaşadığı Dawaizi köyünde çit kazıklarını çakmış ve temel taşlarını döşemişti. Daha sonra köydeki Koreli evlerin sayısı ona ulaşmış. Bu ücre dağ köyünde de Japon Karşıtı Meşru Müdafaa Birliği, Kadınlar Derneği, Çocuk Öncüleri ve Çocuk Kolları örgütleri kök salmaya başlamış. Ancak 18 Eylül

olayının yol açtığı sarsıntı sonucunda tüm bu örgütler ortadan kaldırılmıştır. Çünkü “Cezalandırma” operasyonları köyü küle çevirmişti.

Halk yakılan evlerin yerine yeni evler inşa edip yaşamlarını kararlılıkla kurmaya devam etti. Fakat 1933 baharında evlerini bir kez daha alevler sardı ve bazı insanlar yanarak öldü.

1934 baharında Jo ThaeK Ju’nun ailesi Laoyeling dağının derinliklerinde, Dawaizi’den yaklaşık yedi mil uzakta bir ahşap kulübe inşa etti ve sonra içine taşındı. Bu ev, balla karıştırılmış yulaf ezmesi içtikten sonra iyileşmeye başladığım evdi. Dokuz kişilik ailesi, ahşap kulübeden beş mil uzaklıktaki vadinin girişinde bir kulübe inşa ederek buradaki dağlık arazileri işliyordu. Çiftçilik mevsiminde, az sayıda işçi çalıştırdıklarında, zamandan tasarruf etmek için tüm aile kulübede uyur ve yemeklerini burada yerdı. Ekinleri olgunlaşır olgunlaşmaz hasat ediyor, sırtlarında kulübeye taşıyor, tahılları bir mahzende saklıyor ve yemeden hemen önce bir değirmenle azar azar kabuklarını soyuyorlardı.

İhtiyar Jo bu basit, ilkel, kendi kendini geçindiren ekonomiden memnundu. Ailesi Ningan kasabasına sadece takas yapmaları gerektiğinde gidiyordu. Giysi, ayakkabı, kibrit, tuz, iğne, iplik ve benzeri malları temin etmek için pazara gitmekten kaçınmıyorlardı. Dış dünya ile tek bağlantıları buydu. Kentsel uygarlık, yolların, atların, taşıtların ve elektriğin olmadığı dünyanın sonundaki bu noktanın yakınından bile geçmiyordu. Çocuklar eğitimden tamamen soyutlanmıştı. İhtiyar Jo’nun nasihatleri derslerin yerini almış, anne Choe Il Hwa’nın parmakla sayılabilecek eski öyküleri ve şarkıları ise zevk alabilecekleri tüm edebiyat ve sanat eserleri olmuştu.

“Büyükbaba, bu uzak dağda yalnız değil misin?” Yaşlı adama, ona karşı kızgınlığa yakın derin bir duygu hissederek sordum.

Yaşlı adam sorum karşısında hüzünle gülümsedi.

“Yalnızlık tarif edilemez. Ama iğrenç Japonlardan uzak durabildiğimiz için, bu topraklarda yaşadığımızı hissediyoruz.

Ryultoguk’nin cenneti bile buradan daha iyi olamaz.”

Ryultoguk kelimesi beni şok etti. Bu Tanrı’nın cezası yer nasıl olur da Ryultoguk ile karşılaştırılabilirdi? Kore ulusunun ideali bu kadar derine mi düşmüştü? Japonya, Kore’nin verimli topraklarını sömürgeleştirmek için kendi göçmenlerini gönderiyordu ve bizim yurttaşlarımız ıssız Mançurya’daki bir fare deliği gibi kapalı bir dağ vadisine sürülmüştü. Hangi hapisane buradan daha korkunç olabilirdi ki?

Evet, şüphesiz bir hapishaneydi. Sıradan bir hapishaneden tek farkı gardiyayı ve kendine ait bir parmaklığının olmamasıydı. Bu hapishanenin gardiyayı Japonya ve Mançukuo'nun ordusu ve polisiydi, parmaklıklar ise onların tehditleriydi. Yaşlı adam Jo, kendini avutmak için bu hapishanenin *Ryultoguk* olduğu gibi çağdışı bir görüşe sahipti.

Tutuklu bulunduğu hapishanenin bir cennet olduğunu düşünmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Eğer her Koreli gerçekliğe yaşlı Jo gibi tahammül ederse, Kore'nin asla kurtarılamayacağını düşündüm.

“Büyükbaba, Korelilerin kaderi o kadar sefil bir hale geldi ki, sen buraya *Ryultoguk* diyorsun. Sürgün yerleri olarak bilinen Samsu ve Kapsan, buradan daha ıssız olamazlar. Japonlar Kore ve Mançurya'ya yerleştiği sürece *Ryultoguk* ve barış bizim için düşünülemez. Bir gün ‘cezalandırıcı’ birliklerin bu vadiye de gireceğini bilmelisiniz.”

Sözlerimin yaşlı adamı üzeceğini bilsem de kalbimi açtım. İhtiyar Jo kaşlarını çattı ve üzgün gözlerle bir süre bana baktı.

“O şeytanlar bu vadiye de saldırırsa Korelilerin yaşayabileceği bir yer kalmayacak. Lanet olsun! Korkunç zalimliklerle halkımıza eziyet ediyorlar... Ne zaman yeni bir yere taşınmak zorunda kalsam ülkemizi satan beş bakana lanet okuyorum.”

O şafak vakti yaşlı adam Jo ile bunları konuşmuştuk.

Ertesi günden itibaren yürüyüş yapmak ve kitap okumak için yatağımdan çıktım.

Birkaç gün sonra hafif el işleri yapmaya başladım. Gündüzleri askerî ve siyasi dersler veriyor, akşamları da adamlarımla birlikte bir konser veriyordum. Ne zaman bir konserimiz olsa, yaşlı adam Jo'nun evinde kalan iki ya da üç adam beni hendekten geçirerek Jo Kyong'un evine götürüyordu. Bu dar ve kasvetli dağ sığınaklarında gerillalar tıpkı Wangqing'de yaptıkları gibi günlük rutinlerine sıkı sıkıya bağlıydılar.

Üç ya da dört gün sonra ayrılma emrini vermeye hazırdım. Ailenin 14 üyesinden daha fazla sayıda güçlü kuvvetli erkeğin onların sırtından geçinmesinin ve kıt kanaat geçindikleri topraktan bu kadar çok pay almasının mantıksız olduğunu ve sağduyuya aykırı olduğunu düşünmüştüm.

Ancak bölük komutanı Han Hung Gwon kararına itiraz etti. Soğuk algınlığı geçirdikten sonra tekrar soğuğa maruz kalmanın intiharla eşdeğer olacağını ve böyle bir maceraya razı olamayacağını söyleyerek beni ısrarla vazgeçirdi. Hatta beni ormanda yürüyüşe çıkmaktan bile vazgeçirmişti.

Günde üç öğün yemek yiyen 20 kadar sağlıklı adamın tükettiği tahıl miktarı hiç de az değildi. Bugünlerde yetişkin bir insana verilen günlük tayı oranında bile, 20 gün kalsaydık dört saman çuvalı tahıl tüketebilirdik. Her hâlükârda, bu ailenin yiyeceklerinin çoğunu yedik.

Ancak yaşlı adam Jo ne bir isteksizlik gösterdi ne de bizim için omuzladığı yükü yüzünün herhangi bir ifadesiyle ele verdi. Aksine, kendisine bu kadar zahmet verdiğimiz için üzgün olduğumuzu söylediğimizde, ülkelerinin ordusunu desteklemenin insanların görevi ve işi olduğunu ve bunun bir yük olamayacağını söyleyerek sözümüzü bitirmemize asla izin vermedi. Gerçekten çok büyük yürekli bir ihtiyardı.

Anne Choe Il Hwa da çok iyi kalpliydi. Ailesi kes-yak çiftçisi olduğu için pirinçleri yoktu ama kendisi darı, fasulye, arpa, yulaf ve patates kullanarak günde üç kez iştahımızı kabartan yemekler pişirirdi. Bazen sofraya öğütölmüş fasulye püresi ve fasulye ezmesiyle kaynatılmış iri taneli fasulye loru getirirdi. Hastalığımdan sonra gücümü geri kazanmam için bana et ikram edemediği için üzgündü.

“Evimizin keşfedilmesinden korktuğum için hiç çiftlik hayvanı beslemedim ama şimdi hayvan beslemediğim için gerçekten pişmanım. En azından bir tavuğumuz olsaydı onu pişirir ve size ikram ederdim General... Et almak için seve seve onlarca kilometre yol kat ederdim ama çılgın ‘cezalandırıcı’ birliklerin korkusundan bunu yapamıyorum. Dünya ne kadar da acımasız...”

Sert ama cömert sesinde hissettiğim içten gelen şefkat son derece sıcak ve derindi.

“Anne, sen böyle şeyler söylediğinde kendimi çok kötü hissediyorum. Ben sebze ve kurutulmuş turp yaprağı çorbasıyla yaşamının ne demek olduğunu bilen bir halk çocuğuyum. O yüzden et konusunda endişelenmene gerek yok. Elinizde yeterince salamura olmadığı için sadece iri fasulye loru hazırlayabildiğinizde de üzüldüğünüzü söylemişsiniz ama ben iri fasulye loru ve öğütölmüş fasulye püresi sayesinde kilo aldığımı hissedebiliyorum.”

“Phyongan Eyaletindeki erkeklerin asabi olduğunu duymuştum ama siz Komutanlar çok yufka yüreklisiniz. Bana bir kızım olsaydı onu Phyongan Vilayetlerinden bir erkekle evlendireceğimi düşündürdünüz. Yemek ne kadar basit olursa olsun, her öğünde kâseni bitirip bu çatı altında sağlığına tamamen kavuşmanı istiyorum.”

Ne zaman yemek yesem, kadın mutfak ocağına endişeyle çömeliyordu. Bütün kapları boşaltmadan yemeyi bırakabileceğimden endişeleniyordu.

İştahsız olduğum zamanlarda bile onun bu içten endişesine karşılık küçük masadaki tüm yemekleri tıka basa yerdim. Sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirirdi.

Bu insanların bizim için duydukları samimi endişe oldukça saftı. Böyle bir samimiyeti bir nehirle kıyaslayacak olsaydım, ona “berrak bir akarsu” veya “kristal berraklığında bir akarsu” derdim. Böyle bir samimiyet sınırsızdır, uzunluğu ya da ağırlığı ölçülemez.

Halkın sevgisini kazanan bir insan mutludur, kazanamayan ise mutsuzdur. Bu benim hayatım boyunca sürdürdüğüm mutluluğun doğasına ilişkin görüşümdür. Geçmişte olduğu gibi bugün de insanların sevgisini kazanmaktan büyük gurur ve sevinç duyuyorum. Bunu hayatın gerçek anlamı olarak görüyorum. Sadece bu gerçek anlamı anlayanlar halkın gerçek evlatları ve sadık hizmetkârları olabilirler.

Jo Thack Ju’nun ailesinin samimi çabaları sayesinde kısa sürede sağlığıma kavuştum. Han’ın uyarılarına rağmen sık sık yürüyüşlere çıktım. Bazen aileye yakacak odun kesmede ve değirmende tahıl dövmede yardım ediyordum.

Dawaizi vadisine girmemizin ve Jo’nun ailesinin şefkatli ilgisine mazhar olmamızın üzerinden on günden fazla zaman geçmişti. Gerilla bölgesine dönmemiz gerektiğini düşündüm. Wangqing’den ayrıldığımızdan beri sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Aslında sadece üç ay önce ayrılmıştık ama gerilla bölgesinde neler olduğunu ve Wangqing’e döndüğümüzde bölgenin neye benzeceğini bilmek istiyordum. Gelecek bana oldukça muğlak görünüyordu.

Biz Badaohezi civarında çalışırken, Doğu Mançurya’dan gelen haberciler, bir süre önce yapılan tasfiyenin Jiandao’daki insanların zihninde bazı rahatsızlıklar meydana getirdiği konusunda bizi birçok kez uyarmışlardı. Bazıları “Minsaengdan” karşıtı kliğin mücadelesinin devrimci tabanı ezdiğinden şikâyet ederken, bazıları da tasfiyenin hızlandırılması halinde gerilla bölgesinin bir ya da iki yıl içinde çökeceğini söylüyordu.

Gerilla bölgesine dönmek ve aşırı solcu “Minsaengdan” karşıtı mücadelenin zararlı neticelerinden bir an önce kurtulmak konusundaki kararlılığımı bir kez daha teyit ettim.

Bir gün ormanda bir süre yürüdükten sonra kararımı bölük komutanı Han Hung Gwon’a açıklamak üzere Jo Kyong’un evine geri döndüm.

Bölük komutanı evin yakınındaki bir ağaç kütüğünün üzerinde oturmuş, boş gözlerle kuzeydeki gökyüzüne bakıyordu. Onu kollarını göğsünde kavuşturmuş, tahta bir heykel gibi hareketsiz otururken gördüğümde, derin ve

yürek parçalayıcı düşüncelere dalmış olduğunu hissettim. Yaklaştığımda Han gözlerini ovuşturarak ayağa kalktı.

Gözlerinin kızardığını gördüğümde biraz korktum. Gece boyunca onu rahatsız eden bir şey mi olmuştu? Yoksa bu sağlam yürekli adam kimseye açıklamadığı bir ıstırap mı çekiyordu?

“Bölük Komutanı, sabahın bu erken saatinde sorun nedir? Tanıdığım Han Hung Gwon gibi değilsin.”

Bu soruyu sorduktan sonra etrafından dolanmaya başladım. Nedense kasvetli bir ifadeyle beni izliyordu. Ağlamaklı gözlerini kırıştırdı, derin bir iç çekti ve sakın sakın konuştu:

“Kuzey Mançurya’ya doğru yürüyüşe başladığımızda düzinelerce adamımız vardı, ama şimdi sadece on altı kişi hayatta kaldı. Bölüğümüzü kurmak için ne büyük çabalar sarf ettik!”

İkimiz de derin bir duyguyla 5. bölümü kurduğumuz günleri hatırladık. 5. bölüm, Shiliping’de bulunan 2. Wangqing bölümünden bazı askerler göz önünde bulundurularak oluşturulmuştu. Ben 2. bölükten bir grup askerin başında Luozigou bölgesine gittim ve orada gençleri toplayarak safları genişlettim. Bu, Han Hung Gwon tarafından yönetilen 5. bölüktü.

5. Wangqing bölümü de benim kişisel komutam altındaydı. Bir tabur ve bir alaya komuta ettiğim günlerde, düşmanı cephe gerisinden taciz etmek için her zaman bu bölümü yanıma alırdım. 5. bölüm, Doğu Mançurya’daki tüm gerilla birlikleri arasında zengin savaş deneyimine sahip en güçlü elit bölüklerden biriydi. Ama bu bölüm şimdi gerilla bölgesine geri dönmek zorundaydı, birçok yoldaşını kaybettikten sonra bir deri bir kemik kalmıştı. Han’ın acı içinde kıvrınması ve başını ellerinin arasına alması doğaldı.

“5. bölümün verdiği kayıpları düşündüğümde ben de kalbimin parçalandığını hissediyorum. Ama Kuzey Mançurya’daki yoldaşlarımıza büyük yardımlarda bulunmuş olmamız beni teselli ediyor. Bu açıdan bakıldığında, büyük bir başarı elde ettik, değil mi? Yoldaş Hung Gwon, bu kan boşuna dökülmedi. Saflarımızı yeniden genişletelim ve düşmana silah arkadaşlarımızın kanının bedelini bin katıyla ödetelim.”

Han’a söylediğim sözler aynı zamanda kendime de hitap ediyordu.

Han Hung Gwon dudakları sımsıkı kapalı bir şekilde kuzeydeki gökyüzüne bakmaya devam etti. Birkaç teselli sözcüğü zihnindeki yarayı iyileştiremezdi. Bir adamın acısı, derinliği ve yoğunluğuyla ölçülemeyecek kadar büyüktü.

Sessizliği beni ne hayal kırıklığına uğrattı ne de gücendirdi, sadece ona olan güvenimi iki katına çıkarmıştı.

Birkaç gün sonra, ihtiyar Jo'nun itirazlarına rağmen adamlara harekete geçmelerini emrettim. Yaşlı adama veda etmek için kulübenin önünde sıraya girdiğimizde yüzümüzdeki ifade ciddiye.

"Büyükbaba, bu eve bir adamın sırtında geldim ama şimdi gerilla bölgesine kendi ayaklarım üzerinde döneceğim. Sizin aileniz olmasaydı ne iyileşebilirdim ne de hayatta kalabilirdim. Yardımlarınızı asla unutmayacağım."

İhtiyar Jo için daha iyi bir minnettarlık ifadesi bulamadığıma üzüldüm. Duygularımın derinliği, dile olan hâkimiyetsizliğimle doğru orantılı görünüyordu.

İhtiyar Jo sözlerimden dolayı üzgündü.

"Size bir parça et bile ikram etmediğim için iltifatlarınızı pek hak etmiyorum. Size bu kadar erken veda etmek zorunda kaldığım için üzgünüm Komutan Kim. Ama sizi alıkoymayacağım çünkü Kore'nin iyiliği için gitmelisiniz. Ülke bağımsızlığını kazandığında bu dağ vadisini terk edip evimize döneceğiz."

Size güveniyoruz Komutan Kim."

"Biz Kore'nin evlatları, hayatta kalmanın bir yolunu bulmak için geldiğiniz bu yabancı topraklarda saklanarak yaşadığınızı gördüğümüzde ciddi bir suç işlediğimizi hissediyoruz. Ama büyükbaba, parlak güneş ışığı altında yaşayacağınız gün mutlaka gelecektir. Bahar geldiğinde düşmanın 'cezalandırma' operasyonu daha da şiddetlenecek ve bu vadede bile sık sık silah sesleri duyulacak. Luoziyou'ya doğru hareket etmelisiniz. Devrim rüzgârının güçlü estiği bu yerde daha güvende olursunuz."

Ona bu tavsiyeyi verdikten sonra Dawaizi vadisinden ayrıldım.

Choe Il Hwa annemiz sırt çantalarımıza yolculuğumuz için üç günlük erzak koymuştu. Bunları gece boyunca darı ve arpayı dövüp öğüterek hazırlamıştı. Ayrıca yolda yememiz için bize acı fasulye ezmesi ve beyaz huş ağacı kabuğuna sarılmış pişmiş pirinç topları vermişti. En büyük oğlu Jo Yong Son, Laoyeling'deki derin karda zorlukla ilerleyerek bize Barengou'ya kadar rehberlik etti.

Bir süre sonra Jo'nun evinin yakınlarında sık sık silah sesleri duyuldu. Öngörümüz gerçekleşmişti. Jo'nun ailesi bir gece yarısı yiyecek ve yırtık pırtık giysilerle gizlice Dawaizi'den ayrılıp Taipinggou'ya taşındı ve orada kiracı çiftçi oldular.

Haziran 1935'te Taipinggou'da ailesiyle tekrar karşılaştım. Laoheishan'da kudurmuş bir Jingan ordu birliğini imha eden bir doğu Mançurya keşif gücü, Taipinggou yakınlarındaki Xintunzi'de kalıyor ve kitleler arasında güçlü bir çalışma yürütüyordu. Ayrıca Taipinggou'ya yetenekli siyasi işçiler de gönderdik. Hepsi Jo'nun Dawaizi'deki misafirperverliğinden yararlanmıştı. Yolda tesadüfen yaşlı adam Jo Thae Ju ile karşılaşmışlar ve bunu bana bildirmişlerdi.

O gün Jo'nun evini ziyaret ettim. Yarım yıl önce yoldaşlarımın sırtında bilinçsizce onun evine taşınmıştım. Uçsuz bucaksız Kuzey Mançurya ovasında bölüğümden geriye sadece 16 adam kalmıştı, tamamen bitkin düşmüşlerdi. Ama bu kez, sağlığı yerinde olan ve büyük bir orduya komuta etmekte bulunan bir durumda, yaşlı adamı çağırdım. Beni ölümden kurtaran ve bana şefkatle bakan hayırseverlerle bir insanın sunabileceği tüm samimiyetle tanışmak istedim, ancak yanımda taşıdığım hediye tüm minnettarlığımı ifade etmek için çok küçük ve çok hafifti. Elimdeki tek şey birkaç kilo et ve ailesinin bir ya da iki ay boyunca yiyecek alabileceği bir miktar paraydı. Birkaç kilo et düzinelerce evcil hayvan ve para da altın sikkelerle dolu bir öküz arabası olsaydı ne kadar iyi olurdu!

Borcumun tamamını ödeyemediğim için utanıyordum.

Ama başım dik, dinç bir şekilde adımlarımı hızlandırdım. Paketim küçük olabilir, ama canlı olarak tekrar karşılaşmamız bizim için iyi bir şanstı. Hem Jo'nun ailesinin hem de benim sağlığımın yerinde olması gerçekten büyük bir mutluluktu.

Yoksulluğu açıkça belli eden küçük bir odada, ondan fazla kişiden oluşan geniş aile paçavralar içinde, korkunç bir sefalet içinde yaşıyordu ama beni yüzlerinde içten bir gülümsemeyle karşıladılar. Yaşlı adamla verandada oturdum ve geçmiş deneyimlerimi paylaştım. Devrimci ordunun Jingan ordusunu nasıl yok ettiğini merak ediyordu ve ben de Jo'nun ailesinin yoksulluğu hakkında endişeleniyordum.

“Büyükbaba, öküz olmadan toprağı nasıl sürüyorsun ve yakacak odun topluyorsun?”

Dawaizi'de kaldığımdan beri bu konu beni endişelendiriyordu.

“Biz kendimiz yapıyoruz, on dört kişi bir at ya da öküz gibi çalışarak sabanı çekiyor ve odunları taşıyoruz.”

Görünüşe göre 60 yıldır çektiği yoksulluğu abartmadan anlatırken son derece sakin ve objektif görünüyordu.

“Kalabalık ailenizi geçindirmek çok zor bir iş olmalı.”

“Evet, ağır bir görev. Ama toprağı işlemek, çektiğiniz zorluklarla kıyaslanamaz General Kim. Durumumuz kötü olsa da bugünlerde moralimiz yerinde.”

“Sizi bu kadar mutlu eden bir şey var mı?”

“Sanki zengin olmuşuz gibi hissediyoruz çünkü ordunuz Japonları defalarca yenilgiye uğrattı. Devrimci ordunun düşmanı yok ettiği haberlerini duyduğumuzda açlığımızı unutuyoruz. Sizi Dawaizi’de uğurladığımda neredeyse hiç umudum kalmamıştı. Ailem büyüklüğündeki bir ordunun bu kadar büyük bir işi nasıl yapabileceğini merak ediyordum. Ama dün siz Laoheishan’dan zaferle dönerken yüzlerce askerinizi gördüm. Kendi kendime, ‘Şimdi her şey yolunda gidecek’ diyerek dizlerimi ovuşturdum. Kore kesinlikle kazanacak!”

Dawaizi’de yaşarken, yaşlı adam çoğunlukla halkın refahı hakkında konuşurdu, ama şimdi sadece devrimci ordunun savaşlarının sonuçlarıyla ilgilenmesi beni şaşırtmıştı. Altı ay içinde bambaşka bir adam olmuştu. Dünyayı reddeden ve ona sırtını dönen zayıf ve dirençsiz münzevi, bir zamanlar koptuğu hayata geri döndükten sonra geleceğe dair umutlarla yaşayan bir iyimser haline dönüşmüştü.

Ordu iyi savaşırsa halk daha cesur olur- o gün yaşlı adam Jo ile karşılaştığımda hissettiğim buydu.

Eviden ayrılırken ona yardım etmek için biraz para bıraktım ve ertesi gün ona Laoheishan savaşında ele geçirdiğimiz beyaz bir atı gönderdim. At oldukça zayıftı ama ailesinin onu besleyip çeki hayvanı olarak kullanabileceğini umuyordum. Bu, Jo’nun ailesinin bana gösterdiği nezaket için oldukça yetersiz bir karşılıktı. Para ya da servet onun ailesine olan borcumu ödemeye asla yetmeyecekti.

Sonraki yılların çalkantılı olaylarında Jo’nun ailesiyle bağlantımı kaybettim. O yıllarda ağırlıklı olarak Paektu Dağı bölgesinde faaliyet gösteriyordum. Paektu Dağı bölgesine taşındıktan sonra Taipinggou’yu hiç ziyaret etmedim. Kuzeydoğu Çin’e gönderilen ve Japon karşıtı silahlı mücadelenin eski savaş alanlarını ziyaret eden bir grubun Ningan’da anne Choe II Hwa’yı keşfettiğine dair bir rapor aldım. Yıllardır söylentilerin izini sürerek bulmaya çalıştığım en büyük velinimetlerim hâlâ kararlılıkla hayattaydı ama dünyanın başka bir yerindeydiler. Hemen sınırı geçip Ningan’a doğru koşmak ve onlara teşekkür etmek istedim. Şehitlerimizin hayalinin gerçekleştiği anavatanda onlarla buluşmak ve uzun zamandır birbirimizi özlediğimiz için bastırdığımız derin duyguları ifade etmek, artık üzerleri yosun tutmuş eski ayak izlerini yeniden takip etmek istiyordum.

Ancak onun ailesi ile benim aramda ülke sınırı denen bir engel vardı. Buluşmamız karmaşık bir prosedür gerektiriyordu: ancak bu tür engeller onlarla tanışmak için duyduğum içten arzuyu yatıştıramadı.

Birkaç aylığına da olsa, sıradan bir pasaportu olan bir halktan biri olmayı ne kadar isterdim; böylece, gerilla ordusunda yaptığım gibi, kanvas ayakkabılar ve çizmeler giyerek, sırtımda bir sırt çantası taşıyarak, pirinç toplarıyla beslenerek ve bazen pantolonumu kıvrarak dizlerime kadar sudan geçerek seyahat edebilir, eski savaş alanlarını gezebilir, silah arkadaşlarımların mezarlarının üzerini çalı çırpıyla örtebilir ve kendi hayatları pahasına bana yardım eden ve beni koruyan hayırseverlerle görüşebilirdim.

Görünüşe göre her politikacı halktan birinin hayatını arzulamaktadır. Bir devlet başkanının halktan birinin hayatına imrenmesi çok doğal.

Kurtuluştan sonra Çin ve Sovyetler Birliği'ni ziyaret etmek için birçok fırsatım oldu. Mançurya ve Sovyet Orta Asya'sında tanışmak istediğim pek çok silah arkadaşım ve hayırsever vardı. Ancak bir Devlet Başkanının resmi görevleri, seyahat programına özel meseleleri dahil etmeme izin vermiyordu. Tüm düşüncelerimi iki büyük savaşta -Japon karşıtı savaş ve ABD karşıtı savaş-harap olmuş bir ülkenin yeniden inşasına adanmak zorundaydım.

Sovyetler Birliği'ni ya da Çin'i sıradan biri olarak ziyaret etmiş olsaydım, Japon karşıtı savaş sırasında temas kurduğum tüm o insanlarla tanışmakta hiç zorluk çekmezdim. Bu nedenle bazen halktan birinin yaşamına imreniyorum.

Ülkeyi yöneten bir Devlet Başkanı olduğum için kişisel ve günlük yaşamımda kendimi kısıtlanmış hissettiğimi söylersem, bazı insanlar şüpheyle "Bu nasıl olabilir?" diye sorabilir. Eğer bir yere şahsi olarak gideceğimi söylersem, bazı yetkililer "Sayın Başkan, orada hava iyi değil" diyecektir. Bazı kişilerle buluşmak için bir yere gideceğimi söylesem, "Sayın Başkan, o güzergâh üzerinde bir bataklık var, bu yüzden araba o yöne gidemez" diyorlar. Elbette bunu beni düşündükleri için yapıyorlar ama böyle bir endişe özgür olmadığım anlamına geliyor.

Ertesi yıl anne Choe Il Hwa ailesiyle birlikte evine döndü. Yaşlı adam Jo'nun Helong'a taşınmasıyla başlayan bu ailenin nefret dolu gezintisi, 60 yıl süren çeşitli dönemeçlerden sonra, torunlarının Pyongyang'a dönmesiyle son buldu. Jo'ların bağımsız anavatanı, özgürlük ülkesini ve kendi kendine güven bayrağı altında enkazın üzerinde görkemli bir şekilde yükselen bir devleti gördüklerinde hissettiklerini bir hayal edin.

Choe Il Hwa, dünyanın "kapitalizmden sosyalizme büyük ulusal göç" olarak adlandırdığı bir süreç olan Korelilerin Japonya'dan geri dönüşü nedeniyle tüm

ülkenin çalkantı içinde olduğu tarihi bir anda evine döndü. Bu coşkulu geri dönüş havası içinde Jo'lar evlerine döndüler.

O sırada Choe Il Hwa 67 yaşındaydı. Saçları, Dawaizi vadisinin gölgesindeki karı başında taşımış gibi ağarmıştı. Benimle karşılaştığında ağladı ve Ryang Se Bong'un karısının yaptığı gibi ellerimi tuttu.

“Anne, bu mutlu günde, yaşayanların arasında yeniden bulduğumuz bu günde neden ağlıyorsun?”

Gözyaşlarını silmek için mendilimi çıkardım ama elbisesinin yakasını gözlerine doğru kaldırdı.

“Soğuk algınlığından acı çektiğin günlerin anısına ağlıyorum.”

“Benim çektiğim acılardan bahsetme. Siz ve büyükbabam Jo bana çok yardım ettiniz. Size olan minnet duygularım, kurtuluştan sonra ailenizi bulmaya çalışmama neden oldu ve Mançurya'ya birçok insan gönderdim. Yollarımız 1935 yazında Taipinggou'da ayrıldı. Bana ‘cezalandırma’ operasyonları çok şiddetlendiği için Ningan'a taşındığınızı söylendi. Sonrasında nasıl geçindiniz?”

“Beyaz atı yakacak odun toplamak için kullandık ve geçimimizi sağlamak için sattık. Eğer bize verdiğin at olmasaydı, hepimiz açlıktan ölürdük.”

“Beyaz atın işe yaramasına sevindim. Büyükbaba Jo Thae Ju'nun 1953 yılında öldüğü doğru mu?”

“Evet. Kayınpederim hayattayken sizden başka bir şey konuşmazdı, Başbakan. Ne zaman Amerikan uçaklarının Pyongyang'ı bombaladığına dair bir söylenti duysa, ‘General Kim Il Sung güvende olmalı’ ya da ‘Çok acı çekiyor’ diyerek uyuyamazdı.”

Ondan, yaşlı adamın son nefesini verene kadar beni unutmadığını ve bana sağlık dilediğini duymak beni derinden etkiledi. İnsanların kalpleri hiç değişmedi. Dünyada her şey değişti ama insanların bize olan sevgisi hiç değişmedi. Dünden devraldığımız bu sevgi yarınlar da taşınacak. Sıkıntı ve talihsizliklerle asla lekelenmeyecek, bir mücevher gibi sonsuza kadar parlayacaktır.

“Keşke yedi yıl daha yaşasaydı da Jo dedemiz evine dönebilseydi. Bu büyük bir acı. Bugün bile bazen Dawaizi'deki kulübeyi düşünüyorum. Oradan ayrıldığımızdan beri hiç oraya gittiniz mi?”

“Hayır, gitmedim. Orada tekrar yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

“O dağ vadisine tekrar gitmene gerek yok. Hayatın boyunca çok fazla zorluk çektin ve kalan günlerini rahat içinde, çocukların tarafından bakılarak geçirmelisin. Sana bir ev bulacağım.”

Choe Il Hwa, 15 Nisan 1961’de 49. yaş günümü kutlamak için evime geldiğinde bana bir dolmakalem hediye etti. Hediyesini açıklarken utangaçtı.

"Sayın Başbakan, ailemize verdiğiniz beyaz at, adeta bu dolma kalem oldu. Beyaz atı besledik ve bize söylediğiniz gibi çiftçilik için kullandık, ancak Japonların savaş atı olarak el koymasından korktuğumuz için onu bir öküzle takas ettik. Geçimimiz o öküze bağlıydı. Kurtuluştan sonra öküzü bir Çin kooperatif derneğine kaydettirdik. Eve dönmeden önce öküzün satın alma ücretini öğrendim ve o parayla bu dolmakalemi satın aldım. Bu dolma kalemi size uzun ömür, sağlık ve çalışmalarınızda başarı dilekleriyle sunuyorum. Umarım bunu en iyi dileklerimin bir nişanesi olarak kabul edersiniz.”

Beyaz bir atın bir dolma kaleme dönüştüğü uzun bir yolu kat eden Jo ailesi tarafından sembolize edilen halkımızın tarihindeki birçok deneme ve çileye dönüp baktığımda derinden etkilendiğimi hissetmekteyim.

“Teşekkür ederim anne. Uzun yaşayacağım ve senin istediğin gibi insanlara hizmet edeceğim.”

O yıl 15 Ağustos’ta, ülkedeki tüm aileler ulusal kurtuluşun 16. yıldönümünü kutlarken, anne Choe’nin Taedong Nehri üzerindeki evine uğradım. Yeni bir evdeki yaşamın taze ruhuyla dolu odalarda çocuk kahkahaları yükseliyordu. Yazarlar ve Japon karşıtı devrimci gaziler için yapılan bu apartman bloğunun yerini bizzat ben seçmiş ve tasarımını incelemiştim. O günlerde Pyongyang’da daha iyi bir apartman bloğu yoktu.

Pyongyanglılar, Choe’nin yaşadığı Kyongsang-dong bölgesini bir yumurtanın sarısına benzetirler.

“Anne, bu daireyi beğendin mi?”

“Elbette beğendim. Hiç bu kadar güzel bir evde yaşamamıştım.”

Pencereyi sonuna kadar açıp nehre baktı. Belli ki yeni eviyle gurur duyuyordu. Nehirden esen serin bir rüzgâr, birçok zorlukla ağarmış saçlarını hafifçe dalgalandırıyor.

“Nehir kenarındaki evinizi seçtim çünkü hayatınız boyunca uzak dağlarda yaşadınız. Bazen dağları da özlemiyor musun?”

“Hayır, Taedong Nehri’ni görmeyi tercih ederim. Burada nehir kenarında yaşarken kilo aldığımı hissediyorum.”

“Ama yine de dağ hayatını özleyebilirsin. Dawaizi yaşamın çok zor olduğu çorak bir yerdi ama oranın havası temizdi. Eğer temiz dağ havasını özlüyorsan, Moran Tepesi’ne çıkmalısın. Dağı özleyebileceğinizi düşündüm ve Moran Tepesi’nin yakınındaki bu evi seçtim, böylece oraya yürüyerek gidebilirsiniz. İleride daha iyi evler inşa edildiğinde size yeni bir ev vereceğim.”

“Sayın Başbakan, ben bu evden memnunum. Tek istediğim size yakın bir yerde yaşamak.”

Beni uğurlamak için apartmanın giriş kapısına geldi. Vedalaşmak için elimi uzattığımda elimi sıkıca kavradı ve bana ciddi bir soru sordu.

“Sayın Başbakan, yakınızdaki deneyimli bir doktor var mı?” Sorusunun alakasızlığı karşısında utandım.

“Birçok doktorumuz var. Neden sordunuz?”

“Soğuk algınlığı geçirdiğiniz günleri düşünüyordum. Başka bir ölümcül hastalığa yakalanırsanız size kim bakacak?”

“Merak etme anne, sağlığım yerinde. Böyle bir hastalığa yakalansam bile korkmuyorum, çünkü soğuk algınlığı nöbetlerini iyileştirme konusunda çok deneyimli olan sizlerin yakınındayım.”

Choe’den ayrıldıktan sonra derin düşüncelere dalmış bir halde başkentin ana caddelerinde dolaşım. Sokaklarda bayram havası vardı. Sungri Caddesi ve 20 bin konut inşa etme hareketinin başlatıldığı Halk Ordusu Caddesi ve Pyongyang’ın tüm ana caddeleri muhteşem kamu binaları ve çok katlı apartman bloklarıyla iyileştirilmişti. Savaştan bu yana geçen sekiz yıl içinde on binlerce Pyongyang vatandaşı sığınaklarını terk etmiş ve savaş sonrası yeniden yapılanmanın harika başarılarından biri olan yeni inşa edilmiş apartman bloklarına taşınmıştı.

Yine de inşaat çalışmaları daha yeni başlıyordu. Başkent sakinlerinin çoğu hâlâ eski püskü sığınaklarda ve eski moda tek odalı evlerde yaşıyordu. Acı verici fedakarlıklarda bulunmuşlar ve korkunç zorluklar çekmişlerdi; Japon ve ABD karşıtı savaşların cenderesine, dünyada başka hiçbir halkın yaşamadığı sınavlara katlanmışlardı. Dünyada hiçbir halk bizim halkımız kadar çok kan kaybetmemiş, bu kadar soğuk rüzgârlara göğüs germemiş ve bu kadar çok öğün kaçırmamıştır. Bu insanlar için daha güzel evler inşa etmeli, daha güzel giysiler dikmeli ve daha güzel okullar, tatil köyleri ve hastaneler inşa etmeliydik. Ve yabancı topraklarda vatan hasreti çeken daha fazla yurttaşımızı eve getirmeliydik. Beni hastalığımдан iyileştiren ve ölümün pençesinden kurtaran insanlar uğruna hayatım boyunca yapmam gereken buydu.

Bu düşünceler beni geceleri uyutmuyordu.

Choe Il Hwa birkaç yıl önce öldü ve Vatansever Şehitler Mezarlığı'na gömüldü. Bize Barengou'ya kadar rehberlik eden oğlu Jo Yong Son ve bize su getiren kızı şimdi yetmişli yaşlarında birer dede ve büyükanne. Hayatlarının ikinci yarısını kurtarılmış anavatanda geçirebilmeleri harika bir şans. Pyongyang'dan Dawaizi'ye binlerce kilometre var. Derin karlarla kaplı o ıssız vadiden yola çıkmamızın üzerinden neredeyse 60 yıl geçti ama yaşlı Jo'nun tek başına yaşadığı evi şiddetli kar fırtınasından koruyan sallantılı ormanın sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Samhyonryukkak, Orta Çağ'da Kore halk sanatçıları tarafından ortaya çıkarılan bir halk enstrümantal topluluk biçimi ve grubudur.

İki Kore flütü, *jottae* (ya da *thungso*), *haegum* (Kore kemani), *janggu* ve davul olmak üzere altı enstrümandan oluştuğu için genellikle Ryukjaebi olarak adlandırılmıştır. *Ryukjaebi* altı müzik aleti çalan anlamına gelmektedir.

Bu topluluk tarzı, feodal Josen hanedanlığının ikinci yarısı olan 17. yüzyıldan sonra her yörede popüler olmuş ve ulusal enstrümantal müziğin tipik bir parçası olarak benimsenmiştir.

Hamgyong Eyaletinde *jottae* yerine *thungso* kullanılmıştır.

Ünlü realist ressam Kim Hong Do tarafından 18. yüzyılda çizilen *Dans* tablosu, *Samhyonryukkak* müzik aletlerinin bir dansa eşlik etmek için oluşumunu ve icra biçimlerini canlı bir şekilde göstermektedir.

Ulusal törenlerin, avluda maskeyle dans ve gösteri gibi halk oyunlarının, doğum günü partilerinin ve düğün törenlerinin vazgeçilmez bir parçasıydı.

Maskeli ve kılıçlı danslar gibi halk dansları çoğunlukla *Samhyonryukkak*'ın eşliğinde oynanırdı. Çoğunlukla sokak dansları için çalınan *Samhyonryukkak*, bazen marş çalmak için de kullanılmıştır.

Orta Çağ'da ülkenin halk enstrümantal müziğinin gelişiminde önemli bir rol oynamıştır.

Sidaogou'daki Zulümlere Bir Yanıt

Biz gerilla bölgelerinin tahliyesine rehberlik ederek yoğun günler geçirirken, Luozigou'daki yeraltı örgütü Yaoyingou'daki bana Sidaogou'daki vahşetin ayrıntılarını içeren bir haberci yolladı. Wen'in taburunun Laoheishan bölgesindeki bir Jingan ordu birliğini Sidaogou köyünü yakmaya ve tüm halkını öldürmeye kışkırttığına dair sarsıcı haberler getirmişti.

Haber doğrudu ancak kafamı karıştırmıştı. Tabur komutanı Wen'in bize verdiği sözü tutmadığına, Jingan ordu birliğini katliama teşvik ettiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Wen'in taburu ile benim birliğim arasında bugünkü saldırı ve savunma ittifakına benzer bir ittifak kurulmuştu. Luozigou'daki savaştan hemen sonra Wen ile birleşmiştik.

Bir gün düşman yönetimindeki bölgedeki bir örgütten, kukla Mançukuo ordusuna ait bir araba konvoyunun Luozigou'ya gitmek üzere Baicaoou'dan ayrıldığını bildiren bir mektup aldık. Konvoya Jiguanlazi yakınlarında pusuya yatarak saldırdık. Eskortlar ciddi bir direniş göstermedi ve esir alındılar. Esirler arasında soyadı Tie olan ve Wen'in taburunda bölük komutanı olan bir adam da vardı. Devrimci ordu tarafından esir alınmaktan rahatsızlık duyuyor gibi görünmüyordu; sanki bu olağandışı bir şey değilmiş gibi kaygısızca sırtıyordu.

“Siz bir subaysınız,” dedim o tuhaf adama, ”ama neden direnmek yerine teslim oldunuz?”

“Burası ‘Koryo kızıl ordusu’ tarafından kontrol edilen bir bölge. Direnmenin ne faydası var? Yapılacak en iyi şey, kazanma şansı olmadığında teslim olmaktır.” Tıpkı Ningan halkının yaptığı gibi Kore Halk Devrimci Ordusu’nu “Koryo kızıl ordusu” olarak adlandırdı. “Ve sonra, tüm Mançurya ‘Koryo kızıl ordusunun’ esirleri öldürmediğini biliyor” diye devam etti.

Fakir bir köylünün oğlu olan bölük komutanı Tie, Mançukuo ordusuna düğünü için biraz para kazanmak amacıyla katılmıştı; ordunun hatırı sayılır maaşlar ödediğini duymuştu. Yoldaşlarımızdan bazıları “dünya için fazla cahil” olduğunu söylüyordu ama ben, kukla Mançukuo ordusunun bir subayı olmasına rağmen, ona uygun bir şekilde öğretirsek vicdanlı bir şekilde yaşayabileceğini düşünüyordum. Savaş esirleriyle konuştuktan sonra onları serbest bırakmak üzereyken Tie şöyle dedi:

“Lütfen efendim, bu arabalardan istediğinizi alın ama para ve tüfekleri bize iade edecek kadar nazik olun. Eğer elimiz boş dönersek, askerler maaşlarını alamazlar. Ve muhtemelen tabur komutanı Wen bizi vurur.”

Dolu arabalarıyla Luozigou’ya dönmelerine izin verdim. Yoldaşlarımız onları uğurlarken şakayla karışık, “Hey, sadece uyumak için zaman kaybettik ve cephaneyi boşa harcadık” yorumunda bulundular.

Tie, bölük komutanımız Ri Hyo Sok’a bir fişek kutusu uzatarak, “Dostum, kurutulmuş turp dilimlerinden oluşan çuvallara birkaç el ateş et lütfen,” dedi. Cömert davranışımızdan etkilenmiş görünüyordu. Ri mühimmat kutusunu arabaya geri koyduktan sonra eskortlar çuvallara birkaç el ateş ettiler, tüfeklerini boşalttılar, fişekleri bir mendile sarıp çimlere attılar ve ancak ondan sonra ayrıldılar.

Bu olay sayesinde Tie tabur komutanı Wen’in büyük güvenini kazanmıştı. Ne zaman bir erzak konvoyu gönderecek olsa, Wen Tie’nin bölüğünün konvoyu eşlik etmesini emrediyordu, çünkü Tie her seferinde yol kesilmeden sağ salım geri dönerken, diğer bölükler tüm erzaklarını kaybediyordu.

Diğer konvoylara saldırırdık ama Tie’inkine saldırmazdık. Ne zaman bir konvoy görevine çıksa, Tie adamlarını gönderir, konvoyunun tarihini, saatini, rotasını ve kimliğini tespit etme yollarını bize bildirmelerini isterdi. Böylece tabur komutanı Tie’nin devrimci halk ordusunun koruması ve ilgisi altında olduğunu anlamıştı.

Bir gün Tie, tabur komutanıyla karşılaştığında gelişigüzel şöyle demiş: “Luozigou’daki bölüğüm devrimci halk ordusunun koruması altında. Taburumuz ile Komutan Kim’in birliği arasında bir saldırı ve savunma ittifakı kurmaya ve güven içinde yaşamaya ne dersiniz?” Wen ilk başta ciddi bir şey olmuş gibi irkilmiş gibi davransa da asıl niyetine sadık kalarak bunun kendini korumanın harika bir yolu olduğunu söyleyerek hemen kabul etmişti. Tie bu mesajı bize ilettiler. Wen’e cevabımız, kukla Mançukuo ordu birliğinin halkın canına ve malına zarar vermemesi koşuluyla ittifak fikrini kabul ettiğimiz şeklinde oldu. Bu, herhangi bir müzakere ya da imza olmadan varılan alışılmadık bir “centilmenlik anlaşması” idi.

İttifakımızın şartları, saldırı ve savunma ittifakının orijinal anlamından ziyade, her iki tarafın da diğerine saldırmaktan kaçınarak dostane ilişkilerin sürdürülmesini, yani iki tarafın hem saldırı hem de savunma eylemlerinde iş birliği yapmasını içermekteydi. Bu ittifak, birbirimizin çıkarlarına saygı gösterme ve karşılıklı iş birliğini geliştirme konusunda iyi işledi. Saldırmazlık ilkesine sadık kaldığımız için Wen birçok kez devrimci orduya büyük miktarda

mühimmat, gıda maddesi ve giysi göndermişti. Hatta Japon ordusunun hareketleri hakkında bize önemli askeri bilgiler de ulaştırmıştı.

İttifakın sözünü ettiğim barışçıl ilişkilerini göz önünde bulundurduğumda, Wen'in Jingan ordusunu Sidaogou'da "cezalandırıcı" bir eyleme kışkırttığına inanmadım. Öğrenmek için bölük komutanı Tie'ye bir haberci gönderdim. Haberci Sidaogou'daki vahşetin ve Wen'in ihanetinin doğru olduğunu teyit etti. Tie bana Wen'in Japon efendilerinin baskısıyla ittifakı bozduğunu haber yolladı.

Wen'in ihanetine ve rehber rolünü oynadığı Sidaogou'daki vahşete uygun bir cevap vermeliydik. Karargâh her gün adamlarımın intikam arzularıyla yankılanıyordu. Komutanlar da Sidaogou halkının döktüğü kanın bedelini düşmana ödetmek için adamlarını harekete geçirdi. Kudurmuş bir köpek sopya kontrol altına alınmalıdır; bu devrimci ordunun bir sloganıydı.

Taleplerinin haklı olduğunu düşündüm. Laoheishan'daki Jingan ordu birliğini ve Luozigou'daki kukla Mançukuo ordu birliğini olduğu gibi bırakırsak, bu bölgelerde yaşayan insanların güvenliğini garanti edemeyiz ya da her köydeki yeraltı örgütlerinin çalışmalarını askeri yollarla destekleyemeyiz ve devrimci halk ordusunun kuzey Mançurya'ya sorunsuz bir şekilde ilerlemesini sağlayamayız. Daha da kötüsü, gerilla bölgelerini dağıtma çalışmalarında karışıklık yaşanması beklenebilirdi. Gerilla bölgeleri tasfiye edilirken Wangqing ve Hunchun sakinlerini Luozigou'ya tahliye etmeyi de planlamıştık.

Jingan ordu birliğine ve Wen'in taburuna aynı anda saldırmaya karar verdik. Yanji 1. Alayını ve Chechangzi'deki Bağımsız Alayı birliğimizi takviye etmek üzere Wangqing'e çağırdık.

Bağımsız Alay, her öğünde sadece bir çörek yiyerek yaklaşık beş gün süren zorunlu yürüyüşün ardından, konakladığımız geniş Tangshuihezi köyüne ulaştı. Komutan Yun Chang Bom da dahil olmak üzere alay subaylarının çoğu "Minsaengdan" üyesi olmak gibi sahte bir suçlamayla idam edilmişti. Kurmay başkanı bölükleri yönetiyordu; komutanlarını kaybeden askerlerin moralleri çok bozuktu.

İşte o zaman Zhuanjiaolou'da Bağımsız Alay, Yanji 1. Alay ve Wangqing 3. Alay'dan müfrezelerin katıldığı bir savaş düzenledik. Luozigou'ya giden yolu açmak için, toprak duvarların arkasında mevzilenmiş olan ve korkunç zulümler yapan kukla Mançukuo ordu birliklerini ve meşru müdafaa birliklerini yok etmemiz gerekiyordu.

Zhuanjiaolou'daki savaştan sonra devrimci ordu güçleri Luozigou'ya saldırmak için bir harekât planı hazırladı ve saldırı mevzileri olarak planlanan

Sidaogou, Sandaogou ve Taipinggou'ya doğru gündüz yürüyüşü başlattı. Askerler sadece yulaf ezmesi yiyerek 50 mil yürüdüler ancak moralleri çok yerindeydi.

Sidaogou başlangıçta Ri Thae Gyong'un da aralarında bulunduğu Bağımsızlık Ordusu gazileri ve Dürüst Gönüllüler Ordusu öncüleri tarafından "ideal köy" olarak tasarlanmıştı. Sidaohezi ya da Shangfangzi olarak da bilinen bu köy daha sonra Ri Kwang ve benim tarafımdan devrimci bir köye dönüştürülmüştü. Yaşlı adam Ri Thae Gyong'a bu köyde Japon Karşıtı Derneği, Köylüler Derneği ve Devrimci Karşılıklı Yardımlaşma Derneğini örgütlemesinde yardımcı olmuştuk. O günlerde köye sık sık giderdik ve Luozigou ve civarındaki insanlar burayı "Komünist Parti'nin karargahı" olarak adlandırırđı. Köylülerin devrimci halk ordusuna gösterdikleri misafirperverlik ve sevgi takdire şayandı. Devrimci ordunun geldiğini duyduklarında ayakkabılarını giymeye bile gerek duymadan koşarak bizi karşılamaya gelen köy halkının coşkusu beni sık sık duygulandırmıştır.

Sidaogou yakınlarında bulunan Sandahezi de bizim etkimiz altında tanınmış bir devrimci köydü. Köyün batısındaki tepenin eteğinde Çinliler tarafından işletilen bir içki fabrikası vardı. Ben, Zhou Bao-zhong'un eşliğinde, bu içki fabrikasında yeraltı devrimci örgütlerinin kadroları ve diğerleriyle buluşurdum.

Sidaogou halkına karşı eski dostane duygularımız, bu köy boyunca akan Suifen Nehri kadar değişmeden kalmıştı, ancak köy yakılıp yıkılmış ve insanlar toprağa gömülmüştü. Ri Thae Gyong'un tepenin ardındaki *sekiz kanlık* evi de (bir *kan* 36 metre kareye eşittir) yanmış ve sadece temel taşları ayakta kalmıştı. Bir önceki yıl Zhou Bao-zhong ve diğer NSA birliklerinin komutanlarıyla Luozigou'ya saldırı operasyonlarını görüşmek üzere o evde bir toplantı yapmıştık.

Yaşlı adam evin bulunduğu yerin yakınında bir okul inşa etmiş ve çocukların eğitimiyle ilgilenmeye başlamıştı. Kurşun sesleri ve feryatlar hâlâ kulaklarında çınlarken bile eğitime büyük bir yürekle devam etmekteydi. Kurtuluş Ordusu günlerinde bir arkadaşının oğlunu evinde muhafaza etmişti. Genç adam neyse ki vahşetten kurtulmuş; o gün bir ziyaretten dönerken Sidaogou'yu kuşbakışı gördüğü bir tepeden Jingan ordusu askerlerinin vahşetine tanık olduğunu söylemişti.

Bu vahşet, Luozigou kasabasında ajan olarak çalışan Genç Komünistler Birliği üyesi So Il Nam'ın haksız yere sorgulanmasının bir sonucuydu. Bir dükkândan eşya çaldığı gerekçesiyle "Minsaengdan" üyesi olduğundan şüphelenilmiş, tutuklanmış ve Sidaogou'daki devrimci örgütün başkanı

tarafından sorgulanmıştı. Devam eden soruşturmalara rağmen suçluluğuna dair herhangi bir kanıt bulunamadığı için serbest bırakılmış ve sıkı bir gözetim altına alınmıştı.

Eve döndüğünde, yanlış adamı tutukladıklarını ve buna rağmen “Minsaengdan” üyesi olmak gibi sahte bir suçlamayla kendisine işkence yaptıklarından yakınmıştı. Bunu öğrenen üstleri onu tekrar tutuklamaya ve bir “Minsaengdan” üyesi olarak idam etmeye kalkıştılar. Bunun üzerine Il Nam kaçarak düşmana teslim oldu. Daha da kötüsü, kendisine kötü davranan ve işkence edenlerden intikam almak isteyerek Sidaogou’daki yeraltı devrimci örgütünün sırlarını ifşa etti.

Bu sırlar, o sırada Luozigou’da Yeni Yıl kutlamalarına hazırlanan Jingan ordu birliğinin kana susamış askerlerini heyecanlandırdı. Bunun üzerine 15 Ocak 1935 şafağında 100 kişilik bir “cezalandırıcı” güç Sidaogou köyünü gizlice kuşattı ve ağır ve hafif makineli tüfeklerle köylüleri ayırım gözetmeksizin katletti. Gözlerini karartarak her evi ateşe verdiler ve kadın-erkek, genç-yaşlı demeden alevlerin arasından kaçanları süngüleyerek tekrar alevlerin içine attılar. Bir saatten kısa bir süre içinde köyü küle çevirdiler.

Sandaozezi’nin yüz hanesinin reisi trajedinin yaşandığı yere vardığında, bir mucize eseri hayatta kalan sekiz Koreli çocuğu ceset yığınları arasında ağlarken buldu. Muhtar, çocukları yetiştirme konusunu bazı köylüleriyle tartıştı. Her birinin bir çocuk yetiştirmesine ve muhtarın da bir çocuğu evine götürmesine karar verdiler.

Sidaogou’da ölümden kurtulan üç genç adam birliğimize katıldı.

Yaşanan vahşetin ayrıntılarını duyduktan sonra öfkeyle dişlerimizi gıcırdatmaya başladık. So Il Nam’ı yanlışlıkla “Minsaengdan” üyesi olarak suçlayan ve ona sarkıntılık edenlerin tedbirsiz solcu davranışlarının sebep olduğu açıktı, ama her şeyden önce Sidaogou’yu kan gölüne çeviren Jingan ordusunun canilerini lanetlemiştik.

Sidaogou’daki katliam, ancak Japon emperyalistlerinin manipülasyonu ve kışkırtması altında işlenebilecek vahşetin, alçaklığın ve gaddarlığın zirvesiydi. Yabancı bir ülkenin kraliyet sarayına izinsiz giren, o ülkenin kraliçesini tereddüt etmeden öldüren ve işledikleri suçun tüm izlerini silmek için cesedini yakan bu vahşi yağmacıların çocukları her türlü suçu işlemeye muktedirdi.

Gençliğimde bu Ulmi olayını (1895) babamdan duymuş ve öfkemi bastıramamıştım. Öldürülen ve cesedine ulaşılamayan Kraliçe, ülkemizin son Kralı Sunjong’u doğuran Kraliçe Min’den (diğer adıyla İmparatoriçe Myongsong) başkası değildi. Kore’nin devlet gücünü eline geçiren ve Rus

yanlısı hizbin şefi haline gelen Kraliçe Min, Japonya'ya karşı dimdik ayakta durmuştur. Japon yöneticiler bu durum karşısında şaşkınlığa düşerek; Kore'de ikamet eden bakanları Miura'ya, Japon garnizonunu ve polis güçlerini, hatta gangsterleri ve serserileri Kyongbok Sarayı'nı basmaları için görevlendirerek bir grup katil oluşturmasını sağladılar. Miura'nın adamları Kraliçeyi Japon kılıçlarıyla vahşice doğramış, cesedini yakmış ve işledikleri suçun tüm izlerini silmek için kalıntılarını bir gölete atmışlardır.

Kore halkı Kraliçe Min'e pek saygı duymuyordu. Onun uyguladığı serbest piyasa politikasıyla ülkeyi mahveden bir kişi olduğuna inanıyorlardı. Kraliyet ailesinin gelini olarak yabancı güçlerle iş birliği yaparak kayınpederi Taewongun'u Naiplikten uzaklaştırdığı için bazı insanlar onun hakkında iyi düşünmüyordu. Hatta bazı masum insanlar, Taewongun'un ulusal izolasyon politikası 20-30 yıl daha devam etseydi ülkemizin bir sömürge haline gelmeyeceği fikrine sahipti. Hal böyle olunca, halkın Kraliçe Min'e karşı beslediği ağır duyguları anlamak zor olmadı. Ancak, halk tarafından ne kadar itibarsızlaştırılmış olursa olsun, siyaset başka bir şeydi, Kraliçelik başka bir şeydi. O ulusumuzun bir üyesi, kraliyet ailesinin hanımı ve Kral Kjong adına ülkeyi yöneten devlet gücünün temsilcisiydi. Dolayısıyla Ulmi olayını provoke eden Japon yöneticilerin barbarca eylemi, halkımızın egemenliğine ve kraliyet ailesinin geleneksel saygınlığına yönelik haydutça bir tecavüzdü. Güçlü bir milliyet duygusuna sahip olan Kore halkı buna müsamaha göstermedi; hükümdarlarına saygı duydular ve son derece güçlü bir ulusal haysiyet duygusu beslediler.

Bundan daha da kötüsü, insanların saçlarını toplu tutma zorunluluğu getirilmesiydi.

Bu nedenle halkın öfkesi volkanik bir patlamaya dönüştü. Halkımızın Ulmi olayına ve saç kesme yönetmeliğine cevabı, erdemli gönüllülerin direnişinde ortaya çıktı.

Jiandao'da geniş çaplı "temizlik" vahşetinin yaşandığı yıl olarak bilinen Kyongsin (1920) yılında, Japon ordusu Mançurya'da Korelileri katletti. Bu, Fengwudong ve Qingshanli'de uğradıkları büyük yenilgiyi Mançurya'da yaşayan silahsız Kore vatandaşlarını katlederek telafi etmeye çalışan Japonların eşi benzeri görülmemiş bir cinayet çılgınlığının ortaya çıkmasıydı. Sibiryaya sefer planından vazgeçtikten sonra güneye dönen bir Japon ordu birliği ve Ranam'dan kuzeye Mançuryaya doğru ilerleyen bir başka birlik, yol üzerinde Korelilerin yaşadığı tüm köyleri küle çevirdi ve genç ve orta yaşlı insanları topluca kurşuna dizdi. Kraliçe Min'i öldürürken kullandıkları yöntemi uygulayarak cesetlerin üzerine petrol döküp yaktılar ve işledikleri suçların tüm izlerini sildiler.

1923'teki büyük Kanto depremi, yer kabuğu hareketinin neden olduğu doğal felaketin yanı sıra, Japon aşırı milliyetçileri tarafından Kore ulusuna dayatılan insan yapımı felaketi de kaydetti. Gangsterler depremi Kore vatandaşlarını bastırmak için iyi bir fırsat olarak görmüş ve onları Japonya'nın her yerinde kılıç ve bambu mızraklarla acımasızca öldürmüşlerdir. Kore vatandaşlarını diğer birçok insandan ayırt etmek için, dış görünüş olarak onlara benzeyen her erkek ve kadına Japoncada "on beş *yen* elli *sen* 'anlamına gelen' *ju-go-en go-ji-sen*" telaffuz ettirdiler.

Bunu akıcı bir şekilde telaffuz etmeyen insanlar istisnasız Kore vatandaşı olarak kabul edildi ve öldürüldü. Depremin ilk 18 gününde ulusumuz 6.000 yurttaşını kaybetti. Bu, Japon militaristlerin Kore halkına karşı işlediği suçların buzdağının sadece görünen kısmı ve Japonya'nın katliam ve yağma ile lekelenmiş modern tarihinin bir parçasıdır. Sidaogou köyünde yaşanan vahşet, bu tarihin sadece bir tekrarıdır.

"Köyde bir yeraltı örgütü vardı- neden bu kadar uyanık olunmadı?"

Yaşlı adam Ri Thae Gyong'a öfke ve kızgınlıkla sorduğum soru buydu. Yine de bu aptalca bir soruydu. Dikkatli olsalar bile ne yapabilirlerdi ki? Daimî bir ordu olmadığı için köyde nöbet tutamazlardı. Nöbet tutsalar bile, şafak vakti karanlığın örtüsü altında sinsice üzerlerine saldıran çok sayıda silahlı askere karşı hiçbir şey yapamazlardı.

"General, çok rahat davrandık. Biz yaşlılar suçluyuz. Devrimci ordunun koruması altında rahat içinde yaşarken, yıkılmış bir ulus ve bağımsızlık savaşı veren bir halk olduğumuzu unutmuş gibiydik. Sidaogou sakinleri arasında Gandhi'ye hayranlık duyan yaşlı bir adam vardı," dedi yaşlı adam, sanki yanlış bir şey söylemiş gibi garip bir gülümsemeyle.

Bu dağ köyünde Gandhi'ye hayranlık duyan biri olduğunu duymak beni şaşırtmıştı. "O yaşlı adam nasıl oldu da Gandhi'ye hayranlık duydu?" diye sordum.

"Sanırım Kore'den gelen bir beyefendi ona Gandhi'den bahsetmiş. Hatta ona Gandhi'nin ülkemizdeki bir gazetede yayınlanan mektubunu da göstermişti. O zamandan beri, o yaşlı adam komşularını her ziyarete geldiğinde şiddet ve şiddetsizlik hakkında bir şeyler söyleyerek kansız bağımsızlık teorisini vaaz ediyordu."

Jilin'deki günlerimde, *Joson Ilbo*'da Gandhi'nin mektubunu okuduktan sonra Pak So Sim ile birlikte şiddetsizlik doktrinini eleştirmiştik.

Mektupta şöyle yazıyordu:

Sabarmati

Sevgili dostum:

Mektubunuzu aldım. Size mesajım, Kore'nin kesinlikle doğru ve şiddet içermeyen yollarla kendine geleceğini umduğumdur.

Saygılarımla,

M. K. Gandhi

Mektuptan da anlaşılacağı üzere Gandhi, Kore halkının şiddetsiz direniş yoluyla bağımsızlığını kazanmasını öğütlüyordu. Görünüşe göre Gandhi'nin düşünce tarzından etkilenen bir şiddetsizlik savunucusu Gandhi'ye bir mektup göndermişti.

Jilin'deki hiçbir genç Koreli Gandhi'nin teorisini kabul etmedi. Hiç kimse zalim ve açgözlü Japon emperyalistlerinin şiddetsiz itaatsizliği savunan insanlara bağımsızlığı gümüş tepside sunacağını düşünecek kadar aptal değildi. Ancak Gandhi'nin düşünce tarzı, silahlı direnişi terk eden ya da bağımsızlık hareketinden çekilen milliyetçi savaşçıların bir kısmından bir dereceye kadar sempati ve destek kazandı.

Gandhi'nin İngiliz yönetimini lanetlemesine rağmen hiçbir İngiliz'e zarar verme niyetinde olmadığı ve örgütlü şiddetsizliğin tek başına İngiliz hükümetinin örgütlü şiddetine üstün gelebileceği fikri, Hindistan halkının geniş kesimlerinin sempatisini kazanmış, fikrinin içinden geçen insancıl ruh onları etkilemiştir. Bu fikrin Hindistan'ın gerçekleriyle ne kadar uyduğunu hayal bile edemiyorum.

Makul bir fikir olsa bile, bağımsızlığa ulaşma yöntemleri Kore ve Hindistan için aynı olamazdı; bu iki sömürgeci efendileri farklıydı, biri Asyalı bir güç, diğeri Avrupalı bir güçtü. Hindistan Hindistan'dı, Kore de Kore'ydi.

Kansız bağımsızlık teorisinin, devrimci halk ordusunun askeri ve siyasi faaliyetlerinin en yoğun olduğu Luozigou'daki bir adam üzerinde neden bu kadar kalıcı bir etkisi olduğunu anlayamıyordum.

"Bu adam ölüm anında kansız bağımsızlık teorisinin hayali olduğunu anlamış olmalıydı. Bunu fark edemeden ölmüş olsaydı ne kadar acınası olurdu! Japonlar kana susamışlıklarını dindirmek için çılgınca koştururken, o saçma bir şekilde kansızlık vaazları veriyordu..." Daha fazla bir şey söyleyemeyen Ri Thae Gyong yumruğunu salladı.

"Haklısın ihtiyar. Haydutlarla savaşırken kan akacak. Kudurmuş bir köpek sopayla kontrol altına alınmalıdır!"

“General, Korelilerin hayatı çok ucuz. Kore ulusu daha ne kadar böyle yaşamak zorunda? Lütfen düşmanın Sidaogou’da dökülen kanın bedelini ödemesine izin verin. Eğer düşmandan intikam alırsanız, ben de huzur içinde ölebilirim.”

Beni uğurlarken düşmandan intikam almamı tekrar tekrar rica etti. “Sözlerinizi aklımda tutacağım,” diye cevap verdim. “Eğer Sidaogou halkının intikamını almadan dönersek, o zaman evinizin avlusuna bile yaklaşmamıza izin vermeyin.”

Canilerden intikam almak için kesin bir kararlılıkla Luozigou’ya doğru yola çıktık.

Hayatım boyunca ulusun onuru için mücadele ettim. Hayatım boyunca ulusun onurunu ve bağımsızlığını savunmak için mücadele ettiğimi söyleyebilirim. Milletimize zarar verenlere ve ülkemizin egemenliğini ihlal edenlere karşı asla merhamet göstermedim, halkımıza tepeden bakanlarla veya onlarla alay edenlerle uzlaşmadım. Bize dostça davrananlarla dostça ilişkilerimi sürdürdüm ve bize düşmanca davranan ya da ayrımcılık yapanlarla da ilişkilerimi kestim. Onlar bize vurduysa biz de onlara karşılık verdik; onlar bize gülümsediyse biz de onlara gülümsedik. Pastaya pasta, taşa taş; işte benim hayatım boyunca bağlı kaldığım karşılıklılık ilkesi budur.

Geçmişte Kore’nin güçsüz feodal hükümeti, Kore’de ikamet eden Japonlara bölge dışılık uyguladı. Tıpkı bugün Güney Koreli yöneticilerin ABD ordusu askerlerinin yasa dışı eylemlerine yasalar olmasına rağmen göz yumması gibi, feodal hükümet de Japonlar halkımızın canına ve malına çirkin bir şekilde zarar vermesine rağmen suçluları Kore yasalarıyla cezalandırmadı. Japon halkı sadece Japon yasaları tarafından cezalandırılacaktı. Ancak Kore Halk Devrimci Ordusu’nun faaliyet gösterdiği alanlarda böyle bir sınır dışılığın yeri yoktu. Kore ulusuna ve Kore topraklarına karşı işlenen hiçbir suçtu hoş görmeyen kendi yasalarımız vardı. Sidaogou’daki vahşeti gerçekleştiren katiller bu yasa kapsamında cezasız kalamazlardı.

Batı tepesindeki kaleyi işgal etmeyi ve *Tano* festivalinin olduğu gün Luozigou’ya saldırmayı planladık. Hunchun Alayı bizi desteklemek için gelmişti.

Devrimci ordunun kolları Luozigou’ya doğru ilerlerken, bir keşif görevi için kasabaya gelmiş olan Wangqing Alayının askerleri, bölük komutanı Tie ile birlikte bana yaklaştı. Aniden bana Wen’den bahsetmeye başlamışlardı.

Tie, “Tabur komutanı, halk devrimci ordusunun Luozigou’ya saldırmak için etrafını sardığını duyunca korkudan titriyor. Adamının Jingan ordu birliğine

Sidaogou'nun nerede olduğunu söylemesine izin verdiğini ve böyle bir vahşetin yaşanacağından haberi olmadığını söyledi. Jingan birliklerini Japon baskısı altında Sidaogou'ya yönlendirerek ve askerlerinin halkın mallarını soymasına izin vererek hata yaptığı için üzgün olduğunu belirtti. Ayrıca Komutan Kim'e verdiği sözü kasten bozmadığını ve merhametiniz için yalvardığını söyledi.”

Tie'nin sözleri üzerine derin derin düşündüm. Wen'in, adamlarının halkın mallarını soymasını engellemeyerek ve adamlarının Jingan ordu birliğine Sidaogou'ya giden yolu göstermesine izin vererek verdiği sözü tutmadığı açıktı. Ancak bu ihanet hoşgörüle karşılanabilirdi çünkü kukla ordunun bir subayı Japon üstlerinin emrinde olmak zorundaydı.

Wen'in taburunu yok edersek, bunun sonucu ne olurdu? Aramızdaki saldırı ve savunma ittifakı bozulacak ve Wen'in taburundan çok daha kötü başka bir birlik Luozigou'ya gönderilecekti. Biz istesek de istemesek de düşmanın bunu yapacağından emindik. Bu, Sidaogou'da yapılanlara benzer yeni zulümlere davetiye çıkaracaktı. Wangqing ve Hunchun'daki gerilla bölgelerinden insanları Luozigou bölgesine tahliye etme planımız zora girecek ve bu bölgeyi KPRA için stratejik bir kale olarak muhafaza etme niyetimiz büyük bir güçle karşılaşacaktı.

O zaman ne yapmalıydım?

Tabur komutanını cezalandırmak yerine onu kendi tarafımıza çekmeye ve Laoheishan'da bulunan Jingan ordu birliğine saldırarak halka zarar verenlerin sonlarının nasıl olacağını göstermeye karar verdim. Dongning İlçesi bölgesinde keşif görevinde bulunanların raporlarına göre, Jingan ordusunun takviye edilmiş bir bölüğü Wangbaowan, Laoheishan'da konuşlanmıştı ve Sidaogou'yu kasıp kavuran canilerden oluşuyordu. Gözcüler bunun kötü şöhretli Yoshizaki birliğinden ayrılmış bir görev gücü olduğunu bile öğrendiler.

Kararımı Tie'ya ilettim:

“Halkın devrimci ordusu Luozigou'ya saldırı planını askıya alacak. Aslında Wen'in bize olan inancını yitirdiği doğru ama biz yine de ona umut bağlıyoruz. Wen, saldırı ve savunma ittifakına yeniden ifade ettiği sadakatini nasıl garanti edebilir? Eğer sözünde duruyorsa, *Tano* festivali sırasında Luozigou kasabasında Halkın Devrimci Ordusu'nun ortak atletik buluşması sırasında hem ordunun hem de halkın güvenliğini garanti etmelidir. Görüşlerimizi tabur komutanına iletin. Cevabını burada bekleyeceğiz.”

Tie dönüşte tabur komutanı Wen'in tüm taleplerimizi kabul ettiğini bildirdi.

Alaylarımız savaş düzenlerini hızla değiştirerek festival düzenine geçtiler. Luozigou'ya saldırıyı planlayan subaylar şimdi hem askerlerin hem de halkın

keyif alacağı spor etkinliklerinin listesini hazırlamakla ve ordu ile halk arasındaki birliğin gücünü gösterecek takımlar oluşturmakla meşguldü. Böylece, düşman tarafından işgal edilen ve görevi devrimci orduyu “temizlemek” olan güçlerinin koruması altındaki surlarla çevrili Luozigou kasabasının kalbinde, ordu ve halkın görkemli bir ortak spor karşılaşması düzenledik; savaş tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir spor karşılaşması.

Yeraltındaki ajanlarımız bile o gün buluşmanın tadını çıkarmak için dışarı çıktılar. Wen’in taburundaki askerler bu eşsiz festivalden çok memnun kalmışlardı. Sidaogou’da yaşanan vahşet nedeniyle morali çok bozuk olan halk, *Tano* festivali sayesinde yeniden moral bulmuştu. Ortak atletik buluşma, ordunun adı ve mensubiyeti ne olursa olsun, halka zarar vermeyen bir orduyla dostane ilişkiler kurmaya her zaman hazır olduğumuzu, yurtiçinde ve yurtdışında tutarlı duruşumuzu ve irademizi açıkça ortaya koydu.

Taipinggou’da, bölük siyasi eğitmeninden daha üst düzeydeki askerî ve siyasi kadrolarla bir toplantı yaptık ve Laoheishan’daki savaşın ayrıntılı bir planını çıkardık. Ardından Sidaogou’da öldürülenler için bir anma töreni düzenledik. Bu tören, devrimci ordunun subay ve erlerini düşmandan intikam almaya teşvik etmek için mükemmel bir fırsat oldu.

Laoheishan’daki *Hongxiutour*’u bitirdiğimizde sanırım 1935 Haziran’ının ortalarıydı. *Hongxiutour*, Mançurya’daki halkın Jingan ordusu askerlerine taktığı bir lakaptı, muhtemelen kollarına kırmızı kol bantları taktıkları için.

Askerlerimiz çok akıllıca bir yöntemle düşmanı Wangbaowan’dan çıkarmışlardı. Jingan ordu birliği, Wangbaowan’da konuşlanmıştı,

Bu birlik, Kuzey Mançurya’ya yaptığımız ilk sefer sırasında Sidaogou’daki vahşeti gerçekleştiren vahşiler grubunun peşini bırakmayan Laoheishan birliğiydi.

İlk başta küçük bir birlik göndererek onlarla savaşmaya kışkırttık ama birliğimizin geldiğini fark edecek kadar dikkatliydiler. Kolay kolay kışkırtılamazlardı. Köylüler bana Jingan ordusu askerlerinin sadece kışın gerilla ordusunu “temizlemek” için dışarı çıkacağını ve mümkünse yazın devrimci orduyla çatışmaya girmekten kaçınacağını, sadece dağ isyancılarına ve haydutlara saldıracağını anlattılar.

Onlara saldırmak için onları inlerinden çıkarmamız gerekiyordu. Bu nedenle, cazip bir taktik kullanmaya karar verdik. Güpegündüz kuvvetlerimizi Luozigou’ya çektik ki düşman bu hareketi görsün ve bizim başka bir yere çekildiğimize inansın. O gece birliği gizlice geri taşıdık ve Jingan ordu birliğinin konuşlandığı Wangbaowan yakınlarındaki ormanda pusuya yattık.

Daha sonra Çince bilen 10 askeri dağ isyancıları kılığına soktuk ve Wangbaowan'a gönderdik. Birliğe dönmeden önce köylülerin eşeklerini yakalayıp, eşyalarını çiğneyerek ve sebze bahçelerinin çitlerini sökerek büyük bir yaygara kopardılar.

Ancak Jingan ordusu askerleri bilinmeyen bir nedenle ilk gün tuzağa düşmediler. Rahatsız olsak da bulunduğumuz yerde kuru erzaktan oluşan basit bir akşam yemeği yedik ve sivrisineklerin rahatsız ettiği sıkıcı bir gece geçirdik. Ri Kwan Rin'in, Jang Chol Ho ile Paektu Dağı'nın eteklerindeki araziyi sürerken, rahatsız edici sivrisinekler yüzünden patates tarlalarını başında bir demet moksa ile sürdüğünü söylediğini duymuştum gerçi Laoheishan'daki sivrisinekler de aynı derecede kötüydü. Askerler yanaklarını ve enselerini tokatlayarak Laoheishan'daki sivrisineklerin *Hongxiutour*'a özendiklerinden ve onları zehirli bir şekilde soktuğundan yakınıyorlardı.

Ertesi gün tuzağa düşürme grubu Wangbaowan'daki köye gitti ve dağ isyancıları gibi davranışlarda bulundu. Biraz varlıklı bir evdeki birkaç tavuğu yakaladılar ve kaçıyormuş gibi yaptılar. Ancak o zaman Jingan ordusu askerleri onları topluca kovalamaya başladı. Görünüşe göre köylüler o gün dağ isyancılarının tekrar köye gelmesinden dolayı büyük bir sorun çıkarmışlardı.

Jingan ordusu askerleri gerilla taktiklerini çok iyi biliyorlardı; gerillaların konvoylara nasıl yol kestiklerini ve surlarla çevrili kasabalara nasıl saldırdıklarını bile öğrenmişlerdi. Onları kandırmak kediye yol göstermek kadar zordu. Elbette, tuzağımız dağ isyancılarının taşkınlıklarını bire bir canlandırmıştı.

Bu savaşla ilgili olaylar arasında hâlâ unutamadığım şey, ikinci gün pusuda yorgunluktan uyuklarken Kim Thaek Kun'un karısının beni sarsarak uyandırmasıdır. O ve kocası, Shiliping vadisinde ateşler içinde geçirdiğim acı dolu günler boyunca bana büyük bir özenle bakmışlardı. Deyim yerindeyse, benim yaverim rolünü üstlenmişlerdi. O sırada geniş yapraklı bir ot koparmış ve lezzetli görüldüğünü söyleyerek adını merak etmişti. Aster'di. Ayıların çok olduğu bir yerde yetiştiği için ona "ayı aster" demesini söylemişim. Kurtuluşun sonra Taehongdan'a yaptığım ziyarette aynı asterden yedim.

Devrimci ordunun pusuya yattığı bölgeye gelen düşman, "Burada kuşatılmak korkunç olur" diyerek endişeyle bir o yana bir bu yana bakıyordu. Düşmanın tamamı dağ vadisine girdiğinde, savaşın başladığını işaret eden bir el ateş açtı. Bir Japon eğitmeni hedef aldım ve ilk atışta yere düştü. Zapt edilmeden önce kayda değer bir direniş göstermediler. Gerilla ordusunun kışkırtıcıları, doğal koşullara güvenerek herhangi bir direniş göstermeden önce düşmana teslim olmaları için Çince bağırdılar. "Kahrolsun Japon

Emperyalizmi!” ve ”Silahlarınızı Bırakın, Kurtulacaksınız!” Düşman askerleri pes edip silahlarını teslim etmişlerdi. Laoheishan’daki savaş, yaptığımız ilk tipik ayartma ve pusu savaşıydı. O zamandan beri Japon ve kukla Manchukuo orduları bu taktiğimize “balık ağı” demeye başlamışlardı.

Bu savaşta, “yenilmezliği” ile övünen kibirli bir ordu olan Jingan ordusunun yaklaşık 100 askerini öldürdük. Ağır ve hafif makineli silahlar, tüfekler, el bombaları ve hatta havan topları ve savaş atlarından oluşan büyük miktarda ganimet ele geçirdik. Düşman havan toplarını neşeyle atların üzerinde taşımıştı ancak tek bir mermi bile atamadan onları kaybetti. Yaşlı adam Jo Thaek Ju’ya verdiğim beyaz at, bu savaşta ele geçirdiğimiz on safkan attan biriydi.

Ayrıca birkaç savaş köpeği de ele geçirdik. Subaylar köpeklerden bazılarını koruma amaçlı tutmamı tavsiye ettiler. Ama ben tüm çoban köpeklerinin Taipinggou ve Shitouhezi’deki insanlara gönderilmesini sağladım. Ele geçirilen köpeklerin işimize yaramayacağını düşünüyordum.

Dahuangwai toplantısı sırasında yoldaşlarım bana muhafız olarak tutmam için Japon ordusundan ele geçirilmiş bir köpek getirdiler. Kurnaz ve zeki bir köpek olduğu için muhtemelen bana yardımcı olacağını düşünmüşlerdi. İlgileri için minnettardım ama köpeğin Japonlar tarafından evcilleştirildiğini ve gerilla ordusunun komutanına bağlılık hissetmeyeceğini söyleyerek onu almadım. Dediğim gibi, daha sonraki günlerde düşman “cezalandırıcı” güçleriyle savaşırken Japonların kokusu üzerine düşman mevzilerine kaçtı. Beyaz savaş atından çok faydalanmışım ama ele geçirilen hiçbir savaş köpeğinden faydalanmadım.

Japon karşıtı savaş tarihinde bir pusu ve tuzak modeli olarak önem verdiğimiz Laoheishan’daki savaşın tüm seyri, bu tür bir savaşın en etkili biçimlerden biri olduğunu ve gerilla savaşının özelliklerine uyduğunu kanıtlıyordu.

Mengjiang’da Kuto’nun birliğini imha ederek, Changbai ve Linjiang bölgelerinde bizzat Yoshizaki tarafından yönetilen keşif birliğini yok ederek ve son taarruz günlerinde Jingan ordusunun ardılı olan 1. Tümeni parçalayıp ezerek Jingan ordusunu sonraki muharebelerde art arda yenilgiye uğrattık.

Laoheishan muharebesinde, ana çabalarını sabit bölgelerdeki gerilla alanlarının savunmasına yönlendiren KPRA, kurtarılmış dar alanlardan daha geniş alanlara ilerledi ve ilk kez büyük birlik operasyonlarının gücünü gösterdi. Laoheishan vadisinde gümbürdeyen silah sesleri, Yaoyinggou toplantısında belirlenen politikanın, gerilla bölgelerinden vazgeçme ve daha geniş çaplı operasyon alanlarına girme politikasının doğruluğunu övüyordu ve kuzey Mançurya’ya yaptığımız ikinci seferde zaferin habercisiydi. Laoheishan’da

kazandığımız zafer sayesinde KPRA, Kuzey Mançurya'ya başarılı bir ikinci sefer için daha tatmin edici hazırlıklar yapabilmişti.

KPRA'nın zafer haberi Mançurya'da yıldırım gibi hızla yayıldı, Jingan ordusunun zulmü altında inleyen Kore ve Çin işçi ve köylü kitlelerine güven verdi ve onları mücadeleye teşvik etti. Ele geçirdiğimiz atların eyerlerine taktığımız ganimetlerle Taipinggou'ya dönerken, oradaki halk yolun her iki tarafında uzun kuyruklar oluşturdu ve bizi coşkuyla karşıladı. Ri Thae Gyong da Sandaogou'dan dinlendiğimiz Xintunzi'ye kadar gelmişti. Jinchang ve Huoshaopu'dan halk devrimci ordusunu ziyarete gelen insanlar bize küçük katkılarda bulundular.

Kuzey Mançurya'ya yapılacak ikinci seferin arifesinde, Hunchun gerilla birliğinden aldığım bazı bilgilere dayanarak Dahuanggou'da konuşlanmış olan kukla Mançukuo ordusunun bir bölümünü kazanmak için bir operasyon planladım. Bana bu bilgiyi getiren kişi Hunchun gerilla birliğinde emir eri olarak görev yapan Hwang Jong Hae idi. Babası Hwang Pyong Gil, Ito Hirobumi'nin An Jung Gun tarafından vurulmasının planlanmasında aktif rol almış tanınmış bir vatansever şehitti.

Hwang bana bölükte komünizme sempati duyan ve asker arkadaşları üzerinde iyi bir etkisi olan bir çavuş olduğunu, ancak tüm bölümü ikna etmeye cesaret edemediğini, sadece bazı arkadaşlarıyla birlikte gerilla ordusuna katılmayı düşündüğünü söyledi. Ayrıca, işler iyi giderse tüm grubu kazanabileceğini düşündüğü için benden tavsiye istedi.

Dahuanggou'daki bu bölük zaten dikkatimi çekmişti. Güzergâhımız üzerinde bulunduğu için gerilla ordusunun faaliyetlerini bir şekilde engelliyordu. Bölük komutanının Çinli olduğunu ve bölükte tercüman olarak görev yapan Korelinin de çok kötü bir adam olduğunu biliyorduk.

İsyan operasyonunda ana rolü bu çavuş oynamıştı. Hwang Jong Hae ve diğer ajanlarımız tarafından yönlendiriliyordu. Çavuş ne bizim yerleştirdiğimiz bir ajan ne de Komünist Parti üyesiydi. Dalian'da çalışırken işe alınmış sıradan bir genç adamdı. Onun "cezalandırıcı" gücü başlangıçta Jehol'daydı. Birliği Jiandao'ya taşınınca o da otomatik olarak Hunchun'a gelmişti. Çavuş, Jiandao'da çok sayıda komünist olduğunu Jehol'da duymuş ve Hunchun'da çevresindeki komünistlerin faaliyetlerine ciddi bir şekilde dikkat etmişti. Hatta kaderini yeniden şekillendirmek için onlara katılma gibi cesur bir fikri bile vardı.

Bir gün bir restoranda asker arkadaşlarıyla konuşurken, "Kahretsin! Komünistlerle savaşmanın ne faydası var? Bizim taraftan birini vurup firar etsem daha iyi olur." Hwang buna tanık olmuş ve üstlerine rapor etmişti. Bu

çavuş kısa süre içinde bizim tarafımıza kazanmamız gereken bir adam haline geldi.

Bu sıralarda küçük bir operasyon için Hunchun'a giden yoldaşlarımızdan birinin polis tarafından tutuklandığı bir olay meydana geldi. Koreliydi ama akıcı bir şekilde Çince konuşuyordu. Polis onu bağladıktan sonra tekmeledi, vurdu ve taciz etti, oradan geçmekte olan bir çavuş olanları gördü ve müdahale ederek, "Hey! O da komünist olmasına rağmen sizinle aynı baskı altında. Nasıl olur da onu bu kadar acımasızca dövrebilirsiniz?" Polise vurduktan sonra onu gönderdi. Daha sonra bizim ajanımızı kendi koğuşuna götürdü. Yolda çavuş ona şöyle dedi: "Seni şimdi burada serbest bırakabilirim. Ama benimle kışlaya gelmek zorundasın. Eğer cesur biriysen, lütfen bölük komutanıma ve diğerlerine komünist ordusunu anlat, geceyi birliğimizde geçir. Öğrenmeye hevesliyiz. Bölüğümüzde bir Japon eğitmen ve bir Koreli tercüman var, ikisi de kötü adamlar. Onları şehre göndermek için bir bahane uyduracağım, böylece siz de rahat edersiniz."

Ajanımız çavuşun neden böyle bir öneride bulunduğunu bilmiyordu ama gerekirse onurlu bir şekilde ölmeyi düşünerek onu kışlaya kadar takip etmeye karar verdi.

Kışlada adamımızı arkadaşısı olan bölük komutanına götürmüştü. Üçü kapalı kapılar ardında bir çay masasında konuşurlarken Japon eğitmen bölük karargâhına girmiş ve merakla bizimkine bakmış. Eğitmenin şüphesini çekmemek için çavuş bölük komutanına "Bu benim arkadaşım. İçtiğim şarabın parasını almaya geldi ama bende hiç yok. Bana biraz ödünç verir misiniz komutanım?" Bölük komutanı da kurnaz bir adammış. "Şarabın parasını ben ödeyeceğim, bu yüzden endişelenme. Arkadaşınız benim arkadaşım, bu yüzden ona iyi davranmalıyız. Ayrılmadan önce burada çay içerek rahatça konuşabilirsiniz."

Japon eğitmen kasabaya doğru yola çıktıktan sonra üç adam konuşmaya devam etti. Çavuşun isteği üzerine adamımız biraz komünizm propagandası yaparak şöyle demiş: "Gerilla ordusu Koreliler ve Çinlilerden oluşan müttefik bir ordudur. Ben bir Koreliyim. Kore halkı da Japonların Mançurya'yı işgal etmesine karşı. Mançukuo ordusunda vatanseverler var ve biz onlarla el ele vermeye hazırız." Ayrıca kukla Mançukuo ordusuna ilişkin politikamızı açıklamış ve onlar için bu ordu hakkında Çince şarkılar söylemiş.

Bu konuşmadan etkilenen bölük komutanı adamımıza ertesi gün döndüğünde üstlerine gerilla ordusuyla savaşmak gibi bir niyetlerinin olmadığını ve bölüğünün "cezalandırıcı" bir göreve gitmesi gerekse bile

gerillaların kaçabilmesi için işaret olarak orman yönünde birkaç el ateş edeceklerini bildirmesini söyledi.

Adamımızı uğurlayan çavuş, adamımızla gelecekte de irtibat halinde olmak istediğini ve adamımızın kendisiyle irtibat halinde olmasının iyi olacağını söyledi. O gün konuştuklarını siyasi komiserine rapor etmesini istedi.

Bu şekilde bölükle iletişimimizi sürdürebildik; onları isyana teşvik etmek için faaliyetlerimizi daha da arttırdık. Hwang Jong Hae'ye ayrıntılı bir görev verdim ve onu Dahuanggou'ya geri gönderdim. Hwang çavuşla tekrar temasa geçti ve tüm bölüğün isyan etmesine yardımcı olmak için çalıştı. Çavuş Hwang'a şu içten ricada bulundu: "Yaptığımız şeyi kendi isteğimiz dışında yapıyoruz. Bir insan için başkalarının kuklası rolünü oynamaktan daha utanç verici bir şey yoktur. Sizi kıskanıyoruz. Tüm bölük isyan etmeye hazır, o yüzden lütfen benim bölüğü bas."

İki ya da üç bölükten oluşan bir kuvveti kışlalarının yakınına gönderdik. Bölükler kışlanın etrafını sardı ve kukla Mançukuo ordusunun askerleri sabah tatbikatlarını yaparken onlara uyarı ateşi açıp bağırdılar. Kukla Mançukuo ordusu müzakere için bir temsilci gönderdi; bu temsilci bizim etkilediğimiz Dalianlı çavuştan başkası değildi. Çavuş ateşkes talep etti ve adamımıza isyan etme niyetlerinden bahsetti. Kararlılıklarına sadık kalan kukla Mançukuo ordusunun yaklaşık 150 subay ve eri Japon eğitmeni ve Koreli tercümanı öldürdü, kasabadaki tüm düşman eşyalarını at arabalarına yükledi ve borazanlarını çalarak gerilla bölgemize geldi.

Hunchun Alayı'nın komutanları bu bölüğün devrimci halk ordusuna nasıl katılması gerektiği konusunda uzun uzun tartıştılar. Bazıları bölüğün lağvedilmesini ve devrimci halk ordusunun yeni bölüklerine atanmasını önerirken, diğerleri bölüğün lağvedilmesi yerine bütün olarak kaydedilmesini önerdi. İki öneri arasında birincisi ağır basıyordu.

Alay karargâhı isyan eden bölüğün subaylarıyla bu konudaki görüşmeleri tekrarladı. Ancak subaylar bölüklerinin feshedilmesini kabul etmediler. Hunchun Alayının siyasi komiseri Choe Pong Ho, karar vermem için konuyu bana getirdi.

Bölükteki askerlerin isteklerini net bir şekilde anlamak için onlarla konuşmaya gittim. Bölüklerinin lağvedilmesine şiddetle karşı çıkıyorlardı ve bu konudaki söylentilerden rahatsız olmuşlardı. Açıkçası, bölüğün dağıtılması ve esir alınmadan kendi rızalarıyla gelen askerlerin kendi istekleri dışında farklı bölüklere dağıtılması ahlaka aykırıydı. En makul çözüm onların isteklerine mümkün olduğunca saygı göstermekti.

Bölüğün feshedilmeyip devrimci halk ordusunun örgütsel yapısına uygun üç yeni bölük olarak kaydedilmesi ve bölüklerin komutanlarının gelen askerlerin toplantısında demokratik bir yöntemle seçilmesi yönünde bir uzlaşma önerisinde bulundum. Bu fikri tartışmaya açtım. Bölük uzlaşma önerisini memnuniyetle kabul etti. Alay komutanı Hou Guo-zhong ve siyasi komiser Choe Pong Ho da bu fikri destekledi.

İsyanda başrolü oynayan çavuş bölük komutanı seçildi. Eski bölük komutanının eğitim için Sovyetler Birliği'ne gönderilmesine karar verildi.

Çin'e gitmek isteyenlerin bir kısmı Sovyetler Birliği üzerinden oraya gönderildi, kalıp bizim tarafımızda savaşmak isteyenler ise Hunchun gerilla birliğine katıldı. Daha sonra, biz Kuzey Mançurya'dayken, Li Yan-lu'nun birliğine transfer edildiler.

Düşman, Luozigou ve Taipinggou'da ve çevresinde savaşan ve siyasi çalışmalar yapan devrimci halk ordusunun büyük güçlerini kuşatmak ve yok etmek için Kwantung Ordusu'nun, kukla Mançukuo ordusunun, polisin, ev muhafızlarının ve demiryolu muhafızlarının muazzam güçlerini seferber etti. "Cezalandırıcı" birliklerin ana kuvveti Luozigou yönünden Taipinggou'ya doğru ilerlerken, bir kısmı da Yaoyinggou ile Baicaogou arasında konuşlandırıldı ve güneybatıya doğru geri çekilmesi halinde devrimci halk ordusunu bu dar alanda kuşatıp yok etme planı uygulandı.

20 Haziran 1935'te düşman nihayet Taipinggou'ya saldırmaya başladı. Birliklerimizi Taipinggou'nun arkasındaki dağa konuşlandırdık ve havan bataryasının yakınında bir komuta merkezi kurduk. Karargâhın altında doğal bir mağara vardı.

Düşman Dahuoshaopu Nehri'ni botlarla geçmeye başladı. Bu sırada havan bataryamız ateş açtı. Havan toplarımızdan biri nehrin ortasındaki bir düşman botunu havaya uçurdu. Düşman karşıya geçmekten vazgeçti ve dehşet içinde mevzilerine kaçtı. Havan topçularının nişancılığı gerçekten inanılmazdı. Kukla Mançukuo ordusundan ayrılanların bir kısmıyla kurulan havan bataryası değerini kanıtlamıştı. Fırarilerin savaşa katılmasına şüpheyle yaklaşanlar ve bundan hoşnut olmayanlar, nasıl bir hata yaptıklarını ancak şimdi fark etmişlerdi.

Batarya komutanını kucakladım ve zaferinden dolayı tebrik ettim. Bizim tarafımıza geçenlere şüpheyle yaklaşan devrimci ordunun bazı komutanları o kadar memnun olmuşlardı ki koşarak havan mevzisine geldiler. Dahuoshaopu Nehri üzerindeki havan toplarının gümbürtüsü, topçularımızın doğuşunu müjdeleyen tarihi bir haykırıştı. Düşman bu patlama karşısında korkudan

titriyor, halk ise sevinçten dans ediyordu. Şimdi o günü topçuların günü olarak kutluyoruz.

Dahuoshaopu Nehri'ni geçmeye çalıştıktan sonra havan ateşimiz karşısında dehşet içinde Luozigou'ya doğru kaçan tabur komutanı Wen, "Halkın devrimci ordusu gerçekten olağanüstü bir şey. Daha dün havan toplarını ele geçirdi ve bugün sadece ikinci mermiyle bir hedefi vurma becerisine sahip. Böyle bir orduya kim rakip olabilir? Bunu yapmak aptalların işidir. Boynumda bir Japon kılıcı pahasına da olsa Kim Il Sung'un ordusuyla asla savaşmayacağım." Söylemeye gerek yok, bu bilgi bize bölük komutanı Tie tarafından iletildi.

Halkın devrimci ordusu Laoheishan ve Taipinggou'da düşmanı arka arkaya yenerek gücünü gösterirken, devrimci örgütlerimiz birçok yerde canla başla çalıştı. Luozigou'daki Japon Karşıtı Derneğın başkanı, devrimci halk ordusunun Laoheishan'da Jingan ordu birliğini ezmesinden sonra, kasabada yaşayan insanların evlilikleri kaydettirmek ve doğumları bildirmek için köy yönetimine değil kendisine geldiklerini gururla söyledi.

Halka zarar veren hiç kimseyi affetmeyiz! Koreli komünistlerin bu iradesini Laoheishan ve Taipinggou'da pratikte bir kez daha güçlü bir şekilde gösterdik. Ancak halka zarar verenler son derece kötüydü. "Biz ancak komünizmin kökünü kazıdığımızda var olacağız!"-halk düşmanlarının inancı buydu. Bu inanca sahip olanlara karşı birçok kez savaşmak zorunda kaldık.

Taipinggou'daki savaşta düşman tarafından dökülen kan Dahuoshaopu Nehri'ni bir haftadan fazla bir süre boyunca kirletti. O yıl, muhtemelen kan yüzünden, eşi benzeri görülmemiş sayıda yunusun bu nehirde sürüler halinde yüzdüğü söyleniyordu.

Sun-tzu, Savaş Sanatı'nda şöyle yazmıştır: "Bir duruş ya da eğilim benimsemek, stratejiyi avantaja göre şekillendirmek demektir. Savaş bir aldatma yoludur. Bu yüzden aslında yetkin olduğunuz halde beceriksizlik gösterisi yaparsınız, aslında etkili olduğunuz halde etkisizlik gösterisi yaparsınız. Yakındayken uzaktaymış gibi görünürsünüz, uzaktayken yakındaymış gibi görünürsünüz."

Diğer ülkeleri kontrol etmeye çalışan tüm ülkeler, büyüklüklerine ve sosyal sistemlerine bakılmaksızın baskıcı güçleri temsil eder ve diğerlerini açık ya da gizli olarak kontrol etmek tümüyle baskıcılıktır.

Sadece vicdan sahibi bir insan devrimci olabilir. Vicdanı lekelenirse, inancı da lekelenir; vicdanındaki bir çatlak, inancındaki bir çatlak ve mücadele ruhunun felç olması anlamına gelir.

İnsan bir kulübede yaşasa bile, dost canlısı birçok komşuya sahip olabilir, herkes tarafından saygı görebilir ve çevresindekilere karşı nazik davranırsa ahlaki açıdan zengin olabilir.

Hayatı kısa olsa bile, bir insan değerli ve onurlu bir hayat yaşamalıdır.

Silah Arkadaşlarımız Kuzeye; Ben Güneye

Nanhutou'daki toplantımızın ardından Paektu Dağı çevresine gitmek üzere Xiaojiaqihe'den ayrıldığımız sabah rüzgâr şiddetle uğulduyordu.

Güneye doğru yaptığımız bu yolculukta her şeyden önce Kore özdeyişi olan “Binlerce kilometrelik bir yolculuk ilk adımla başlar” sözünü hatırladım. Xiaojiaqihe'deki ahşap kulübenin önünden ayrılırken ayaklarımızla taze kar üzerinde yürüyüşün ilk izlerini bıraktık.

Grubumuzda Wang De-tai, Wei Zheng-min ve diğer bazı Çinli askerî ve siyasi kadrolar vardı. Kalp rahatsızlığının nüksetmesi nedeniyle bir Sovyet hastanesinde yatmakta olan Wei Zheng-min bile o gün hafif adımlarla yürüdü ve Wang De-tai ile ilginç sohbetler etti. Hava soğuk ve sert olmasına rağmen iyi bir ilerleme kaydetmiştik.

Paektu Dağı bölgesine doğru ilerlemek için, Nanhutou toplantısının kararlarına uygun olarak, Xiaojiaqihe'den güneye, Laoyeling Dağları, Erqingpai, Mingyuegou ve Antu üzerinden Paektu Dağı'na giden düz yolu kullanmamız gerekiyordu; ancak Xiaojiaqihe'den Emu İlçesindeki Qinggouzi ve Guandi, Antu ve Fusong İlçeleri üzerinden dolambaçlı bir yol izleyerek başlangıçta kuzeye, Emu'ya doğru yürüdük.

Bu dolambaçlı yol, düz güzergâhta olması gerekenden iki kat daha uzun bir yolculuktu.

Kuzeye doğru dolambaçlı yoldan gitmek zorundaydık, çünkü benimle birlikte Kuzey Mançurya'ya yapılan ikinci seferdeki yoldaşlarımız, Emu İlçesi, Qinggouzi'de kurduğumuz gizli bir kampta Nanhutou toplantısının sonuçlarını bekliyorlardı. Gerillalar, yaşlılar, zayıflar ve hastaların yanı sıra beni görmek için Doğu Mançurya'dan buraya kadar gelmiş olan yetimler de beni orada bekliyordu.

"Minsaengdan"a karşı mücadele sırasında Jiandao'daki gerilla bölgelerinde işlenen tüm aşırı solcu saçmalıkları kınayan ve Kore halkının bağımsızlık hakkını ve Kore devrimini gerçekleştirme hakkını ilan eden Nanhutou toplantısının kararları, Qinggouzi'deki gizli kampta da coşkulu sevinç gösterilerine neden olacaktı. Kanlı savaşlar verirken, doğu ve kuzey Mançurya'daki geniş topraklarda yıllarca yürürken, anavatanlarını görmeyi ve ona doğru ilerlemeyi arzuluyorlardı. Ancak Guandi'deki ve Qinggouzi'deki gizli kamptaki silah arkadaşlarımızın çoğu, bölüğümle birlikte güneye, anavatana

ilerlemek yerine daha kuzeye gitmek ve kuzey Mançurya'daki birliklerle birlikte savaşmak zorunda kaldı.

Kore devriminde bir dönüm noktası olan Nanhutou toplantısından bu yana, silahlı mücadeleyi Paektu Dağı'ndan anavatanın derinliklerine doğru başlatma fikri Koreli komünistlerin zihninde en üst sıradaydı. Ancak, Çin halkıyla ortak mücadeleyi Japon karşıtı devrimin başlıca stratejik görevi olarak tanımlayan ve bunu hayata geçirmek için aralıksız çaba sarf eden bizler olduğumuz için, ortak mücadele davasını terk etme ve Paektu Dağı'na gitme riskini göze alamazdık. Eğer Kore devrimiyle meşgul olsaydık ve tüm Koreli askerleri Paektu Dağı'na taşısaydık, Çin'in kuzeydoğusundaki gerilla mücadelesi büyük zorluklarla karşılaşacaktı.

Kuzey Mançurya'daki askerî ve siyasi kadrolara ve sağlam askerlere şiddetle ihtiyaç duyan birlikler sık sık Doğu Mançurya'daki birliklerle ortak hareket etme talebinde bulunuyorlardı. Onların talepleri doğrultusunda Kuzey Mançurya'ya iki sefer düzenlemiştik. Xiaojiaqihede'eki Nanhutou toplantısı sırasında, kuzey Mançurya'daki ordu birlikleri bizden insan gücü desteği istemişti. Bu durum, Kuzey Mançurya'da savaşan Anti-Japon Müttefik Ordu birliklerine yardım konusunun Nanhutou toplantısında ikinci bir gündem maddesi olarak yer almasını ve onlara destek sağlamak için pratik önlemlerin uygulanmasını gerektirdi.

Sonuç olarak, Paektu Dağı bölgesine ilerlemek üzereyken, kuzeye doğru bir yolculuğa çıkmak ve benimle yıllarca hayatı ve ölümü, acıyı ve kederi paylaşmış olan silah arkadaşlarımdan ayrılmak zorunda kaldım. Paektu Dağı bölgesine doğru tarihi ilerleyiş, silah arkadaşlarımla acı dolu vedalaşmaları içeriyordu ve uzun süre büyük bir özenle eğittiğim bu insanlarla tekrar ne zaman görüşeceğimize dair hiçbir vaadim yoktu.

Benimle birlikte Paektu Dağı bölgesine gitmek yerine kuzeye, anavatanın daha da uzağa gitmek zorunda kaldıklarında duyguları ne olacaktı? Xiaojiaqiheden ayrılırken bu soru aklımdan çıkmıyordu.

Geriye dönüp baktığımda, devrimci mücadele sırasında sayısız kez böyle acı verici ayrılmalar yaşamıştım. Memleketim Mangyongdae'nin insanlarıyla 13 yaşındayken, Kahrolsun Emperyalizm Birliği'nin Huadian'daki kuruluşundan hemen sonra, henüz arkadaş olduğumuz yoldaşlarla ayrılmak zorunda kalmıştım. Bu vedalaşmayı çok geçmeden tutkulu kucaklaşmalar ve el sıkışmalarla yeniden bir araya gelmemiz izledi. Huadian'da vedalaştığım DIU'nun ilk üyeleri Jilin'de benimle tekrar buluştular ve gençleri ve öğrencileri DIU bayrağı altında toplamaya başladılar. Bu bayrağın altında toplananlar, ateşin ve suyun içinden geçebilecek cesur, genç erkekler ve kadınlardı. Her biri

ağırlığınca altın değerindeydi ve benim için kendi etimden ve kanımdan daha değerliydi.

Hapisten çıktıktan sonra faaliyet alanımı Orta Mançurya'dan Doğu Mançurya'ya taşımak zorunda kaldım ve bu da bu yoldaşlarımdan bir kez daha acı bir şekilde ayrılmama neden oldu. Üçer beşer kişilik gruplar halinde çalışan yoldaşlarım, Orta, Güney ve Kuzey Mançurya'nın geniş bölgelerinde yeni görevlerine devam etmek üzere dağıldıklarında birbirlerinden tekrar ayrıldılar. Huadian'dakinden farklı olarak bu veda gerçekten ciddi ve daha üzücüydü, çünkü tekrar buluşma konusunda verilmiş bir söz yoktu.

Bana Harbin'e kadar eşlik etmiş olan Han Yong Ae'den ayrılışım, Choe Chang Gol, Kim Won U, Kye Yong Chun, Kang Pyong Son, Pak So Sim, Choe Il Chon, Ko Jae Bong ve Pak Il Pha ile vedalaşmalarım kadar acı vericiydi.

Harbin'den ayrılırken, Komintern'in irtibat bürosuyla temasa geçtikten sonra Han Yong Ae beni görmeye geldi ve kendisini Doğu Mançurya'ya götürmem için yalvardı. Jilin'de yaptığı gibi benim şahsi rehberliğim altında devrim için çalışma arzusunu kırmamam için bana yalvardı. Kendisine o zamana kadar henüz yerine getirilmeyen iki görev verilmişti; bunlardan biri Harbin'de kalırken yok edilen örgütlerle yeniden temas kurmaktı. Diğeri ise Mançurya Eyalet Parti Komitesi müfettişiyle görüşmeleri içeriyordu.

Harbin'den çelişkili düşüncelerle ayrıldım; onu Doğu Mançurya'ya götürmeyi çok istememe rağmen, işimiz nedeniyle bunu reddetmek zorunda kaldım. O sırada Jilin Eyaleti'nin doğu bölgesindeki YCL'nin baş sekreteri olduğum için, en azından iki ya da üç ay sonra onunla tekrar görüşebileceğime dair iyimser bir düşünceyle ondan ayrıldım. Kendisine örgüt tarafından verilen tüm kolay ve zor görevlerde sergilediği yüksek sorumluluk duygusuna güvendiğim için ve Harbin ve civarındaki devrimci çalışmayı ilerletmek için böyle bir yüksek sorumluluk duygusu zorunlu olduğu için, isteği dışında onu Harbin bölgesine özel temsilcim olarak atadım. Garip bir şekilde, yakın silah arkadaşlarımı geride bırakmak ya da isteklerine rağmen onları uzak yerlere göndermek zorunda kaldım. Sonuç olarak, Han Yong Ae'yi kuzeyde bırakarak güneye geldim. O dönemde onunla vedalaşmam hüzünlü oldu. Onu kuzey Mançurya'da bir yerde bırakarak, böylesine sadık bir yoldaşıma duygu yüklü bir şekilde veda ettim. Bir dilim krepin bile yarısını benimle paylaşırdı.

Ne de olsa, devrim her yeni aşamaya girdiğinde ayrılık beni gölgeliyordu. Tüm çabalarımınla geliştirdiğim devrimci örgütleri korumak ve sağlamlaştırmak için mücadele içinde yetişenleri orada bırakmak, kendim ise yeni savaşçıların yetişmesine zemin hazırlamak için yeni yerlere gitmek zorundaydım. Mecazi

anlamda, ben sürekli olarak bakir toprakları parçalarken, yoldaşlarım onları verimli tarım arazilerine ve meyve bahçelerine dönüştürüyorlardı.

Bu devrimci gereklilik ayrılığımızı kaçınılmaz hale getirmekteydi.

Ancak, emredildiği takdirde hayatlarını feda etmeye hazır olan sadık yoldaşlarım, ayrılmak zorunda kaldığımızda sık sık bana itaatsizlik ediyor ve beni endişelendiriyorlardı.

Doğu Mançurya'ya taşındığımda onu da yanımda götürmem için bir çocuk gibi ısrar eden tek kişi Han Yong Ae değildi. Yıllarca sevinç ve hüznü paylaşmış kan bağı olan yoldaşlar arasındaki bir veda nasıl olur da birbirleriyle iş gezisinde tanışan insanlar arasındaki kadar basit olabilirdi? Onları ikna etmeye çalıştım ve hatta sitem ettim ancak beni dinlemediler. Beni çok iyi anlaması gereken Cha Kwang Su bile beni beş mil boyunca takip etti ve beni endişeye sevk eden şu soruyu sordu: "Ölümün gölgesindeki hayatı bu şekilde ayrılmak için mi paylaştık? Neden ayrılmaya gerek kalmadan devrim için savaşmanın en iyi yolunu bulmaya çalışmıyoruz?"

Bu ayrılık Mun Jo Yang için o kadar acı vericiydi ki bir kadın gibi ağladı.

Sık sık kendime şunu soruyordum: "Devrim gerçekten bu kadar acımasız mı? Cha Kwang Su'nun iddia ettiği gibi birbirimizden ayrılmadan devrim yapmanın bir yolu yok muydu?"

Ama aslında bu mümkün değildi. Bu nedenle onları ikna etmeye çalıştım: "Yakında tekrar bir araya geleceğiz. Ayrılık geçicidir. Yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekleyerek ayrılık acısına katlanalım. Gözyaşları yerine gülümseyerek ayrılalım. Bir söze göre, her ayrılığın bir sonu vardır."

Ancak gerçekler çoğu zaman tahminlerime ihanet etti; sadece birkaçı beni tekrar görebildi. O adamlar beni terk edip dönüşü olmayan bir dünyaya gittiler.

Bazı insanlar hayatın sonsuz bir vedalar ve kavuşmalar döngüsü olduğunu söyler, ancak çoğumuz bir daha görüşmemek üzere birbirimize veda ederiz. Bu nedenle, dürüst olmak gerekirse, ayrılıklarda kendimi sık sık huzursuz hisseder ve kötü düşünceler beslerdim.

Qinggouzi'deki gizli kamptaki silah arkadaşlarıma, bir daha ne zaman görüşeceğimize dair hiçbir söz vermeden, Doğu Mançurya'da yıllarca omuz omuza yaşadığım yoldaşlarıma bir kez daha veda etmek zorunda kaldım. Paektu Dağı bölgesine doğru ilerlerken bu hüznün mutluluğumuzun içinde gizleniyordu.

Paektu Dağı bölgesine ilerlerken herkesten daha mutlu olmam gereken bir anda yüzümdeki hüznü ifadeyi fark eden Wei Zhengmin bana bir sorun olup olmadığını sordu.

Hayır dedim, çünkü tüm düşüncelerimi tek bir kelimeyle ifade edemiyordum ve ruh halimi başkalarına göstermek istemiyordum.

Wei üzgün ruh halimin nedenini kendince tahmin etti ve şöyle dedi: “Bu arada, Yoldaş Kim Il Sung, geçen yıl ölen küçük kardeşiniz Chol Ju’nun haberini daha yeni duydunuz, değil mi? Ne kadar üzücü! Ama çok fazla üzülmeyin. Kendinizi toparlayın lütfen.”

Bu nedenle, kaybımın acısı dayanılmazdı. O zamanlar, Mançurya’nın o yabancı topraklarındaki tek akrabam olan en küçük kardeşim Yong Ju’nun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Muhtemelen bu üzüntünün üzerine bir de yoldaşlarıma veda etmek zorunda kaldığım için daha kederli görünmüş olmalıydım.

Wei Zheng-min beni oyalamak için şakayla karışık şöyle dedi: “Sıkıntılı bir zihnin en iyi ilacı mizahtır, Yoldaş Kim. Yoldaş Kim, size karımla eski günlerde yaşadığımız bir tartışmayı anlatacağım. İleride hatırlamak üzere, evlilik hayatının olağan olaylarını dinlerseniz iyi edersiniz. Hayatınız boyunca bekar kalamazsınız, değil mi?”

Wang De-tai beni eğlendirmek için Wei’nin şakasını yineleyerek, “Çok haklısın,” dedi. “24 yaşında bir adam bekâr kalamaz. Tanrı bilir, belki de Komutan Kim sevgilisinden ayrılacağı düşüncesiyle üzülüyordur?”

“Evet, öyle görünüyor,” diye sevindi Wei. “Madem ayrılıktan söz ettiniz, ben de size eski bir Çin masalı olan ‘Söğüt Dalının Kopması’ masalını anlatayım, bir aşk kavgası yerine bir veda masalı.”

Hikâyenin dediğini yaparsam talihin yüzüme güleceğini söyleyerek devam etti.

Bu hikâye Han Hanedanlığı döneminden kalma. Görünüşe göre Han’ın başkentinde bir köprü varmış. Wei’nin söylediğine göre, arkadaşlarından ayrılacak olan insanlar her zaman o köprüye gelir, birkaç söğüt dalı koparır ve iyi şans göstergesi olarak arkadaşlarına verirlermiş.

Çin’de vedalaşma sırasında söğüt dalı koparma geleneğinin kökeni buydu; Wei bu geleneğin kendi köy halkı tarafından da benimsendiğini söyledi. Bana da sevdiğim insanlarla vedalaşırken iyi şans getirmesi için bu geleneği uygulamamı tavsiye etti.

Bana göre söğüt, kişinin memleketini sembolize ediyordu: masal, vedalaştıktan sonra bile kişinin söğüt dalına bakarak memleketini ve yerli halkı hatırlaması gerektiğini ima ediyordu.

Kuzey Mançurya'nın kavurucu soğuşunda benden ayrılan yoldaşlarımın her birine bir söğüt dalı verecek olsaydım, bir sürü dal toplamam gerekirdi. Bu kadar çok dalı nereden toplayabilirdim ve bunu yaparken üzüntümü üzerimden atabilir miydim? Her neyse, Wei'ye ruh halimi hafifletmek için bana bu hikâyeyi anlattığı için minnettardım.

Bir keresinde Choe Chang Gol, Guyushu'da bulunan söğütlü bir kıyıda benden ayrılmadan önce şöyle demişti: "Tıpkı Tanjae'nin Namgang'dan ayrılırken yaptığı gibi, hiçbir tören veya veda gösterisi yapmadan rüzgâr gibi yok olacağım."

Choe'nin bahsettiği Namgang, Ri Sung Hun'un takma adı, Tanjae ise Sin Chae Ho'nun mahlasıdır. Daha önce de belirttiğim gibi Ri, ilk günlerinden itibaren tüm hayatını vatanseverlik eğitimi ve hayır işlerine adanmış, ülkemizin en zengin adamlarından biriydi. Genç nesil bile Jongju'daki Osan Okulu'nun Ri tarafından kurulduğunu biliyor. Jongju'da yurt dışına giden bağımsızlık savaşçılarına göz kulak olmuştur. Sin Chae Ho ile bu şekilde yakın arkadaş oldular. Ri'nin samimi isteği üzerine Sin Chae Ho bir keresinde Osan Okulu'nda Kore ve Batı tarihi dersleri verdi. Verdiği dersler o kadar meşhur oldu ki, yurtdışında da ün kazandı ve Jilin'de öğrencilerin yaptığı hararetli konuşmaların başlıca konusu oldu.

Aralık Kyongsul'un (1910) sonlarında, ülkemiz Japon emperyalistlerinin tam bir sömürgesi haline getirildiğinde, Sin Osan'daydı. Bir gün aniden Ri'ye, "Her şey göz önüne alındığında, buradan ayrılmak zorundayım" dedi.

Ri şaşırды ve onu tutmaya çalıştı. "Ah, neden böyle soğuk bir havada aniden ayrılıyorsun? Eğer gitmen gerekiyorsa, lütfen buzlar çözüldükten sonra git."

"Gitmeliyim, çünkü Japonları görmekten nefret ediyorum."

Ertesi gün Sin Jongju'dan rüzgar gibi ayrıldı ve geri döneceğine dair hiçbir söz vermedi. Görünüşe göre Sin Çin üzerinden Rusya'ya gitmişti.

Ri, Sin'in gittiğine pişman oldu; kendi kendine, "Ne adam ama! Ona yol masraflarının bir kısmını ödeyebilecekken bana veda bile etmeden gitti!"

Gönderdiği bağımsızlık savaşçılarının her birinin onuruna büyük bir veda partisi verirdi, ayrıca seyahat masraflarını da cömertçe karşılardı. Dolayısıyla Sin Chae Ho'dan bir el bile sıkmadan ayrılırken doğal olarak büyük bir pişmanlık ve üzüntü duymuştu.

Choe Chang Gol Liuhe'ye gitmeden önce bundan bahsetmişti.

Kim Hyok, Sin'in Ri Sung Hun'u bir veda kelimesi bile etmeden terk etmesinin çok duygusuzca olduğunu söylemişti. Ancak Choe Chang Gol, Sin'in niteliklerini bilmiyorsa böyle söylememesi gerektiğini, Sin'in içten bir kalbi olduğunu ve Ri'yi en yakın arkadaşı olarak gördüğünü söyledi. Sin'in Jongju'dan bir veda bile etmeden aceleyle ayrıldığını, çünkü bağımsızlık savaşçısı arkadaşlarına yük olmak istemediğini ve vedalaşmanın acısına dayanamadığını anlattı. Choe Chang Gol haklıydı. Sin Chae Ho, Ri Sung Hun'un sadık bir dostu olduğu kadar aynı zamanda ateşli bir tutkuya sahip bir adamdı.

Sadece Sin Chae Ho'yu örnek alacağını söyleyen Choe Chang Gol değil, Kim Won U, Kye Yong Chun ve diğer silah arkadaşlarım da yeni görevler için benden ayrıldıklarında Sin Chae Ho gibi ortadan kayboldular.

Silah arkadaşlarımın hepsi bu tür insanlara benziyordu.

Sonraki günlerde Doğu Mançurya'da savaşırken, insan gücü desteğine ihtiyaç duyan kuzey ve güney Mançurya'daki çeşitli silahlı birliklere yetenekli, askerî ve siyasi kadroları, değerli emir erlerimi ve eğittiğim paha biçilmez adamları gönderirdim. Bu gibi durumlarda gözyaşı dolu ayrılıklar yüreğimi parçalardı. Daha da kötüsü, bu yoldaşların savaşta nasıl ve ne zaman öldüklerine dair haberler aldığımında, kalbimde ve ruhumda asla iyileşmeyecek bir yara açılırdı. Bu deneyim temelinde, devrimci yoldaşlığın yoğun sıcaklığını hissettim ve yoldaşların bir devrimcinin yaşamında oynadığı büyük rolü fark ettim.

Sonuç olarak, kurtuluştan sonra sosyalizmin inşası sırasında yetkililere devrimci yoldaşlığın ebeveynler ve çocuklar, karı koca, erkek ve kız kardeşler ve arkadaşlar arasındaki sevgiden daha değerli olduğunu söyledim.

Kişi gerçek anlamda bir devrim yaşamadan yoldaşlar arasındaki gerçek sevgiyi deneyimleyemez ve savaş alanında ateş yağmuru altında ölümün gölgesinde hayatını yoldaşlarıyla paylaşmadan böyle bir sevgiyi anlayamaz.

En kötü anlarda bile, kanlı savaşlarda mücadele etmek zorunda kaldıklarında, birkaç gün üst üste yemek olarak sadece su içtiklerinde, yoldaşlarım karda tesadüfen buldukları herhangi bir yabani meyveyi birbirlerine ikram ederlerdi.

Kyonu ve Jiknyo hakkındaki hüznü efsanenin de gösterdiği gibi, bir kişinin aşkı ne kadar samimiyse, ayrılırken hissettiği üzüntü de o kadar büyük olur. Bu yüzden devrimci yoldaşlar arasındaki ayrılıklar dayanılmazdır.

Bu tür ayrılıklar ne kadar acı verici olursa olsun, devrimi ayrılıklar olmadan yürütmek mümkün olmadığına göre onlardan kaçınabilir miydim?

Benim emrimle farklı yönlere gitmek zorunda kalacak silah arkadaşlarımın her birini düşündüğümde, kalbim yanıyor gibiydi.

İçimden geçenlerin farkında olmayan iki genç emir erim O Tae Song ve Choe Kum San, anavatana gitme düşüncesiyle büyük bir coşku içinde beni takip ettiler, ancak içlerinden birini kuzey Mançurya'daki bir birliğe göndermem gerektiğini biliyordum.

Öğleden sonra geç saatlerde, uzun bir yürüyüşün ardından Qinggouzi'deki gizli kampa vardık.

Ormandaki ahşap kulübeden çıkan pek çok insan etrafımızı sararak bizi coşkulu bir şekilde karşıladı. Bunlar Wangqing'den ve Hunchun'dan gelen ve Kuzey Mançurya'da kalmak zorunda olan yoldaşların yanı sıra hasta ve yaralı askerler ile Sovyetler Birliği'ne gönderilecek olan yaşlı ve sakatları.

Küçük bir kız bana doğru fırladı ve ismimle seslendi. Koluma yapıştı.

"Bu da kim? Demek sen de geldin!"

Onu kollarıma aldım ve küçük yüzüne baktım. Ryang Kwidongnyo, Ryang Song Ryong'un kızıydı; Wangqing gerilla üssünde anne babasını ve büyükannesini kaybetmişti.

"Geleceğinizi duyunca buraya geldim General. Paektu Dağı'na gidiyorsunuz, değil mi?"

"Aman Tanrım! Nereden biliyorsun?"

"Ri Ung Man Amca söyledi. Hepimizin sizinle birlikte Kore'ye gideceğini söyledi, General."

Bakışlarımı onun işaret ettiği yöne çevirdim ve Ri Ung Man'ı koltuk değnekleri üzerinde, erkeklerin arasında gülümserken gördüm. O kadar utanmıştım ki bir an ne diyeceğimi bilemedim. Geçmiş bölümlerde Wangqing gerilla birliğinin bölük komutanı olduğundan bahsetmiştim. Bir subay olarak, nitelikleri ve yetenekleri göz önüne alındığında bir tabur ya da alaya komuta edebileceğini kanıtlamıştı, ancak bacağı kesilince terhis edilmiş ve ikinci hatta çekilmişti. Yarası tam olarak iyileşmemiş olsa da bir cephanelikte silah tamir ederek olumlu bir hayat sürmüştü.

"General, ben haklıyım, değil mi? Burada kalırken, orada söylediğiniz her şeyi duydum."

Bir süre hararetle bir şekilde konuştuktan sonra benden Nanhutou toplantısını anlatmamı istedi.

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra gizli kamptaki tüm asker ve sivilleri bir araya topladım ve Nanhutou toplantısında alınan kararları onlara bildirdim.

Herkes kollarını havaya kaldırarak alkışladı. Komintern'in Jiandao'daki "Minsaengdan" karşıtı mücadeleyi aşırı solcu olarak tanıdığını ve Kore halkının Kore devrimi için savaşma hakkının vazgeçilmez ve dokunulmaz olduğunu ilan ettiğini duyduğumda, artık anavatanlarına ve köyelerine gidebileceklerini ve anavatanda Japon emperyalistlerine karşı kararlı bir savaş verebileceklerini söyleyerek gözyaşı döktüler. Yabancı topraklarda doğan herkes anavatanlarını görmek için o kadar istekliydi ki kabaran duygularını bastıramadılar. Toplantıda biri Paektu Dağı'ndan gururla bahsetti.

Hiç kimse Kuzey Mançurya'da kalmak zorunda kalacağını düşünmüyor gibiydi. Onlar heyecanlandıkça ben daha çok utanıyordum, çünkü onlara gerçeği söylemek zorundaydım. Bunun üzerine, acı verici bir vedalaşma ihtiyacını dile getirdim.

"Yoldaşlar, lütfen hatırlayın! Silahlı mücadelenin diyalektik seyrinde ne zaman yeni bir durum ortaya çıksa, birbirimize veda etmek zorunda kalırdık. Kore devriminde yeni bir dönüm noktasının Nanhutou toplantısı ile işaretlendiği bugün de bir istisna değildir, dolayısıyla böyle bir vedaya hazırlanmalıyız. '26 Şubat olayı'ndan' sonra Japonya'nın faşist askeri kliği kuzeye yönelik saldırganlıklarında her zamankinden daha kararlı. Japon emperyalistlerinin Qiqihar da dahil olmak üzere kuzey Çin'i işgal ettiklerini ve Sovyetler Birliği'ni işgal etmek için bir bahane arayışı içinde Sovyet-Mançurya sınırı boyunca durmaksızın provokasyonlara başvurduklarını çok iyi biliyorsunuz. Kuzey Mançurya'daki gerilla birlikleri bununla başa çıkabilmek için Japon karşıtı güçleri birleştirmeye çalışmaktadır. Ancak sağlam çekirdekli kuvvet sıkıntısı nedeniyle büyük zorluklar yaşıyorlar. Bu yüzden birkaç kez bizden yardım istediler.

"Yoldaşlar, böyle bir durumda hepimiz Paektu Dağı'na doğru ilerlersek ne olur?"

Durakladım ve ne demek istediğimi anladıklarını görmek için bir süre etrafıma bakındım. Dinleyicilerimin bir köşesinden tedirgin bir fısıltı duyabiliyordum. Fısıltı ağızdan ağıza yayılarak bir şamataya dönüştü ve evin her yerinde yankılandı. Şiddetli bir tepki bekliyordum ama bu tepki beni oldukça şaşırttı. Konuşmamı gönül rahatlığıyla sürdüremezdim, zira onların tepkisi ayrılışımız için gerçek zorlukların habercisiydi.

Ancak dinleyiciler kısa sürede sakinleşti ve bana bakmaya başladılar. Veda etme zamanının geldiğini hissederek, Nanhutou'dan ayrıldığımdan beri tekrar tekrar düşündüğüm öngörülen değişikliği açıkladım.

“Artık Wangqing Alayı Yoldaş Choe Yong Gon’un bölgesinde, Hunchun Alayı ise 3. Kolordu bölgesinde faaliyet gösterecek. Yoldaş Kim Chaek 3. Kolordu’da. Bu iki alayın bazı kısımları Ningan, Muling ve Weihe bölgelerinde Zhou Bao-zhong komutasındaki 5. Kolordu ile birlikte savaşıacaktır. Hasta ve yaralıların en kısa zamanda iyileşebilmeleri için tedavi amacıyla Sovyetler Birliği’ne gitmeleri gerekmektedir.

“Beni mazur görün yoldaşlar. Gördüğünüz gibi buraya sizi Paektu Dağı’na götürmeye değil, vedalaşmaya geldim.”

Birkaç saniye sessizce bana baktılar. Karışık bir şekilde itaatsizlik mırıldanmalarına dair önsezimin aksine, neredeyse inanılmaz bir sessizlik hüküm sürüyordu. Boğucu bir sessizlik içinde sakince beni izlediler. Bu gerçekten de tuhaftı. Bu sessizlikten, binlerce kelimelik açık protestodan daha çok korkuyordum. Ama sessizlik uzun sürmedi. Hıçkırık sesleri garip sessizliği bozdu ve köşeden köşeye yankılandı.

Ayrılma bildirisi karşısında cesaretleri kırılan adamların karşısında şaşkınlık içinde durdum.

Ancak birkaç yıl boyunca komutam altında siyasi bir subay olarak çalışmış olan Choe Chun Guk’ta yüce gönüllü bir karakter keşfettim. Beni teselli ederek şöyle dedi: “General, endişelenmeyin. Onlarla düzgün bir şekilde ilgileneceğiz. Lütfen gidin ve dinlenin.” Bu nedenle o da benimle vedalaşmak ve daha sonraki operasyonlar için bir Bağımsız Tugay organize etmek zorunda kaldı.

Kuzey Mançurya’da onun gözetiminde kalacak olanlarla çalışmayı bırakarak, Sovyetler Birliği’ne gönderilecek olan yaralı, yaşlı ve sakatlarla tanıştım. Gerilla savaşı yıllarında birçok askerimiz yaralanmış ya da sakatlanmıştı. Hepsi gerilla bölgelerindeki hastanelerde tedavi edilmişti ama tahliye edildikten sonraki tedavileri büyük bir sorun haline gelmişti. Bu yüzden çoğunu Shahezhang ve Jingbo Gölü yakınlarına geçici tedavi için gönderdik; daha sonra Qinggouzi’de gizli bir kamp inşa ettik ve hepsini orada topladık. Ancak bu sorunu çözmedi.

Neyse ki Wei Zheng-min, Komintern’in ilgili örgütüyle görüşerek soruna tatmin edici bir çözüm buldu ve bizi bu endişeden kurtardı. Böylece devrimci halk ordusunun yaralı ve zayıf askerlerine bir süreliğine Sovyetler Birliği’nde tedavi olanağı sağlanmış oldu. Wei, Komintern ile görüşmüş ve yaralı askerlerin Sovyetler Birliği’ne nakli ve teslimiyle ilgili teknik formaliteler

üzerinde anlaşmaya varmıştı. Onun çabaları sayesinde öğrencilerin Komintern'e bağlı okullara gönderilmesi de başarılı bir çözüme ulaşmıştı. Wangqing ve Hunchun Alayları kuzey Mançurya'daki birliklere hareket ederken, öğrenci grubu da yaralı asker grubuyla birlikte Sovyetler Birliği'ne gidecekti.

Birliğimizdeki yaralı askerlerden, yaşlı ve sakatlardan ve yetimlerden iki grup oluşturmayı ve bunları teker teker Sovyetler Birliği'ne göndermeyi planladık. Wang Run-cheng birkaç adamıyla birlikte yaralılara sınıra kadar eşlik edecekti.

Bu konuya Nanhutou'da kendimiz karar verdiğimiz için Qinggouzi'deki yaralı askerlerin bundan haberi yoktu.

Yaralıları görmeye gittiğimde, Ri Ung Man beklenmedik bir şekilde koltuk değnekleriyle önüme çıktı ve yolumu kesti.

"General, bu gökten inen bir şimşek! Benim de Sovyetler Birliği'ne gitmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Sesi başından beri yüksekti ve heyecanlı ruh halinden dolayı yanakları seğiriyordu.

"Sakin ol, Yoldaş Ung Man. Oturun." Ormanda devrilmiş bir ağacın üzerine oturmasına yardım ettim.

Ri koluma yapıştı ve yalvardı: "Lütfen General, ölene kadar yanınızda devrim için çalışmama izin verin. Tek bacağım olmasına rağmen ateş edebilir ve silahları tamir edebilirim. Ve insanları devrime teşvik edecek konuşmalar yapabilecek bir ağızım var. Yoldaşlarım zorluklar çekerken ve kan dökerken benim Sovyetler Birliği'nde rahat içinde yaşayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Elbette, gerilla ordusunun bu eski bölük komutanından, öfkeli bir adamdan böyle bir tepki bekliyordum. Aslında devrim uğruna bacağını kaybetmişti.

Ellerini ellerimin arasına aldım ve şöyle dedim: "Böyle davranırsan diğer yaralı askerler daha da inatçı olur. Japon karşıtı silahlı saflardan uzak durmak zorunda kalanları düşünmek bana da acı veriyor. Her zaman fiziksel engellerden dolayı acı çektiniz. Gerilla bölgesinde rahatsız da olsanız idare edebiliyordunuz ama şimdi Hong Kil Tong gibi doğuda ve şimdi batıda tel örgülerden çıkıp koşmamız gereken yeni savaş durumunda, bu halinizle birliği nasıl idare edebilirsiniz?"

Onunla bir saatten fazla konuştum ama hiçbir şey dinlemedim.

"General, devrimin zafer kazandığı bir ülkede rahat içinde, başkalarının ekmeğiyle yaşamak gibi bir düşüncem yok. Eğer lüks içinde yaşamayı ve

devrime katılmamayı düşünseydim, o zaman neden tüm aile mal varlığımın parasıyla bir kasa Browning tabanca alıp gerilla ordusuna katıldığımı sanyorsunuz? Lütfen General, merhamet aşkına beni de yanınıza alın! Bir kaçak olmak istemiyorum.”

Ri Ung Man, devrimci saflardan ayrılmaktan ölümden daha çok korkan koyu bir komünistti. Ancak düşünce tarzında çok aşırı bir şeyler vardı. Sovyetler Birliği'ne gitmesi devrimi terk edeceği ya da lüks içinde yaşayacağı anlamına gelmiyordu. Güvenli bir yerde tedavi görmesi ve ardından yapay bir bacakla aramıza dönmesi bizi tatmin ederdi.

Çağrısına karşı bir şey söyleyemeden, kar yığımında sessizce bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve Wangqing'de onunla birlikte gerilla bölgesini savunduğumuz günleri duygulanarak hatırladım. Ancak bu acı verici sessizlik onu duygulandırmıştı.

Bir süre yüzümü okuduktan sonra aniden yüzünü göğsüme gömdü ve şöyle dedi: “Benim için endişeleniyorsunuz General. Pekala, Sovyetler Birliği'ne gideceğim. Orada Paektu Dağı'na döneceğim ve her gün zaferiniz için dua edeceğim.” Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Ri'ye vedam kadar acı verici olan bir başka şey de Ryang Kwidongnyo'dan ayrılışımıydı. Küçük kız Sovyetler Birliği'ne gitmek zorunda olduğunu duyduktan sonra sürekli ağladı. Qinggouzi'deki gizli kampta kaldığım süre boyunca onu her yere yanımda götürdüm, onunla aynı masada yemek yedim ve yanımda uyudu. Kamptan ayrılmadan önceki gece küçük kız uyumadı, bunun yerine battaniyenin altında durmadan konuştu.

“General, Sovyetler Birliği'nin buradan daha soğuk olduğunu söylüyorlar. Bu doğru mu?”

Muhtemelen Sovyetler Birliği'nde ölümcül soğukta bir tundra olduğunu duymuştum.

“Merak etme. Buradan daha soğuk olmayan bir yere gideceksin.”

Cevap verirken, kulübenin dışında uğuldayan kuzey Mançurya rüzgârının sesini dinlerken kalbimin parçalandığını hissettim. Bu yetimi yabancı bir ülkeden başka bir ülkeye göndermenin çok acımasızca olduğunu düşünmüştüm.

Ama onun kar fırtınaları ve sert rüzgârlarla dolu kasvetli bir ülke olarak hayal ettiği yer, sömürü ve baskıdan arınmış sosyalist bir ülkeydi ve Japon emperyalistlerine karşı da güvenliydi. Dürüst insanları taciz eden ve ezen lanetli bir dünyadan kopacak ve o sosyalist ülkede bir tarla kuşu kadar neşeli, bir kartal kadar özgür ve bir güvercin kadar mutlu yaşayacaktı. Büyüdüğünde saflarımıza dönecek ve devrim için savaşıacaktı. Ryang Kwidongnyo ve o zavallı çocukları

Sovyetler Birliği'ne gönderirken bu düşünce benim için bir teselli ve umut kaynağıydı.

“Ung Man Amca, Paektu Dağı'nda savaşırken beni ayda bir kez mutlaka ziyaret edeceğinizi söylüyor General. Yapacak mısınız?”

Muhtemelen Ri Ung Man ona yalan söylemişti, çünkü Sovyetler Birliği'ne gitmeye o kadar kararlıydı ki.

Şaşkına dönmüştüm; gözlerimi sadece onun kristal berraklığındaki gözlerinden ayırmıyordum. Bir çocuğun soruları karşısında kendimi hiç bu kadar şaşkın hissetmemiştim. Neyse ki beni cevap vermekten kurtardı.

“Eğer Paektu Dağı'ndan ayrılıp bizi görmeye gelirsiniz, General, siz yokken Japonlar daha fazla Koreliyi öldürecek. Beni görmeye gelmeyin; lütfen hep dağda kalın.”

“Sen iyi bir kızsın. Dediğin gibi dağdan ayrılmayacağım ve aileni öldüren düşmandan intikamını alacağım.”

Kendime rağmen küçük kıza sarıldım. Bana sokuldu; garip bir şekilde titriyordu, muhtemelen geçmişte işlenen pek çok anne ve babanın korkunç ölümleri gözünün önünden geçtiği için.

Paektu Dağı'ndan ayrılmamamı istemesinin tüm Korelilerin istek ve arzularını yansıttığına inanıyordum.

“General,” dedi küçük kız bir süre sonra, “Paektu Dağı'nın benim gibi çocukların tirmanamayacağı kadar yüksek olduğunu duydum. Bu yüzden Ung Man Amca'nın peşinden Paektu Dağı yerine Sovyetler Birliği'ne gideceğim, öyle diyorlar.”

Sessizce başını okşadım. İçimden şöyle dedim: Sevgili Kwidongnyo, daha sonra Paektu Dağı'na gel: o zaman ülkemizde yaşamak Sovyetler Birliği'nde yaşamak kadar güzel olacak.

O gece gözüme uyku girmedi. Ertesi gün beni bekleyen ağlamaklı vedalaşmalar üzerime üzerime geliyordu. Onlara nasıl veda edecektim? Hikayedeki gibi ağaç dalları toplayıp her birine birer tane mi vermeliydim yoksa Sin Chae Ho gibi sessizce ortadan kaybolmalı mıydım?

Şafak vakti Choe Chun Guk beni görmeye geldi.

“Ne zaman gidiyorsunuz General?”

“Bu sabah erkenden, kahvaltıdan sonra. Guandi'deki bölük muhtemelen beni sabırsızlıkla bekliyordur. Peki ya buradaki yoldaşlar? Sakinleştiler mi? Siz de çok yakında kuzeye yürümek zorunda kalacaksınız.”

Bütün gece gevezelik eden Ryang Kwidongnyo, ayrılma vakti gelmiş olmasına rağmen şimdi mışıl mışıl uyuyordu.

“Lütfen bizim için endişelenmeyin General. Kuzey Mançurya’da iyi savaşıcağız, bu yüzden gönül rahatlığıyla ayrılın.”

”Muhteşem yoldaşlar! İşte bu yüzden veda beni üzüyor. Ve şimdi, siz, Yoldaş Chun Guk...” Mırıldandım ve bir süre sadece ona baktım ve sonra ellerini kavradım.

“Sana bu şekilde veda edebildiğim için kendimi daha rahat hissediyorum. Ama Yoldaş Han Hung Gwon’u görmeden ayrıldığım için pişmanım. Eğer onu Kuzey Mançurya’da görme şansınız olursa, lütfen beni ona hatırlatın.”

Veda yemeği yerine birlikte hafif bir kahvaltı yaptık ve birbirimizden ayrıldık. Choe Chun Guk’un sözlerine sadık kalarak, Qinggouzi’deki yoldaşlar beni yüzlerinde gülümsemelerle Guandi’ye uğurladılar. Sadece Ryang Kwidongnyo hüznüyle ağladı.

Dokuz yaşındaki kızı Ri Ung Man’a teslim ettiğim ve Qinggouzi’deki gizli kamptan ağır adımlarla ayrıldığım günü hatırladıkça kalbimin nasıl acıdığını şimdi bile hatırlayabiliyorum.

Daha sonra Ri ve kızın, tahliye edilenlerin ilk ya da ikinci grubunda Sovyetler Birliği’ne gittiklerini duydum. Uzun bir süre onlar hakkında başka bir şey duymadım. Onları ancak ülkenin kurtuluşundan sonra, Qinggouzi’deki birliğinden Sovyetler Birliği’ne giden ve kurtuluştan sonra anavatana dönen gerilla ordusunun dikiş biriminden bir kadın olan Jon Mun Jin’den tekrar duydum. Çok sonra da olsa sağlık durumlarının iyi olduğunu öğrenmek beni çok mutlu etti.

Ryang Kwidongnyo şu anda 70 yaşlarında olmalı, başka bir deyişle hayatının son demlerini yaşıyor.

Onu hâlâ zihnimde canlandırıyorum; “Minsaengdan” üyesi olduğu yönündeki suçlamalar nedeniyle ruhsal acılar içinde kıvranan eski bir tabur komutanının kızı. Yaşı 70’in üzerinde olan bir büyükanne değil, dokuz yaşında küçük bir kız çocuğu hayal ediyorum. Onu bir büyükanne olarak hayal edemiyorum. Bir serçe gibi cıvıldayarak beni Paektu Dağı’na kadar takip etmek istediğini söyleyen kızın görüntüsü hafızama kazınmış durumda.

Qinggouzi’deki veda çok zor olmadı çünkü Choe Chun Guk kuzeye gitmeden önce adamlarıyla çok iyi bir konuşma yapmıştı ama Kim Ryo Jung’un bölüğünü ve O Jin U’nun ait olduğu bölüğü Guandi’den kuzey Mançurya’daki birliklere göndermek son derece zordu.

O Jin U'nun bağı olduğu bölük her şeye rağmen beni Paektu Dağı'na kadar takip etmekte ısrar etmişlerdi.

Onları birkaç kez ikna etmeye çalıştım ama Kuzey Mançurya'ya gideceklerini ve bize sadece Antu'ya kadar eşlik edeceklerini söylediler. Hunchun Genç Gönüllüler Birliği'nden bir müfreze de aynı konuda ısrar etti ve benden izin istedi. Hunchun'daki kukla Mançukuo ordusu askerlerinin benim talimatımla isyan etmesinin arkasında olan Hwang Jong Hae o müfrezedeydi ve iznimi alma yönündeki girişimleri yönetiyordu.

Onlarla saatlerce konuştum ve Kuzey Mançurya'daki durumu ayrıntılı olarak anlattım.

Wei Zheng-min, Hunchun genç gönüllüler kolordusundaki müfrezeyi çok kıskandığı için, müfrezeyi onun birliğine vermeyi planlamıştım. O Jin U'nun ait olduğu bölük Mihunzhen'den moralsiz bir şekilde ayrıldı. Wei Zheng-min ile birlikte Mihunzhen'in rüzgârlı bir tepesinde gözyaşları içinde bölüğü uğurlarken, ben de vedalaşmanın üzüntüsüyle içimden ağlıyordum.

Kuzey Mançurya'daki Japon Karşıtı Müttefik Ordu birliklerine bireysel olarak gönderilen insanların vedaları daha yürek parçalayıcıydı. Müttefik ordunun yeni örgütlenen bu birlikleri, askerî ve siyasi kadroların yetersizliği nedeniyle büyük zorluklarla karşı karşıyaydı. Talepleri doğrultusunda Han Hung Gwon, Jon Chang Chol, Pak Kil Song, Pak Rak Kwon ve Kim Thae Jun gibi kadroları ve ayrıca emir erim O Tae Song'u onlara gönderdim. Aslında Jiandao'da büyük bir özenle eğittiğim tüm kadroları onlara transfer etmiştim.

O Tae Song, O Jung Hup'un küçük kardeşidir. O Tae Song Shiliping'deki Çocuk Öncüleri'nin bir üyesiyken, ağabeyleri birbiri ardına gerilla ordusuna katılmıştı; onları o kadar kıskanmıştı ki benim emir erim olmak için gönüllü olmuştu.

Ona Kuzey Mançurya'daki bir birliğe gideceğini söylediğimde, ilk başta sadece gülümsedi. Sözlerimi şaka olarak algılamış gibiydi. Ancak ciddi olduğumu anladığımda gözyaşlarına boğuldu ve şöyle dedi: “Beni neden gönderiyorsunuz General? Gitmeyeceğim. Oraya gitmezsem devrim başarısız mı olacak? Lütfen yanınızda kalmama izin verin.”

Her emrime “Emredersiniz efendim” diyen ve hazır itaatiyle beni memnun eden emir eri, bu olayda neredeyse kaba davrandı. Onu ancak birçok ikna çabasından sonra Kuzey Mançurya'daki bir birliğe göndermeyi başarabildim.

Tartışmalarında ısrarcı olmasına rağmen, veda anında da beni bir yetişkin gibi teselli etti. Gözlerimin yaşlarla ıslandığını görünce, “Ben olmasam Kum San size benim gibi bakar mı General?” diye şaka bile yaptı.

Vedalaşmamızın arifesinde O Tae Song bütün geceyi diğer emir erim Choe Kum San ile konuşarak geçirdi.

Genelde her gün sabaha karşı yatar ve şafak sökmeden kalkardım ama o gece lambayı erkenden söndürdüm ve uzun bir yolculuk yapacak olan emir erinin yerine yattım. İki hasta bakıcı gece boyunca birbirleriyle konuştuğuktan sonra şafak sökerken odadan çıktılar.

Onların konuşmalarını merak ettim ve kulaklarımı kabarttım.

O Tae Song fısıltıyla, “Kum San, ben yokken General’e daha iyi bakmalısın,” dedi. Kum San sadece iç çekti.

“Paektu Dağı’nda, General’e her öğünde hizmet etmek için mümkün olan her yolla acı fasulye ezmesi elde etmelisin. Eğer denersen, orada çok sayıda Koreli yaşadığı için kolayca elde edebilirsin. General’in nasıl sevdiğini biliyor musun? Biz ona hiç ikram etmedik. Onun emir eri olmaya layık değiliz. General’den ayrılırken aklımda böyle şeyler var.”

“Dediğinizi yapacağım, o yüzden lütfen gönül rahatlığıyla ayrılın. Tekrar ne zaman görüşeceğiz?” Choe Kum San’ın sesi titriyordu.

“Şey, emin değilim. Bu arada Kum San, lütfen oraya vardığımızda Phyongan Eyaletinden insanları çağırın. Evlerinde salamura edilmiş balık gibi şeyler olabilir. General’in bu tür şeyleri sevdiğini duymuştum. Onları Paektu Dağı’ndan temin etmeyi ve General’in yiyebileceği kadarını ikram etmeyi planlıyordum.”

Sabah erkenden O Tae Song’u uğurladıktan sonra, bir kitabın yaprakları arasında onun notunu buldum.

Sayın General:

Anavatanı özgürleştirmek için yıllarca bir gece bile huzur içinde uyumamışken sizi bu kadar rahatsız ettikten sonra aranızdan ayrıldığım için çok üzgünüm. Ama orada cesurca savaşıcağım, bu yüzden lütfen benim için endişelenmeyin. Sıkıntıya düştüğümde, her zaman söylediğiniz şeyi hatırlayacağım: “Anavatanı geri kazanmak için bu zorluklara katlanalım.”

Kutsal ulusal kurtuluş davasına, en ufak bir tereddüt göstermeden hayatımı ortaya koyarak ve sevgi dolu şefkatinizle büyüttiğiniz ülkeye lekesiz sadakatimi sürdürerek mütevazı bir katkıda bulunacağım. Bu yüzden lütfen benim için endişelenmeyin. Lütfen kendinize iyi bakın, sevgili General.

Bu, genç bir emir eri tarafından yazılamayacak kadar derin bir nottu.

Tüm silah arkadaşlarım en az onun kadar sadık ve sıccakanlıydı.

O gün Wei Zheng-min gözyaşları içinde, Nanhutou'dan Qinggouzi ve Guandi üzerinden Mihunzhen'e giderken Koreli yoldaşlar arasındaki dostluğun ne kadar samimi olduğunu fark ettiğini söyledi. Şöyle dedi:

“Yoldaş Kim Il Sung, güçlü bir generalin zayıf adamları olmaz derler ve sizin tüm adamlarınız tek bir adam kadar cesur ve sıcakkanlı. Sizi nasıl kıskanıyorum! Örneğin Hwang Jong Hae ne kadar çekici bir genç adam!”

Im Un Ha'yı aşçı olarak, Hunchun genç gönüllüler birliğinden bir müfrezeyle birlikte Wei Zheng-min'e transfer etmişim. Wei Zheng-min ile birlikte ayrılırken ve bana veda ederken Hwang Jong Hae, O Tae Song kadar üzgündü.

Tüm bunlara rağmen, gözyaşları içinde beni teselli etti ve Wei Yoldaş'a istediğim gibi iyi bakacağını ve o zaman verdiği söze sadık kalarak Wei'yi hayatının son anlarına kadar iyi koruyacağını söyledi.

Wei'nin sağlık durumu kritik olduğunda, Hwang onu sırtında taşıdı ve düşmanın “cezalandırıcı” güçleriyle her karşılaştıklarında kendi hayatı pahasına savaşarak onu kurtardı. Sonuç olarak Wei ölüm döşeğindeyken onun adını sevgiyle andı ve şöyle dedi: “Öbür dünyada bile senin, Jong Hae'nin ve diğer Koreli yoldaşların benim için yaptıklarını unutmayacağım. Yoldaş Kim Il Sung ile birlikte zaferle eve döneceğiniz güne kadar yılmadan savaşın.”

Ancak Wei'nin minnettar olduğu ve unutamadığı Hwang Jong Hae bana geri dönmedi, onun yerine Mançurya'nın vahşi topraklarında öldü. Ne zaman Hwang'ı hatırlasam, Nanhutou'dan Paektu Dağı'na uzanan binlerce millik dolambaçlı yol boyunca güneye doğru yürüyüşümüz aklıma gelir. Qinggouzi'deki gizli kampta, beni takip edeceğini söyleyerek bir çocuk gibi ayaklarını yere vurmıştu. Mihunzhen'e kadar bana eşlik etti ve sonra Wei Zheng-min ile birlikte ayrıldı. Uzun yürüyüş sırasında Hwang Jong Hae'ye olan yoldaşça sevgimin arttığını düşünüyorum.

Nanhutou'dan Paektu Dağı'na kadar olan binlerce millik güney yürüyüşünde kaç silah arkadaşımı kuzeye göndermişim! Pak Kil Song, Han Hung Gwon, Jang Ryong San, Jon Man Song, Pak Thae Hwa, Choe In Jun, O Tae Song, O Se Yong, Kim Thae Jun ve diğer sayısız silah arkadaşım kuzey ve güney Mançurya'nın dağlarında ve tarlalarında canlarını feda ettiler.

İyi bir nişancı ve iyi kalpli bir adam olan Jang Ryong San'ın ölümünü de hatırlıyorum; ne yazık ki küçük yaştan beri benim için koşturan O Tae Song'u bir daha göremedim. O, ağabeyi O Jung Hup'un çok sevdiği biriydi. Ben O Tae Song'a veda ederken, 1. Tümen'in 2. Alayı ile Jiaohe seferine çıkmış olan ağabeyi, onun Kuzey Mançurya'ya doğru yola çıktığını bile görmemişti.

Bir keresinde Kum San sayesinde Paektu Dağı bölgesinde salamura karidesli haşlanmış yeşil mısır yemiştım. Yemek hiç de fena değildi, ama O Tae Song'un en iyi dileğini ve içerdığı sevgiyi unutamadığım için doya doya yedim.

Bu iki kardeşten büyüğü güneyde, küçüğü kuzeyde savaşmıştı ve ben onların ulusal kurtuluş gününde seçkin hizmetlerinden gurur duyarak mutlaka buluşacaklarına inanıyordum. Ancak her ikisi de bir daha vatanlarına dönememek üzere ıssız bir yabancı toprakta hayatlarını kaybettiler.

Beklentilerimize ve inançlarımıza uygun olarak, kendilerini feda eden bu yoldaşlar Koreli devrimcilerin cesaretini sergilediler ve hayatlarının son anlarına kadar kuzey ve güney Mançurya'nın her yerinde cesurca savaştilar.

Choe Chun Guk ile Qinggouzi'deki gizli kampta gözyaşları içinde vedalaşmamızdan bir buçuk yıl sonra, bazılarıyla beş ya da altı yıl sonra ve diğerleriyle de kurtarılmış anavatanda karşılaştım. Hepsı de şehit düşen silah arkadaşlarını saygıyla anıyordu.

Savaştan sağ kurtulanların hepsı gelip bana muhteşem geçmişlerini anlattılar. Bazıları yenilmez, kahraman müfrezelerin komutanları olarak kendilerini göstermiş, diğerleri ise bölük komutanları, tugay komutanları ve tümenlerin siyasi komiserleri gibi önde gelen askerî ve siyasi kadrolar olarak parlak askerî başarılarla imza atmışlardı. Ama onlar hâlâ eski davranışlarıyla benim sevgimi kazanmaya çalışıyorlardı ve gözyaşları içinde şöyle diyorlardı: “Sizden uzakta kendimizi anne babasından uzakta kalmış çocuklar gibi hissediyorduk Generalim. Sizi her zaman çok özledik.”

Geri dönmeyen silah arkadaşlarımı hatırladığımda, Japon karşıtı savaş günlerinde olduğu gibi beni sıcak bir şekilde teselli ettiler ve “Çok üzölmeyin General. Ülkeyi geri kazanmak için verilen mücadelede nasıl fedakârlık olmaz? O günkü ayrılık onlar için son vedaydı, ama fedakarlıklarından pişman olmayacaklar, çünkü karşılığında ölkemizi kazandılar.”

Ben 80 yıldır bu yoldaşların sevgisiyle yaşıyorum. Ölen yoldaşlar hayatımda derin izler bıraktılar ama Japon karşıtı devrim tarihini ve anavatanlarının tarihini canlandırdılar.

Sonuç olarak, Japon karşıtı savaş sırasında silah arkadaşlarımı kuzeye ve güneye gönderirken onlara yaptığım hüznölü vedalardan pişman değilim.

Mencius şöyle dedi: İnsancılık şan, insancıl olmamak ise utanç getirir. Dolayısıyla, utançtan nefret ediyor ama yine de insanî olmayan şeylere dahil oluyorsanız, bu nemden nefret edip bir mahzende yaşamaya benzer. Eğer gerçekten nefret ediyorsanız, erdemi ve saygıyı ön plana çıkarmalısınız. İyi insanları yüksek mevkilere getirin ve becerikli insanlara iş verin. Devletiniz bir duraklama dönemine girdiği zaman, örneğin barış zamanlarında, bu fırsatı kullanarak devlet yönetim usullerinizi ve hukuk kurallarınızı netleştirmelisiniz. Bunu yaparsanız, daha büyük devletler bile size büyük saygı duyacaktır. Odes Kitabı'nda şöyle bir dörtlük yer alır:

Gökyüzü yağmurla kararmadan önce
Dut bahçelerinden dallar topladım.
Ve yuvam için kapılar ve pencereler inşa ettim.
Şimdi, siz aşağıdakiler,
Bana kim gülebilir?

“Adalet için savaşan insanlar her zaman kazanırlar, adaletsiz bir savaşa giren saldırganlar ise kaybetmeye mahkûmdurlar.”

Komutan Wang'ı Vurduk ve Wan Shun'u Kazandık

1936 baharı bizim için alışılmadık bir dönem olmuştur. O bahar pek çok şey yapmayı planlamıştık. Yeni bir birimin kurulması, Anavatanın Restorasyonu Derneği'nin oluşturulması, Paektusan Üssü'nün inşası için yapılan hazırlıklar... ve Maanshan'da ve Fusong bölgesindeki diğer yerlerde önemli olayların patlak vermesi, beklemediğimiz birçok yeni sorunun ortaya çıkmasına neden oldu.

Bu görevlerin üstesinden gelebilmek için onlara odaklanacak zamana ihtiyacımız vardı.

Ancak o günlerde çevremizdeki gelişmeler bize nefes aldirmadı. Fusong bölgesinde faaliyet gösteren iki güç bize müdahale ediyor ve yolumuza engeller koyuyordu. Biri Komutan Wang'ın kukla Mançukuo polisinin “cezalandırıcı” gücü, diğeri ise Wan Shun'un dağ isyancılarıydı (Japon karşıtı bir birlik).

Wang'ın “Komutan” unvanı, “cezalandırıcı” güçlerin kralı olduğu çağrışımını taşıyordu.

Wang, savaş lordu Zhang Zuo-lin'in ordusunda görev yaptığı günlerden beri “haydutları temizleme” konusunda uzmandı. Kendisi 18 Eylül olayından sonra Tang Ju-wu tarafından organize edilen meşru müdafaa ordusunda bir süre Japonlara karşı faaliyet göstermişti. Dolayısıyla Güney Mançurya'ya yaptığımız sefer sırasında onunla oldukça iyi ilişkiler kurmuştuk. Ancak, Tang Ju-wu'nun Çin'e geri çekilmesinin ardından meşru müdafaa ordusunun dağılmasından kısa bir süre sonra Japon ordusuna teslim oldu ve kukla Mançukuo'nun polis gücünün komutanı oldu. Japon emperyalistlerinin sadık bir köpeği olarak “cezalandırma” operasyonlarındaki yeteneğini tam anlamıyla sergilemişti.

“Cezalandırma” operasyonlarından hiçbir zaman eli boş dönmemişti. Düşmanını her zaman yok etmiş, kurbanlarının kafalarını ya da kulaklarını kesmiş ve onları efendilerine teslim etmişti. Japonlar onu çok över ve ikramiye verirlerdi. Wan Shun'un birliğinin takibi konusunda özellikle hevesliydi ve onu mümkün olan her şekilde taciz ediyordu. Fusong bölgesinde faaliyet gösteren Japon karşıtı Çin milliyetçi güçlerinin askerleri Wang'ın gölgesini gördüklerinde bile titriyorlardı. Bu askerler ona “Fusong'un Ri To Oğlu” diyorlardı.

Ri To Son, komşumuz Antu İlçesinde, azmi, kötülüğü ve gaddarlığıyla Jiandao'da nam salmış kötü şöhretli bir insan kasabıydı. Komutan Wang, Japonlara Ri To Son'dan daha az sadık olmayan bir koşu köpeğiydi.

Bu adam, Komutan Wang, o bahar bizim en büyük düşmanımız, yolumuzdaki en büyük engel oldu.

Ulusal Kurtuluş Ordusu'ndan Wan Shun da en az Komutan Wang kadar faaliyetlerimizi engelledi. Fusong'a geldiğimizde, onun birliğini başlıca müttefikimiz yapmak niyetindeydik. Ancak adamları bize düşmanlarımızımız gibi davrandı. Maanshan'daki Çocuk Kolordusu üyeleri için giysi tedarikinden dönerken, Kim San Ho'nun malzemeleri dağılı asiler tarafından çalınmıştı. Adamlarım o kadar öfkelenmişlerdi ki, cezalandırmaktan kaçınmaları gerekirken eşkıyaya dönüşen dağılı isyancılarına çok sert bir şekilde karşılık vermişlerdi. Bu bize biraz sorun çıkarmış ve beklenmedik bir baş ağrısı oluşturmuştu.

“‘Koryo Kızıl Ordusu’ fakir insanların mallarına dokunan herkesi affetmeyecek kadar masumdur. Bizim çektiğimiz zorlukları hiç düşünmüyorlar. Onlar farklı bir kavimden ve bizi anlayamazlar.” Bu söylenti dağılı isyancılar arasında yayılmıştı. Hatta ne zaman karşılaşsalar birliğindeki askerleri kışkırtmaya ya da onlara zarar vermeye çalışıyorlardı. Ortak bir cephe oluşturmamız gereken Wan Shun'un birliğinin tavrı buydu. Bu büyük bir baş ağrısıydı.

Kendimizi Jiandao'da gerilla ordusunu kurduğumuzda (25 Nisan 1932) içinde bulunduğumuz duruma benzer bir durumda bulduk. Ancak, içinde bulunduğumuz koşullar başlangıç günlerimizden farklıydı, çünkü artık çok daha güçlüydük ve askeri otoritemiz halk tarafından kabul edilmişti, bu nedenle hem düşman kampına mensup Komutan Wang hem de müttefikimiz olması gereken Komutan Wan Shun bizden korkuyordu.

Onların koyduğu engelleri ortadan kaldırmak ve sakin bir dönem kazanmak için ne yapılabilirdi?

Uzun uzun düşündükten sonra Komutan Wang ile barışı korumaya, ona saldırmaktan kaçınmaya ve Komutan Wan Shun ile ortak bir cephe oluşturmak için başka önlemler almaya karar verdim.

Komutan Wang'a aşağıdaki şekilde yazdım:

...Biz birbirimize yabancı değiliz.

Siz beni iyi tanıyorsunuz, ben de sizi iyi tanıyorum. Açıkça ifade etmeme izin verin: Japonlar bizim en büyük düşmanımız. Bize zarar vermedikleri sürece Mançukuo ordusu ve polisiyle savaşmayı düşünmüyoruz. Şartlarımızı kabul

ederseniz, emrinizdeki polis gücüne ve onların yetki alanındaki polis merkezlerine saldırmayacağımızı garanti ediyor ve barış öneriyorum...

Mektubumun ilk paragrafını önerdiğimiz şartlar takip ediyordu: dağ isyancılarına karşı “cezalandırıcı” operasyonları durdurması, surlarla çevrili kasabaya ve köylere serbestçe girmesine ve Halkın Devrimci Ordusu’nun siyasi ajanlarının orada kalmasına izin vermesi, Halkın Devrimci Ordusu’nu destekleyen ve yardım eden vatanseverlere baskı yapmaktan vazgeçmesi ve tutuklu vatanseverleri derhal serbest bırakması. Komutan Wang bu şartları kabul ettiği sürece Fusong İlçesinde mümkün olduğunca “kamu huzurunun” bozulmayacağını garanti edeceğimi söyledim.

Birkaç gün sonra kendisinden bir cevap aldım; teklifimizi tamamen kabul ettiğini ve ileri sürdüğümüz tüm şartları kabul edeceğini söyledi.

Böylece her iki taraf arasında gizli bir barış anlaşmasına varıldı. Anlaşma bir süre sadakatle uygulandı ve hiçbir çatışma çıkmadı.

Komutan Wang dağ isyancılarını “temizlemekten” kaçındı, ajanlarımızın ya da istihbaratçılarımızın kendi kontrolü altındaki duvarlarla çevrili kasabalara ve toplama köylerine serbestçe girmesine göz yumdu ve Koreli vatanseverlere yönelik baskı ve tutuklamaları hafifletti.

Onun komutası altındaki birliklere saldırmaktan vazgeçtik ve garnizon bölgesinde huzuru bozmaktan kaçındık.

Adamlarımı silah toplamaya gönderirken, “Minsaengdan” dosyalarının destelerini yaktıktan sonra (Nisan 1936), duvarlarla çevrili Fusong kasabasının dışındaki bölgede savaşmalarını ve silah ele geçirmelerini ve o ilçede huzuru bozmaktan kaçınmalarını emrettim.

Wang aptal değildi; çok zeki ve duyarlıydı. Jiandao ve kuzey Mançurya’daki faaliyetlerimizden haberdardı ve ne kadar güçlü olduğumuzu çok iyi biliyordu. Başından beri bizi kışkırtmamasının nedeni bu olsa gerek.

Fusong’da görüldüğümüz bilgisini aldıktan sonra adamlarını şöyle uyardığını öğrendim:

“Koryo Kızıl Ordusu’ ile çatışmaya girmekten kaçının. Eğer onları kışkırtacak kadar dikkatsiz olursanız, canınızı kurtaramazsınız. Küçük bir kuvvet oldukları için onlara rastgele saldırmayın. Yapılacak en iyi şey onları gücendirmekten kaçınmaktır. Kazanma şansınız olmayan bir savaşı kışkırtmayın.”

Komutan Wang ne zaman hâkî giysili adamlarımı görse, onları görmemiş gibi davranarak sıvıştırdı. Ne zaman koyu renk üniformalı dağ isyancıları görse,

onlara saldırırdı. Şahsi komutam altındaki birlik, Wan Shun'un binden fazla olan birliğine kıyasla büyük bir kuvvet değildi. Komutan Wang'ın saldırılarından benim birliğimden ziyade Wan Shun'un dağ isyancıları zarar görmüştür.

Wan Shun'un birliğinin güvenliği için barış şartlarına eklediğim koruyucu madde, Japon karşıtı güçleri korumayı ve güçlendirmeyi amaçlıyordu.

1930'ların ikinci yarısında Çin'in Japon karşıtı milliyetçi birliklerinin faaliyetleri azalmaya başlamıştı.

Ulusal kurtuluş ordusunun ana gücü olan Wang De-lin, Tang Ju-wu, Li Du, Su Bing-wen ve diğerlerinin birlikleri çoktan Shanhaiguan ya da Sovyetler Birliği üzerinden Çin'e geri çekilmişti. Wang Dian-yang ve Dian Chen birlikleri gibi Japon karşıtı sadık kuvvetler, ülkeyi son adamına kadar savaşmaktan kurtarmak için tekrarlanan kanlı savaşlarda düşman tarafından yok edilmişti.

Ding Chao, Wang Yu-zhen ve diğer bazı birlikler tarafından komuta edilen birlikler düşmana teslim olmuştu.

Wan Shun ve kardeş birlikleri tarafından komuta edilen, Fusong ve Linjiang İlçeleri sınırında faaliyet gösteren çok sayıda küçük birlikten de giderek daha fazla asker teslim olmak zorunda kalmıştı. Hatta 1935 sonbaharında düşman, Ma Xing-shan birliğinden teslim olan 90 askeri karşılamak için Chushuitan'da bir tören düzenledi.

Ulusal kurtuluş ordusunun geri kalanı küçük gruplar halinde dağıldı ve dağların derinliklerinde pasif direniş gösterdi. İçlerinden bazıları haydut oldu.

Bu koşullar altında, bazı komünistler Japon karşıtı birliklerle birleşik cepheyi önemsememeye ve hatta gereksiz görmeye başladılar. *Bu durum devam etseydi, Japonlara karşı müttefik cephemiz tutarlılıktan yoksun olacaktı.*

Komutan Wang ile barış anlaşması yaptıktan sonra, Wan Shun'a yaklaşıarak onun birliğiyle ortak bir cephe oluşturmaya çalıştık.

Benim birliğimde dağ isyancılarının birliğinden yaşlı bir adam vardı.

Onu aşağıdaki mektubumla birlikte Wan Shun'a gönderdim:

...İsminiz devrimci ordumuz tarafından yaygın olarak biliniyor.

Fusong'a vardığımızda sizinle buluşmayı ve kukla Mançukuo ordusu ile Japonlara karşı ortak mücadele için alınacak önlemleri görüşmeyi planlamıştık. Ancak bu amacımıza ulaşamadık, çünkü daha selamlaşmadan aramızda istenmeyen bir çatışma meydana geldi. Bu durumdan üzüntü duyuyoruz.

Siyasi komiserimiz, devrimci ordunun erzaklarını çalarken yaralanan dağlı isyancıları soruşturdu. Sorgulama sonucunda bu isyancıların birkaç ay önce birliğinizden ayrıldıkları ve eşkıyaya dönüştükleri ortaya çıktı.

Bununla birlikte, adamlarımın aktif görevdeki adamlarınıza zarar verdiği söyleniyor. Bu, aramızdaki dostane ilişkileri onaylamayan düşmanın şeytani bir işidir.

Her iki ordunun da tüm yanlış anlamaları ve güvensizliği ortadan kaldıracığını, kötü duyguları ve düşmanlığı bir kenara bırakacağını, silah arkadaşı ve kardeş olacağını ve Japonlara karşı ortak bir cephede savaşacağını ümit ediyorum.

Wan Shun bu teklifimize aldırış etmedi; cevap vermedi. Sessizliği belli ki biz olmadan da idare edebileceğini düşündüğü anlamına geliyordu. Fusong bölgesindeki gelişmeler onu böyle bir tavır almaya teşvik etmişti. Komutan Wang, barış anlaşmasına uygun olarak Wan Shun'un birliğine ve diğer tüm Japon karşıtı güçlere yönelik saldırılarını gevşetmişti. Wang "cezalandırma" operasyonlarına devam ediyormuş gibi yaptı ama aslında düşmanca eylemlerden kaçındı. Wan Shun'un dağ isyancılarından oluşan küçük birlikleri artık herhangi bir destek almadan varlıklarını sürdürebiliyordu. Bu durum onların ara sıra yaptıkları engelleyici hareketleri cesaretlendiriyordu. Ancak, birden fazla kez uyarıda bulunduğumuz için yavaş yavaş bize zarar vermekten vazgeçtiler.

Ortak bir cephe elde edememiş olsak da istikrar kazanmıştık. Ne Wang'ın birliği ne de Wan Shun'un birliği artık bizi rahatsız etmiyordu. Artık kendi işlerimize konsantre olabiliyorduk.

Manjiang ve Daying'deyken, kukla Mançukuo'nun yerel askeri ve polis güçleriyle barış görüşmeleri yaptık ve onlardan müdahale etmeyeceklerine dair söz almayı başardık.

Nisan 1936'nın sonlarına doğru Manjiang'a vardık.

Orada yaklaşık 30 polis görev yapıyordu. Bu kadar küçük bir gücü yok etmek kolay olurdu. Ama biz silahlı eyleme başvurmadık; temsilcimizi gönderdik ve polis gücüyle görüşmeler yaptık.

Dedik ki: Size dokunmayacağız; köyde kalmamıza izin verecek misiniz? Bizi görmemiş gibi rahat bırakabilir ve üstleriniz tarafından suçlandığınızda direnemeyeceğinizi, çünkü gerilla ordusunun çok güçlü olduğunu söyleyebilirsiniz.

Polis gücü isteğimizi hemen yerine getirdi. Hatta gerillalar kendilerine saldırmak yerine müzakere etmeye geldikleri için minnettardılar.

Ri Tong Hak, savunma birliklerinden çok uzak olmayan bir evin yakınına bir makineli tüfek yerleştirdi ve sivil kıyafetli makineli tüfekçileri 24 saat nöbet tutmaları için görevlendirdi.

Bu arada Manjiang'da, Tongjiang'daki toplantıya sunulmak üzere Anavatanın Restorasyonu Derneği'nin kuruluşuyla ilgili belgelerin çoğunu hazırladım. Düşman saldırısı tehlikesi olmadığı için çalışmalarına sorunsuz ve hızlı bir şekilde devam edebildim.

Bizimle savaşıma konusunda isteksiz olan düşmana karşı cömert ve yumuşak davrandık. Düşmana karşı politikamız buydu ve Japonlara karşı silahlı mücadeleye başladığımızdan beri bu politikayı demir bir düstur olarak uyguladık. Bu askerî eylem kuralları Kore Halk Devrimci Ordusu tarafından tüm Japon karşıtı silahlı mücadele boyunca sürdürüldü.

Biz başkalarını öldürmek için değil, kendimizi kurtarmak için silaha sarıldık.

Anavatanımızı ve yurttaşlarımızı kurtarmak: mücadelemizin amacı ve misyonu buydu. Silahlarımız sadece, ülkemizi işgalleri sırasında ulusumuzu boğan ve halkımızın canına ve malına zarar veren düşmanı cezalandırmak için gerekli olduğunda kullanıldı.

Ordumuzun elindeki adalet kılıcı, hayatta kalmayı hak edenlere yardımsever bir koruma sağlarken, yaşamayı hak etmeyenlere, kötülere ve direnenlere kararlı ve acımasız cezalar verdi.

İlkbahar boyunca sessiz kalan Komutan Wang, nedense yaz başında Japon karşıtı Çin birliklerine karşı “cezalandırma” operasyonlarına yeniden başladı. Muhtemelen Fusong ilçesinde konuşlanmış olan Japon garnizon kuvvetleri ve askeri polis tarafından baskı altına alınmıştı. Japon karşıtı Çinli birliklerin askerlerinin kesik başları Fusong sokaklarındaki telgraf direklerine yeniden asılmaya başlandı ve Wan Shun'un komutası altındaki birçok birliğin askerleri yeniden firar etmeye başladı. Dağ isyancılarının gerçek doğasının bencil, dar görüşlü ve Japon karşıtı ulusal kurtuluş fikrine karşı ılık olarak yeniden ifade edilmesi, Japon karşıtı güçleri toplamak için çok çalıştığımız için bizi rahatsız ediyordu. Wang'ın “cezalandırma” operasyonlarını kontrol edememiş olsaydık, Wan Shun'un birliği çökmekten kurtulamayacaktı.

Komutan Wang'a ikinci kez mektup yazdım. Dedim ki:

...Emrinizdeki polis gücünün dağ isyancılarına karşı “cezalandırma” operasyonlarına yeniden başladığına dair hoş olmayan bilgiler aldık.

Eğer bu doğruysa, anlaşmamızı bozmuşsunuz demektir.

Verdiğiniz sözü tutmadığımız için onurunuzu zedelememek için bu konu üzerinde dikkatle düşünmenizi tavsiye ederim.

Unutmayın ki cömertliğimiz... inatla kıskırtan ve direnen bir düşmana karşı geçerli olmayacaktır.

Aradan bir hafta geçmesine rağmen Komutan Wang'dan uyarı mektubuna bir yanıt alamadım. Wan Shun'un birliğine yönelik "cezalandırıcı" saldırılar devam etti. Şöyle diyor gibiydi: Uyarılarınız beni yıldıramaz. Ben korkak değilim. Meydan okumanızı kabul etmeye hazırım.

Kwantung Ordusu'ndan yüzlerce "cezalandırıcı" birlikten oluşan takviye kuvvetler Fusong İlçesindeki gözetleme noktalarına geliyordu. Wang her zamankinden daha kibirli hale dönüşmüştü.

Temmuz ayının başlarında Wang'ı son kez uyardım.

Son mektubumdan dört ya da beş gün sonra, Wang'ın birliğinin mektubuma cevap vermek yerine Dajianchang yakınlarında Wan Shun'un birliklerinin bir kampına baskına gittiği haberini aldım. O sırada Fusong ve Linjiang İlçeleri arasındaki sınır bölgesinde bir ormandaydık.

Wang'ın bu hareketi beni ve silah arkadaşlarımı sinirlendirmişti. Japon efendilerinin kontrolü altında olan kukla Mançukuo polis gücünün bir komutanının komünistlere verdiği sözü son dakikaya kadar sadakatle tutmasını beklemek pek olası değildi.

Bununla birlikte, onların da Çinli olduklarını ve kendilerine ait nedenleri olduğunu inkar etmedik. Kukla Mançukuo ordusuna karşı yürüttüğümüz psikolojik savaşın temelinde bu nedene duyduğumuz güven yatıyordu. Wang'ı ikna etmemiz ve bir müdahale etmemeyi öngören bir anlaşma imzalamamızdaki başarımız bu güvenden kaynaklanıyordu.

Güvenimizi gösterdiğimiz düşman kuvvetlerin orta ve düşük rütbeli subaylarının çoğu sözlerine sadık kalmışlardı. Bu subaylar arasında Emu'da tesadüfen tanıdığım kukla Mançukuo ordusunun alay komutanı ve bize Dapuçaihe'den düzenli olarak *Tiejun* dergisinin kopyalarını sağlayan aynı ordunun tabur komutanı da vardı.

Ancak eski bir tanıdığım olan Wang, sözünü tutmadı, tıpkı eskiyen bir çift ayakkabı gibi. Davasına inancı olmayan bir adamın sonu hainlik olur. Wang'ın Kore ve Çin halklarının Japonlara karşı kazanacağı zaferden emin olmadığına inanıyordum.

Wang'ı ihanetinden dolayı affedemedik. Sabrımıza ve iyi niyetimize karşılık olarak ateş etmesi bizi öfkeliyordu.

Kim San Ho'yu çağırırım ve ona yaklaşık 30 seçkin asker seçmesini ve ardından Komutan Wang'ı cezalandırmak için 10. Alay'a katılmasını söyledim.

Bu arada ana kuvveti gizlice Xinancha yakınlarındaki Zuizishan'a taşıdık.

Xinancha, büyük bir yerleşim yeri olmamasına rağmen düşmanın "cezalandırma" operasyonları için önemli bir üs konumundaydı. Burada bir polis karakolu ve Meşru Müdafaa Kolordusu kuvvetleri de bulunuyordu.

Xinancha savaşı sırasında Komutan Wang'a anlaşmayı bozduğu için bir ders vermeyi ve düşmanı askeri olarak kontrol altına almayı planladık. Ayrıca yeni tümenimiz için gerekli silahları ele geçirmeyi amaçlıyorduk.

Yeni tümen Toudao-Songhua Nehri yakınlarında ve Laoling'de büyük muharebelere katılmıştı. Laoling muharebesi başarılı olsaydı, çok sayıda silah elde edebilirdik. Savaş en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı ancak bir kaza meydana gelince planımız başarısız oldu. Bir düşman gözcüsü, tuvalet ihtiyacını gidermek için pusu kurduğumuz bölgeye gizlice girmişti. Pusuyu bulunca kendini kaybetmiş ve ateş açmıştı. Aynı şeyi şaşkınlık içinde benim askerim de yaptı. Düzinelerce düşman askerini öldürdük ya da yaraladık ve bazı silahları ele geçirdik, ancak savaş planladığımız gibi düzgün bir şekilde ilerlemedi.

Laoling'de düşmanın tamamını yok edememenin acısını Xinancha'da çıkaracaktık.

O günlerde birliğimizde, polis karakolunun amirinin yaptığı yanlış işlerden dolayı hoşnutsuzluk duyan ve Xinancha'daki kukla Mançukuo'nun polis teşkilatını terk eden Çinli bir adam vardı. Karakol amirinin yerel halk tarafından nefret edilen bir alçak olduğunu söylüyordu. Kendisi merkez köydeki insanlar ve polisler için bir zorbaydı. Çinli adam öfkeyle, Çin'i özgürleştirmek için savaşmadan önce gerilla ordusuna merkez şefi Yang'ı öldürmek için katıldığını söyledi. Köyün durumunu iyi biliyordu. Bu bilgi Laoling'den sonra Xinancha'da savaşa kararımıza katkıda bulundu.

Xinancha'ya saldırı gün ışığında başlatılacaktı. Öğlen ile öğleden sonra saat bir arasında polislerin öğle yemeklerini yemeleri ve tüfeklerini temizlemeleri gerekiyordu. Polislerin tüfekleri temizlik için söküldüğünde köye saldırarak, güçlü bir direnişle karşılaşmadan düşmanı alt edebilecektik.

Köylü hasır şapkaları ve giysileri giymiş, yanlarında tarım aletleri taşıyan gerillalar kerpiç duvara yaklaşıp hızla kapıdan geçtiler ve ardından yıldırım gibi polis kışlasına girdiler. Polisler ve karakol amiri fazla direniş göstermeden esir alındı. Meşru Müdafaa Birliği üyelerinin hepsi de esir alındı. Çatışma sona erdiğinde, polis binasını ateşe vermeden ve Xigang'a doğru geri çekilmeden

önce polis karakolunun önünde bir açık hava sahnesiyle bir tiyatro gösterisi düzenledik.

Yakalanan polislere siyasi eğitim ve yol parası verdik ve memleketlerine dönmelerini söyledik. Mahkûmlardan biri sessizce biz gerillaların kapıyı nasıl kırdığımızı sordu. Yanımdaki adam şakayla karışık uçakla geldiğimizi söyledi. Esir, yöntemlerimiz karşısında şeytanın bile şaşkına döneceğini söyledi. Gardiyanların ne yaptığını merak ediyordu.

Polis karakoluna yapılan baskın Wang'da bizim amaçladığımız güçlü bir psikolojik şok oluşturmuştu. Wang, itibarını kurtarmak için "cezalandırma" operasyonlarını daha agresif bir şekilde yürütmek zorunda kaldı.

Kim San Ho, seçilen 30 askerini dağ asisi üniforması giydirerek onlarla birlikte Fusong ilçesi yakınlarında Wang'ı ayartmak için ortaya çıktı. Kim San Ho'nun kendisi de elbette dağ isyancı müfreze lideri üniforması giyiyordu. Siyah rengin Wang için en iyi tuzak olduğunu çok iyi biliyorduk.

Kim San Ho'nun küçük birliği geceleyin ilçe yakınlarındaki bir köyde ortaya çıkınca, dağ isyancılarının davranışlarını taklit ederek köylülerin evlerindeki eşyaları zorla aldılar ve ardından Huangnihezi köyüne geçerek köylüleri aynı şekilde rahatsız etmelerinin ardından sessizce vadiden geçerek köyün arkasındaki tepeye doğru çekildiler.

Köyde "dağ isyancılarının" ortaya çıktığı ve daha sonra ortadan kayboldukları haberini alan Wang, ertesi sabah erkenden öfkeyle birliğini Huangnihezi'ye doğru yola çıkardı.

Köylülere kendinden emin bir şekilde "Merak etmeyin," dedi. "İyi bir öğle yemeği hazırlayın ve beni bekleyin. Haydutları yok ettikten sonra geri döneceğim. O zamana kadar kafalarımı kesmiş olacağım. Kanun tanımaz haydutlar!"

Wang birliğini alarak tuzağın peşine düştü ve izleri takip ederek tepeye tırmanmaya başladı.

Tepenin yamacının yarısında 10. Alay'ın askerleri pusuya yatmıştı. Şafakla birlikte Kim San Ho'nun küçük birliği de alaya katılmıştı.

Wang'ı kandırmak için adamlarımız tarafından kuklalar yerleştirilmişti. Mankenlerin arasında saklanan adamlar önce ateş açtı.

Wang ve adamları ormandaki karanlık mankenlere şiddetle saldırdı ve teslim olmaları çağrısında bulundu. Teslim olmayı, kaçmayı ya da yere düşmeyi reddeden "dağ asilerinin" inatçı direnişi Wang'ın öfkesini daha da körükledi.

Wang her iki elinde birer tabancayla ateş etti fakat askerlerimiz tarafından vurularak öldürüldü.

Wang'ın hayatının son anında ne gibi dersler çıkardığını bilmiyorduk. Adalet davasına ihanet ettiği için kendisini neyin beklediğini geç de olsa anlamış olması büyük bir şans olurdu. Farkına varmış olsaydı bile, artık çok geç olacaktı.

Komutan Wang'ın ölüm haberini alan Japon karşıtı Çin birliklerinin komutanları birçok yerden Kim San Ho'yu görmeye geldiler ve ondan Wang'ın kellesini kendilerine satmasını istediler. Wang'ın kafasını Fusong duvarının kapısına asacaklarını, böylece tüm dünyanın bunu görebileceğini ve böylece Japon karşıtı birliklerin birçok subay ve erinin kafasını acımasızca kestiği ve kafalarını telgraf direklerine astığı için ondan intikam alacaklarını söylediler.

Kim San Ho'ya Wang'ın cesedinin saçının teline bile dokunulmadan Fusong İlçesindeki polise teslim edilmesini sağlamasını söyledim.

Daha sonra Komutan Wang'ın cenaze töreninin görkemli bir şekilde yapıldığını duyduk. Cenaze töreni ordumuzla ilgili haberlerin yayılmasına da yardımcı oldu. Haber, devrimci ordumuzla savaşarak ölümden başka bir şey elde edemeyeceklerini söyleyen düşman askerleri arasında geniş çapta duyuldu.

Wang'ın cezalandırıldığı Xinancha Savaşı ve Huangnihezi Savaşı, Han Sol Ya'nın *Tarih* adlı romanında ayrıntılı olarak anlatılmaktadır.

Wang'ı ortadan kaldırdıktan sonra, Japon birliklerini ezmeyi ve böylece Fusong İlçesini tamamen kontrolümüz altında tutmayı planlıyorduk. Keşif birliklerini gönderip her yönden bilgi topladıktan sonra, şans eseri yaklaşık 60 Japon birliğinin Fusong'dan Linjiang'a doğru tekneyle hareket edeceğini öğrendik. Hemen bir pusu ayarladım. Bu mücadele de bize büyük bir memnuniyet verdi. Düşman askerlerinin çoğu boğuldu ve sadece bir düzinesi hasarlı tekneyle kıl payı kurtulmayı başardı.

Bu tür savaşların tekrarlanmasıyla Fusong bölgesi kontrolümüz altına girdi.

Yaz boyunca Daying'de biraz zaman geçirdik. Kaplıcaların yanında bir çadır kurduk ve çeşitli işler yaptık; Anavatani Kurtarma Derneği'nin alt örgütlerini kurduk, bir matbaa, terzi dükkânı, silah tamir atölyesi, hastane ayarladık ve Fusong ve Linjiang ormanlarında başka gizli kamplar inşa ettik.

Kampımızdan küçük bir tepenin ardında bir düşman karakolu bulunuyordu. Daying'e vardığımızda, düşmana yazılı olarak bir süre kaplıcada kalacağımızı ve bu nedenle önümüze çıkmaktan ya da herhangi bir yere kaçmaktan kaçınmalarını, oldukları yerde kalmalarını, ihtiyacımız olan malzemeleri

göndermelerini, bunu yaparlarsa onlara güvenlik garantisi vereceğimizi bildirdik.

Selamlama mesafesinde olmalarına rağmen düşman bizi kışkırtmaya ya da kaçmaya cesaret edemedi. Erzak talebimize itaat ettiler. Kanvas ayakkabı istediğimizde kanvas ayakkabı getirdiler; un istediğimizde arabalarla un getirdiler.

Bu sıralarda Wan Shun bize bir ulak göndererek Komutan Wang'ın yok edilmesinden dolayı selamlarını ve tebriklerini ilettiler. Daha sonra yaşlı adamın kendisi de bizi ziyaret etmek için kaplıcaya geldi. Mektupla ve bir haberci göndererek yaptığımız ortak bir cephe oluşturma önerimize cevap bile vermemiş olmasına rağmen kendi isteğiyle gelmişti. Yaşlı adamın bu ziyareti bizim için sürpriz oldu. Daha önce ortak bir cephe oluşturmak için Komutan Yu ve Wu Yi-cheng'i ziyaret etmiştik. Komutan Wang'ı uzaklaştırdıktan sonra, meşhur Wan Shun bizi şahsen ziyarete geldi.

Bir bakışta Wan Shun'un ellisinden çok daha yaşlı olduğunu fark ettim. Muhtemelen afyonun zehirli etkisinden dolayı gözleri kararmıştı.

Görüşmemizde şöyle dedi: “Japon karşıtı birliğimdeki tüm askerler, Wang'ı ortadan kaldıran siz Komutan Kim'i en büyük hayırsever olarak görüyor. Size teşekkür etmeye ve sizinle kardeşlik bağı kurmak istediğimi söylemeye geldim Komutan Kim. Lütfen geçmişteki aptalca davranışlarımın neden olduğu hoşnutsuzluğu unuttun ve sizi görmek için uzun bir yoldan geldiğim için bana karşı cömert bir anlayış göstererek benimle *jiyajali* (iş birliği) oluşturun.”

Wan Shun'un bu isteği beni bir süreliğine utandırdı. Komutanlar Yu ve Wu Yi-cheng'e teklif ettiğim şartların aynısını teklif ettiğimimde, ortak cepheyi hayata geçirirken, bu şartları kabul ederse *jiyajali* meselesini değerlendireceğimi söyledim. Bu şartlara göre, Japon karşıtı birliği bizimle dostane ilişkiler kurmalı ve dostane bir güç olarak kalmalı, hiçbir şekilde Japon emperyalistlerine teslim olmamalı veya halkın mallarını soymamalı, ajanlarımızı ve casuslarımızı korumalı ve bizimle düzenli olarak bilgi alışverişinde bulunmalıydı.

Wan Shun beni şaşırtarak tüm bu koşulları memnuniyetle kabul etti. Şartların her birini açıkladığımda başını sallayarak “Mükemmel fikir!” ya da “Mükemmel yorum!” diye haykırdı.

Sonuç olarak birkaç saat içinde ortak bir cephe oluşturduk ve iki ordu dost oldu.

O zamandan beri Wan Shun anlaşmaya asla ihanet etmedi. Komutan Wang'ı vurmak ve Wan Shun'u kazanmak için yürüttüğümüz mücadele, Nanhutou toplantısından sonra Kore Halk Devrimci Ordusu'nun mücadelesinde önemli

bir adım oldu. Bu olay, düşmana karşı askeri üstünlük sergileyerek Kore Halk Devrimci Ordusunun gücünü göstermemiz ve Fusong bölgesindeki yorulmak bilmeyen çabalarımızın Paektu Dağı bölgesine ilerlemek için kullanılan sağlam basamak taşlarını oluşturması açısından önemliydi. Bu çabalar Kore ve Çin halkları ve vatansever güçleri arasında ortak bir cephenin gerçekleştirilmesi yolunda silinmez bir etki bırakmıştır.

Kore'nin ulusal kültürel mirasının bir parçası olan Kore çatıları, millî zevkleri karşılamak için uzun bir süre boyunca geliştirilmiş ve sağlamlaştırılmış çatı yapım yöntemleri ve tarzlarından oluşmaktadır.

Kore çatıları stillerine göre beşik çatı, kırma çatı, kırma-beşik çatı ve diğerleri olarak ayrılır.

Kore çatıları zarif ve nazik kıvrımlarla ön plana çıkar. Örnek vermek gerekirse, DPRK'nın bilinen dağlarından biri olan Myohyang Dağı'ndaki Pohyon Tapınağı, Kore ecdadının olağanüstü mimarisine ve ince sanatına bir bakış sunmaktadır.

Pohyon Tapınağı'ndaki en büyük ve en görkemli bina olan Tacung Salonu, alçak duvarların üzerinde yumuşak bir kavis oluşturan ve binanın bir bütün olarak dengesini sağlayan beşik bir çatıya sahiptir.

Korelilerin ataları, özgün ama zarif kıvrımlara ve kavisli kenarlara sahip çatılar ve sütunlar inşa eder ve bunları narin, yumuşak ve parlak renklerle süslerlerdi.

Kore çatısı, Büyük Halk Çalışma Evi ve Halk Kültür Sarayı gibi anıtsal yapılarda yaygın olarak uygulanmıştır.

Ulusal mimari tarzın bir unsuru olan Kore çatısının biçimsel temsili, Kore halkının duyarlılığı ve becerikli ruhunun sembolik bir yansıması olarak istikrarlı bir gelişim göstermiştir.

Paektu Dağı'ndaki Gizli Kamp

Ağustos ayının sonlarına doğru, son mahsul patatesler tam anlamıyla çiçek açmışken Manjiang köyünden ayrıldık. Hasat mevsimini bekleyen tarlalardaki arpalar yeni yeni biçilmeye başlanmıştı.

Sessizlik içinde güneye doğru yürüdük. Alay siyasi komiseri Kim San Ho'dan henüz çocuk yaştaki emir erleri Choe Kum San ve Paek Hak Rim'e kadar tüm yoldaşlarım Paektu dağlık bölgesine ilerlememizin öneminin tamamen farkındaydı.

Paektu Dağı deyim yerindeyse zapt edilemez doğal bir kaleydi, çünkü arazi özellikleri savunmaya o kadar elverişliydi ki tek bir adam bile 1.000 saldırganı püskürtebilirdi. Gerilla savaşının yayılması için hiçbir üs bu dağ kadar uygun değildi. Koryo'dan Yun Kwan ve Ri hanedanından Kim Jong So bu dağlık bölgede üslenerek ulusal savunma ve sınır öncülüğü gibi ağır görevlerini yerine getirmişlerdi. General Nam I de bu dağda ülkeyi barışa kavuşturmak gibi yüksek bir amaç gütmüş ve bu düşüncesini şiirsel bir biçimde ponza taşının üzerine kazımıştır.

Paektu Dağı aynı zamanda Kore Halk Devrim Ordusu için de ideal bir kaleydi. Devrimci ordunun anavatana doğru ilerleyişini hızlandırmak için bu dağda yeni bir üs kurması, büyük zorluklarla öncülük ettiğimiz Mançurya operasyon alanını terk ettiğimiz anlamına gelmiyordu. Bu dağdaki üssümüzden Kore ve Çin'de serbestçe dolaşarak savaşmayı planladık.

Dağa askerî harekât için doğal bir kale ve aynı zamanda manevi temelimiz olarak özel bir önem atfediyorduk.

Bu toprakların atasıymış gibi görkemli bir şekilde yükselen Paektu Dağı, Kore'nin sembolü ve ulusunun 5.000 yıllık tarihinin beşiğidir.

Bu dağın Koreliler üzerindeki manevi etkisi, Chon Gölü kıyısındaki Janggun Zirvesi'nin eteğindeki bir kaya üzerinde yer alan "Paektu Dağı'nı Koruyan Cennet Gölü'nün Ejderha Tanrısı Anıtı" yazıtıyla gösterilebilir. Anıt, 20. yüzyılın başında, halkın ulusun hayatta kalması konusunda endişe duyduğu bir dönemde, *Taejong* inancı ve *Chonbul* inancına bağlı dindarlar tarafından dikilmiştir. Yazıttan da anlaşılacağı üzere, anıtı diken insanlar ulusun kalıcı güvenliği için Ejderha Tanrısına dua etmişlerdir.

Paektu Dağı'na duydukları saygı, Kore'ye duydukları saygı ve anavatanlarına duydukları sevgi anlamına geliyordu.

Çocukluğumuzdan beri Paektu Dağı'nı özellikle atalarımızın dağı olarak sevdik ve saygı gösterdik. Bu Kore ulusunun doğal bir duygusuydu. Koguryo'nun topraklarını genişlettiği dönemde Pu Pun No ve Ul Tu Ji'nin hikâyelerini dinlerken, General Nam I'in muhteşem şiirini söylerken, Yun Kwan ve Kim Jong So'nun savunma çabalarını ve sınırdaki öncülüklerini anlatırken, Paektu Dağı'nda yüceltilen öncülerin vatansever ruhundan derinden etkilendik ve büyüledik.

Büyüdükçe zihnimizde daha da yükselen bu dağ, Kore'nin olduğu kadar bizim de ulusal kurtuluş mücadelemizin sembolü haline geldi.

Ulusun tüm güçlerini direniş için bir araya getirebileceğimize ve mücadelenin nihai zaferini ancak Paektu Dağı'na yerleşerek sağlayabileceğimize olan inancımız, 1930'ların ilk yarısındaki Japon karşıtı devrimci mücadele deneyimimizden, mücadelenin doğal bir sonucu olarak çıkarılmıştı.

Manjiang'dan Paektu Dağı'na ulaşmak için Duoguling Geçidi'ni geçmek zorundaydık. Bu geçit, deneyimli bir dağ avcısının bile yolunu kaybedebileceği ilkel bir ormandı.

Üç ay önce bir öncü grubun lideri olarak Changbai'ye gitmiş olan Kim Ju Hyon bize yol gösterdi. Onun öncü birliği düşmanın durumunu, Paektu Dağı bölgesindeki araziye ve halkın nabzını yoklamış, gizli kampların yerlerini belirleyerek ana kuvvetin ilerleyeceği yolun öncülüğünü yapmıştı.

Duoguling Geçidi'nin sık ormanına girene kadar Manjiang Nehri'ni vadinin derinliklerine doğru takip ettik. Hâlâ yaz mevsimiydi ama dağların geniş yaprakları kırmızıya ve sarıya dönmeye başlamış ve serin hava kendini göstermeye başlamıştı.

Geçitteki yürüyüşümüz sırasında ulusal felaket günününün 26. yıldönümünü andık.

Engabeli arazide güneye doğru ilerleyişimiz, Kore'nin yedinci valisi olarak atanan Japon ordusundan General Minami'nin Seul'a varışıyla neredeyse aynı zamana denk geldi. Fusong kasabası savaşının arifesinde, bir gazete aracılığıyla Ugaki'nin halefi olarak atandığını öğrendik ve Kore'ye bizimle aynı zamanda varacağını tahmin ettik.

Onun Seul'a gelişi ile Kore Halk Devrim Ordusu'nun Paektu dağlık bölgesine ilerleyişi arasındaki tesadüfün üzerimde hafif bir psikolojik etkisi oldu.

Japonya'nın Kore'yi işgali, her ne kadar başından beri haklı göstermeye çalışsalar da tüm dünya tarafından alçakça bir korsanlık olarak biliniyor.

Haydutların kendilerine has bir düşünce tarzı vardır. Başka bir adamın malını çalarlar ve onu geri almaya çalışan mal sahibinin hırsız olduğunu iddia ederler.

Haydutların düşünce tarzını benimseyen Japon emperyalistleri, Kore Halk Devrim Ordusu'nu "haydut sürüsü", "atlı haydutlar" ya da "komünist haydutlar" olarak adlandırdılar.

Soyguncuların dünyasında her şey tersine döner.

Davetsiz misafir Minami, bir efendi gibi güpegündüz Seul'a girerken, biz efendiler, anavatana giden yolu balta girmemiş bir ormandan yürüyerek geçmek zorunda kaldık. Ne içler acısı bir durum!

Duoguling Geçidi'ni tırmandıktan sonra yürüyüş planını değiştirdim ve sınır bölgesindeki yurttaşlarımızı görmek ve silah seslerimizi duymalarını sağlamak için Amnok Nehri üzerindeki bölgeyi dolaşmaya karar verdim.

Ziyaret ettiğimiz ilk köy Deshuigou idi. Birliğimde, bir zamanlar Ri Je U ve amcam Hyong Gwon tarafından yönlendirilmiş olan Changbai'deki bir yeraltı örgütünün gençleri arasında uzun yıllar çalışmış olan Dadeshui'den bir acemi vardı. Aceminin adı Kang Hyon Min'di. Biz Fusong bölgesinde faaliyet gösterirken devrimci orduya katılmıştı. Sık sık Fusong'a gidip afyon ve sığır ticareti yapıyordu. Bu süre zarfında ajanlarımızla tanışmış ve onların tavsiyesi üzerine benimle buluşup gerilla ordusuna katılmıştı.

Kang Hyon Min ve Kim Ju Hyon'un öncü ekibi Deshuigou sakinleri hakkındaki siyasi atmosfer hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

Köylüler Changbai'deki diğer köylülerden daha devrimci düşüncelere sahipti. Burası, Birinci Mart Halk Ayaklanmasından (1919) sonra bağımsızlık savaşçıları tarafından geliştirilen Japon karşıtı yurtsever mücadele geleneğini ve mücadele yoluyla eğitilmiş güvenilir bir kitle gücünü muhafaza ediyordu.

Deshuigou, Kang Jin Gon liderliğindeki Bağımsızlık Ordusunun ana üssüydü. Bağımsızlık Ordusu bu köyde dört yıllık bir ilkokul kurarak gençleri ve köylüleri aydınlanmasını sağlamıştır.

Babam da Badaogou'daki günlerinde birçok kez bu köye gitmişti.

Ordunun feshedilmesi nedeniyle Bağımsızlık Ordusu hareketi düşüşe geçtiğinde, Ri Je U ve silahlı grubu Kahrolsun Emperyalizm Birliği'nin programını köye getirerek askerî ve siyasi faaliyetler başlattı.

Ri Je U'nun tutuklanmasından sonra amcam Hyong Gwon, Choe Hyo Il ve Pak Cha Sok ile birlikte Deshuigou'da üs kurarak köydeki ve çevredeki kitleleri devrimci bilince uyandırmış ve örgütlemişti. Onların çabaları sayesinde Changbai'de Paeksan Gençlik Birliği'nin bir alt örgütü kuruldu.

Birlik bir siyasi-askerî eğitim merkezi kurarak gerilla ordusu için çok sayıda siyasi ajan ve kadro yetiştirdi.

Kore Devrimci Ordusu'nun silahlı grubunun anavatana doğru yola çıkmasından ve birliğin birçok kadrosunun hapse atılmasından sonra bile üyeleri yeraltı mücadelelerine devam etmişlerdi.

Umutlarımızı, birçok yurtsever ve komünist tarafından eğitilmiş ve devrimci eğitim verilmiş olan kitlelerin gücüne bağladık.

Birliğim köye vardığında Kim Ju Hyon beni, öncü partinin görevini yerine getirirken güvenilir olarak belirlediği Ryom In Hwan adında yaşlı bir adamın evine götürdü.

Köy doktorunun evi yoksulluk içindeydi. Ünlü bir akupunktur uzmanı olan doktor, Deshuigou halkının yanı sıra Changbai, Linjiang ve hatta Amnok Nehri'nin öte yakasındaki insanlar tarafından da çağrılıyor, kızak ya da at arabasıyla onu almaya geliyorlardı. Ancak ilaç masraflarını karşılaması imkânsız olduğundan, karısı eteğinin kıvrımlarına sakladığı boş su kabağıyla dilenmek zorundaydı. Aile, Badaogou'da ve babamın doktorluk yaptığı Fusong'da olduğu gibi aynı zor koşulları fazlasıyla yaşıyordu.

Yaşlı adam nabzımı ölçtü ve aşırı çalışma ve yetersiz beslenme nedeniyle hem zihinsel hem de fiziksel olarak zayıf olduğumu söyledi. Bana yabancı *insam* kökü ikram etti. Bu arada Jang Chol Gu ve Paek Hak Rim, Manjiang'dan ayrılırken yaşlı adam Ho Rak Yo tarafından sağlığımı iyileştirmek için kendilerine birkaç kök yabancı *insam* verildiğini söylemişlerdi.

“Söylentilere göre yüzlerce Japon ve Mançukuo askeri Fusong'da sizin komutanızdaki Japon karşıtı müttefik kuvvetler tarafından yok edilmiş, General Kim,” dedi yaşlı Ryom bana. “Bu doğru mu?”

Fusong ilçe kasabasındaki savaşın haberi köye çoktan ulaşmış görünüyordu.

Bunun doğru olduğunu söylediğimde, yaşlı adam dizlerine vurarak şöyle haykırdı: “Bravo! Kore şimdi yeniden canlandı!”

Yaşlı adam bizim ardımızdan Erdaogang polis karakoluna götürülmüş, bize bir gece barınak ve patates ve arpa yemeği sağlayarak iyilik yaptığı için öldürülmüş. Onun trajik ölümünün düşüncesi hâlâ kanımı donduruyor. Bir gün küçük bir birliğin komutasında köyden geçerken, programımdan zaman ayırıp mezarını ziyaret ettim, bir kadeh şarap doldurdum ve önünde selam durdum.

Ertesi gün sabahın karanlığında Dadeshui'ye doğru yola çıktık. Köyü yakın mesafeden gören bir dağın yamacında oturarak sabah yemeğimiz olarak birkaç patates yedik. Bölük komutanı Ri Tong Hak'a bir bayrak direği hazırlamasını

ve köye indiğimizde bayrağımızı kolumuzun tepesinde dalgalandırmasını ve borazan çalmasını emrettim. Sıkıntı içindeki halka Kore Halk Devrim Ordusu'nun cesur görünümünü göstermek istiyordum.

Dadeshui köylüleri bizi ölçülemez bir sevinç ve şaşkınlıkla karşıladı. Buraya yerleştiklerinden beri, güpegündüz, modern tüfekler ve hatta makineli tüfeklerle donatılmış yüzlerce Koreli askeri, başlarında bir bayrak dalgalanırken, borazan çalarak yürürken hiç görmediklerini söylediler.

Manjiang'da yaptığımız gibi köylülere dramatik bir gösteri sunmak için geçici bir sahne kurdum. Ancak öğle yemeğinden sonra vermeyi planladığımız gösteri iptal edildi. Öğle yemeğini yemek üzereyken düşman bizi gafil avladı. Sarı renkte olgunlaşmış bir arpa tarlasında karşıt güçler arasında bir savaş yaşandı.

Olgunlaşmış ürüne zarar vermekten korktuğumu hâlâ hatırlıyorum.

Düşman arpa tarlasının olukları boyunca bize doğru yaklaşıyordu. Neredeyse düşman tarlayı terk edene kadar bekledim ve sonra ateş için gerekli emri verdim.

Adamlarım zaferle mücadele ediyorlardı. Düşman onlarca kayıp verdi ve Erdaogang'a doğru geri çekildi. Bu, Changbai'de düşmanla girdiğimiz ilk çatışmaydı. Dadeshui'deki silah sesi, Kore Halk Devrim Ordusu'nun Paektu Dağı'na gelişini anavatandaki insanlara ve düşmana ilan etmiş oldu.

Köy bir anda hareketlendi ve şenlendi. Komşu köylerden insanlar bile zaferimizi kutlamak için yanımıza geldiler. Halk patatesli kekler ve nişastalı eriştelere hazırlayarak bizi ağırladı, biz de dans edip şarkılar söyleyerek karşılık verdik. O gün coşkulu bir konuşma yaptım.

Dinleyiciler konuşmaya olumlu tepki verdi.

Eğik bıyıklı yaşlı bir adam şöyle dedi:

“General, lütfen Paektu Dağı'nda yüksek sesle şunu söyleyin: ‘Kore'nin bağımsızlığı için savaşmak isteyenler buraya gelsin! O zaman Kore'nin her yerinden insan kalabalığı buraya akın edecektir. Yaşlılığımın rağmen hâlâ üzerime düşeni yapabilirim.”

Daha sonra yaşlı adamın Xiaodeshui'den olduğunu ve lakabının “Yaşlı Kambur” olduğunu öğrendim.

Kambur, “Tütün Piposu”nun eski bir tanıdığıydı. Yaşlı adam “Tütün Piposu” Savaş Fonu Toplama Derneği'nin Güney Hamgyong Eyaleti İletişim Bürosu'ndan sorumluyken, Kambur da aynı örgütün bir bölük komutanıydı.

Tütün piposu, on yıldan uzun bir aradan sonra heyecan içinde karşılaştığı eski silah arkadaşını bana gururla tanıttı. Kambur'un gerçek adı Kim Tuk Hyon'du, Kurtuluş Ordusu'nda görev yaptığı yıllarda ve o dönemlerden beri takma adı Kim Se Hyon'du. Doğuştan kambur değildi. Sırtı alışılmadık bir şekilde tıpkı bir kambur gibi eğikti. Daha gençken dik, geniş omuzlu ve dengeli bir yapıya sahipti. Kamburun öyküsü bende derin bir saygı duygusu uyandırdı. Hamgyong Eyaleti'nde doğmuştu. Kore'nin Japonya tarafından "ilhakından" hemen sonraki kasvetli yılda, geçim kaynağı aramak için Deshuigou'ya taşınmıştı. Bu yerleşime, memleketlerine ve anavatanlarına duydukları özlemden dolayı göç etmek zorunda kalan insanlar öncülük etmişti. Ülkelerini nasıl geri kazanacaklarını ve evlerine nasıl döneceklerini vaaz eden Savaş Fonu Toplama Derneği Deshuigou'da ortaya çıktığında, Kim Tuk Hyon tereddüt etmeden örgüte katılmış. Derneğe para toplamak için 13 yaşındaki kızını başka bir adamın ailesine müstakbel gelini olarak göndermekte tereddüt göstermemiş. Silah elde etmek için, iç savaş halindeki Rusya'da savaş alanına girmeyi göze almıştı.

Ancak, on yıldan fazla süren özverili çabaları, kendisi için derneğin diğer üyelerinden daha uzun bir hapis cezasıyla sonuçlandı. Mahkûmlar her gün on dört ila on beş saat boyunca el tezgâhlarında çalışmaya zorlanıyordu. Ne zaman sırtını biraz dikleştirmeye çalışsa kırbaçlanıyor ve acımasızca sırtına vuruluyordu. Yedi ya da sekiz yıllık kölelik onu tedavi edilemez bir kambur haline getirmişti.

Kambur sakat gibi görünüyordu ama vatansever ruhu ve mücadele azmi her zamanki gibi güçlüydü. Ri Je U'nun silahlı grubuna ilk katılanın o olması şaşırtıcı değildi. Kim Ju Hyon'la tanıştığından beri Paektu Dağı'na ilerleyişimizi sabırsızlıkla beklediğini söyledi. Kim Ju Hyon, Changbai'de öncü birlikten sorumluyken onunla arkadaş olmuştu.

Kısa bir sanat gösterisi ve benim konuşmamdan sonra birliğe geri çekilme emri verdim. Köylüler en azından bir gece kalmamız için yalvardılar ve bize daha yeni bağlanmışken neden gitmemiz gerektiğini sordular. Kalırsak köyün zarar göreceğini, düşmanın her an takviye kuvvetlerini getirip üzerimize saldırabileceğini anlattım. Kambur bize yol gösterdi.

Yaşlı adama bir broşür verdim; broşürde Anavatanı Kurtarma Derneği'nin On Maddelik Programı ve Açılış Bildirgesi'nin teksir edilmiş bir kopyası vardı. Amnok Nehri üzerindeki bölgeye ilerleyişimizden bu yana bu broşürü benden alan ilk kişiydi. Çok geçmeden Deshuigou bölgesinde derneğe bağlı alt örgütler ortaya çıkmaya başlamışlardı.

Yaşlı adam derneğin Shiliudaogou şubesinin bir üyesi oldu. Bu şube, o bölgedeki birçok yerel örgütün sert çekirdeğini oluşturuyordu. Eğer Chongryon olarak örnek şube gibi bir unvan getirmiş olsaydık, Shiliudaogou şubesi bu unvanı alan ilk şube olurdu. Yaşlı Kim Tuk Hyon birçok köpek yetiştirmişti. Bu vahşi, zeki ve keskin koku alma duyusuna sahip köpekler düşman ajanlarını ve polisleri evinden uzak tutuyordu.

Bu hayvanlar farklı insanları tanımakta ustaydılar. Kendilerine yabancı olsalar bile adamlarımıza havlamazlardı. Kim Ju Hyon, Kim Hwak Sil, Kim Jong Suk ve o bölgede ayrı ayrı çalışan küçük birimlerimizin diğer üyeleri ve oraya gönderilen habercilerimiz yaşlı adama çok şey borçluydu.

Kim Jong Suk bir keresinde, Paektu Dağı'na ilerlediğimiz kış mevsiminin başlarında Changbai İlçesi, Zhonggangqu'da ayrı bir görevde çalışmıştı. O günlerde ayrı bir görevde bulunan yoldaşlar çiğ pirinç yerine pirinç topları ya da patates gibi pişmiş erzak taşıyorlardı. Jiandao'daki gerilla üslerindeki bireysel ulaklar da aynı şeyi yapıyordu. Birlikte çalışan bir grup insan nöbet tutabilir ve ardından yemeklerini pişirebilirdi ama tek başına çalışan bir bireyin ateş yakıp yemek pişirmesi olanaksızdı çünkü "dağ adamı" olduğundan şüphelenilirdi. Jong Suk da Yaofangzi'den bir paket haşlanmış patatesle ayrılmış ve yolda donmuş kuru sebze yapraklarını çiğneyen yaşlı bir kadın ve bir çocukla karşılaşmış. Bu sefil manzara karşısında üzüntüden gözyaşları içinde kalmış. Patateslerini yetim ve yaşlı kadına verdikten sonra titreyerek dağa doğru yoluna devam etmiş. Daha sonraki zamanlarda hatırladığına göre, Kambur'un evine nasıl gidebileceğini bilmiyordu. Kendine geldiğinde, yaşlı adam ve karısını elinde bir kâse yulaf ezmesi ve bir kaşıkla başında ağlarken bulmuş.

Ona gönülden bakmışlar, yulaf ezmesi, yeşil fasulyeli krep ve beslenmek için sakladıkları haşlanmış tavuktan ikram etmişler. Kurtuluştan sonraki yıllarda Jong Suk bu deneyimini tekrar ederek, onların bakımı olmasaydı Paektu Dağı'ndaki gizli kampa canlı dönemeyeceğini söyledi.

Yaşlı Kambur adam gizli kampımızı birçok kez ziyaret etti. Kambur, sakat sırtıyla kampa yardım malzemeleri taşır ve başkalarının haberi olmadan beni görme şansını yakalardı.

Banjiegou savaşında rehberimiz olarak görev yaptı. Xiaodeshui ormanında 1939 yılında düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarında köylüleri temsil etti ve bu bizi çok sevindirdi.

1942 yılının başlarında hastalıktan öldüğüne dair üzücü haberi duydum.

Paektu Dağı'ndaki günlerimde ve daha sonraki yıllarda onu zaman zaman hatırladım.

Kasım 1947'de bir gün, Mangyongdae Devrim Okulu'ndaki çocuklar için üniformalar hazırlandığını duyunca, onları üniformalı görmek istediğim için okul çocuklarından bazılarını çağırdım. O sırada evime gelen çocuklar arasında yaşlı adamın Kim Pyong Sun adındaki oğlu da vardı.

Kim Jong Suk daha sonra okula yaptığı ziyarette çocukla ayrı ayrı görüştü ve ona gerilla ordusundaki günlerinden beri en sevdiği dolmakalemi vererek iyi bir öğrenci olması için onu teşvik etti.

Ağustos 1949'da bir gün, Kim Pyong Sun, müfreze lideri omuz askılı subay üniformasıyla Kim Jong Suk ve benim karşıma çıktı. Karargâhtaki muhafız müfrezesinin liderliğine atanmıştı. Bu gerçekten de olayların garip bir şekilde bir araya gelmesiydi.

O günden sonra yanımızdan hiç ayrılmadı. Jong Suk'u kaybetmenin acısını benimle paylaştı, Kuzey Chungchong Eyaleti, Suanbo'daki ön karargâha kadar bana eşlik etti ve Jagang Eyaleti, Kosanjin'deki Yüksek Karargâhta benimle birlikte kaldı. Yıllarca benim yanımda çalıştı.

Ne zaman babasının görüntüsünün zihnimde dolaştığını hissetsem, Dadeshui köyündeki yaşlı adamın sözlerini ve Xiaodeshui yaylasındaki gece karanlığını hatırlardım.

Geceyi bu yaylada geçirdik ve ertesi gün birliğimi Madengchang ormanına taşıdım ve adamlarıma dinlenmelerini emrettim. Ben de çimlerin üzerine uzandım ve kitap okurken derin bir uykuya daldım. Birden gelen silah sesleri beni uyandırdı. Shiwudaogou ve Erdaogang yönlerinden gelen düşman kuvvetleri neredeyse aynı anda kuzeyden ve güneyden üzerimize çullanmıştı. Sık orman, dostu düşmanı ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. Eğer kaçarsak, düşman kuvvetlerinin bizi yakalamak için birbirleriyle savaşması ve birbirlerini öldürmesi için ideal bir fırsat ortaya çıkacaktı.

Ormandan gizlice çekildik ve Shiwudaogou vadisi boyunca yüksek bir yere tırmanarak düşmanın kendi aralarında savaşmasını izledik. Bu olay Xiaodeshui savaşı ya da Madengchang'ın uzaktan gözlem savaşı olarak bilinir.

Düşman kuvvetleri üç ila dört saat boyunca birbirleriyle savaştı, o kadar uzun sürdü ki izleyenler bile bıkkınlık hissetti. Sonunda, Erdaogang yönünden gelen düşman tutunamayacak kadar zorlandı ve geri çekilmek için borazan çaldı. Borazan sesini duyan Shiwudaogou'daki düşman kendi aralarında savaştıklarını fark etti ve ateşi kesti.

Yüzlerce gerilla nereye kaybolmuştu? Kuşkusuz bu şeytanın bile merak ettiği bir gizemdi.

Düşman bu gizeme bir cevap bulmuş gibi görünüyordu; buna gizli dönüşüm sanatı adını verdiler. Bana kalırsa Xiaodeshui savaşından beri sınır bölgesinde göğe yükselip yere battığımız ya da nereden görünüp nerede kaybolduğumuz söylentileri dolaşıyordu, Tanrı bilir.

Düşmanın sedyesi o kadar azdı ki, ölülerini taşımak için Xinchangdong köyündeki her evin kapısını söktüler. Köylüler kapısız kalan açıklıkları bir süre saman çuvallarıyla kapatmak zorunda kaldılar.

Devrimci Halk Ordusu tarafından Dadeshui ve Xiaodeshui'de atılan silah sesleri Changbai'deki ve nehrin karşısındaki anavatandaki halkta büyük bir coşku uyandırdı.

Savaşta harap olan patates tarlaları için üzüntülerimizi dile getirdiğimizde, Xinchangdong'dan bir köylü şöyle dedi:

“Patates tarlalarımız harap olmuş olsa da zengin bir patates mahsulüne sahip olmaktansa Japonların yok edildiğini görmeyi daha hoş buluyoruz.”

Birçok genç Deshuigou ve civar köylerden orduya katılmak için gönüllü oldu. Onların askere alınması, Changbai bölgesindeki devrimci ordunun hızla genişlemesine katkıda bulunan yaygın bir silahlı hizmet hareketinin başlangıcı anlamına geliyordu.

Düşman, Halkın Devrimci Ordusu'nun ilerleyişi ve müthiş gücü karşısında büyük bir paniğe kapıldı. Changbai'deki polisler arasında gruplar halinde istifaya başvurmak ve resmi görevlerinden kaçmak bir eğilim haline geldi. Düşmanın yönetim mekanizması büyük bir karmaşaya sürüklenmişti. Erdaogang köyüne giriş ve çıkışlara ön taraftan değil, sadece arka kısımdan izin veriliyordu.

Changbai'de askerî faaliyetlerin yanı sıra kitleleri eğitmek ve örgütlemek için örgütsel ve siyasi çalışmalar yürüttük. Siyasi görevlilerimiz Deshuigou, Diyanxi ve civar köylerde Anavatanın Restorasyonu Derneği'ne bağlı örgütler kurdular.

Anavatanda da örgütler oluşturulmaya başlandı.

Paektu Dağı'nı çevreleyen çeşitli yerlerde kurulan örgütler, kurulacak yeni üs için güvenilir siyasi dayanaklar haline geldi.

Xiaodeshui savaşını ShiwudaogouDonggang, Shisandaogou-Longchuanli, Changbai İlçesindeki Ershidao-gou-Erzhongdian ve diğer birçok yerde, Amnok

Nehri üzerindeki çeşitli köylerde hareket ederken birçok eylem izledi. Nehir bölgesi, adeta harekete geçirilmiş bir eşek arısı yuvasını andırıyordu.

Dolambaçlı bir rota izleyerek belirlediğimiz hedefe ulaşmıştık. Artık Paektu Dağı'na yerleşmenin ve ana üssümüzü kurmanın zamanı gelmişti. Kim Ju Hyon ve Ri Tong Hak'ın rehberliğinde Paektu Dağı'nda gizli kampımızın kurulması için seçilen bölgeye doğru ilerledim. Bana üst düzey subaylar, muhafızlar ve bazı muharebe bölükleri eşlik ediyordu. Diğer askerlere Changbai bölgesinde düşmanı taciz etmeye devam etmeleri talimatı verildi.

Kim Ju Hyon, Ri Tong Hak, Kim Un Sin ve diğerleri tarafından keşfedilen Sobaeksu vadisi, Paektu Dağı'ndaki gizli kampın anavatandaki ilk yeriydi. Paektu Dağı vadinin yaklaşık on mil kuzeybatısında yükseliyordu. Yaklaşık beş mil kuzeybatıda Sono Dağı görülebiliyordu. Vadinin dört mil kuzeydoğusunda Kanbaek Dağı sık bir ormanın üzerinde yükseliyordu. Vadinin arkasındaki uzun yükselti Saja Zirvesi olarak adlandırılıyordu.

Sobaeksu vadisine varışımız uzun yıllar aradan sonra sevinçli bir eve dönüş oldu. Japon karşıtı devrimin tarihsel bağlamında, operasyon merkezimizin doğu Mançurya'dan Paektu Dağı'na kaydırılması anlamına geliyordu.

Bir insanın eve dönüşü komşuları için de bir sevinç meselesidir. Ancak Paektu dağlarının derinliklerinde uzanan ve bir şairin deyimiyle “Bir kuşun bile ormanın yalnızlığına dayanamayarak uçup gittiği” vadide bizim komşumuz yoktu. Bizi iç çeken orman ve mırıldanan dere karşılamıştı. Anavatandaki insanlar hala Sobaeksu vadisine vardığımızdan haberdar değillerdi.

Buranın yirmi beş mil güneyinde bizi sıcak bir şekilde karşılayacak anavatan halkı vardı ama aynı zamanda silahlarını bize doğrultmuş ada ülkesinden gelen birtakım davetsiz misafirler de vardı. Eğer bu engel olmasaydı, sevgili halkımızın yanına gidecek ve onları heyecan içinde karşılayacaktık. Yurttaşlarımızla buluşmanın tek yolu düşmanla savaşmaktı. Düşmanla savaşmak için Paektu dağlık bölgesine ilerledik ve Sobaeksu vadisinde üssümüzü kurmaya başladık.

O zamanlar vadide benimle birlikte olan yoldaşlar, buranın dünyanın geri kalanından ziyaretçi çekecek ünlü bir tarihi yer olacağını asla hayal etmemişlerdi.

Hareketimizden hiçbir iz bırakmadan, yüzen yapraklarla akan derenin su kenarları boyunca yürüdük.

Bugünlerde burayı ziyaret edenler, yarım yüzyıl önce buranın ilkel bir ormanın parçası olduğunu asla hayal edemezler. Eski günlerin sessizliği ve dinginliği yerini turist otobüslerinin ve ziyaretçilerin durmaksızın geçtiği iyi

asfaltlanmış yola, şık oteller kadar iyi döşenmiş gezginler için evlere ve gezginler köyüne, bitmek bilmeyen yaya akışına ve onların her mevsim yankılanan şarkılarına bıraktı. Ancak o günlerde bu ilkel ormanda vahşi bir hayvanın ayak izine bile rastlayamazdık. Vadinin, oluşum zamanındaki güzelliğini koruyan enfes manzarası ve bize doğal bir kale sağlayan arazi özellikleri bizi kendine çekmişti.

Macun'daki günlerimde gerilla ordusunun komutanlarından Xiaowangqing ile Lishugou vadisinde geçirdiğim günler mükemmeldi. Vadi derin ve engebeliydi ve düşmanın kolaylıkla girmesine izin vermiyordu. Düşman yaklaşmayı başarabilse bile başarıyla geri püskürtülüyordu. Paektu Dağı'ndaki gizli kampın bulunduğu yere doğru ilerlediğimiz Saja Tepesi'nden aşağı inen derelerin çatalında yer alan Sobaeksu vadisinin arazisi, Lishugou vadisinin özelliklerine oldukça benziyordu.

İkisi arasında küçük bir fark vardı; Sobaeksu vadisi biraz daha geniş, derin ve güzeldi. Tırmandıkça aradaki farkın daha da büyüdüğünü gördük. Görkemli Paektu Sıradağları'nın binlerce zirvesi ve sırtından oluşan büyük kıvrımlardan birinde yer alan vadi, devasa geçmişine rağmen derindi.

Hava kararmadan önce dere kenarında ve Jangsu Zirvesi'nin karşı tarafındaki bir tepenin eteğinde çadırlarımızı kurduk ve gece boyunca uyuduk. Genelde günde üç ya da dört saatten fazla uyumam. Dağlarda savaşırken, okumak için gece saat iki civarında uyanma alışkanlığım vardı. Ancak o gece o kadar yorgundum ki, sabahın erken saatlerinde, gece boyunca havanın buz tuttuğunu görünce okuyamadım.

Alp bölgesi daha uzun bir kış geçirmiş ve diğer yerlere göre çok daha fazla kar yağışı almıştı. Bölgedeki kar kolay kolay erimiyordu. Haziran sonu ve temmuz başında bir önceki kışın karları görülebiliyor, eylül sonu ve ekim başında ise dağların tepelerinde yeni karlar bulunabiliyordu. Biriken kar genellikle bir insanın boyundan daha uzun olur ve geçit açmak için tünel kazmayı gerekli kılardı. Gizli kampın dışına çıkmak için kar ayakkabıları gerekliydi. Onlar olmadan kişi kara batabilir ve bir kazaya maruz kalabilirdi.

Alp bölgesinin sık sık fırtına ve yoğun kar yağışı tehdidi altında olan sert iklimi, farklı mevsimler arasında farklılıklar ortaya çıkarıyor ve bize farklı mevsimsel faydalar sağlıyordu.

Saussurea'yı ilk kez Laoheishan savaşı sırasında yemiş ve lezzetli bulmuştum. Sussurea'ya sarılmış haşlanmış pirincin tadı maruldan daha güzeldi. Ri Hun'un Changbai İlçesi, Shijiudaogou'daki evinde cacalia tatmışım. O da çok lezzetliydi. Paektu dağlık bölgesinde birçok yabani sebze türü vardı; Taehongdan'da saussurea, Samji Gölü'nü çevreleyen bölgede

cacalia ve Pegae Tepesi'nde *musuhae*. Aşçılık birimi üyeleri tarafından toplanan bu yabancı yeşillikler yaz yemeklerimizi zenginleştiriyordu.

Paektu Dağı'ndaki gizli kampa yerleştiğimizde, aşçılık birimi bir otlak kenarında kendilerine bir sebze bahçesi oluşturdu ve çeşitli sebzeler yetiştirdi. Lahana ve turp gelişmemişti ama marul ve taç papatya iyi yetişmişti.

Sobaeksu'dan yakalanan kömür balığı da ara sıra servis edilirdi. O günlerde derede çok fazla yoktu, ancak bugünlerde çok sayıda yetiştirilmektedir.

Varışımızın ertesi günü diğer komutanlarla birlikte gizli kamp alanını ve öncü birlik tarafından seçilen kışla alanlarını inceledim. Bir subay toplantısı düzenledim ve Nanhutou'dan Paektu Dağı'na kadar olan seferimizi gözden geçirdim, görevimizi tartıştım ve ardından subaylara görevler verdim. Paektusan Üssü'nü mümkün olan en kısa sürede kurmayı hedefliyorduk. Bunun iki yönü vardı: gizli kampların inşası ve Paektu Dağı çevresindeki köylerde yeraltı devrimci örgütlerinin kurulması.

1930'ların ilk yarısında Doğu Mançurya'da kurulan gerilla bölgesi ile on yılın ikinci yarısında oluşturulan yeni Paektusan Üssü arasında içerik ve biçim açısından önemli farklılıklar vardı. İlki sabit, görünür, açık bir gerilla savaşı üssüyken, ikincisi gizli kamplardan ve yeraltı devrimci örgütlerinden oluşan, askerî eylemlerin ve siyasi faaliyetlerin üssü olarak hizmet veren görünmez bir devrimci üsttü.

On yılın ilk yarısında üsteki insanlar halk devrimci hükümetinin politikası doğrultusunda yaşadılar; ikinci yarısında yeraltı örgütlerine bağlı insanlar görünüşte düşman yönetimi altındaydılar ama gerçekte bizim talimatlarımız ve çizgimiz doğrultusunda hareket ediyorlardı.

İlk yarıda gerilla bölgelerinin savunulması için büyük çabalar sarf edilmesi gerekirken, ikinci yarıda buna gerek kalmadı.

Bu bize daha geniş bir alanda gerilla faaliyeti yürütme olanağı sağladı. Başka bir deyişle, gerilla üssünün biçimindeki değişiklik, saldırıya geçebileceğimiz anlamına geliyordu. Dolayısıyla gerilla üssü ne kadar genişlerse faaliyet alanımız da o kadar genişliyordu.

Paektu Dağı'ndaki gizli kampı merkez alarak gerilla üssünü Changbai'nin geniş alanına, ardından Paekmu, Kaema Yaylaları ve Rangrim Dağları boyunca anavatanın derinliklerine doğru genişletmeyi ve ardından silahlı mücadelenin alevlerini kuzey bölgesinden Kore'nin orta ve güney bölgelerine yaymayı, aynı zamanda Parti örgütlerini ve birleşik cephe hareketini genişletip geliştirmeyi ve ülke çapında direniş hazırlıklarını ilerletmeyi amaçlıyorduk.

Gizli kamplar ağının oluşturulması ve yeraltı örgütleri ağının kurulması, kaderimizin ve Japon karşıtı devrimin zaferinin bağlı olduğu yakıcı meseleler olduğundan, dikkatimizi her şeyden önce bu meselelerin çözümüne yöneltmek zorundaydık. İlk olarak, her birime gizli kamplar inşa etme görevi verdik. Kim Ju Hyon'a yiyecek ve giyecek temin etmesi talimatı verildi. Gizli kampların inşası ve işletilmesiyle ilgili iki husus, en basit ifadeyle, yiyecek, giyecek ve barınma sorunlarımızdı.

Yeraltı ağının kurulması için yetenekli yardımcıların seçilmesi ve halkı kutsal ulusal kurtuluş davasına katılmaya teşvik edecek mücadele eylemleri de önemli görevlerdi. Bu görevler Ri Tong Hak'ın bölüğüne verildi.

Komutanlar Paektusan Üssü'nü inşa etme görevlerini derhal yerine getirmeye başladılar. Kim Ju Hyon, Ri Tong Hak ve bölüğü bizden ayrıldı. Diğer birçok yoldaş da farklı yerlere bireysel görevler için gönderildi. Muhafızlar ve 7. Alay'ın bazı üyelerinin eşliğinde, Huanggongdong köyünde ayrıldığımız ana birlikte buluşacağımız Heixiazigou'ya doğru yola çıktım. Sobaeksu vadisinden Heixiazigou'ya giderken yaşadıklarımız çok etkileyiciydi.

O sırada Sono Dağı'nı ve Samdan Şelalelerini gördüm. Manzara enfesti. Yönümüzü kaybederek ormanda çok zaman geçirdik. Datuo Kaplıcası'ndaki deneyimimizi bugün bile hatırlıyorum. Ormanda iki saatten fazla dolaştıktan sonra yolumuzu bulamayınca birçok yöne gözcüler gönderdim. İçlerinden biri yaşlı bir adamla döndü. Yaşlı adam Paektu Dağı'nın eteklerindeki bir tepede yalnız yaşadığını ve tuz ve darı almak için gittiği Manjiang'dan dönerken keşif ekibiyle karşılaştığını söyledi. Yaşlı adam bizi Datuo'daki hasır kulübesine götürdü. Kulübe iyi bir sıcak su kaynağının yanındaydı. Su o kadar sıcaktı ki oraya koyduğumuz kerevitler kızarmıştı. Banyo yaptık, giysilerimizi yıkadık ve kaplıcada kerevit pişirdik. Bir gün televizyonda kışın ortasında açık havada banyo yaparken izlediğim İzlandalılar bana kendi kaplıca deneyimimi hatırlattı.

O zaman yaşlı adamla epey konuştuk. Ona neden dağın derinliklerinde yaşadığını sordum. Eskiden ovada yaşadığını ama yıldızların azaldığını görünce atalarının dağına taşındığını söyledi.

"Eğer köleleştirilmiş bir ulusun utanç kaynağı olarak ölseydim, nerede öleceğim hiç fark etmezdi. Fakat ben Paektu Dağı'nın eteklerinde yaşamak ve ölmek istiyorum. Köy okulunda bana Bin Çince Karakteri öğreten öğretmenim, Korelilerin Paektu Dağı'nı kucaklayarak yaşamaları ve onu kendilerine yastık yaparak ölmeleri gerektiğini söylerdi. Onun sözleri gerçekten de bir anıtın üzerine yazılması gereken bir özdeyişti," dedi yaşlı adam.

Paektu Dağı'na diktiği kısık gözlerini durmaksızın takip ederken, sanki onun sefil yaşamının her aşaması gözlerimin önünde cereyan ediyormuş gibi ciddi bir

duyguya kapıldım. Paektu Dağı'nın eteklerinde yaşamak ve başını dağa yaslayarak ölmek istediğine dair sözleri beni duygulandırdı.

“Peki, Paektu Dağı'nı nasıl buluyorsun?”

“Harika. Patates yetiştirerek ve karaca avlayarak yaşamak ne kadar zor olsa da Japonları görmek zorunda olmadığım için kendimi dinç ve zinde hissediyorum.”

Yaşlı adamla konuşmam, Paektu Dağı'nın halkımıza güçlü bir manevi destek sağladığına olan inancımı bir kez daha teyit etti. Paektu Dağı'nı devrimin stratejik merkezi haline getirmekte kesinlikle haklı olduğumu hissediyordum. Geç yaşına rağmen dağda tek başına yaşayan bu yaşlı adam gerçekten vatanseverdi. Adını sormadığım için pişmanım.

Luozigou'nun yaylalarındaki yaşlı Ma gibi onun da pek çok kitabı vardı. Heixiazigou'ya giderken, Datuo Kaplıcası'nda banyo yaptıktan sonra bana birkaç kitap verdi. Daha sonra kaplıcada yaralılar ve sakatlar için bir dinlenme yeri inşa ettik.

Heixiazigou'ya varışımızdan bir gün sonra, Jiaohe'de faaliyet gösteren 2. Alay yanımıza geldi. Kwon Yong Byok, O Jung Hup, Kang Wi Ryong ve diğerleri 2. Alay ile birlikte geldiler ve en içten duygularını benimle paylaştılar.

Yolda pek çok zorluğa katlanmışlardı. Paektu Dağı'na doğru düzgün kıyafet giymeden ve kış soğuşunda yarı aç bir şekilde giderken, bir kereste fabrikasına saldırmışlar ve sığırları ele geçirmişlerdi. Onlardan ikisini bize canlı olarak getirdiler. Onları bir deri bir kemik, paçavralar içinde görmek acı vericiydi. Onlar da beni görünce sarılıp gözyaşı döktüler. Kendilerine yeni giysiler, hem dış hem de iç çamaşırları, içlik ve lastik tabanlı kanvas ayakkabılar temin ettim. Ayrıca eksiksiz tuvalet malzemeleri, tütün ve kibrit de sağladım.

Karargâh'ın emriyle, Jiaohe'den dönen Kang Wi Ryong ve Pak Yong Sun, Heixiazigou, Hengshan, Hongtuo Dağı ve diğer birçok yerde gizli kamplar kurdular. Pak Yong Sun ve Kang Wi Ryong mükemmel marangozlardı. Bir alaya yetecek büyüklükte bir kütük evi sadece balta kullanarak iki ya da üç günde inşa ederlerdi. Changbai bölgesindeki gizli kampların inşası için diğer yoldaşlardan daha fazla iş yaptılar. Cao Guo-an'ın birliği Heixiazigou'ya geldiğinde, iki marangoz sayesinde kışlarını sadece bir günde inşa ettikleri için benim birliğimdeki adamlara hayran kaldılar.

Heixiazigou'da bir süre kaldıktan sonra Sobaeksu vadisine döndüğümde, gizli kampın birçok yerinde kütük evler inşa edilmişti. Karargâh için barakalar, alt birimler, bir matbaa, konfeksiyon atölyesi, nöbetçi evi ve kontrol noktaları ormanın içinde ortaya çıkmıştı.

Gizli kamptaki kütük evlerin kapı kolları karaca toynaklarından yapılmıştı.

Önemsiz karaca toynağı sapı, tarihi bir dönemin simgesi gibi hafızama kazındı. Paektu Dağı'ndaki "yaşam alanlarımızın" kapılarında karaca toynağı kulplarının ortaya çıkmasından ve Sobaeksu vadisinde ana üssümüzün kurulmasından bu yana, başka bir deyişle, Paektu Dağı'ndaki gizli kamp Kore devriminin stratejik üssü, merkez yönetiminin üssü olarak hizmet etti.

Paektu Dağı'ndaki gizli kamp sadece Kore devriminin stratejik merkezi ve kalbi değildi; aynı zamanda önemli bir operasyon üssü, faaliyet üssü ve lojistik üs konumundaydı.

Çok geçmeden bu gizli kamptan Kore'nin kuzey ve orta bölgelerindeki farklı yerlere birçok gizli üs yayıldı.

Gizli kamplardan Kwon Yong Byok, Kim Ju Hyon, Kim Phyong, Kim Jong Suk, Pak Rok Kum, Ma Tong Hui, Ji Thae Hwan ve diğer birçok siyasi casus, devrimin tohumlarını anavatanın her köşesine taşıdı. Oradan, Ri Je Sun, Pak Tal, Pak In Jin ve Paektu Dağı'nda bizi görmeye gelen diğer birçok halk temsilcisi, devrimin tutuşturduğu ateşle birlikte halka geri döndüler. Oradan birliklerimiz düşmanı yok etmek için sahaya çıktı. Devrimin kaderini doğrudan ilgilendiren büyük ya da küçük tüm hamleler Paektu Dağı'ndaki gizli kampta planlanıyordu.

Kore ve Çin'deki uydu gizli kamplar Paektu Dağı'ndaki gizli kamp ağının bir parçasıydı.

Kore tarafında Sajabong Gizli Kampı, Komsan Gizli Kampı, Sonosan Gizli Kampı, Kanbaeksan Gizli Kampı, Mudubong Gizli Kampı, Soyonjibong Gizli Kampı ve diğerleri bulunuyordu. Çin tarafındaki batı Jiando bölgesi Heixiajigou Gizli Kampı, Diyangxi Gizli Kampı, Erdaogang Gizli Kampı, Hengshan Gizli Kampı, Limingshui Gizli Kampı, Fuhoushui Gizli Kampı, Qingfeng Gizli Kampı ve Fusong'daki diğer gizli kampları içeriyordu. Gerektiğinde tüm bu gizli kamplardan yararlandık.

Paektu Dağı bölgesindeki gizli kamplar çeşitli misyonlar ve görevler yerine getiriyordu. Tamamen gizli kampların yanı sıra, burada giysiler dikiliyor, silahlar onarılıyor, yaralı ve hastalara bakılıyordu; bazıları aynı zamanda irtibat noktaları ve operatörler için barınaklar olarak da hizmet veriyordu.

Sobaeksu vadisindeki gizli kamp, Paektu Dağı'ndaki gizli kamp ağının kalbiydi. Bu yüzden o günlerde Sobaeksu vadisindeki kampa Paektusan Gizli Kampı No. 1 diyorduk. Günümüzde Paektusan Gizli Kampı ya da Paektu Gizli Kampı olarak adlandırılıyor.

Bu kamp Karargâh ve ona doğrudan bağlı birimler ile muhafızlara ve bazı kilit birimlere ev sahipliği yapıyordu ve maksimum güvenlik ve gizlilik için kampa giriş ve çıkışlar sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. Bizimle sürekli temas halinde olmayan alt birimler veya bireyler Karargâha geldiklerinde, onlarla Sobaeksu vadisindeki gizli kampta değil, 2 Numaralı Gizli Kampta (Sajabong Gizli Kampı) buluşurduk. Gizli Kamp No. 2’de, Karargâhı ziyaret eden birlikler veya münferit kişiler karşılanır, dinlenmeleri sağlanır veya gönderilir ve bazen kısa kurslar veya eğitim verilirdi. Gizli Kamp No. 2, Karargâh ziyaretçileri için kabul merkeziydi. Ziyaretçiler burada talimatları bekler, görüşmeler yapar, uyur ya da kısa kurslar veya eğitim alırlardı. O günlerde Karargâha gelen habercilerin Limingshui yönünden gelmeleri ve Karargâha geçişte herhangi bir iz bırakmamak için vadinin girişinden Sobaeksu’nun deresini takip etmeleri bir kuraldı. Gizli kampların yerleri herkes tarafından bilinmiyordu. Biliniyor olsalardı, gizli olmazlardı.

Paektusan Gizli Kampı ve civardaki diğer gizli kampların ayrıntıları sadece Kim Ju Hyon, Kim Hae San, Kim Un Sin ve Ma Tong Hui gibi tüm irtibat görevlerini yürüten birkaç kişi ve az sayıda komutan tarafından biliniyordu.

Neyse ki bu gizli kamplar ve “sakinleri” Japon karşıtı devrim zaferle sonuçlanana kadar varlıklarını gizli tutabildiler.

Paektu Dağı gençliğimin ilk yıllarında benim “evimdi”. Bu “ev”, çocukluğumun geçtiği evdeki ailemle kıyaslanamayacak kadar çok sayıda arkadaşımı barındırıyordu. Benimle birlikte o “evde” kaldılar, Paektu Dağı’nın yağmurunda ve karında çalıştılar ve bugünkü vatanın hayalini kurdular.

Paektu Dağı’nda benimle birlikte acıyı ve kederi paylaşan insanların çoğu bugün hayatta değil. Bu nedenle, Partimizin devrimci tarihini ve Paektu Dağları’nın her köşesine damgasını vuran öncülerimizin mücadelesinin sonuçlarını genç kuşaklara anlatmak için yaşlı bir kuşağa düşen görevi yeterince erken yerine getiremedik.

Ben de Paektusan Gizli Kampı’nı genç kuşaklara daha önce duyurmayı başaramadım. Omuzlarımdaki pek çok sorumluluk, Parti, Devlet ve Orduyu inşa etme sorumlulukları, savaşın ve savaş sonrası yeniden yapılanmanın getirdiği yükler, gençliğimde Paektu Dağı’ndaki ana üssümü ziyaret etmek için zaman ayırmama izin vermedi.

Birçok kez Pak Yong Sun ve diğerlerine genç nesil için Paektusan Gizli Kampı’nın yerini yaşamları sırasında keşfetmelerini söyledim, ancak eski çevik marangoz ve ekibi bile, kendisinin inşa ettiği Heixiazigou, Diyangxi ve Hengshan’daki gizli kampların yerlerini ve Chongbong, Pegae Tepesi ve

Mupho'daki kamp bölgelerini bulmalarına rağmen bunu başaramadılar. Ama onları suçlamadım. Sobaeksu vadisindeki gizli kampa hiç gitmemişlerdi.

Sonuçta ben de Paektusan Gizli Kampı'nın yerini ancak ilerleyen yaşlarımda tespit edebildim. Ancak o zaman biraz boş zaman buldum ve Paektu Dağı bölgesine gittim, çünkü o bölgede yeni inşa edilen gizli kampları görmek istiyordum. Dönüş yolunda Sobaeksu üzerindeki köprü'nün etrafındaki arazi bana tanıdık geldi. Bu yüzden keşif ekibinin bazı üyelerini Sobaeksu vadisine gönderdim. Onlara vadiyi tırmanmalarını, yüz kulaç yüksekliğindeki bir kayalığın eteğinde çok küçük bir otlak parçası buluncaya kadar devam etmelerini söyledim. Vadinin dışarıdan bakıldığında belirgin görünmeyeceğini, çünkü dağların birbirine çok yakın olduğunu vurguladım. O günlere kadar o bölgedeki orman o kadar sık ve sarptı ki, ziyaretçiler için Amnok Nehri yolunu inşa etmek üzere bölgeyi incelemeye gönderilen kıdemli sekreterim ve yardımcım yollarını kaybetmiş ve zor anlar yaşamışlardı. Ancak onları aramak için gönderilen muhafız bölüğü tarafından kurtarıldılar. Gerçekten de Mihunzhen'den daha az labirentli değildi. Keşif grubunun üyeleri ve ziyaretçi grubu, sloganların yazıldığı bazı ağaçları ve ardından kütük evlerin ve kamp alanlarının yerlerini buldular. Bu şekilde Paektusan Gizli Kampı genç devrimci nesle orijinal görünümüyle gösterilmiş oldu.

Paektu Dağı artık devrimimizin ikinci, üçüncü ve dördüncü kuşaklarının, birinci kuşak tarafından el üstünde tutulan Paektu'nun devrimci ruhunu öğrendikleri bir okuldur. Paektu'nun geniş topraklarında büyük bir açık hava devrim müzesi inşa edilmiştir.

Tarihin ilerlemesiyle birlikte Paektu Dağı'nın sembolik anlamı daha da zenginleşti. Dağ, 1930'ların ikinci yarısında orijinal sembolik anlamının üzerine yeni bir anlam kazanmaya başladı.

Paektu Dağı'ndaki sönmüş yanardağdan püsküren, ülkeyi özgürleştirmeye yönelik devrimin "lavları" 20 milyon Koreli yurttaşın dikkatini üzerine çekti. Japon karşıtı devrimin alevlerinin sarstığı yerleri inceleyen bir yazar olan Song Yong, seyahatnamesine "Paektu Dağı Her Yerden Görülebilir" başlığını koymuştur. Başlıktan da anlaşılacağı üzere, Paektu Dağı, bu dağa yerleştiğimiz andan itibaren her yerden görülebilen aktif bir ulusal kurtuluş volkanı, kutsal bir devrim dağı haline gelmiştir.

Pochonbo Savaşı'nın Tasviri

Pochonbo'daki Japon emperyalist binaları yanarken

Pochonbo'un Alevleri

Birçok kişi Pochonbo Muharebesi'ni tarihsel açıdan ele almış ve bu konuda kapsamlı çalışmalar yapmıştır. Bu savaşı organize eden ve komuta eden biri olarak, o zamanki zihinsel süreçlerimi ve meydana gelen olayları net bir şekilde hatırlıyorum. Yarım asır öncesinin savaş sahneleri hâlâ gözlerimin önünde net bir şekilde canlanıyor.

Pochonbo Muharebesi, zorla ayrılmış bir anne ve çocuklarının yeniden bir araya gelmesine benzetilebilir. Pochonbo'daki silah sesleri, anavatanım ile onu en çok seven sadık oğulları ve kızları arasındaki kavuşmayı hızlandırmıştı. Başka bir deyişle, bu savaş işgal altındaki ulusumun kurtuluşunda belirleyici bir dönüm noktası oldu.

Kurtarılmış vatanıma döndüğümde, Japonlara karşı verdiğimiz silahlı mücadele sırasında yaptığımız muharebelerden bazılarını anlatmam istendiğinde, Pochonbo Muharebesini anlatırdım. Sonuçlar açısından, bu savaştan çok daha büyük sayısız savaş yapmıştık. Aslında burada öldürdüğümüz düşman askeri ve polisi sayısı çok fazla değildi. Yine de Japon karşıtı savaştaki önemli karşılaşmaları tartışırken her zaman Pochonbo'ya ilk sırayı veriyorum, çünkü ona özel bir önem atfediyorum.

Bu muharebe birçok insanın büyük ilgisini çekmiştir. Düşman kayıpları muharebeden hemen sonra gazetelerde yer aldığı için bahsetmeye değmezdi ama herkes bu harekâtın nedenini merak ediyordu. Örneğin, bizi bu savaşa iten neydi ve sınır bölgesinde aynı büyüklükte düzinelerce kasaba ve köy varken saldırı için neden Pochonbo'yu seçtik?

Geniş anlamıyla Pochonbo'ya saldırımız ulusun yeniden canlanmasını sağlamak için tasarlanmıştı; bir başka açıdan ise Japonlara karşı devrimci mücadelede belirleyici bir aşama açmak ve ileriye doğru bir sıçrama yapmaktı.

Kore ulusunun tarihi, Japon emperyalistlerinin neden olduğu kan ve gözyaşlarıyla doluydu. Ulusumuz direnişini buna tepki olarak başlatmıştı. Silahlı mücadele, Kore'nin evlatlarının Japonya'ya karşı savaşıma iradesini ifade etmekle kalmıyor, aynı zamanda bir amaca ulaşmak için bir vasıta da oluyordu. Anti-emperyalist, anti-feodal demokratik devrim bayrağı altında silahlı mücadeleyi yürüttük; aynı zamanda partinin inşasını destekledik ve bir birleşik cephe hareketi ile anti-emperyalist bir ortak cephe hareketi başlattık, böylece Japonlara karşı devrimi ileriye taşıdık.

Bu yol zorluklarla doluydu. Bazı insanlar, Kore devrimi sloganı altında savaşıyor Kore halkını suçlayarak, yalnızca kendi parti çıkarlarına ve stratejilerine uymamızı isteyecek kadar ileri gitmişlerdi.

Devrimci mücadelemizin ilk günlerinden itibaren tüm düşüncelerimizin başlangıç noktası olarak Kore devrimine odaklandık. Fiziksel olarak yabancı bir ülkede olabiliydik ama ruhsal olarak vatanımızı ve yurttaşlarımızı asla terk etmemiştik. 1920'lerin ikinci yarısından itibaren yaptığımız her şey anavatanımız ve onun kurtuluşu içindi. Kore devriminin bayrağı altında savaşmak her Koreli komünistin meşru hakkı ve göreviydi: bunu güçlü bir şekilde savunduk.

Nanhutou toplantısı esas olarak silahlı mücadelenin anavatana doğru genişletilmesi görevini ele aldı.

Toplantıda Koreli komünistlerin Kore'de silah seslerinin yükselmesi, yani Kore devrimini ilerletmek için faaliyetlerimizi anavatana yayma istekleri dile getirildi. 1930'ların ilk yarısında Mançurya bizim ana faaliyet alanımızdı. Japon karşıtı gerilla ordusunun kurulmasından önce ve sonra, anavatanımızın işgal altındaki topraklarına birkaç kez girmiştik, ancak bu faaliyetlerin boyutu sınırlıydı.

1930'ların ilk yarısındaki hazırlıklarımız gücümüzü toplama aşaması olarak görülebilir. Bu dönemde Koreli komünistlerin silahlı gücü birkaç tümen oluşturacak kadar büyümüşü ve şimdi anavatana doğru ilerlersek başa çıkamayacağımız hiçbir şey bulamayacağımızı düşünüyorduk. Paektu Dağı'nda üs kurar ve oradan diğer bölgelere silahlı birlikler gönderirsek -örneğin bir tümen Rangnim Dağı'na, ikincisi Kwanmo Zirvesi'ne, üçüncüsü Thaeback Dağı'na ve dördüncüsü Jiri Dağı'na- üsler kurmak ve düşmana birbiri ardına saldırmak için, o zaman Kore yarımadasının tamamı kaynama noktasına gelecek ve 23 milyon Koreli tüm halk direnişine katılma cesareti bulacaktı. Bu, ulusal tarihimizin gerektirdiği bir olay ve Japon karşıtı devrimimizin gelişimindeki en yüksek nokta olan ulusal kurtuluşa kendi çabalarımızla ulaşmanın yolunu açacaktı. Söz konusu olay aynı zamanda Nanhutou, Donggang ve Xigang'da düzenlenen bir dizi toplantıda tekrar tekrar tartışılan bir konuydu.

Xigang'da 1937 baharında silahlı mücadelemizin yıllarını değerlendirdik, büyük bir güçle anavatana ilerleme görevini belirledik ve bunu gerçekleştirmek için bazı pratik önlemler aldık. Devrimci silahlı gücün üç yönde hareket etmesi için ayrıntılı bir askerî harekât planı hazırladık. Operasyon planına göre, Choe Hyon'un birliği Fusong'dan Tuman Nehri üzerinden kuzey sınır bölgesine hareket edecekti.

Antu ve Helong; diğler bir birlik Linjiang ve Changbai bölgelerine ilerleyecekti ve benim komuta ettiğim ana kuvvet Hyesan'a yürüyecek ve diğler iki birlik düşman saldırısını başka yöne çevirirken düşmanı arkadan taciz edecekti. Harekâtın ana noktası düşmana kendi topraklarımızda saldırmaktı. Linjiang ve Changbai'ye doğru ilerleyecek olan 2. Tümen'in faaliyetleri, aslında anavatana doğru hareket eden iki birliğin eylemleri için arkadan destek sağlamayı amaçlıyordu.

O günlerde azımsanmayacak sayıda insanımız Japon ordusunun gücü hakkında yanlış bir kanıya sahipti. Japonların Mançurya'yi bir çırpıda yutmuş olmasına şaşırarak, dünyada hiçbir gücün onunla boy ölçüşemeyeceğine inanıyorlardı. Hatta bazıları, güçlü Japonya'ya karşı bağımsızlık savaşı vermenin, yumurtayı taşa vurmaya benzeyen pervasız bir girişim olduğunu iddia ediyordu.

Japon emperyalistlerinin saldırgan savaşlarını Çin anakarasına da yayacaklarına ve bir Çin-Japon Savaşı'nın her an patlak verebileceğine dair açık işaretler vardı. Vahşi Japon ordusunun yaydığı savaş ateşi, "yenilmez imparatorluk ordusu" hakkındaki bozguncu yanlışlamalara katkıda bulunacaktı. Düşmanın gücüyle ilgili korkular devrimci bilinci köreltecek bir halüsinojendi. Bu ilacın zehrini etkisiz hale getirmek için Japon kuvvetleri efsanesini yıkmak gerekiyordu. Japonların güçlü olmalarına rağmen hem yenilebileceklerini hem de yok edilebileceklerini açıkça göstermeliydik.

Kuzey ve Batı Jiandao'da bizim kuvvetlerimizle Japonların kuvvetleri arasında yaklaşık beş yıl süren silahlı mücadele düşmanın gücü efsanesini yerle bir etmişti. Ancak, sıkı yayın yasakları ve yanıltıcı propaganda nedeniyle, ordumuz için savaşların sonucu anavatanın derinliklerindeki kamuoyuna hiçbir zaman gerçek yüzüyle gösterilmedi.

Anavatana ilerlemek için bastırırken tek bir stratejik niyetimiz vardı:

Eğer kendi topraklarımıza büyük bir kuvvetle saldırı başlatırsak, tüm ülke bu başarı karşısında heyecan ve hayranlık duyacaktır. Halk, Japon emperyalistlerini yok edebilecek ve Kore'yi özgürleştirebilecek kendi vatandaşlarından oluşan bir ordunun gelişinden mutluluk duyacaktır. Böyle bir orduyla duydukları gurur, 23 milyon insana ulusal kurtuluş cephesine cesurca katılmaları için güç ve irade aşılayacaktır.

O günlerde zihinsel çabalarım iki hedefe yönelikti: Birincisi, anavatandaki önemli stratejik noktalara silahlı bir saldırı düzenleyerek tüm ülkeyi sarsmak; diğleri ise halkı Japon karşıtı direniş hazırlayacak dallanıp budaklanmış bir yeraltı örgütleri ağı oluşturmaktı. Sonuç olarak, ulusal kurtuluş için belirleyici an geldiğinde, silahlı mücadeleyi tüm halkı kapsayan bir ayaklanmayla

birleştirerek Japon emperyalistlerini yok edecek ve bağımsızlığa ulaşacaktık. Bunlar çok fazla kan ve ter gerektiren zor taktiklerdi, ancak başka bir alternatif yoktu. Paektu Dağı ve Batı Jiandao bölgelerindeki tüm faaliyetlerimiz tamamen bu stratejinin uygulanmasına yönelikti.

İlerleyişimizin arifesinde en büyük endişem anavatandaki durumu ayrıntılı olarak öğrenebilmektir. Yayınlar bana ihtiyacım olan tüm bilgileri sağlayamıyordu, bu yüzden anavatana gitmiş olan birçok ajanla konuştum. Zaman zaman anavatandaki yeraltı örgütlerinin üyelerini arayarak durumu onlardan öğrendim. İhtiyacım olan tek veri yeni istatistikler ve şok edici olaylarla ilgili gazete haberleri değildi. Pazar yerlerindeki manzaralar, hanlardan ve halk meclislerinden gelen kadın şikayetleri, Japon kontrolündeki haber medyası tarafından göz ardı edilen önemli bilgiler için ek yararlı kaynaklardı.

Elde ettiğimiz en değerli bilgi kamuoyu görüşüydü. En büyük endişemiz halkın acıları ve düşünceleriydi.

Silahlı bir müfrezenin bir üyesi, 1937 yılının Nisan ya da Mayıs ayında Manpho bölgesinden dönüşünde bana çalışma raporunu verirken, bir dağda tanık olduklarını anlattı:

“On yaşlarında, bacakları yemek çubuğu kadar ince olan çocukların bir çam korusunda ölü dalları topladıklarını gördüm. Dayak yediklerini ve okulda dikkatsizce Korece konuşmalarının cezasını ödemek için yakacak odun topladıklarını söylediler. Hepsi de bir ilkokulun ikinci sınıfında okuyan çocuklardı.”

Çocuklar, Japon öğretmenin bacaklarını ve sırtlarını tahta bir kılıçla yara bere içinde kalana kadar dövdüğünü ve daha sonra saatlerce oyun alanında başlarına kova geçirerek oturttuğunu söyledi. Tüm bunların üzerine bir de para cezasına çarptırılmışlardı. Söz konusu sınıfta, bir kez Korece konuşan bir öğrenci beş jon para cezasına çarptırılıyordu; ikinci kez on jon, üç kez ya da daha fazla konuşan ise okuldan atılıyordu. Diğer okullar ya da sınıflar henüz bu tür kurallara uymuyordu, sadece Japon öğretmenin sorumluluğundaki sınıf bu kurallara uyuyordu. Japonca dilinin kullanılmasını zorunlu kılan tek kişi oydu.

Japonların kendi ana dillerini konuşan Koreli öğrencilere verdiği ceza aslında çok da şaşırtıcı değildi. Korelilerin tüm ülkelerini ellerinden alan Japon emperyalistleri ne yapmazdı ki? Kore'deki Genel Hükümetin Korelileri Japonca konuşmaya zorlamaya kararlı olduğunu duymuştum. Kuzey Kyongsang Eyaletindeki bir ilkokulda Kore dilinin kullanımı 1931'in sonlarından beri

yasaklanmıştı. 1937 baharında Genel Hükümet, Kore'deki tüm hükümet ve devlet dairelerine resmi evrakların Japonca yazılmaya başlanması emrini verdi.

Tüm bunlar Japon yönetimi altında kaçınılmaz bir gelişmeydi. Yeni bir şey değildi. Yine de bunu düşününce içimdeki öfke dalgasını bastıramadım.

Eğer bir insan dilinden mahrum bırakılırsa aptal olur ve eğer bir ulus dilinden mahrum bırakılırsa ulus olmaktan çıkar. Bir ulusun en önemli özelliklerinin ortak bir dil ve kan bağı olduğu tüm dünyada kabul edilmektedir.

Ortak bir dil, bir ulusun ruhudur. Bu nedenle, bir ulusun dilini yok ederek onu dilinden mahrum etmek, tüm fertlerinin dillerini kesmek ve onları ruhlarından mahrum etmek kadar vahşi bir eylemdir. Topraklarından ve devlet gücünden yoksun bırakılan bir ulusun elinde kalan tek şey dili ve ruhudur.

Dolayısıyla Japon emperyalistleri tüm Kore ulusunu yaşayan bir cesede dönüştürmeye çalışıyorlardı. Kore halkını "imparatorluk tebaası" yapma girişimleri, onları pirinçle beslemek ya da Japonlara benzer şekilde "birinci sınıf vatandaş" olarak değerlendirmekten değil, Japon imparatorluk sarayına doğru eğilmeye, bir Japon tapınağını ziyaret etmeye ve her sabah "imparatorluk tebaası" yemini etmeye zorlanan köleler haline getirmekten ibaretti.

Kore dilinin ortadan kaldırılması sadece birkaç kişinin acı çekmesi ya da ölmesiyle ilgili bir mesele değildi. Bütün bir ulusun kaderiyle ilgiliydi, çünkü 23 milyon Koreli yurttaşı sıraya dizip tek bir vuruşta kafalarını kesmeye benzeyen bu eylem soykırımdan başka bir şey olamazdı.

Sömürgecilerin temel özelliklerinin barbarlık, açgözlülük ve utanmazlık olduğu herkesçe bilinmektedir. Başka bir ulusun egemenliğini elinden alanlar, milliyetleri ya da ten renkleri ne olursa olsun vahşi, kurnaz ve yüzüstüdürler. Bununla birlikte, ulusumuzu konuşma ve yazı dilinden mahrum bırakan ve halkımızı tapınaklarına boyun eğmeye zorlayanlar kadar barbar ve utanmaz sömürgecilerle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Kore ulusunun kaderi nereye doğru gidiyordu? Silahlı müfrezenin üyesinden öğrendiğim gerçekler kanımı dondurmuştu.

Kendi kendime dedim ki: Japonlara bir ders vermek için bir an önce anavatana doğru ilerleyelim. Onlara Kore halkının hayatta olduğunu, konuşma ve yazı dillerini terk etmeyeceklerini, "Kore ve Japonya birdir" ve "Japonlar ve Koreliler aynı soydandır" fikrini onaylamadıklarını gösterelim. Korelilerin "imparatorluk tebaası" olmayı reddettiğini ve Kore ulusunun Japonya düşene kadar silahlı direnişini sürdüreceğini görsünler ve anlasınlar. Bu ilerleme ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur.

Mayıs 1937'nin başlarında anavatandan daha şaşırtıcı bir haber aldım: Kore komünist hareketinin önemli isimlerinden Ri Jae Yu'nun tutuklanmasının ayrıntılı bir anlatımı *Maeil Sinbo*'nun özel bir sayısında yer alıyordu. Dört sayfalık tam bir baskıydı ve altı kez tutuklanan ve her seferinde kaçan bu adamın yedinci kez nasıl tutuklandığını son derece ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Gazete, Ri Jae Yu'nun "yıkılan Kore komünist hareketinin son hendeğinde" yer aldığını, "20 yıllık komünist hareketin son büyük adamı" olduğunu ve tutuklanmasının Kore komünist hareketini sonsuza dek sona erdirdiğini haykırıyordu.

Burjuva siyaseti genel olarak entelektüel hile ile karakterize edilir ve burjuvazinin maaş bordrosundaki resmi bir sözcüsü olarak basın, egemen sınıfın gerçek niyetini gazetenin basılı kelimelerinin arkasına gizlemeyi bir kural haline getirir. *Maeil Sinbo*'nun özel baskısı da bir istisna değildi. Üstünkörü bir bakış, bunun Genel Hükümet'in arka planında gizlenen işbirlikçi anti-komünist düzenbazlar tarafından tezgâhlanan şeytani bir maskeli balo olduğunu ortaya koyuyordu.

Ri Jae Yu Samsu'dan gelen meşhur bir komünistti. Japonya'ya gitmiş, burada okulunu bitirmiş ve işçi hareketine katılmıştı. Kore'ye döndükten sonra kendini Seul'daki komünist harekete adadı. Esas olarak Pasifik İşçi Sendikası'na bağlı örgütlerden sorumlu olarak, Hamhung bölgesine kadar seyahat ederek çeşitli illerde işçi sendikası hareketine ve köylü sendikası hareketine rehberlik etti.

Söylentilere göre her tutuklandığında cesareti, kıvrak zekâsı ve kılık değiştirme yeteneği sayesinde kaçmayı başarmıştı. Gazete, artık kaçması mümkün olmadığı için Kore komünist hareketinin üzerindeki son perdenin de indiğini iddia ediyordu.

Japon emperyalistlerinin yanıltıcı propagandası ve komünist harekete yönelik ısrarlı baskıları aslında çok sayıda insanın kafasını karıştırıyordu. Bu açıdan düşman önemli bir başarı elde etmiştir. Komünist parti geniş çaplı tutuklamalar nedeniyle dağılmış olduğundan ve Ri Jae Yu'nun tutuklanmasının geriye kalan birkaç bireysel komünistin faaliyetlerinin sona ermesi anlamına geldiği söylendiğinde, halkın hayal kırıklığı ve hüsrancı ifade edilemeyecek boyutlardaydı. Komünist hareketi bir bilgi dalı olarak inceleyenler arasında bile kendilerini kaybolmuş ve umutsuz hissedenler az değildi.

Düşman, Kore ulusunu ruhen silahsızlandırmak için doğru hedefi seçmişti. Bu hedefe ulaşmak için hiçbir şeyden kaçınmadılar, şiddeti tatlı sözlerle değiştirdiler.

Japon emperyalistler Korelileri tehdit ediyor, onlara silah doğrultuyor ve “İtaat edecek misiniz yoksa ölecek misiniz?” diye soruyorlardı. Aynı zamanda da onları şu gibi tatlı sözlerle yatıştırmaya çalışıyorlardı: “Japonlar ve Koreliler aynı soydan geliyorlar ve Kore ile Japonya bir bütündür, bu yüzden tapınakta birlikte eğilelim.” “Mançurya, adil bir yönetimin ve beş ulusun uyumunun cenneti olarak geliyor ve Japonya’da kiraz çiçekleriyle dolu kutsanmış bir ülke sizi bekliyor. Bu nedenle zengin olmak için ya Mançurya’ya ya da Japonya’ya gitmelisiniz.” “Güneyde pamuk ekin, kuzeyde koyun yetiştirin ve imparatorluk Japonya’sının tebaası olarak tüm Asya’nın efendisi olun.”

Kore ulusunun içinde bulunduğu trajik durumun en korkunç yanı, ulusal ruhun parçalanmasıydı. Japon emperyalistlerinin diktatörlük mekanizmalarından pop şarkılarının kayıtlarına kadar her şey Kore’yi yok etmeye ve ruhunu kökünden sökmeye odaklanmıştı. Kore adeta yaşayan bir cehenneme dönüşmüştü. Zifiri karanlık bir gece gibi sonsuz bir karanlık Kore’nin üzerinde hüküm sürüyor ve günler, haftalar ve aylar geçmesine rağmen gece yerini şafağa bırakmıyordu.

Bu bezdirici kölelik ve aşağılanma gecesine bir son vermedikçe, kendimize nasıl Kore’nin insanları diyebilirdik? Bir an önce anavatana ilerlemeli ve uzun süren kâbusun acısını çeken ulusun ruhunu yeniden canlandırmalıydık.

İlerleme hazırlıkları sırasında komutanlarımızı ve askerlerimizi zorlayan düşünce buydu. Mayıs ayının ortasında Tianshangshui ve Xiaodeshui üzerinden Diyangxi yaylasına geçerek birliği takviye ettik ve anavatana ilerlemeyi teşvik etmek için propaganda yaptık. Bu arada Pak Tal’ı çağırdım ve anavatanımızdaki durumun ne olduğunu derinlemesine öğrenmek için onunla görüştüm.

Pak Tal bana şaşırtıcı bir bilgi sundu. Düşmanın sınır muhafızlarından oluşan büyük bir gücün Hyesan ve Kapsan yönünden kuzeye, Choe Hyon’un birliğinin ilerlemekte olduğu Musan bölgesine doğru ilerlediğini anlattı. Eğer bilgi doğruysa, Choe Hyon kuşatmadan kaçamazdı. Elbette böyle bir durumu bekliyorduk ama düşmanın devrimci ordunun hareketine bu kadar çabuk tepki vermesi şaşkınlık vericiydi. Birliğinin komutanı olan Choe Hyon, Xigang toplantısından sonra Nisan 1937’de operasyon bölgesine doğru yola çıkmıştı. Ayrılırken ona Ri To Son’un Antu’daki birliğine karşı dikkatli olmasını, çünkü bu birliğin Mançurya’daki “cezalandırıcı” güçlerin en inatçısı olduğunu söylemiştim.

Başlangıçta Ri To Son, Xiaoshaha’nin büyük toprak sahibi Shuang Bing-jun’a hizmet etmiş ve onun özel ordusunun komutanı olarak hareket etmişti. Ahlaksız bir hayat sürerken kiracı çiftçileri süngü ucunda sindirdiğini sık sık duymuştum. Gerilla ordusu tarafından birkaç kez saldırıya uğrayan Ri To Son

sık sık köylere beklenmedik baskınlar düzenliyor, köyleri ateşe veriyor ya da köylülerin kafasını kesiyordu çünkü ona göre yoksulların hepsi komünistlerin tarafındaydı. Köy sakinleri ona karşı her geçen gün daha da büyüyen bir nefret besliyordu.

Ri To Son'un üst düzey bir vasalet olarak hayvani mizacının tamamen farkında olan Japon emperyalistleri, onu Jiandao Garnizon Karargahı'na bağlı Antu "cezalandırıcı" gücünün komutanı olarak atamışlardı. Onun birliği, devrimden nefret eden mülk sahibi sınıftan alçaklardan oluşuyordu. Ri To Son'un özelliği asla esir almaması, ağına düşenleri asla canlı olarak geri göndermemesiydi. Çok iyi bir nişancıydı ve hem dostları hem de düşmanları tarafından böyle tanınıyordu.

Choe Hyon sarp dağ sıraları boyunca kuzeye doğru ilerledi, savaş üstüne savaş verdi ve düşmanı Fusong'un derinliklerine çekti. Burada aniden yön değiştirerek Antu bölgesine yürüdü. Fakat Jinchang'da birliği bir zorlukla karşılaştı. Birliğin geçmesi gereken nehir taşmıştı ve adamlarının bir kısmı geçici bir köprü kurarken, geri kalanı mola vermişti. Yorgun askerler uykuya dalar dalmaz Ri To Son'un birliği üzerlerine çullandı ve ateş açtı. Her iki taraf da yerel bir altın madeninden dökülen cüruf yığınlarının arkasına siper alarak şiddetli çatışmaya girdi.

Bu çatışmada Ju Su Dong düştü. İlk başta düşman inisiyatifi ele geçirdi ve kazanıyor gibi göründü. Ancak Ju Su Dong'un yerine komutayı devralan Choe Hyon, olumsuz durumu derhal tersine çevirdi ve güçlü bir karşı saldırıyla düşmana ağır bir darbe indirdi. İki taraf savaşırken, altın madencileri Ri To Son'un kaçtığı haykırıyordu. Muhtemelen onu iyi tanıyorlardı. Gerillalar onun peşine düştü ve makineli tüfek ateşiyle onu vurarak öldürdü. Choe Hyon'un birliği kaçan düşmanı dört mil boyunca takip etti ve hepsini yok etti.

Jinchang savaşı, halkın düşmanından intikam aldığı için büyük ün kazandı. Choe Hyon'un Ri To Son'u öldürdüğü ve "cezalandırıcı" gücü ortadan kaldırdığı haberi dönemin gazeteleri tarafından geniş bir şekilde duyuruldu. Choe Hyon tanınmış bir askerdi, ancak birliğinin Musan bölgesine ilerlemesi acı bir kayıp pahasına oldu: "4. Tümenin Çiçeği" olarak bilinen Ri Kyong Hui'yi kaybettiler.

Ölüm haberi herkesi gözyaşlarına boğmuştu.

Ri Kyong Hui'nin ailesinin tamamı devrim için savaşırken hayatlarını ortaya koyan ateşli vatanseverlerdi. Çocukken kardeşlerini, amcalarını ve büyükannesini kaybetmişti. Babası bir gerillaydı. Ri Kyong Hui de akrabalarının intikamını almak için orduya katılmıştı. İlk başta komutanlar onu orduya almakta isteksiz davranmışlar: bir kere çok gençmiş, diğer yandan o da

silah altına alınırsa ailesinin adını taşıyacak kimse kalmayacakmış. Ancak onu vazgeçirememişler ve sonunda orduya kabul etmişler.

Askerler ona kendi kızları ya da kız kardeşleri kadar bağlıydı, ona “4. Bölüğün Çiçeği” diyorlardı çünkü o sadece güzel ve çekici değil aynı zamanda çalışkan ve iyi kalpliydi. Dans etmesi ve şarkı söylemesi -özel yetenekleri-birliğin gurur kaynağıydı. Gerilla ordusuna katıldığında komutanlar ona bir tabanca vermiş, tüfeğin bu zayıf ve küçük boylu kıza uygun olmadığını düşünmüşlerdi. Ama o savaşta tabancayla yetinmemiş ve yanında bir karabina taşımış. Söylenildiğine göre, ne zaman omzunda karabinayla dans etse, silah arkadaşları onu alkışlar, tezahürat yapar ve ondan bir tekrar yapmasını isterlermiş.

Ri Kyong Hui'nin birliği neşelendirmek için olağanüstü bir yeteneği vardı. Eğer bir asker kızgın ya da moralsizse onunla şakalaşır ve onu neşelendirirdi. Dans ettiğinde ya da bir şarkı söylediğinde, yorgunluktan çökmüş olan askerler yeniden ayağa kalkardı. Oya ve nakış işlerinde ustaydı ve yaptığı tütün keseleri herkesin gurur ve sevinciydi. Hatta yabancı otların bile onun tarafından pişirildiğinde lezzetli bir yemeğe dönüştüğü söylenirdi.

Ri Kyong Hui, “cezalandırıcı” güçlerle yapılan savaşlarda genellikle silah arkadaşlarından biraz uzakta yerini alır ve dikkatli bir şekilde nişan alıp öldürdüğü askerlerin sayısını sayarak düşmanı haklardı. Bir seferinde altı düşman askerini vurmuştu. Tüfeğini yeniden doldururken ise iki ya da üç tanesi kaçırmıştı, onları elinden kaçırdığı için öfkeliydi.

Pochonbo Savaşı'ndan sonra Diyangxi'de üç farklı yönden hareket eden üç birlik gerillalar ve halk için ortak bir kutlama düzenlediğinde, Choe Hyon bana Ri Kyong Hui'nin ölümünü anlattı. Konuşurken bir yandan da mendiliyle gözlerini sildi. Bu kaplan gibi adamın gözlerinden sessizce dökülen yaşları görünce, Ri Kyong Hui'nin kaybının hepimiz için ne kadar acı verici olduğunun farkına vardım.

Choe Hyon ölümcül şekilde yaralanmış Ri Kyong Hui'yi kollarında tutarken, kanı parmaklarının arasından akıyordu.

“Burası anavatan, değil mi? Sonunda kendi toprağımıza ayak bastığım için mutluyum. Hepiniz, lütfen iyi savaşın. Benim için savaşın.”

Choe Hyon'un kollarında ölürken Ri Kyong Hui'nin son sözleri bunlar olmuştu.

Daha sonra babası da anavatana bir görev için Hoeryong bölgesine geldiğinde düşman tarafından öldürüldü. Böylece baba ve kız kendi topraklarına gömüldü. Ülkenin kurtuluşundan sonra Ri Kyong Hui'nin silah arkadaşları

benim ricam üzerine Musan bölgesine gittiler ve onun naaşını bulmak için her türlü çabayı gösterdiler ancak başarısız oldular. Ölüm yerini tam olarak hatırlayamıyorlardı, çünkü savaşın ortasında toprakla aynı hizada gömülmüştü ve bu yüzden nerede olduğunu keşfetmek olanaksızdı.

Böylece, silah arkadaşlarımızın hayatları pahasına trajik bir şekilde döşenen basamak taşlarına basarak doğduğumuz topraklara doğru ilerledik.

Choe Hyon'un birliği Musan'daki Pulgunbawi bölgesine ilerledi ve burada düşmanı vurduktan sonra bir süre Mançurya sınırında kayboldu. Sonrasında Paektu Dağı'nın güneydoğusundaki Japon kereste şirketine ait Sanghunggyongsuri'deki 7 numaralı kereste deposuna saldırmak üzere yeniden ortaya çıktı ve hızla Pegae Tepesi yönünde ilerledi. Düşmanın özel muhafız kuvvetleri ile Hyesan, Hoin ve Sinpha'daki asker ve polis kuvvetleri, sınırdaki yol boyunca Pegae Tepesi'ne doğru hızlı bir şekilde ilerledi. Choe Hyon bize bir haberci göndererek durum hakkında kısa bir rapor verdi ama destek talep etmedi. Bizimle sadece düşmanın hareketleri hakkında bilgi vermek ve operasyonlarda bize referans olması için temasa geçti. Choe Hyon güçlükleri kabul edecek ya da yardım isteyecek bir adam değildi.

Deneyimli bir asker olan Choe Hyon'un bu zor durumdan kurtulacağına dair en ufak bir şüphemiz yoktu. Ancak, değişen savaş durumu hakkında iyimser olmayı göze alamazdık. Bu beklenmedik durumun operasyonlarımız üzerinde çok ciddi bir etkisi oldu. Choe Hyon'un birliğini tamamen kuşatılma tehlikesinden kurtaracak ve aynı zamanda anavatana doğru ilerlemeye devam edecek esnek taktikler geliştirmek zorundaydık.

Komutanları çağırdım ve onlara bir dizi soru yönelttim: Onlara 4. Tümen'in düşman tarafından kuşatıldığını söyledim. Choe Hyon kendi başına geçebileceğini söylüyor. Kararının doğru olduğuna inanarak ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamalı mıyız? Yoksa önce onun birliğini kurtarmak için anavatana ilerleyişimizi ertelemeli miyiz? Bir başka olasılık da önce anavatana ilerlemek, ardından birliğini kurtarmak için harekete geçmektir. Bu çözümlerden hiçbiri istenmiyorsa, ana kuvvetimizi bölüp aynı anda iki yöne birden mi operasyon yapmalıyız? Choe Hyon'un birliğini kuşatmadan kurtarmak için anavatanda hangi bölgeye saldırmak bizim için ideal olacaktır?

Herkes dikkatini bana odaklamıştı. İşler bu kadar ciddi ve acil olunca, ardından gelen tartışma da başından beri hararetti. Subaylar temelde iki görüşe sahipti.

Birincisi, kuzeye doğru ilerleyen düşmanın arkasından saldırarak önce Choe Hyon'un birliğini kurtarmamız ve ardından gelişmeler izin verdiğinde anavatana girmemiz gerektiği idi. Ancak diğer pek çok yoldaş bu görüşe karşı

çıktı. Ana kuvvetin kurtarma operasyonlarında başarılı olacağına şüphe olmasa da ateşin sınır bölgesindeki ve Batı Jiandao'daki düşman kuvvetlerinin dikkatini çekeceğini ve bu kuvvetlerin daha sonra mevcut en kısa yollardan ilerleyerek ana kuvveti kuşatacağını söylediler.

Diğer görüşe göre ise Choe Hyon'un birliği ne pahasına olursa olsun kuşatmayı yarabilecek kadar güçlü olduğundan, orijinal plana sadık kalmalı ve mümkün olan en kısa sürede sınır boyunca düşmanın ilk savunma hattındaki Hyesan'a saldırmalıydık. Bu eylem düşmanı şaşkınlığa uğratabilecek ve savaşın sürdüğü yere geri dönmek için kuşatmayı kaldırmaya zorlayacaktı.

Ancak bu fikir de çok riskli olduğu için reddedildi. Choe Hyon'un tümeni ne kadar güçlü olursa olsun, tekrarlanan muharebeler ve uzun yürüyüşler sırasında yorgun düşebilir ve kuşatmayı yaramayabilirdi. Ayrıca, Musan bölgesinde kuzeye doğru ilerleyen düşman kuvvetlerinin, ana kuvvetin Hyesan'a saldırması halinde kuşatmayı kaldıracağı da kesin değildi.

İki harekâtı birleştiren bir plan önerdim:

"Ne pahasına olursa olsun anavatana ilerlemek zorundayız, dolayısıyla bu harekât planını değiştiremeyiz ya da iptal edemeyiz. Aynı zamanda Choe Hyon'un birliğini de hızlıca kurtarmalıyız. Devrimci yoldaşlarımızı ölümün pençesinde bırakmamız düşünülemez çünkü anavatana ilerlemek önemlidir. Tek bir çıkış yolu var. Anavatanın belirli bir noktasına, her iki hedefe de aynı anda ulaşmamızı sağlayacak noktaya saldırmalıyız."

Subaylar "belirli bir nokta" hakkındaki meraklarını gizleyemediler. Ri Tong Hak herkes adına bana aklımdaki yerin neresi olduğunu sordu.

Harita üzerinden açıklamama devam ettim.

"Saldırı noktamızı seçerken şu hususları göz önünde bulundurmalıyız: Yer, düşman kuvvetlerinin yoğunlaştığı Pegae Tepesi'ne yakın olmalı. Sadece buraya saldırarak anavatana doğru ilerlememiz iki hedef üzerinde etkili olabilir. Pegae Tepesi'ne en yakın kilit nokta, tepe ile Hyesan arasında yer alan Pochonbo'dur. Pochonbo'ya saldırırsak Pegae Tepesi bölgesinde yoğunlaşan düşman hem ana kuvvetlerimiz hem de Choe Hyon'un birliği tarafından kuşatılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. O zaman kuşatma ve takip planlarından vazgeçmek zorunda kalacak ve ulaştıkları hattan geri çekileceklerdir. Dahası, Pochonbo'ya yapılacak bir saldırı anavatana üzerinde Hyesan'a yapılacak bir saldırı kadar güçlü bir etki meydana getirecektir. Dolayısıyla anavatana ilerleme amacımıza da ulaşmış olacağız. Sorunu çözenin anahtarı Pochonbo'ya yapılacak bir saldırdır."

Komutanlar başlarını sallayarak onayladılar.

Daha sonra onlara Şu soruları yönelttim.

“Pochonbo’ya saldırmak için birkaç Şeyi göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Birincisi, birkaç yüz kişilik kuvvetimiz düşmanın sıkı sınır hattı gözetimini, onları yıldırım gibi vuracak ve sonra aynı yıldırım hızıyla geri çekilecek şekilde kırabilir mi? İkincisi, bu savaş sadece bir çatışma değil. Bu muharebedeki ana görevimiz evimizdeki insanlara zaferimize dair güven aşılaktır; bu da çatışmayı güçlü ve hızlı bir siyasi propaganda ile birleştirmemiz gerektiği anlamına gelir. Böyle hızlı bir propaganda faaliyeti yürütebilir miyiz? Üçüncüsü, bu vesileyle devrimci silahlı gücümüz ve yeraltı örgütlerimiz arasında aynı hedefe saldırmak için bir ortak operasyon modeli yaratmayı amaçlıyoruz. Bu mümkün mü?”

Komutanlar bir kez daha gergin bir odaklanma atmosferine gömülmüşlerdi: bu üç meydan okuma hiç de basit değildi. Kwon Yong Byok sessizliği ağırlık taşıyan bir tonlamayla bozdu.

“Yoldaş Komutan, bunu yapabiliriz. Sadece bize emir verin!”

“Bunu kesin olarak söyleyebilir misiniz?”

“Elbette. Pochonbo anavatanın bir parçası, değil mi?”

Sanki cevabı bir başkasından duymak yerine kendim haykırmışım gibi sevindim. Onun da benim gibi düşünüyor olması ne büyük bir tesadüftü. Diğer yoldaşlar da şüphesiz aynı şekilde cevap verirdi, çünkü bu herkesin kalbinde olan bir cevaptı.

Bize hayatlarımızı ve ruhlarımızı veren sevgili vatanımızdaki savaşı kazanmamamız için hiçbir neden yoktu -biz, her savaşta zafer kazanmış Kore komünistleri, yabancı bir ülkenin yağmur ve kar fırtınalarında savaştık.

Toplantımız kısa ama tartışmalarla doluydu. Konuşulanların tam ayrıntıları zaman geçtikçe aklımdan uçup gitti ama Kwon Yong Byok’un kendinden emin bir sesle “Pochonbo anavatanın bir parçası, değil mi?” dediğini hâlâ net bir şekilde hatırlıyorum. Anavatana doğru tarihi ilerleyişimizi sürdürürken bile, atalarımızın toprağı olan harap ulusumuzun büyük varlığından yoksun bırakıldığı düşüncesiyle kalplerimiz kızgınlık ve öfkeyle doluydu.

Kore halkı 1905 yılının 17 Kasım gününü bugün hâlâ ulusal yıkım günü olarak hatırlamaktadır.

O gün Japonya, feodal Joson hanedanının (1392-1910) başı olan İmparator Kojong'u zorlayarak ve kabinesindeki bakanlara şantaj yaparak sözde “Ulsa Beş Maddelik Antlaşması”'nı ortaya sürdü.

Feodal Joson hanedanının egemenliğini ele geçirmek isteyen Japonya, İmparator Kojong'u ve kabine bakanlarını hazırladığı antlaşma taslağını kabul etmeye zorladı.

Ancak imparator bunu şiddetle reddederek “Eğer anlaşmayı onaylarsam, bu ulusal yıkıma yol açacaktır. Bu yüzden kraliyet ailesinin atalarının bulunduğu tapınağa gömülmektense ölmeyi tercih ederim.”

Bunun üzerine Japonya silah gücüne başvurdu. Çok sayıda Japon birliği Kore imparatorluk sarayını sıkı bir kuşatma altına aldı ve hatta sarayın önünde askerî bir tatbikat başlattı.

Bu durum karşısında Koreli bakanlar, 17 Kasım'da imparatorun huzurunda sarayda yapılan antlaşma konulu toplantıda antlaşmanın imzalanmasını reddettiler.

Görüşmelerin başarısızlıkla sonuçlandığı haberi üzerine Japon kralının özel elçisi Ito Hirobumi saraya gelerek Koreli bakanları bir odada toplanmaya ve antlaşmayı onaylamaya zorladı. Birkaç bakan antlaşmaya karşı çıkınca Ito onları açıkça tehdit etti ve adamlarına kararlarında ısrar ederlerse onları öldürmelerini emretti. Japonlar böylesine baskıcı bir yöntemle antlaşmayı tek taraflı olarak kabul ettiklerini ilan ettiler. Hatta o kadar ileri gittiler ki, Kore Dışişleri Bakanı'nın mührünü çaldılar ve antlaşmaya yasalık görüntüsü vermek için üzerine mühür bastılar.

Pochonbo'nun Alevleri 2

Diyangxi, Shijiudaogou, Changbai Bölgesinde, anavatana doğru ilerlemek için kuvvetlerimizi gruplandırdık ve tüm askerlere yazlık üniformalar giydirdik. Yeni üniformalarını giymiş olan birliğimiz uzun bir alay halinde Diyangxi'den ayrıldı. Açıkçası, o yürüyüşte olduğumuz kadar güzel bir şekilde dizildiğimizi hiç sanmıyorum.

Bu yürüyüş sadece operasyonel bir hareket değil, Koreli komünistlerin uzun yıllar boyunca çok kan dökerek hazırlandıkları bir faaliyetti. Amacımız, silahlarımızın gür sesiyle anavatana ayağa kaldırmaktı -ulusal egemenliğimizi kaybetmenin yasını tutan biz komünistler, kaybettiğimiz ülkemizi geri kazanmak için yabancı topraklarda her türlü çabayı göstermiştik. Bu nedenle, uzun bir ayrılıktan sonra sevgili ailelerimizi ziyaret etmek üzereymişiz gibi hissederek, en iyi şekilde giyinip kuşanmıştık: anavatandaki yurttaşlarımıza devrimci ordunun cesur görünümünü göstermeyi amaçlıyorduk.

Daha önce bazılarımız derme çatma giysiler giymişti, çünkü devrimci ordunun giysileri genellikle dikiş birimi tarafından yapılırdı. Ancak birlik yetersiz kaldığında, yakın köylerdeki ev kadınları yardım ediyordu ve bu nedenle bazı kıyafetler üniforma kadar düzgün değildi. Bazen saflarımız arasında sivil kıyafetli adamlar görülebiliyordu.

Anavatana ilerleme harekât planını tasarladıktan sonra, tüm ordu birlikleri için Karargâh tarafından tasarlanan yeni askerî üniformalar yaptırmaya karar verdim. Keplerin üzerine kırmızı yıldızlı rozetler ve tuniklerin üzerine de nişanlar dikildi. Erkek askerler gerilla faaliyetlerine uygun olarak yeniden biçimlendirilmiş pantolonlar giyerken, kadın askerler hem pileli etekler hem de pantolonlar giyiyordu. Her iki cinsiyet de daha önce olduğu gibi yine tunik giymişlerdi.

Yangmudingzi'de 600 üniforma yapmaya karar verdikten sonra, dikiş birimi de dahil olmak üzere ikmal bölümü üyelerini Changbai'ye göndermiştik. O günlerde durum böyleydi, zorluklara ve tehlikelere rağmen Fusong'a doğru yürümek zorundaydık ve kıyafetlere dikkat etmeyi pek göze alamazdık. Bir sonraki öğünümüzün nereden geleceği o zamanlar daha önemli bir sorun teşkil ediyordu. Yine de devam ettik ve anavatana doğru planlanan ilerleyişe hazırlık olarak yüzlerce erkek ve kadın askerimiz için giysi hazırlama işini ayarladık.

O Jung Hup ve Kim Ju Hyon, 600 üniforma hazırlama görevini yerine getirmek için sayısız sorunla mücadele etmişlerdi.

O Jung Hup liderliğindeki ikmal müfrezesinin Xigang'dan Changbai'ye olan yolculukları sırasında yaşadıkları zorluklar Japonlara karşı savaştan bazı gaziler tarafından anlatılmış olsa da henüz tam bir fikir edinilememiştir. Kuzeye, Fusong'a doğru yola çıktığımızda yanımıza Limingshui savaştan sonra elde ettiğimiz bir miktar yiyecek almıştık. Ancak O Jung Hup'un Changbai'ye giden müfrezesinde bir kâse dolusu tahıl bile yoktu ve adamları yola devam edemeyecek kadar aç ve bitkin durumdaydı. İnsan yiyeceksiz birkaç gün idare edebilir ama çok fazla gün idare edemez. Açlıklarına daha fazla dayanamayarak adımlarını Duantoushan'a doğru çevirdiler. Anlaşılan Duantoushan'da savaştan sonra gömdükleri öküzlerin başlarını bulabileceklerini hesaplamışlardı.

Ancak gömü yerine ulaştıklarında sadece kemikler buldular, çünkü etler vahşi hayvanlar tarafından kemirilmişti. Yine de müfreze kemikleri kaynatıp suyunu içerek enerjilerini bir nebze olsun geri kazanmıştı.

Açlık kısa süre sonra onları tekrar tehdit etti ve hem açlıktan hem de soğuktan ölüm tehdidiyle karşı karşıya kaldılar. Hepsi neredeyse donarak ölmek üzereydi, giysileri derin kar yığınlarını kaplayan keskin buz kütleleri tarafından parçalara ayrılmış ve çıplak bedenleri soğuğa maruz kalmıştı.

Anavatana doğru yaklaşan ilerleyişin bir parçası olmak için duydukları büyük hırs -bir an bile unutmadıkları ateşli bir arzu- olmasaydı, ikmal hizmeti müfrezesinin üyeleri dağları aşmayı asla başaramayabilir ve Fusong ya da Changbai'deki bir sırtta kara gömülü kalabilirlerdi.

Kim Ju Hyon, O Jung Hup'un müfrezesi Xiaodeshui'ye vardığında neredeyse gözyaşlarına boğulduğunu, çünkü görünüşlerinin çok korkunç olduğunu, ölüm döşeginde gibi göründüklerini söyledi. Xiaodeshui köylüleri onları karşılamış, evlerine götürmüş ve paçavralarını makasla kesmişler. Vücutları kan ve buzla kaplıydı. Yaralarının tuzlu suyla sterilize edilmesi ve yeni giysiler giydirilmeden önce hastalıklarının tedavi edilmesi gerekiyordu. O Jung Hup da dahil olmak üzere herkes soğuktan tamamen donmuştu.

Şaşırtıcı bir şekilde, kendilerine gelir gelmez dikiş makinelerinin başına oturdular. Haberi duyan ARF üyeleri ve Xiaodeshui sakinleri iyileşmelerine yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptılar. Gerillalar ve halk biraz kumaş aldı ve 600 üniforma ortak çabayla hazırlandı.

Bir noktada Pak Yong Sun bana Japon karşıtı devrimci mücadele sırasında ordunun ve Chechangzi'deki halkın çektiği zorlukları anlatırken en trajik kısımları atladığını çünkü gençlerin ona inanmayabileceğini söyledi. Sanırım bunu neden yaptığını anlıyorum. Japonlara karşı devrim sırasında yaşanan zorlukları hiç yaşamamış olanlar, mücadelenin ne kadar zor olduğunu hayal etmekte zorlanacaktır.

Bir keresinde Sovyetler Birliđi'nde yayınlanan ve Sovyet vatanseverliğini Sovyet askerî dūşüncesinin özü olarak tanımlayan bir askerî dergi okumuştum. Bu bakış açısının doğru olduğunu düşünüyordum. Kore Halk Devrim Ordusu'nun karakterinin ve eylemlerinin altında yatan askerî dūşüncenin özü de ülkeye ve Koreli dostlara duyulan sevgiydi. Japon karşıtı gerilla ordusunun askerlerine her zaman ve her yerde ülkelerinin ve halklarının gerçek birer kurtarıcısı ve sadık koruyucuları olarak hareket etmelerini öğrettik. Ülkesi için ölmeye hazır olmak, Japon karşıtı gerilla ordusunun yaşamını yöneten vatanseverliğin özüydü.

Mayıs ayı sonlarında O Jung Hup, askerler için 600 yeni giysi ile Diyangxi'ye geldi.

Çok fazla kan ve zorluk pahasına hazırlanan yeni üniformaları giymiş olan öncü birlik Haziran 1937 başlarında Shijiudaogou'dan ayrıldı ve Ershidaogou, Ershiyidaogou ve Ershierdaogou üzerinden yürüyerek Kouyushui Dağı'na selamlama mesafesindeki bir yere ulaştı. O zamanki rehberimiz Shijiudaogou'dan Chon Pong Sun idi. Önümüzdeki manzaranın Yanchaofeng yaylası olduğunu ve bunun karşısında, Amnok Nehri'nin karşısında, anavatanın bir parçası olan Konjang Tepesi'nin bulunduğunu söyledi.

Birliğimiz bir süre Kouyushui Dağı yakınlarındaki bir köyde kaldıktan sonra 3 Haziran günü şafak vakti yaylanın yamacına tırmandı. Anavatanın inişli çıkışlı sirtları bizi selamlıyor gibiydi.

O gün birlik yaylada dinlendi. Kim Un Sin ve öncü birliğin diğer üyeleri bir sal köprü inşa etmek için Kouyushui Barajı'na gitti. Biz de 3 Haziran gecesi Amnok'u geçtik.

Garip bir gerilim tüm bedenimi sarmış, birliğin son üyesi de sağ salim karşıya geçene kadar beni terk etmemişti. Sınırın düşmanlar tarafından dört kordonla sıkı bir şekilde korunduğu söyleniyordu, çünkü ilk üç kordonun yetersiz olduğu anlaşılmıştı. Kuzey sınır bölgesinde 300 kadar polis karakolu ve karakol vardı ve bunlar birkaç bin kişilik baskıcı, son derece hareketli kuvvetler tarafından yönetiliyordu. Hyesan polis karakolunda KPRA'nın anavatana ilerleyişini kontrol etmek için özel bir sınır koruma gücü vardı. Bu gücün o zamanki komutanı Okawa Shuichi, daha sonraki günlerde, asıl görevi gerilla ordusuna karşı "cezalandırıcı" eylemlerde bulunmak olan bu birliğin en iyisi olduğunu itiraf etmiştir.

Düşman, sınır bölgelerindeki polis karakolları ve kurum binalarının etrafına siperler kazmış, toprak duvarlar, dikenli teller ve ahşap çitler gibi yapay engeller inşa etmiş ve bazı hayati yerlerde ya gözlem noktaları kurmuş ya da iletişim hendekleri kazmıştı. Kuzey Phyongan Eyaleti'nin polis muhafız kuvvetleri hava

uçakları ve makineli tüfek ve ışıldaklarla donatılmış iki motorbotla donatılmıştı. İnsan hareketleri bir yana, farelerin ve kuşların kıpırdanışlarını bile tespit etmeye kararlı görünüyorlardı. Ayrıca Kuzey Hamgyong Eyaletindeki muhafız gücünün de bir motorbotu hazır bulundurduğu rapor edilmişti. Nehir kıyısındaki polis teşkilatlarının makineli tüfek, ışıldak, teleskop ve miğfer tedarik ettiği bilgisine sahiptik. Bu koşullar altında, özellikle büyük bir birliğin anavatana doğru ilerlemesi neredeyse imkânsız görünüyordu.

Ancak sınırdaki sıkı nöbet bizi zapt edemedi.

Kouyushui Barajı, kükreyen su seliyle geçişimizin sesini örtüyordu. Modern Kore tarihinin çalkantılı akıntısı bu gürültünün içinde yoğunlaşmış gibiydi, her bir ses tonu ayrıntıları fısıldıyordu.

Sık bir ormanla kaplı düz bir tepe olan Konjang Tepesi'ne tırmandık. Birlik oraya bir nöbetçi yerleştirmiş ve geceyi orada geçirmişti.

Ertesi günün sabahı Konjang Tepesi'ndeki ormanda savaşa hazırlandık. Bildiriler ve çağrılar hazırladık, komutanlarla bir toplantı yaptık ve keşif görevleri verdik. Önemli bir konu da düşmanın durumu hakkında önceden edindiğimiz bilgileri sahada teyit etmektir. Ma Tong Hui ve Kim Hwak Sil'i bir keşif görevi için Pochonbo sokaklarına gönderdim. İyi huylu, biraz basit fikirli bir köylü çift kılığına girmişlerdi. Makul bahanelerle çeşitli kurumlara girip saçma sapan konuşuyor ve aynı zamanda bilgi topluyorlardı. Yaptıkları keşifler o kadar detaylıydı ki, bize bir orman koruma bürosunun başkanının tayin edilmek üzere olduğu ve bir veda partisi düzenleneceği haberini bile getirdiler.

Kwon Yong Byok, Ri Je Sun ve Pak Tal gibi farklı kaynaklardan Pochonbo hakkında yeterince bilgi edinmiştik, böylece düşmanın durumu hakkında ayrıntılı bilgileri üç boyutlu olarak oluşturabildik.

Hava karardıktan sonra Konjang Tepesi'ne indik. Pochonbo'ya girerken, birlik birkaç grup halinde dağıldı ve belirlenen mevzileri işgal etti.

Kasabanın kenarında duran bir kavak ağacının altında komuta yerimi aldım. Oradan ana hedeflerimizden biri olan polis karakoluna olan mesafe 100 metreden fazla değildi. Sokak çatışmalarında komuta merkezinin nadiren sokağa yakın bir noktada bulunması bir ilkedir, benimki de o zaman öyleydi. Yine de bunun Pochonbo Muharebesi'nin önemli özelliklerinden biri olduğu söylenebilir. Komutanlarım bana komuta merkezini şehirden biraz daha uzağa yerleştirmemi tavsiye etmişlerdi, ancak ben bunu reddettim, çünkü savaşın her hareketini her zaman görebileceğim ve gerektiğinde kendimi savaşın içine atabileceğim bir yerde olmak en içten arzumdur.

Savaştan hemen önceki sahne halen hafızamda canlılığını koruyor; komuta merkezinin yakınındaki bir çiftlik evinin ön bahçesinde bir grup insan satranç oynuyordu. O sırada yeraltında çalışıyor olsaydım, onlarla konuşur ve oyunculara hamlelerinde yardımcı olurdum.

Saat tam 10'da tabancamı havaya kaldırdım ve tetiği çektim.

On yılı aşkın bir süredir anavatandaki hemşerilerime söylemek istediğim her şey o gece sokakta yankılanan o tek kurşuna sığmıştı. Silah sesi, şairlerimizin de dediği gibi hem anavatanımıza bir selam hem de cezalandırmak üzere olduğumuz Japon emperyalist soygunculara bir meydan okumaydı.

Verdiğim işaret, düşmanın şehirdeki kurumlarını yok etmeye yönelik bir yayılım ateşi başlattı. Ana saldırı, bu bölgedeki polislerin sığınağı ve her türlü baskı ve zulmün kalesi olan polis karakoluna yönelikti. O Paek Ryong'un makineli tüfeği pencerelelere acımasız bir şekilde ateş yağdırdı. Düşmanın orman koruma bürosunda da toplandığını bildiğimizden, oraya da sert bir şekilde saldırdık. Kasaba bir anda alt üst oldu. Emir erleri birbiri ardına kavak ağacına koşarak çatışmadaki gelişmeleri bana rapor etmeye geldiler. Her birine hiçbir sivilin zarar görmemesi gerektiğini vurguladım.

Çok geçmeden orada burada yangınlar çıkmaya başladı. Nahiye müdürlüğü, postane, orman koruma bürosu, itfaiye binası ve diğer çeşitli düşman idari merkezleri alevler içinde kaldı ve sokaklar gala gecesindeki bir tiyatro gibi aydınlandı.

Postaneyi ararken adamlarımdan bazıları teneke bir kutu içinde çok sayıda Japon parası buldu. Pochonbo'dan çekilirken onları sokakta sağa sola savurdular. O Paek Ryong polis karakoluna girdi ve "Vatansever Kadınlar Derneği tarafından hediye edilmiştir" yazılı bir makineli tüfekle dışarı çıktı. Bulduğuna çok sevinmiş görünüyordu.

Kim Ju Hyon hemen önümdeyken sokakların ortasına doğru yürüdüm.

İnsanlar her köşeden caddeye toplanmaya başladı. Silah seslerini ilk duyduklarında evlerine kapanmışlardı ancak daha sonra provokatörlerimiz slogan atmaya başlayınca akın akın dışarı çıkmaya başladılar. Şair Jo Ki Chon sahneyi "kitleler geceleyin bir deniz gibi dalgalanıyordu" diyerek tanımladı. Bu dize oldukça yerindeydi.

İnsanlar etrafımızı sararken Kwon Yong Byok yurttaşları selamlamam gerektiğini kulağıma fısıldadı.

Kalabalığa baktığımda hepsinin yıldızlar kadar parlak gözlerinin bana odaklandığını gördüm.

Şapkamı çıkarıp havaya kaldırdığım kolumu sallayarak Japonya'ya karşı kesin zafer ve direniş fikrini vurgulayan bir konuşma yaptım. Konuşmamı şu sözlerle bitirdim:

“Kardeşlerim, ulusal kurtuluş gününde tekrar buluşalım!”

Bir alev yığını olan kaymakamlık binasının önündeki meydandan ayrıldığımda kalbim bıçakla delinmiş gibi ağır ve acı doluydu. Yürürken hepimiz küçük sınır kasabasında bir parçamızı geride bırakıyorduk ve geride kalanların kalpleri bizim gidişimizi izlerken sessizce feryat ediyordu.

Konjang Tepesi'ne tırmanırken tüm birlik beklenmedik bir şey gerçekleştirdi: Askerler benim emrim olmadan aniden dağıldılar ve çantalarına koymak üzere kendi topraklarından avuç avuç toplamaya başladılar. Komutanlar bile bunu yaptı.

Bir avuç toprak, Kore'yi oluşturan 220.000 kilometrekarelik alana kıyasla çok küçüktü. Yine de Kore'yi ve 23 milyon yurttaşımızı temsil ediyordu. Bizim için anavatanımızın tamamı kadar değerliydi.

Amnok Nehri'ni yeniden geçerken birbirimize şu sözü verdik:

“Bugün bir kasabayı vurup gidiyoruz ama yarın yüzlerce kasabaya, binlerce kasabaya saldıracamız. Bugün bir avuç toprakla yola çıkıyoruz ama yarın tüm ülkeyi özgürleştireceğiz ve bağımsızlık naraları atacağız!”

Pochonbo Muharebesi büyük silahların, uçakların ya da tankların kullanılmadığı küçük bir muharebeydi. Küçük silahların kullanımı ve halkın duygularını harekete geçirmek için tasarlanmış bir konuşmayı birleştiren sıradan bir baskındı. Çok az kayıp verdik ve hiçbirimiz çatışmada ölmedik.

Fakat baskın o kadar tek taraflıydı ki bazı adamlarımın beklentilerinin altında kalmış gibi görünüyordu. Bununla birlikte, muharebe gerilla savaşının gereklerini en üst düzeyde karşıladı. Hedefin seçimi, zamanlama ve saldırı yöntemi, özellikle de ani saldırı, hızlı propaganda ve yangın çıkarma eylemi yoluyla güçlü tahrikin birleşimi- operasyonların tüm süreçleri mükemmel bir şekilde koordine edilmişti.

Bir savaşın ya da muharebenin önemi sadece askerî önemiyle değil aynı zamanda siyasi önemiyle de belirlenir. Savaşın, farklı araçlarla sürdürülen siyasetin devamı olduğunu bilenlerin bunun nedenini kolayca anlayabileceklerine eminim. Bu açıdan bakıldığında çok büyük bir savaş verdiğimiz söylelenebilir.

Bu savaş, Kore ve Mançurya'da Asya'nın efendileriymiş gibi kasıla kasıla dolaşan Japon emperyalistlerine önemli bir darbe indirmesi bakımından

zaferle sonuçlanan bir olaydı. Halkın Devrimci Ordusu, Japon emperyalistlerine korku salmış, anavatandaki üslerinden birine aniden saldırarak, Genel Hükümetin güvenlikleri konusunda övündüğü ve yerel iktidar makinelerinden birini bir vuruşta yok etmiştir. Japonlar için bu darbe, “Kafamıza sert bir darbe yemiş gibi hissediyoruz” ve “Bin gün boyunca özenle inşa ettiğimiz samanlığın bir anda alevler içinde kaldığını görmenin utancını yaşıyoruz” gibi ifadeler kullanan dönemin ordu ve polis yetkililerinin itiraflarıyla da kanıtlandığı üzere, damdan düşer gibi gelmişti.

Bu savaşın sonucunun dünya üzerinde büyük bir etki bırakacağından hiç şüphe yoktu: Bir zamanlar Japonya'nın işlediği suçları ifşa eden ve Uluslararası Barış Konferansı'nda bağımsızlık için yalvaran küçük bir ulus olan Kore, birdenbire (beş dünya gücünden biri olmakla övünen) Japonya ordusuna acımasız darbeler indirebilecek devrimci bir savaş gücüne, Japon emperyalistleri tarafından inşa edilen “demir duvarı” hızla aşan ve saldırganlara ezici bir ceza darbesi indiren bir güce sahip olduğunu ortaya koymuştu.

Pochonbo Savaşı, emperyalist Japonya'nın bir çöp gibi parçalanıp yakılabileceğini gösterdi. Anavatanda Pochonbo gecesi gökyüzünü kaplayan alevler, karanlığa gömülmüş olan Kore'nin kurtuluşunun şafağını müjdeledi.

Dong-A Ilbo, Joson Ilbo, Kyongsong Ilbo ve anavatandaki diğer büyük gazetelerin hepsi savaş haberlerini manşetten verdi.

Domei News, Tokyo Nichinichi Shimbun ve Osaka Asahi Shimbun gibi Japon kitle iletişim araçları ile Manchurian Daily, Manchurian News ve Taiwan Daily gibi Çin gazeteleri de muharebeyi manşetten verdi. Pravda ve Krasnoye Znamya'nın yanı sıra Sovyetler Birliği'nin TASS'ı da bu savaşa geniş yer ayırmıştır. Doğu'da sömürgeleştirilmiş küçük bir ulusun sınırında atılan bir kurşun tüm dünyayı hayrete düşürdü. Bu sıralarda Sovyetler Birliği'nde yayınlanan Pasifik dergisi “Kore'nin Kuzey Bölgesinde Gerilla Savaşı” başlığı altında Japon emperyalizmine karşı mücadelemizi ayrıntılı olarak ele alan bir makale yayınladı. Sanırım o andan itibaren Sovyet yayınları isimlerimize ve mücadelemize geniş yer vermeye başladı.

Pochonbo Savaşı ile ilgili bir makale de Esperanto dilinde bir dergi olan Orienta Kuriero tarafından yayımlandı.

Orienta Kuriero'nun amacı Japon emperyalizminin vahşetini ve yağmasını gözler önüne sermek ve Japon karşıtı savaşı ve Doğu kültürünü tanıtmaktı. Dergide yer alan tüm makaleler okuyucuların dillerine çevrilebiliyor ve yeniden basılabiliyordu. Derginin bu özellikleri sayesinde Pochonbo Savaşı haberleri derginin dağıtıldığı ülkelerde geniş çapta yayıldı.

Pochonbo Muharebesi, halkımızı Japon emperyalist sömürge yönetimine son vermeye ve ulusal bağımsızlık ve egemenliği geri kazanmaya iten devrimci irade ve mücadele ruhunu yurtiçi ve yurtdışındaki kamuoyuna gösterdi. Bu savaş sayesinde Koreli komünistler, tüm eylemleri boyunca tutarlı bir şekilde bağlı kaldıkları antiemperyalist duruşlarını ve bağımsızlık politikalarını gösterebilmişlerdir. Etkili savaş güçlerini ve söylediklerini eksiksiz bir şekilde uyguladıklarını gösterdiler.

Bu savaş aynı zamanda Japon karşıtı silahlı mücadeleye öncülük eden komünistlerin, ulusal kurtuluş mücadelesinde zafere ulaşabilecek gerçek, en ateşli yurtseverler ve en sadık ve sorumlu savaşçılar olduğunu da kanıtlamıştı. Pochonbo, anavatandaki vatandaşların Japon emperyalizmine karşı silahlı mücadele ana eksen olmak üzere ülke çapında ayaklanmaları için gerekli ivmeyi sağlamıştır. Aynı zamanda anavatanda parti ve ARF örgütlerinin inşasını ilerletmek için gerekli atmosferi sağladı.

Ancak Pochonbo Muharebesi'nin en büyük önemi, Kore'nin öldüğünü düşünen halkımızı bu ülkenin hala hayatta olduğuna ikna etmekle kalmayıp, aynı zamanda onları ulusal bağımsızlık ve kurtuluş için savaşmaya ve bunu başarmaya tamamen yetkin olduklarına dair inançla donatmış olmasıdır.

Bu savaşın Kore halkı üzerinde muazzam bir etki bırakması şaşırtıcı değildir. KPRA'nın Pochonbo'ya saldırdığı haberini duyan Ryo Un Hyong'un bu haberden büyük heyecan duyarak aceleyle savaş alanına gittiği söylenir.

Kurtuluştan sonra Pyongyang'da benimle buluştuğunda aşağıdaki sözleri söyledi:

“Gerilla ordusunun Pochonbo'ya saldırdığı haberini duyduğumda, 20 yılı aşkın bir süredir Japon yönetimi altında aşağılanmış, harap olmuş bir ulusun vatandaşı olarak yaşadığım sıkıntının bir anda yok olduğunu hissettim. Savaştan sonra Pochonbo'da dolaşırken dizimi sıvazladım ve şöyle haykırdım: ‘Ne kadar da rahatladık! Tangu’un Kore’si yaşıyor.’ Bu düşünce beni gözyaşlarına boğdu.”

An U Saeng'e göre, Kim Ku da Pochonbo Muharebesi haberiyle heyecanlanmıştı. Uzun süredir Şanghay'daki Geçici Hükümete hizmet ediyor ve Kim Ku'nun sekreteri olarak çalışıyordu.

Bir gün gazeteleri karıştıran Kim Ku, savaşla ilgili haberlere rastladı ve çok heyecanlandı. Pencerelemi açtı ve tekrar tekrar Paedal ulusunun hayatta olduğunu haykırdı.

Kim Ku daha sonra An U Saeng'e şunları söyledi: “Durum çok sinir bozucu: Çin-Japon Savaşı bu kadar yakınken, sözde mücadelecilerin hepsi ortadan

kayboldu. Kim Il Sung'un ordusunu Kore'ye sokması ve Japonları bu durumda vurması ne kadar da mükemmel bir zamanlama! Şu andan itibaren Geçici Hükümetimiz General Kim'i desteklemelidir. Birkaç gün içinde Paektu Dağı'na bir haberci göndermeliyim.”

Bu anekdot, Pochonbo Savaşı'ndan sonra Kim Ku ve Kore'de ve yurtdışında tanınmış diğer kişilerin Japonya'ya karşı savaşta yer alan komünistlere nasıl büyük saygı duyduklarını göstermektedir. Bu siyasi iklim, toplumun her kesiminden vatansızları Japon karşıtı ulusal birleşik cephe etrafında toplamamız için elverişli koşullar oluşturdu. Savaş birçok milliyetçinin zihninde iyi bir imaj bıraktı ve bu izlenim kurtuluştan sonra da devam ederek yeni Kore'nin inşasında iş birliğimize büyük ölçüde yardımcı oldu. Pochonbo Muharebesi hepimize büyük fayda sağladı.

Badaogou'daki günlerim sırasında yakın bir arkadaşım olan Kim Jong Hang'ın savaş haberlerini, bir yandan gazetecilik yaparken bir yandan da eğitim gördüğü Tokyo'daki *Asahi Shimbun*'da okuduğunu duydum.

Bir sabah erkenden *Asahi Shimbun*'un bir şubesine gittiğinde, işvereni tarafından kendisine fazladan 100 kopya teslim etmesi söylenmiş. Nedenini merak edip gazeteyi açtığında Kim Il Sung'un ordusunun Pochonbo'ya saldırdığına dair inanılmaz bir haberle karşılaşmış.

Kim Jong Hang o sırada Pochonbo'ya saldıran Kim Il Sung'un Badaogou'daki eski günlerden Kim Song Ju olduğunu bilmediğini söyledi.

Kim Jong Hang, savaş hakkındaki haberi okuduğunda bir entelektüel olarak acı çektiğini hissetmiş: “Genç vatansızlar Japonlarla savaşırken, benim burada, Japonya'da ne işim var? Gelecekte hayatımı kazanmak için burada bulunup üniversite okumam doğru mu?” diye düşünmüş.

Kendini sorgulaması sonunda gidip gerilla ordusuna katılarak silahlanmaya kesin karar vermesiyle sonuçlandı. Hemen Japonya'yı terk etti ve Japon karşıtı gerilla ordusunu bulmak için elinden geleni yaptığı evine döndü. Pochonbo'ya saldıran Kim Il Sung'un çocukluğundaki Kim Song Ju'dan başkası olmadığını ancak o zaman fark etmişti. Bu bilgiyle Paektu Dağı'na gitme kararlılığını bir kat daha arttırdığını söyledi. Ancak ordumuza katılma girişimi başarısız oldu. Birbirimizle ancak ülkenin kurtuluşundan sonra tanıştık.

Kim Jong Hang örneğinin de gösterdiği gibi, Pochonbo Savaşı Kore'nin vicdanlı aydınlarının hayatında büyük bir değişime yol açtı. Pochonbo üzerindeki gece gökyüzünü aydınlatan yangın, daha doğru bir yaşam arayışında olan tüm vicdanlı insanların ve Kore vatansızlarının yolunu aydınlattı.

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin başkenti Pyongyang'ın Merkez ve Phyongchon bölgelerinde yer alan surlarla çevrili Pyongyang şehri, Koguryo'nun (MÖ 277-MS 668) başkentiydi. Surlarla çevrili Jangan şehri olarak da anılırdı.

427 yılında Koguryo başkentini surlarla çevrili Kungnae (Ji'an, Çin'in Jilin Eyaleti) şehrinden daha elverişli koşullara sahip Pyongyang'a taşıdı.

Tıpkı surlarla çevrili Kungnae şehrinde yaptıkları gibi, Koguryo halkı Anhak Sarayı'nı düzlük bir alana inşa etti ve hemen yakınında Taesongsan Kalesi bulunuyordu; böylece tüm bölge sakinleri acil durumlarda kaleden gelebilecek düşman saldırılarına karşı koyabilecekti.

Ulusal gücü arttıkça Koguryo, başkenti düşman istilasından daha etkili bir şekilde korumak amacıyla 552-586 yılları arasında şehrin tamamını kapsayan surlarla çevrili Pyongyang şehrini inşa etti.

Koguryo halkı savaş tecrübelerine dayanarak surlarla çevrili şehri düzlük ve dağlık kalelerin bir birleşimi olarak tasarlamıştır.

Pyongyang yarımadasındaki tarlaları ve alçak tepeleri uygun ölçüde kapsayan bir bakış noktası olarak duvar, düzlükler ve dağlarla çevrili olduğu için pek çok avantajı ortaya çıkarmıştır. Şehri üç taraftan çevreleyen Taedong ve Pothong nehirleri doğal bir hendek olarak şehrin savunulmasında etkili olmuştur.

Surlarla çevrili şehrin çevresi yaklaşık 16 kilometredir.

Jiansanfeng Savaşı

Ordu ve halkın ortak kutlamalarından sonra, ayrı ayrı operasyonlara çıkmadan önce Choe Hyon'un birliğiyle iş birliği yaparak Bapandao'daki bir toplama köyüne saldırmaya karar verdik. Jiansanfeng yakınlarındaki toplama köyünde kukla Mançukuo ordusunun yaklaşık 300 "cezalandırıcı" birliği konuşlanmıştı.

Anavatana ilerleme operasyonlarında elde edilen başarı ve üç büyük birliğin ve köy sakinlerinin ortaklaşa düzenledikleri büyük kutlama sonucunda subaylarımızın ve askerlerimizin morali çok yüksekti. Hatta bazıları, bir araya getirdiğimiz büyük kuvvetlerden yararlanarak Halkın Devrimci Ordusu'nun dayanıklılığını bir kez daha göstermek için anavatana doğru daha fazla ilerlememizi ya da Changbai ilçe kasabası gibi bölgelere saldırmamızı resmen önerdi.

Ancak taktik açıdan, Pochonbo saldırısından hemen sonra anavatana doğru ilerlemeyi tekrarlamak dezavantajlı olacaktır. Hyesan bölgesindeki atmosfer endişe verici olduğundan, Changbai ilçe kasabasına yapılacak bir saldırı da ihtiyatlı bir değerlendirme gerektiriyordu. Yüksek ruhlar ve arzular tek başına bir savaşta zaferi garantilemezdi. Bu yüzden bir sonraki saldırı hedefi olarak Bapandao'yu seçtim.

İkinci Tümen'den yoldaşlar gizli kampımızı ziyaret ettiklerinde bize Bapandao hakkında bilgi vermiş ve oradaki durumu ayrıntılı bir şekilde anlatmışlardı. Daha sonra Bapandao'da bir yeraltı örgütü kurduk. Yeraltı örgütünün üyeleri arasında Liu soyadını taşıyan, kukla Mançukuo ordusunun eski bir askeri de vardı. Güçlü bir özsaygı duygusuna sahipti ve komutanları tarafından soğuk davranılıyordu. Üstleri ona aşırı baskı uyguladığı için bizim tarafımıza geçmiş ve manga lideri olarak görev yapmıştı. Bize kukla Mançukuo ordusunun taburundaki koşulları da aktarmıştı.

Genel olarak konuşursak, gerilla ordusu toplu bir düşman kuvvetine kalesinde saldırdıktan sonra genellikle hızlı ilerleyiş taktiğini uygulayarak kaçardı. Ancak Pochonbo'ya saldırdıktan sonra bunu yapmadık, çünkü düşman o zamana kadar gerilla taktiklerini iyi biliyordu ve buna karşı önlemler alabilirdi. Aslında Kwantung ordusu, Fusong yönünde kaçacağımızı tahmin ederek Fusong'a yaklaşırken büyük ve yoğun bir kuvvet konuşlandırmıştı. Bunu öngördük ve uzun mesafeli yürüyüş yerine düşmanın burnunun dibinde kalma hamlesini uyguladık.

Sınıra yakın bir yerde kalmamızın bir diğer nedeni de anavatandaki durum hakkında ayrıntılı bilgi edinmek ve oradaki ARF örgütlerine yardım etmektir. Ayrıca anavatanda yükselişte olan devrimin desteklenmesine de yardımcı olmak istiyorduk. Yavaş yavaş Bapandao'ya doğru ilerlerken, yeraltı çalışmalarının gidişatı hakkında bilgi edinmek ve onlara yeni görevler vermek için yolda siyasi işçilerle buluştuk. Aynı zamanda yerel örgütlerin sorumlularıyla da bir araya gelerek onlara işlerini nasıl sürdüreceklarını öğrettik.

Bu sıralarda, bir bilgi toplama görevi için Hyesan'da bulunan Ri Hun, Taoquanli'den yaşlı adam Han Pyong Ul aracılığıyla bize Hamhung'daki 74. Alay'ın düzinelerce kamyonla aniden Hyesan'a geldiğini, ardından Sinpha yönünde hareket ettiğini ve Amnok Nehri'ni geçmeye başladığını bildirdi. "Cezalandırıcı" gücün komutanı Kim Sok Won adında kudurmuş bir Koreli subaydı.

Farklı bir kaynaktan alınan bilgiye göre, Japon 74. Alayının komutanı da yine bir Koreli olan Kim In Uk'tu. Ancak diğer bilgi kaynakları -yurtiçindeki ve Changbai'deki yeraltı örgütleri- düşmanın "cezalandırıcı" gücünün komutanının Kim Sok Won olduğunu oybirliğiyle bildirdi.

Daha sonra öğrendik ki, Japon emperyalistleri propaganda amacıyla Hamhung İstasyonu'nda Kim Sok Won'un Japon imparatoruna sadakat yemini ettiği görkemli bir uğurlama toplantısı düzenlemişlerdi. Elinde kanla yazılmış "Savaşta Başarı" yazılı bir pankart tutuyor ve Kim Il Sung'un ordusunu yok edeceğini haykırıyordu.

Komünist ordunun taktiklerini iyi bildiği için üstlerinin görevlendirmesiyle "cezalandırma" operasyonuna çıktığını, 74. Alay'ın çok geçmeden rüştünü ispat edeceğini ve komünist birliklerin kudretli imparatorluk ordusu karşısında sonbahar rüzgârında dökülen ölü yapraklar gibi hazin bir akıbetle karşılaşacağını geveleyip duruyordu.

Kim Sok Won'un 74. Alayı için Hyesan ve Sinpha'dan ayrılırken uğurlama törenleri de düzenlenmişti. Japon emperyalistlerinin yardakçıları ev ev gezerek insanları bu törenlere katılmaya zorluyordu. Polisler, nüfuzlu Japonlar, hükümet yetkilileri ve yedek askerler sokaklarda şarkılar söyleyerek ve Japonya'nın ulusal bayrağını dalgalandırarak büyük bir şamata kopardılar. "Cezalandırıcı" birliklerin gücü o kadar fazlaydı ki, 30-40 kişilik ahşap bir feribotun tüm gün boyunca onları Sinpha'dan bir ileri bir geri taşıdığı söyleniyordu.

Eğitilmiş bir gizli ajan bile olmayan Ri Hun'un bu kadar ayrıntılı bilgi elde etmesi harikaydı. Düşmanın Hyesan'daki hareketlerini bizim için izleme görevini alan Ri Hun, bir kereste tüccarı kılığında hedefine sızmaya karar vermişti. ARF'nin Shijudaogou'daki şube şeflerini birkaç gün içinde birkaç

yüz ağaç kesmekle görevlendirmiş ve bunlardan bir sal yapmıştı. Ayrıca, kendisine bir kereste tüccarı kimliği de çıkartmıştı.

Ri Hun sekiz yıl boyunca kereste fabrikalarında sal ustası olarak çalışmıştı. Bir örgüt üyesiyle birlikte bir sal hazırlayarak Hyesan'a doğru yola çıktı. Şans eseri kıyıda polis müfettişi Choe'nin akrabası olan yaşlı bir adamla karşılaştı. Choe, "Hyesan olayı" sırasında birçok vatanseveri tutuklamış olan kötü bir polisti. Pak Tal'ı tutuklayan da Choe'ydu.

Yanında birkaç yüz parça kereste getirmiş olan Ri Hun'u gören yaşlı adam ondan kendisine birkaç tane satmasını istedi. Ri Hun, "Bunları polis müfettişi Choe'nin amcasına para karşılığında nasıl satabilirim?" diyerek iki tanesini karşılıksız verdi. Çok memnun olan yaşlı adam onu kasabadaki bir kereste tüccarıyla tanıştırdı. Yaşlı adam kereste satıcısının damadının da yeğeni gibi Hyesan Polis Karakolu'nda görev yaptığını söyledi.

Ri Hun kereste satıcısıyla tanıştıktan sonra ondan kendisine yardım etmesini istedi ve şöyle dedi: "Changbai'de yaşamak tehlikeli çünkü orada çok sayıda haydut var. Kereste satarak para kazandıktan sonra Hyesan'a taşınmayı planlıyorum." Keresteleri yarı fiyatına kereste tüccarına sattı ve Kim adında bir polis olan damadıyla tanıştı, birkaç gün onun evinde kaldı. Ri Hun onun için bir parti bile düzenledi.

Ri Hun polis Kim'i ve kereste tüccarını bir restorana davet etti. O gün, polis Kim Sok Won'un alayının belli bir tarihte belli bir saatte Hyesan'a varacağı sırrını ağzından kaçırdı.

Polis Kim, "Pochonbo olayı yüzünden imparatorluğun prestiji yerle bir oldu. Görünüşe göre Kim Sok Won askerî yetkililerin prestijini arttırmak için gelmiş. Yetenekli bir asker olduğu söyleniyor. Ayrıca Kim Il Sung'un ordusunu yeneceği ve Batı Jiandao'yu fethedeceği konusunda güvence verdiği de söyleniyor, ancak sonucu bekleyip görmeliyiz.

Her neyse, komünist ordu Kim Sok Won'un birlikleriyle çatışmaya girdiğinde zorlu bir mücadele olacak."

74. Alay'ın Hyesan'a girdiği gün, Ri Hun bir beyefendi gibi kaliteli bir Batı takım elbisesi ve baharlık paltosuyla sokağa çıktı ve "cezalandırıcı" kuvvetin gücünün ne olduğunu ve kaç top ve makineli tüfeğe sahip olduğunu gözlemlmek için gizlice uğurlayıcıların arasına daldı. Uğurlama töreni bitir bitmez Amnok Nehri'ni geçti ve bize bir haberci gönderdi. Bu habercinin karargâha ulaşmasıyla eş zamanlı olarak, Jang Hae U ve Kim Jong Suk tarafından gönderilen bir başka haberci de bize daha ayrıntılı bilgi vermek üzere geldi. Amnok Nehri'ni geçen düşman birliklerinin Shisandaogou'da

kaybolduğunu ve örgüt üyelerinin onları aradığını söyledi. Ri Hun tarafından gönderilen bilgiler Taoquanli ve Sinpha'daki örgütler tarafından gönderilen bilgilerle örtüşüyordu. Yerel örgütler tarafından gönderilen mesajlara bakılırsa, “cezalandırma” operasyonlarına çağrılan düşmanın gücünün yaklaşık 2.000 asker olduğu tahmin ediliyordu.

Kore'de konuşlu Japon ordusunun en önemli birliği olan Hamhung'un 74. Alayının “cezalandırma” operasyonlarına çağrıldığına bakılırsa, Kore Genel Valisi öfkeli ve çılgın bir durumda olmalıydı. Pochonbo'da ve sınır bölgesinde vurulan düşman tam bir karmaşaya sürüklenmişti. Çin'e karşı saldırgan bir savaş yaklaşırken, Japon emperyalistleri arkalarının güvenliği konusunda çok tedirgin olmaya başladılar. Böyle bir zamanda, “demir duvar” olarak övülen Kore-Mançurya sınır bölgesi düzensizliğe sürüklenmişti, bu nedenle Genel Vali'nin kızgın olması gayet doğaldı.

Mevcut durum, Xigang'da harekât planımızı hazırlarken, üç yönde ilerleyen birliklerin anavatana doğru ilerledikten sonra bir araya gelmeleri konusunda anlaşmamızın akıllıca olduğunu gösteriyordu.

İki bin kişilik düşman kuvveti bizden açık ara üstündü. Böyle bir durumda çatışmadan kaçınmak olağan bir uygulamaydı. Ama biz Kore'den gelen bu büyük Japon kuvvetiyle cepheden çatışmaya karar verdik. *Gerilla savaşının genel taktiği, büyük bir düşman kuvveti saldırıya geçtiğinde hızla dağılmak ve manevra yapmaktır, ancak yerleşik pratiğin aksine, düşmanın büyük kuvvetine kendi büyük kuvvetimizle karşı koymaya karar verdim.*

Bapandao'ya doğru yürüyüşümüzü durdurduk ve bir savaş alanı seçmeye karar verdik. Laomajia'nın batısındaki bir dağa tırmanarak araziye keşfe çıktık. Burası her tarafı açık bir görüş alanına sahip olan Jiansanfeng'di. Jiansanfeng, Shisandaogou'dan Badaogou'ya kadar 25 mil boyunca uzanan Xigang yaylasının kuzeyindeki üç zirveden oluşuyordu. Jiansanfeng'in kuzeyinde uçsuz bucaksız bir ilkel orman vardı ve onun ötesinde Sidengfang dağları yükseliyordu. Bu bölgeye Sidengfang denirdi.

Güneyinde ise doğu-batı yönünde 25 mil boyunca uzanan bir orman denizi vardı. Burası Bapandao ve Laojusuo gibi köylerle dolu Xigang platosuydu. Jiansanfeng'in üç zirvesi, uçsuz bucaksız ilkel ormanın üzerinde üç ada gibi yükseliyordu. Bizim açımızdan Jiansanfeng bir savaş alanı için en uygun yerd çünkü düşman Shisandaogou'dan Xigang'a giden dönemeci dönmek ve oraya giderken birkaç garip dağ sırtını geçmek zorundaydı.

Akşam saatlerinde komutanlarımız bir araya geldi ve savaş planını tartıştılar. Düşmanın düzenli taktiklerine kapılmak yerine gerilla taktikleri uygulamak gerektiğini vurguladım.

Bu amaçla dağ sırtlarını işgal ederek düşmanın önünü kesmeli ve onu vadiye inmeye zorlamalıydık. Basmakalıp birlik düzeninden de kaçınmalı, düşmanın çok az dikkat göstermemizi bekleyebileceği noktalara büyük bir kuvvet yerleştirmeli ve savaş sırasında birliklerin koşullara uygun esnek taktikler kullanmasını sağlamalıydık -örneğin hızla sağa ve sola hareket etmeli ve orman örtüsünden yararlanmalıydık.

4'üncü ve 2'nci Tümen komutanlarıyla savaş planı üzerinde çalıştıktan sonra, Kwon Yong Byok, Kim Jae Su, Jong Tong Chol ve çağrımıza yanıt olarak Jiansanfeng'e gelen anavatandan ve Changbai bölgesinden diğer siyasi işçilerle devrimci örgütlerin çalışma yönelimlerini ve görevlerini tartıştım. Bu sırada şafak söküyordu.

O sabah düşman Jiansanfeng'e saldırdı. Şafaktan itibaren yağmur çiseledi ve sis yükseldi. İlk işaret atışı Choe Hyon'un birliği tarafından işgal edilen dağ sırtındaki nöbetçi kulübesinden yapıldı. Hemen dağ sırtındaki komuta merkezine gittim. Choe Hyon, ileri karakolun düşman tarafından kuşatılabileceğinden korkarak bir bölükle birlikte ön tarafa gitti. Düşman kısa sürede Choe Hyon'un bölüğünü kuşattı.

Durum derhal düzeltilmeliydi çünkü moraller savaşın nasıl başladığına bağlıydı. Ri Tong Hak'a Muhafız Bölüğünü yanına almasını ve Choe Hyon'un bölüğünü mümkün olan en kısa sürede kurtarmasını söyledim. Japonlar, önlerine kalkan olarak yerleştirdikleri kukla Mançukuo birlikleriyle sert bir şekilde saldırıyordu ancak Choe Hyon'un ve Ri Tong Hak'ın bölükleri içeriden ve dışarıdan iş birliği içinde düşmana sert bir şekilde saldırınca abluka parçalandı. Bölük şiddetli göğüs göğüse çarpışmalardan sonra kurtuldu.

Durumu tersine çevirdikten sonra, gün boyu düşmana sert bir şekilde saldırdık ve onları defalarca vadiye doğru püskürttük.

Ancak Japonlar yırtıcı hayvanlar gibi vahşice koşarak inatla saldırıyorlardı. Sürekli dalgalar halinde üzerimize geliyor, savaş naraları atıyor ve arkadaşlarımızın cesetlerinin üzerine basıyorlardı. Xiaowangqing'in savunması sırasında Kore'den gelen Japon ordusunun Jiandao müfrezesinin saldırısına direnmiştik ve onların çok inatçı olduğunu düşünüyorduk. Ancak Hamhung'dan gelen 74. Alay'ın saldırısı bundan daha da şiddetliydi. 10 makineli tüfekle önden yayılım ateşi açmıştık ama düşman yığınak yapmaya devam etti.

Gün boyu saldırmaya devam ettiler, bu yüzden gerçekten zorlu bir mücadele vermek zorunda kaldık. Bazı yerlerde düşman mevzilerimize girdi ve yakın çatışmaya girmek zorunda kaldık. Daha da kötüsü, yağmur yağmaya devam ediyordu. Savaş alanı dehşet verici bir tablo sunuyordu.

Militarizmin insanları nasıl bu kadar inatçı ve anlamsızca barbar yapabildiğini merak ediyorduk. Japon militaristlerin her yerde yüksek sesle dile getirdikleri “Yamato ruhu”, adaletsizliği adalet, kötülüğü iyilik sanan bir sürü aptal, kendilerini kelekler gibi tüfeklerin namlularının önüne atarak köpek gibi ölen ama bunun samuray ruhu olduğunu söyleyerek övünen kör takipçiler üretmişti. Bunlar kadeh kaldırıp arka planda başka bir ulusun ceset yığınıyla hatıra fotoğrafları çektiren barbarlar, öldüklerinde Amaterasu Omikami'nin (göksel güneş tanrıçası) onlarla ilgileneceğini, imparatorun ruhları için dua edeceğini ve Japon ulusunun onları sonsuza dek hatırlayacağını düşünen delilerdi. Japon savaş lordları ve bakanları bunu Japon ordusunun ruhu olarak övüyor, bu şekilde ölen asker ve subayları kısa bir süre açıp sonra solan kiraz çiçeklerine benzetiyorlardı.

Japon askerleri, ölümlerinin Japon imparatorluğunun refahı için zengin bir malzeme olduğuna inanıyorlardı ama bu saçma bir hayalden başka bir şey değildi. “Kraliyet ruhu” Japonya’yı refaha değil, ulusal yıkıma götürüyordu.

Japon birliklerini bu gözle gören askerlerimiz ve subaylarımız, ne kadar inatla saldırırlarsa saldırınsınlar onları geri püskürtecek olan devrimcilerin ve muzafferlerin gururuyla kendilerine tepeden bakıyorlardı.

Bu durumdan yararlanarak akşam karanlığı çökene kadar düşmana sert darbeler indirdik. Savaşırken, kadın gerillalar savaş saflarında yankılanan *Arirang* şarkısını söylediler. Ağır bir savaş alanında sadece güçlüler şarkı söyleyebilir. Jiansanfeng savaş alanında söylenen *Arirang*, devrimci ordunun psikolojik gücünü ve iyimserliğini gösteriyordu. *Arirang*'ın söylenmesinin düşmanda ne gibi duygular uyandırdığını tahmin etmek zor olmasa gerek.

Daha sonra alınan savaş esirleri, şarkıyı duyduklarında önce şaşkınlığa uğradıklarını, sonra korkuya kapıldıklarını ve en sonunda da hayatın anlamsızlığını hissettiklerini itiraf ettiler. Yaralılarından bazıları kaderlerinden yakınarak ağlıyordu ve aralarında firar edenler bile vardı.

Düşman çok sayıda kayıp vermesine rağmen şiddetli yağmur altında akşama kadar saldırıya ara vermemişti. Bapandao bölgesindeki keşiften dönmekte olan Pak Song Chol'un küçük birliğine ve bir yiyecek tedarik ekibine haberciler göndererek düşmanı arkadan vurmalarını söyledik. Bu sırada Kim Sok Won hem önden hem de arkadan saldırı tehdidi altındaydı; ayrıca alacakaranlık çöküyordu, bu yüzden alayından geriye kalan yaklaşık 200 adamını da yanına alarak savaş alanından kaçtı.

Jiansanfeng muharebesi birçok ilginç anekdot doğurmuştur. Choe Hyon'un borazancısı Kim Ja Rin o kadar acele ediyordu ki, bir el bombası fırlatıcısını

uyluğuna dayanarak vurmuş ancak geri tepme nedeniyle uyluk kemiği yerinden çıkmıştı.

Choe Hyon, Kim Ja Rin'e küfürler savururken bir yandan da silah mevzilerine doluşan düşmanı bir ya da iki el bombası fırlatarak yok etmişti. Daha sonra Kim Ja Rin'in bacağına iki eliyle çekerek Kim'in çıkık uyluk kemiğini yerine oturttu. O gün Kim Sok Won'un el bombalarımızdan biriyle yaralandığını işittik fakat bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Hamhung'daki 74. Alay'ın "cezalandırma" seferi tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

Jiansanfeng'de hayatta kalan düşman askerlerinden bazıları Hamhung'a dönmek yerine başka şehirlere kaçtı. Verilere göre, Sakai adlı bir düşman askeri Kim Sok Won'u takip etmeyip Chongjin'e kaçmış ve Japonya'nın yenilgisine kadar burada bir meyhane işletmiştir. Jiansanfeng'de hayatta kalmasının bir lütuf olduğunu düşünerek, zaman buldukça müşterilere hikâyesini anlatmış.

Ona göre, Japon olmasına rağmen Korece konuşabiliyordu ve bu da hayatını kurtarmıştı.

Görünüşe göre Japon subaylar askerlerini saldırıya sürüklemiş ve hayatlarını tehlikeye atarak dağın sırtına tırmanmalarını emretmişlerdi. Böylece Sakai titreyerek dağın yarısına kadar tırmanmıştı. Japonlar neredeyse tepeye vardıklarında, devrimci ordu aniden bir yaylım ateşini açtı. Bu saldırı sonucunda Japon safları düzinelerce kayba uğradı.

Sakai her şeye rağmen dağın eteklerine geri dönmüştü. Sonra sırt yönünden "Koreliler, yere yatın!" diye bir bağırış işitildi. Bağırtıyı duyan ve Korece bilen Sakai şaşkınlık içinde arkadaşlarının cesetlerinin yanına giderek yere yattı ve silahını bir kenara attı.

Akşam gerillalar tüfekleri ve fişek kayışlarını toplamak için savaş alanını aradılar. Sakai'yi ölü sanarak onu yalnız bırakıp gittiler. Dehşet ve savaş yorgunluğuna kapılan Sakai, karanlığın örtüsü altında dağdan aşağı sürünerek indi ve dört ayak üzerinde bir toplama köyüne ulaştı.

"Neyse ki biraz Korece biliyordum. Bu benim hayatımı kurtardı. Şimdi sıkı bir şekilde çalışıyorum." Sakai bir fincan şarap eşliğinde insanlara böyle anlatırdı.

Jiansanfeng hakkındaki anekdotlar ve hakkımızdaki söylentiler Sakai'nin hikâyesi nedeniyle Chongjin ve çevresinde geniş çapta yayılmıştır. Saldırgan ordunun bir askerinin firar ederek küçük burjuva olduğunu itiraf etmesi halkımızın moralini oldukça yükseltmişti.

Jiansanfeng savaşından bir süre sonra savaş alanına yakın köyleri ziyaret eden yoldaşlarımız, dūřmanın yenilgisini ayrıntılı bir şekilde anlatarak geri döndüler.

Savaşın ertesi günü dūřman, Hyesan, Sinpha ve Jiansanfeng yakınlarındaki köylerden sedyeler, arabalar ve kamyonlar talep ederek askerlerinin ölü bedenlerini taşıdı. Oradaki köylülere dayanarak, Jiansanfeng ve yakınındaki köyler Japon askerlerinin cesetleriyle doluydu. Dūřman cesetlerin üzerini beyaz pamuklu bezlerle örtmüş ve köy sakinlerinin yaklaşmasına izin vermiyordu. Çünkü yenilgilerinin dünyaya iřřa edilmesinden korkuyorlardı. Jiansanfeng'deki savaşla ilgili haberleri gazetelerde yayınladıklarında, çok az kayıp olduğu gibi yanlış bir bilgi verdiler.

Kim Sok Won'un Sinpha'dan Amnok Nehri'ni geçiş bize saldırmasının bütün gün sürdüğu, ancak geri dönmesinin sadece yarım saat sürdüğu söylendi.

O kadar çok zayıt vardı ki, cesetlerin kafaları kesildi, çuvallara ve tahta kutulara dolduruldu ve arabalarla kamyonların beklediği yere taşındı. Amnok Nehri'ni gečen kamyonlara yüklendiler. Jiansanfeng bölgesindeki köylüler birkaç gün boyunca yanan cesetlerin duman ve kokusundan neredeyse boğulmak üzereydi.

Cahil numarası yapan bir köylü, cesetleri imha eden bir Japon askerine “Efendim, arabada ne taşıyorsunuz?” diye sordu. Japon asker kurnazca cevap vermiş, “Bu *kabocha*.” *Kabocha* balkabağı demektir.

Köylü sırtıarak onunla alay etmiş: “Kabak mahsulünüz çokmuş. İyi birer çorbalık olurlar. Bol bol çorbanız olacak.” O andan itibaren “kabak kafa” deyimini halk arasında yayılmış. Ne zaman Japon askerlerinin cesetlerini görseler, onlara “balkabağı kafası” diyerek şaka yapıyorlardı.

Kim Sok Won ve kaçak askerleri Hyesan'ın kalabalık caddelerinden geçmek yerine Sinpha ve Phungsan üzerinden temkinli bir şekilde Hamhung'a döndü. Giderken gürültülü bir uğurlamayla cıvıl cıvıl olan Hamhung İstasyonu, vardıklarında bir cenaze evi kadar ıssızlaşmıştı. Sadece kışlarında kalan askerler onları karşılamak için istasyona gelmişti. Yaralı askerleri saflarının ortasında saklayarak caddeden geçtiler. Belki de vatandaşları kandırmak ve yenilgilerini örtbas etmek için böyle çirkin bir şey yapıyorlardı.

Hamhung'daki Mudokjong, Japon askerleri için bir eskrim alanı olarak biliniyordu. Jiansanfeng savaşından sonra bir süre orada eskrim yapmadılar. Hatta Jiansanfeng'den sonra Sinpha sokaklarında gece nöbeti tutanların seslerinin bile duyulmadığı söylenir.

Jiansanfeng savaşındaki yenilgi Japon samuraylarına telafi edilemez bir utanç getirdi ve Kim Sok Won'un adı bu utancın simgesiydi.

Pochonbo ve Jiansanfeng muharebeleri, Kore Genel Valisi Minami ve Kwantung ordusu komutanı Ueda'nın Kore Halk Devrimci Ordusunu yok etmek amacıyla "Tümen Konferansı"ni düzenlerken geliştirdikleri sözde 'radikal strateji'yi tamamen boşa çıkardı.

Böylece 1937 başlarında planladığımız büyük kuvvetlerle anavatana ilerleme operasyonu başarıyla sonuçlanmış oldu.

Jiansanfeng, Japon karşıtı silahlı mücadele tarihimizde bir dönüm noktası olmuştur. Bu muharebe, Kouyushuishan'daki muharebeyle birlikte Pochonbo Muharebesi'nin başarısını pekiştirmiştir. Kouyushuishan ve Jiansanfeng, Pochonbo'da kazanılan zafere parlaklık katmıştır. Bunların Pochonbo'nun yankıları olduğu söylenebilir.

Bu savaşlar sayesinde "yenilmez imparatorluk ordusu" efsanesini yıktık ve KPRA'nın gücünü bir kez daha dünyaya gösterdik. Jiansanfeng, KPRA'nın Paektu Dağı çevresindeki bölgeye ilerlemesinin ardından Japon karşıtı devrimin zirveye ulaşmasında önemli bir rol oynayan önemli bir muharebeydi.

Kaderin cilvesine bakın ki, ezeli düşmanımız Kim Sok Won, kurtuluştan sonra 38. paralelde Choe Hyon ile tekrar karşı karşıya geldi. Choe Hyon orada bir Muhafız Tugayının komutanıydı. Syngman Rhee'nin Kim Sok Won'u 38. paralele, Jiansanfeng savaşındaki utanç verici yenilgisini telafi etme fırsatı vermek için gönderdiği düşünölmektedir.

Kuzeye iltica eden "ROK ordusu" askerlerine göre, Kim Sok Won 38. paraleli korurken komünistlere alçakça iftira atmıştı. Choe Hyon bir karşılaşmada ona zor anlar yaşatmak için fırsat kolluyordu.

Kore savaşının arifesinde Kim Sok Won 38. paraleli geçerek büyük çaplı bir ani baskın yaptı. Böylece Songak Dağı'nda bir savaş meydana geldi. Görünüşe göre Choe Hyon'a zor anlar yaşatmayı ya da onu ortadan kaldırmayı amaçlıyordu. Öfkelenen Choe Hyon, "ROK ordusu" birliklerini imha etti ve Kaesong'a kaçan birlikleri takip etti. Kim Sok Won'u yakalayıp Seul'a kadar sürmek istiyordu.

Choe Hyon'a derhal geri çekilmesi için sert bir emir verdim. Ona şöyle dedim: "Geçmişte Japon emperyalistlerinin sadık köpeği olarak savaştı ama şimdi Amerika Birleşik Devletleri'ne tabi. Yeterince dikkatli olunmazsa, kardeş kavgasına, topyekün bir savaşa dönüşebilir. Kim Sok Won da bir Koreli. Bir gün yaptığı yanlıştan pişman olacaktır."

Choe Hyon ve Kim Sok Won ölüp gittiler. Şimdi kuzeyde ve güneyde yıkılmış bir ulusun acısını yaşamamış yeni nesiller, Askerî Sınır Hattı boyunca birbirlerine silah doğrultarak nöbet tutmaya devam ediyor. Umudum, kuzeydeki ve güneydeki yeni nesillerin bir bütün olarak hareket etmeleri ve ulusu ikiye bölen yapay bariyeri bir an önce yıkmalarıdır. Onların bağımsız, yeniden birleşmiş bir ülkede uyumlu bir yaşam sürdüklerini görmeyi umuyorum. Sanırım Kim Sok Won da son yıllarında aynı arzuyu taşımaktaydı.

Annesi o 10 yaşındayken ölmüştü ve büyükbabasının akupunktur konusunda biraz bilgisi vardı, bu yüzden köylülerin hastalıklarını tedavi ediyordu. Ancak gelinini tedavi edememiş ve küçük Jon Hui annesinin öldüğünü, çünkü dedesinin akupunktur iğneleri dolu kutusunun onu kurtaramadığını düşünmüş. Kutuyu bir taşla paramparça etmiş. Büyükbabası öfkeyle onu azarladığında, “Annemin hastalığını bile iyileştiremedikten sonra senin akupunktur iğnelerin ne işe yarar ki?” diye karşılık verip acı acı ağlamış. Bunun üzerine büyükbabası da gözyaşlarına boğularak ona sarılmış.

Ertesi yıl erkek kardeşini de kaybetti. Kardeşi bir gerillaydı ve düşman bölgesinde çalışırken iki yoldaşıyla birlikte tutuklanmıştı. Düşman onları Juzijie'nin arkasındaki tepede öldürdü. Üç savaşçı, kanlar içinde, zalim işkencelerden kemikleri kırılmış bir halde, “Yaşasın devrim!” diye bağırarak kahramanca öldüler.

Genç Jon Hui bu korkunç sahneyi köy halkıyla birlikte gördü. Kardeşinin kahramanca ölümü onu derinden etkiledi. Düşman halka şöyle bağırdı: “Şunlara bakın! Japonya'ya karşı çıkanlar da tıpkı onlar gibi ölecek. Bundan sonra hâlâ devrim yapacak mısınız?” Kitleler sessizdi. Ama sonra yankılanan bir ses duyuldu: “Yaşasın devrim!” Bu küçük

Jon Hui'ydü. Şaşırın düşman onu yere düşürdü. Kendine geldiğinde gerilla bölgesine girmeye karar vermiş. “Neden öyle bir zamanda ‘Yaşasın devrim!’ diye bağırdın?” diye sorulduğunda, “Kardeşim gibi ölmek istedim. Öldüğümde ‘Yaşasın devrim!’ diye bağırarak istedim.” Dedi.

Devrimci Yüklümlülük Hakkındaki Düşüncelerim

Batı Jiandao'da ve Paektu Dağı bölgesinde Japon karşıtı devrimin her bir meyvesi kanlı bir mücadeleyle kazanıldı. Devrim derinlemesine geliştikçe, düşmanın onu yok etmeye yönelik saldırısı daha önce hiç olmadığı kadar şiddetlendi. Japon emperyalistleri, kendilerinin başlattığı Çin-Japon Savaşı'nın ağır yükü altında kıvrınırken, modern askerî bilimin en son ürünlerini seferber ederek ve onlarca yıldır uygulanan “kolektif suçluluk sistemi” politikası ve toprak genişletme yoluyla uygulanan faşist baskı araçlarını kullanarak devrimimizi ezmeyi planlıyorlardı. Ancak, hiçbir strateji ya da entrika ilerleyişimizi durduramadı.

Düşman ne zaman devrimi zorla bastırmaya çalışsa, üstün taktiklerimiz ve ustaca planlarımızla, yoldaşça birliğimiz ve devrimci yükümlülüğümüzle onları bastırdık. Dahası, onlar bizi bastırmak için ne kadar çok koşturduysa, biz halkla bağlarımızı o kadar güçlendirdik; onlar bizi ideolojik olarak ne kadar parçalamaya çalıştıysa, biz saflarımızın ideoloji ve iradede birliğini, ahlak ve yükümlülükte dayanışmamızı o kadar pekiştirdik.

Yükümlülük insanın doğasında var olan ahlâki bir kavramdır. Eski toplumda da dürüst insanlar yükümlülüğe büyük önem verir ve onu insanın temel ölçütü olarak görürlerdi.

Eski toplumun ahlak anlayışı, bir tarafın diğerini kısıtlayacağı ve diğer tarafın da bir diğerine kayıtsız şartsız itaat edeceği bir eşitsizliği vaaz ediyordu. Bunlar insanın bağımsızlığını ve üretkenliğini kısıtlamaktaydı. Eski toplumun ahlaki standartları, halkı sevmek ve halkın çıkarları için çalışmak gibi ilerici talepler ortaya koyamıyordu.

Devrimci mücadelemiz sırasında, eski toplumdan kalan çeşitli feodal insan ilişkilerini ve ahlaki standartları ortadan kaldırdık ve gelecek nesillerimize bir hazine olarak aktardığımız yeni, komünist olanları oluşturduk.

Japon karşıtı gerilla ordusunda üstler ve astlar arasındaki ve yoldaşlar arasındaki ilişkilerin yanı sıra ordu ve halk arasındaki ilişkileri yöneten, sevgi ve güvene dayalı komünist yükümlülüklerdi.

Bu dünyada on binlerce yasa vardır. Ancak, yasaların tek başına insanın çok yönlü faaliyetlerini kontrol ve manipüle edebileceğini düşünen kişi yanılır. Bir yasa bu dünyayı hareket ettiren yüce bir silah değildir. Yasalar insanın tüm düşünce ve eylemlerini yönetemez. Yasalar aşkı ya da dostluğu nasıl

yönetebilir? Eğer bir yargı organı insanları bundan böyle falanca kişiyi sevmeye, falanca kişiyle arkadaşlık kurmaya ya da falanca kadını eş olarak almaya zorlayan bir yasa ilan ederse, toplum bunu nasıl kabul edecektir? Yasalar tek başına dünyadaki her şeyi yönetemez. Yasaların yapamadığını yükümlülük ve ahlak yapar.

Devrime yoldaşlar kazanarak başladık ve yoldaşlık bağını ve birliğini güçlendirerek, halkla yakın ilişki kurarak ve onlarla kopmaz bağlar oluşturarak sürekli olarak derinlemesine geliştirdik. Bugün olduğu gibi geçmişte de yoldaşlık, devrimimiz için belirleyici olan önemli bir yaşam çizgisiydi. Koreli komünistlerin şanlı mücadelesinin onlarca yılı, yoldaşlığın ve yoldaşça yükümlülüğün gelişiminin tarihi olarak söylenebilir.

Bizler servet edinmek ya da spekülasyon yapmak için bir araya gelmiş bir ayaktakımı değil, aynı arzu ve amaçla birleşmiş bir devrimciler topluluğuyduk: ülkenin özgürlüğü ve bağımsızlığı. Ortak fikrimiz bizi en başından itibaren yaşamı ve ölümü paylaşır hale getirdi. Bu nedenle saflarımızda bizimle aynı yatakta yatan ama bizimkinden farklı hayalleri olanlara ya da ikiyüzlülük yapanlara yer yoktu.

Yoldaşlığa ve yoldaşça yükümlülüklerle ciddi bir şekilde bakmak saflarımızın varoluş biçimiydi. Kolektivizmi hayatımız ve ruhumuz olarak görüyorduk; bu bizim içsel ihtiyacımızdı. Japon karşıtı gerillalar tek bir tüfek, tek bir çuval pirinç ve tek bir çift ayakkabı elde etmek için çabalarını ve akıllarını birleştirdiler. Bu süreçte “Ne kadar sık ölmek zorunda kalırsak kalalım düşmanı yenelim!” devrimci inancına sahip oldular ve “Yaşamı ve ölümü paylaşalım!” asil komünist ahlaki ilkesini oluşturdular. Onlar aynı zamanda zaferin birlikten geçtiği gerçeğini de anlamışlardı.

Japon karşıtı devrim, daha önceki herhangi bir devrimden daha şiddetli ve çok daha çetin olması bakımından emsalsizdi. İzlediğimiz uzun süreli ve inişli çıkışlı yol, birçok neslin birbiri ardından bile deneyimlemediği zorluklar içeriyordu.

Japon karşıtı gerillalar, karşılaştıkları zorluklar ve sınavlar arttıkça, yoldaşça birlik sloganını daha da yüksek sesle dile getirdiler ve yoldaşlık sayesinde tüm sıkıntılarla mücadele ettiler. Düşmanın bizi tecrit etme ve ezme stratejisine devrimci yükümlülük ve birlik stratejisiyle karşı koyduk.

Japon karşıtı devrim günlerinde oluşan yükümlülükler içerisinde, lider ve kitleler arasındaki yükümlülükler göze çarpan bir yer işgal ediyordu. Kore devriminde birlik merkezinin oluşturulduğu zamandan bu yana, lider ve kitleler arasındaki ilişkileri güçlendirmeye her zaman özel bir ilgi gösterdik; aynı

zamanda lider ve kitlelerin uyumlu bir bütünü oluşturmak, onları ahlak ve yükümlülükte bir araya getirmek için elimizden geleni yaptık.

Sözünü ettiğimiz lider ve kitleler arasındaki ilişkiler, egemen ve tebaa arasındaki ilişkilere adalet ve doğruluğun damgasını vurmasını gerektiren eski insanların yükümlülüklerinden farklıdır. Koreli komünistler için lider ve kitleler arasındaki karşılıklı ilişkiler tek beden ve tek zihin olarak ifade edilebilir. Bizim tarzımızdaki komünist yükümlülük, liderin kitlelere hizmet ettiği ve kitlelerin lidere şaşmaz bir sadakatle bağlı olduğu bir yükümlülüktür.

Genç kuşağın Koreli komünistleri beni birliklerinin merkezine yerleştirdiler ve ulusun kaderini şekillendirmek için çabalayan lider ve adamlarının tek vücut olduğu yeni bir tarih yazdılar. Genç kuşak komünistler ve Japon karşıtı devrimci savaşçılar tarafından beslenen yükümlülüklerin en önemlisinin liderlerine, Komutanlarına olan sadakatleri olduğu söylenebilir.

Hizipsel çekişmeler ve hegemonya mücadelesi genç kuşak komünistlere yabancıydı. Beni liderliğin merkezine yerleştirdikten sonra başka kimseye bakmadılar. Ve kaderlerini tamamen liderlerine emanet ettiler. Komünist yükümlülüklerinin saflığı burada yatmaktadır.

Kim Hyok ve Cha Kwang Su gibi genç kuşak komünistler ve zorlu Japon karşıtı devrimci savaş sırasında savaş alanında benimle birlikte olan diğer birçok Japon karşıtı gerilla, saf yükümlülüklerle sahipti ve asil ve güzel bir ahlak anlayışı ortaya koydular. Ne zaman Japon karşıtı devrimci savaşçıların yükümlülüklerinden bahsetsek, aklıma ilk olarak Kim Il gelir. Kim Il hayatının yaklaşık 50 yılını devrimci mücadele içinde geçirdi. Benimle birlikte Japon karşıtı savaşı yürüttü, yeni bir ülke inşa etti, ABD emperyalistlerine karşı savaşı ve sosyalizmi inşa etti.

Japon karşıtı devrim günlerinden itibaren Kim Il, zengin deneyime sahip kıdemli bir siyasi işçi olarak tanınıyordu. Yeraltı parti çalışmalarını yürüttü ve Antu ve Helong çevresindeki Jiandao bölgesindeki Çin anti-Japon milliyetçi birlikleriyle büyük ölçüde çalıştı. Bu süreçte birçok devrimciyi eğitti.

Kim Il, Paektu günlerinde Du Yi-shun, Shun Chang-xian ve Quan Yong-lin gibi yöneticilerin komutası altındaki Çin anti-Japon milliyetçi birlikleriyle yaptığı çalışmalarda büyük başarılar elde etti. Onlarla çalışmakta o kadar becerikliydi ki, Antu'dan Quan Yong-lin, birliğini alıp Halkın Devrimci Ordusu'na katılarak bizimle birlikte savaşmaya bile kararlıydı.

Kim Il, birliğimizin Fusong'a ilerlediğini duyunca Quan Yong-lin'in birliğini Fusong'a götürdü ama ne yazık ki o ve birliği Fusong bölgesinde görüldüğünde biz Manjiang'dan ayrılmış ve Changbai'de bulunuyorduk.

Birlikteki askerler Kim İl'in kendilerini kandırıldığını iddia ederek tereddüt etmeye başladılar. Bunun da ötesinde, yiyecek sıkıntısı çekiyorlardı ve bu yüzden Kim İl son derece sefil bir duruma düşmüştü.

Komutan da dahil olmak üzere birlik, üç gün boyunca doğru düzgün yiyecek *bulamadan* yürüyüşlerine devam ederken, askerlerden bazıları bir dağda *insam* tarlası buldu. Açlıktan ölmek üzere olan askerler, komutanlarını görmezden gelerek karmakarışık bir şekilde tarlaya koştular ve *insam* bulup yemeye başladılar. Halkın Devrimci Ordusu'nun komutanı Kim İl için bu gerçekten hayal edilemez bir şeydi. Onlara, sahibinin izni olmadan *insam* kazmanın adaletsiz olduğunu, halkın çıkarlarını ihlal ettiğini söyledi ve onları durdurmaya çalıştı.

Akıllarını yitirmiş olan Japon karşıtı Çinli milliyetçi birliğin adamları patronları Quan Yong-lin'i görmeye gittiler ve şöyle dediler: Pak Tok San (Kim İl'in gerçek adı) gizemli bir karakterdir. Kim İl Sung'un birliğinin Fusong'da olduğunu söyledi ama değilmiş. Böyle bir yalan söylediğine göre onu takip etmeye devam etmemize gerek var mı? Şimdi de General Kim İl Sung'un birliğinin Changbai'ye gittiğini söylüyor. Buna inanamayız. Pak Tok San *insam* kazmamızı bile engelliyor. Bu bizi açlıktan öldürme girişiminden başka ne olabilir? Pak'ı takip etmeye devam edersek başımız gerçekten belaya girebilir, bu yüzden onun işini bitirip Antu'ya geri dönelim.

Kim İl, Japon karşıtı Çinli milliyetçi birliğin askerlerinin kendisini gerçekten öldürmeye çalışabileceğini bilmesine rağmen korkmadı. Aksine, onlarla soğukkanlılıkla konuştu: "İsterseniz beni öldürün. Ama sizden bir ricam var. Ben dönene kadar beni bekleyin. *İnsam* tarlasının sahibine gideceğim ve *insamundan* biraz yediğim için ondan özür dileyeceğim. Daha fazla dokunmayın çünkü ödeyecek paramız yok."

Kim İl'in konuşmasından ve davranışlarından etkilenen komutan Quan Yong-lin tereddüt etmeden ona kefil oldu. Adamlarını daha fazla *insama* dokunmaya cüret eden herkesi vurarak öldüreceği konusunda uyardı ve Kim İl'i tarlanın sahibiyle görüşmeye gönderdi.

Bir süre sonra Kim İl, tarla sahibini de yanında getirerek birliğe döndü. Sırt çantasını açtı ve tarla sahibi tarafından hazırlanan köfteleri çıkarıp birlikteki askerlere dağıttı. Sonra bir parça afyon çıkardı ve tarla sahibine afyonun elindeki tek şey olduğunu söyleyerek adamların tükettiği köfte ve *insam* için ödeme olarak kabul etmesini istedi. Wang De-tai afyonu acil kullanım için Kim İl'e vermişti. *İnsam* tarlasının sahibinin afyonu kabul etmeyi defalarca reddetmesine rağmen, Kim İl bu reddi asla kabul etmedi.

Bu durumdan etkilenen tarla sahibi dağdaki tüm kışlık erzaklarını sunmuş ve Quan Yong-lin'in birliğine Manjiang'a kadar rehberlik etmiştir. Manjiang'a vardıklarında, Japon karşıtı Çinli milliyetçi birliğin adamları Kim Il'i görmeye geldi ve hatalarından dolayı ondan özür diledi.

En nihayetinde Kim Il ile Paektu Dağı bölgesindeki Hongtoushan gizli kampında buluştum ve Çin anti-Japon milliyetçi birliğini ana kuvvetlerimize dahil ettim.

Kim Il sinir bozucu derecede az konuşan bir adamdı. Gizli kamptaki ilk gün ona devrime ne zaman katıldığını ve mücadelede neler yaptığını sorduğumda, kısaca 1930'ların başından beri devrimin bir parçası olduğunu ve özel bir şey yapmadığını söyledi. Sorumu tekrarladığımda da aynı cevabı verdi. İlk sohbetimiz olmasına rağmen çok suskun ve çekingen görünüyordu. Bu onun erdemi olduğu kadar eksikliği de.

Karakterinin mükemmel yönleri, gösterişsiz, kurnazlıktan uzak olması ve durum ne kadar olumsuz olursa olsun aynı değişmez şekilde sadakatle çalışmasıydı. Bir kez bile koşulları suçlamadı, tutarlılıkla çalıştı ve nadiren tek kelime etti.

Kim Il, emir ve talimatlarıma uyma eylemini bir astın üstüne karşı görevi olarak değil, bir askerin liderine karşı yükümlülüğü olarak gören açık bir devrimciydi. Görevlerini yerine getirirken özel bir sorunla karşılaşmazdı, çünkü hepsini sorumlulukla yerine getirirdi.

Onu Matanggou'daki gizli kampta 8. Alay 1. Bölüğün siyasi eğitimci olarak atadığım zaman hâlâ hafızamda canlılığını koruyor. Bölüğün siyasi eğitimcinin görevleri kolay değildi. Alay komutanı Quan Yong-lin, Huinan ilçe kasabasındaki savaş sırasında öldürülmüştü ve alayın siyasi komiserliği uygun bir adam bulunamadığı için boş kalmıştı; bu durumda 1. Bölüğün siyasi eğitimci şimdilik alay siyasi komiserliği görevini yerine getirmek zorundaydı. Bölük komutanı sadık bir adamdı ancak nitelikleri yetersizdi.

Kendisiyle durum hakkında samimi bir şekilde konuştuktan sonra, görevinin önemini bilip bilmediğini sordum. Cevap vermeden önce derin derin düşündü ve kısaca "Anlıyorum" dedi. Sonra da çenesini kapattı. Bir göreve bakış açısı hep aynıydı: "Anlıyorum" gibi kısa bir ifadeyle görevi kabul ederdi.

Ertesi gün işinde ona yardım etmek için 1. Bölüğe gittiğimde orada değildi. Bölük komutanı tek başına oradaydı; bana yeni görev yerine gelir gelmez Kim Il'in 1. Müfreze'nin konuşlandığı Fusong İlçesi, Beigangtun'a gittiğini söyledi. Önceki gün onu bölüğün siyasi eğitimci olarak atarken, Fusong'daki 1. Müfreze'den haber alınmadığını söylemişim. Beni dikkatle dinlemiş ve

anlaşılan Beigangtun'a gidip müfrezenin durumu hakkında bilgi edinmeye karar vermişti.

Ertesi gün şafak vakti büyük miktarda tahıl ve çok sayıda silahla bölüğe döndü. Döndüğünü duyduğumda buna inanmadım. Beigangtun, Matanggou'dan 25 milden daha uzakta. Eğer geri döndüğü doğruysa, bir günde oraya gidip dönmek için 50 milden daha uzun bir yürüyüş yapmış olabilirdi.

Kim Il sırt çantasını çıkarmadan yanıma geldi ve kısa bir rapor verdi: 1. Müfrezeye güvendeydi ve olması gerektiği gibi çalışıyordu, mesajı getirmek için yola çıkan asker yolda kayb olduğu için müfrezeye irtibat kesilmişti, Beigangtun'dan yanında götürdüğü tahıl ve silahlar düşmana saldırdıktan sonra müfrezeye tarafından ele geçirilmiş ve halk tarafından bağışlanmıştı ve o bölgedeki bazı gençleri orduya katılmayı çok istedikleri için Karargâh'ın izni olmadan yanında getirmişti.

Onu kışlasına gönderdikten sonra yanında getirdiği gönüllülerle konuştum. Konuşma sırasında Kim Il'in 1. Müfrezeye'nin başında düşmanın karakoluna ve Jinlongtun'daki kötü bir toprak sahibinin evine baskın düzenlediğini ve büyük miktarda tahıl ve çok sayıda silah ele geçirdiğini öğrendim.

Kim Il'in düşmanın inine baskın yapmaktaki iki amacı vardı: biri toprak ağasını ve polisleri tasfiye ederek halk adına intikam almak, diğeri ise uğruna çok endişelendiğim tahılı elde etmektir. O günlerde tahıl eksikliği nedeniyle pek çok zorluk yaşıyorduk. Yüzlerce kişi bir kampta aylarca askerî ve siyasi çalışma yürütüyordu ve ikmal birimi üyeleri tarafından elde edilen tahıl yeterli değildi. Savaşmadan bir çuval tahıl elde etmenin olanaksız olduğu bir dönemdi. Ve Kim Il, tüm birliğin yararına beklenmedik bir şekilde büyük miktarda pirinç temin etmişti. Ona çok minnettardım.

Daha sonra Jinlongtun'daki insanlar devrimci orduya minnettarlıklarını göstermek için dört ya da beş kez Matanggou'daki gizli kampa destek malları getirdi.

Birliğin tahılı bittiğinde Kim Il herkesten önce gönüllü olur ve adamlarıyla birlikte tahıl almak için yola çıkardı. Düşmanın elindeki bölgelerden her dönüşünde yanında çuval dolusu pirinç getirirdi. Kendisi aç kalsa ya da öğütülmemiş mısır yese bile, benim her zaman pışmış pirincim olması için elinden geleni yapardı. Sırt çantası diğelerlerinden iki kat daha büyük ve ağırdı çünkü içinde her zaman yedek tahıl taşırdı.

Kim Il önce kendini değil, yoldaşlarını, komşularını, Parti'nin ve devrimin çıkarlarını düşünürdü. Uzun süre Parti'nin ve devletin yüksek bir makamında çalıştı, ancak kendisi için herhangi bir ayrıcalık, özel iltimas veya daha iyi

muamele beklemedi. Eğer astları ona özel bir şekilde davranmaya çalışırsa, bunu onlara yasaklardı.

Kurtuluştan sonra bana tıpkı Japon karşıtı devrim günlerinde olduğu gibi yardım etti ve beni sadakatle destekledi. Ondandır yapmasını istediğim hiçbir görevde ayrım gözetmedi. Parti çalışmaları, ordunun inşası ya da ekonomik rehberlik gibi görev ya da çalışma alanı konusunda herhangi bir ayrıcalığı yoktu ve hiç şikâyet etmeden karmaşık devlet işlerine dahil olurdu.

Bir yıl Parti Merkez Komitesi Siyasi Komitesi'nin bir oturumunda kendisini Chongchongang Termik Santrali'nin şantiyesine tam yetkiyle donatılmış bir delege olarak gönderilmesini talep etti. O dönemde santralin inşası, devlet yatırımlarının ve ilgisinin yoğunlaştığı bir sermaye projesiydi. Bu nedenle, kafamda projeyi yönetmeye uygun bir adam seçiyordum.

Bununla birlikte, sağlık durumu son derece kötü olduğu için onun isteği üzerinde derinlemesine düşünmek zorundaydım. Her zaman yaptığı gibi sağlığına dikkat etmeden çalışırsa ne olacağını bilemezdim. Kim Il talebini o kadar ısrarla yineledi ki, şantiyede sadece danışman sıfatıyla talimatlar vermekle yetinmesi ve kendisini asla fazla yormaması koşuluyla talebini yerine getirmek zorunda kaldım.

Şantiyeye vardığında, derme çatma bir binada ofisini kurdu ve günde onlarca kez yedi veya sekiz katlı bir bina kadar yüksek merdivenlerden inip çıkarak projeyi cesur bir şekilde yürüttü. Yılbaşı gecesine kadar şantiyede gece gündüz çalıştı ve 1 numaralı kazanın aydınlatılmasını sağladıktan sonra Pyongyang'a döndü; ancak o zaman bana çalışmaları hakkında bir rapor verdi.

Kim Il bu kalibrede bir adamdı. Ölümünden üç gün öncesine kadar çalışma ofisinde çalışmaya ve kendi Parti odasında Parti hayatını gözden geçirmeye devam ettiği ve Parti Merkez Komitesinden üst düzey bir yetkiliyi arayarak Yoldaş Kim Jong Il'e iyi bakmasını rica ettiği bilinen bir hikâyedir.

Hayatı boyunca beni takip ettiği ve sadakatle desteklediği gibi, ben de ona değer verdim ve kendi akrabam gibi baktım.

İri cüssesine rağmen, dağlardaki gerilla savaşı sırasında yaşadığı zorlukların mirası olduğu düşünülen hastalıklardan sık sık acı çekiyordu. Bir keresinde doktorlar mide kanseri olduğuna dair korkunç bir teşhis koymuşlardı. Raporu aldığı gün o kadar üzülmüştüm ki, Güney Phyongan Eyaleti, Onchon'a planlanmamış bir saha gezisine çıktım. Pyongyang'da çalışmak ya da yemek yemek istemiyordum ve kendimi sakınleştiremiyordum. Eğer Kim Il ölürse, onun gibi bana eşlik edebilecek çok az insan olacaktı.

Sadece bir ya da iki doktor değil, birçok doktor onun ölümcül bir hastalığa yakalandığı sonucuna varınca kendimi oldukça depresif hissettim. Sadece bir kişi kanser olmadığı konusunda ısrar etmekteydi. Çoğunluğun kararına alışık olduğum için nedenini bilmiyordum ama o gün doktorun teşhisine inanmak istedim.

Yolda arabamı durdurdum ve Dışişleri Bakanlığı'na telefon ettim.

Bakanımız, Sovyetler Birliği'nden uzman kanser doktorlarının davet edilmesi talimatını verdi. Dışişleri Bakanımızın telgrafını alan Sovyet yetkililer, davet ettiğimiz doktorları derhal gönderdiler.

Kim II'yi muayene eden Sovyet doktorların teşhisi kansere benzemediği yönündeydi. Kim II'yi yanlarına alarak Sovyetler Birliği'ne götürdüler ve orada başka bir tanınmış doktora muayene ettirdiler, o da kanser olmadığı teşhisini koydu. Eğer o zaman ilk teşhise inanarak midesini çıkartmış olunsaydı, belki de çok yaşamayacaktı.

Ne zaman bir hastalıktan mustarip olduğumu duysam onu çağırır ve "Sen benim için vazgeçilmezsin. Şimdi benimle birlikte savaşan Japon karşıtı gazilerden sadece birkaçı hayatta; eğer yanımda olmazsan, hayatımdaki boşluğa dayanamayacağım. Kendine dikkat etmelisin. Aşırıya kaçma."

Ancak, ciddi bir hastalık nedeniyle baston yardımıyla yürümek zorunda kaldığında bile ofisinden ya da üretim sahalarından ayrılmadı; Parti ve devrim için bir parça daha fazla şey yapmak için tüm enerjisini harcadı. Sonunda tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandı.

Bir gün bana nedense hasta yatağından kalktığında doğum günüm olan 15 Nisan'da Mangyongdae'de bir roller coaster'a bineceğini söyledi. Sözleri beni bir şekilde ürkütmüştü. Günlerinin sayılı olduğunu hissettiğini sezmişim, çünkü az konuşan bir adamın böylesine içten bir düşüncüyü söylemesi son derece sıra dışı bir durumdu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o yıl yılbaşı gecesi çocukların gösterisini izlemek için orada değildi. O gece evini ziyaret ettim.

"Her yıl seninle birlikte çocukların Yeni Yıl gösterisini izlemekten büyük keyif aldım; ancak bu yıl aramızda olmadığın için gözlerim yaşardı ve görüşüm bulandı. Bu yüzden seni görmeye geldim."

Ayağa kalkarken yatalak olan Kim II'e bunları söyledim. Beni kapıdan giriş salonuna kadar takip etti ve tekrar tekrar, "Yalvarırım çok fazla çalışma," dedi.

O gece, sağlığından endişe ettiğim için onunla birlikte Mutlu Yıllar'a kadeh kaldırmadım. Bu durum hâlâ aklımı meşgul etmektedir. Kim II'in de ben

ayrıldıktan sonra benimle kadeh kaldırmadığı için pişmanlık duyduğunu öğrendim. Karşılıklı kadeh kaldırmak ne onun hastalığını iyileştirirdi ne de benim kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Ancak bu eksiklik, Kim II'yi her düşündüğümde kalbimde hassas bir noktaya dokunuyor.

Kim II, Yoldaş Kim Jong II'e bana davrandığı gibi davrandı, onun bana olduğu gibi ona da sadık kaldı. Yoldaş Kim Jong II'e duyduğu büyük saygı karşısında birden fazla kez hayranlık duymuşumdur. Yoldaş Kim Jong II'in Çin'e yaptığı bir ziyaretin ardından ülkesine döndüğü gün, Kim II onu karşılamak için bir baston yardımıyla tren istasyonuna gitti. O zaman onun liderine karşı samimi tavrına hayran kalmıştım.

Yoldaş Kim Jong II, devrimci büyüğü olarak Kim II'e özel bir saygı ve ilgi gösterdi. Başkan Yardımcısı Kim II Yoldaş'ın, Japon karşıtı silahlı mücadele günlerinden itibaren Partimizin gelişimi ve devrimin zaferi için en kararlı şekilde mücadele eden tipik bir komünist devrimci olduğunu söyledi. Yoldaş Kim Jong II ona her zaman önem vermiş ve kendisine samimi bir ilgi göstermiştir.

Ben ona nasıl sağ kolum diyorsam, Kim Jong II Yoldaş da onu sağ kolu olarak görüyordu. Muhtemelen Kim Jong II Yoldaş vefat ettiğinde en çok bu yüzden üzüldü.

Japon karşıtı devrimci savaşçılar sadece liderlerine sadık kalmada değil, devrimci yoldaşlarına sadık kalmada da en yüksek aşamaya ulaştılar. Sevgiye sevgiyle, güvene güvenle ve şefkate şefkatle karşılık vermek -Japon karşıtı gerillalar arasındaki yükümlülük buydu.

Hwang Sun Hui ve Kim Chol Ho arasındaki dostluk, Japon karşıtı gerillalar arasında ifade edilen yoldaşlık ve komünist yükümlülüğün bir örneği olarak adlandırılabilir.

Hwang Sun Hui ile ne zaman karşılaştım, bu kadar küçük, kırılğan bir kadının Paektu Dağı'nın kar fırtınalarında on yıl boyunca nasıl savaşabildiğine hayret ederim.

Kurtuluştan sonra Pyongyang'a döndüğümüzde anavatandaki insanlara onun on yıl boyunca gerilla mücadelesinin bir parçası olduğunu söylediğimde, bazı insanlar buna inanmayı reddetti.

KPRA birliklerinde onun kadar ufak tefek çok az kadın gerilla vardı ancak devrimde sağlam ve cesurdu.

Devrim için etkili bir şekilde savaşanlar ya da sadık kalanlar sadece iri yapılı erkekler değildir. Rim Su San, Hwang Sun Hui'den iki kat daha iri yapılı bir adamdı, ancak zorluklara dayanamayarak hainlik etti ve yoldaşlarına olan

sorumluluğunu terk etti. Buna karşın Hwang Sun Hui, ulusal kurtuluş gününe kadar devrimde kalmaya devam etti. Sorumluluk ve güçlü bir irade geliştirdiklerinde, ev kadınları bile devrim için savaşmaya başlar ve Kim Kum Sun gibi küçük kızlar ilkelerini savunmak için darağacına çıkar. Hwang Sun Hui, güçlü bir inanca ve bağlılığa sahip olduğu için bu kadar küçük bir bedenle devrim için sonuna kadar mücadele edebilmiştir.

Onu ilk kez Mihunzhen'deki gizli kampa asker üniforması içinde gördüm. Kadın gerillaların kaldığı yer eskiden dağ isyancıları tarafından kullanılıyordu. Çinli isyancıların kamaralarındaki *kang* (Çin evlerindeki büyük, ısıtılmalı yatak) çok yüksekti. *Kang*'dan aşağı baktım ve orada duran, bana bakan ve bir şey söylemekte tereddüt eden küçük, tuhaf bir kız gördüm. Bu Hwang Sun Hui'ydi, bir hafta boyunca bizi rahatsız ettikten sonra gerillalara katılmak için izin almış ve Mihunzhen'e kadar birliği takip etmişti. O gün onu Çocuk Kolordusu üyesi sanmışım.

Beni şaşırtan şey, kendisinin de gerilla olmakta ısrar etmesiydi. Ona sordum:

“Bu kadar küçük olduğun halde nasıl oldu da gerillalara katıldın?”

Japon emperyalistleri tarafından öldürülen babasının ve bir savaşta ölen ablasının intikamını almak için katıldığını söyledi. Ağabeyi Hwang Thae Un, Hancongou'daki savaşta öldürülmeden önce Choe Hyon'un birliğinde bölük komutanıydı.

İlk günlerinde diğerleri için bir yükü ancak kısa sürede devrimci ordunun sevilen bir çiçeği haline geldi. Tüm girişimlerinde ısrarcı, adil yargı ve prensip sahibi bir kız olmasının yanı sıra, sorumluluk sahibi sıcakkanlı bir insandı.

Kim Chol Ho hayattayken, 1940 baharında Hwang Sun Hui'nin fedakârca hareketiyle ölümün pençesinden kurtulduğu bir olayı sık sık anlatırdı.

Bir gün Hwang Sun Hui, alay komutanı Choe Hyon tarafından yaralı ve güçsüz gerillalarla birlikte arkadaki gizli bir kampa giderek bir süre onlara bakmakla görevlendirilmişti. Çoğunluğu yaralılardan oluşan grupta birlikte Fuerhe yönüne doğru yola çıktı. Bu sırada en büyük sorun, hamile olan Kim Chol Ho'nun bebeğinin dünyaya gelmiş olmasıydı. Kim bu yeni hayata hazırlıklı değildi; bırakın bebek bezini, bebeği örtecek bir battaniyesi bile yoktu. Hwang vatkalı paltosunu çıkardı ve onunla yeni doğan bebeğin üzerini örttü.

Bebeğin doğumundan hemen sonra düşman “cezalandırıcı” birlikleri aniden yayılım ateşine başlamıştı. Kim Chol Ho ne yapacağını bilemez bir halde silah arkadaşlarına baktı. Hwang'a çok güçsüz olduğu için bebeğini bırakacağını söyledi.

Bebek kucağındaiken mücadele edecek durumda değildi.

Hwang bebeği elinden aldı ve “Sen aklını mı kaçırdın? Bu zorluklara ne için katlanıyoruz? Yeni nesil için değil mi? Kendi hayatımızı kurtarmak için bebeği terk edersek hayatımızın anlamı ne olur?”

Koşarak bir dağın tepesine çıktı ve bebeği genç bir çam ağacının altına gizledi. Kim Chol Ho bir tüfek aldı ve onu takip etti.

Hwang Sun Hui birkaç dakika sonra sırt çantasını almak için sırttan aşıağı indi. Tekrar yukarı tırmandığında Kim Chol Ho gözlerinde yaşlarla gökyüzüne bakıyordu. Bu sırada Hwang bebeği hiçbir yerde göremedi. Bebeğe ne olduğunu sormak için Kim Chol Ho 'ya yaklaştığında, çok uzak olmayan bir yerden tekrar silah sesleri duyuldu. İki kadın gerilla grupla birlikte yola koyulmuş, iki gün boyunca düşman peşlerindeyken ve onlara ateş açarken yürümüşler.

Nihayet düşman takibinden kurtulduklarında, Kim Chol Ho birden bayıldı ve yere düştü. Hwang Sun Hui büyük bir kapta su kaynattı ve kaşıkla Kim Chol Ho 'nun ağzına vermeye çalıştı, Kim'in dişlerini kaşıkla açarak kaynamış suyu ağzına zorla soktu. Bu kaynamış su onun hayatını kurtardı.

Hwang ancak o zaman bebeği hatırladı ve Kim Chol Ho 'ya ona ne yaptığını sordu. Kim Chol Ho onu bir ağacın altına koyduğunu söyledi. Hwang, “cezalandırıcı” güçle karşılıklı ateş ettikleri dağa geri döndü. Ne yazık ki bebek çoktan ölmüştü.

Kim, Hwang'ın bebeğin yaşayıp yaşamadığına bakmak için onca yolu astarsız bir paltoyla yürüdüğünü görünce, Kim Chol Ho ondan özür dileyerek, “Bebeğin bir iki saatten fazla yaşayamayacağını bilmeme rağmen, paltoyu üzerinden çıkaramazdım” dedi.

Açlık ve soğuktan titremesine rağmen Hwang Sun Hui onu teselli etti.

“Biz yetişkinler palto olmadan da yaşayabiliriz, değil mi abla? Kendi adını bilmeden ölen bebek üşümemeli.”

Kim Chol Ho, Hwang Sun Hui'nin o dönemde gösterdiği dostluğu hayatı boyunca hatırladı.

Ölümünden birkaç gün önce, Hwang Sun Hui onu hasta yatağında ziyaret ettiğinde, Kim Chol Ho ona aniden şöyle dedi:

“Hayatım sona eriyor, Sun Hui. Fuerhe'de senin tarafından kurtarıldığımdan beri hayatım boyunca liderin özel koruması altında yaşadım. Gerilla günlerimizde olduğu gibi seninle bir yorganın altında uyumak istiyorum.”

Mihunzhen'deki günlerinde olduğu gibi, iki silah arkadaşı bir yorganın altında yattılar ve gece boyunca gerilla ordusundaki günlerini hatırladılar.

Zorlu Yürüyüş sırasında Changbai'den bir acemi gece kamp ateşinin yanında uyurken üniforması yanmış. O kadar kötü yanmıştı ki vücudunun üst kısmının yarısını bile örtmeye yetecek kadar kalmamıştı. Soğuktan titreyerek yürüyüş kolunu takip etti. Herkes ona sempati duyuyor ve endişeleniyordu ancak ona yardım etmeleri mümkün değildi çünkü üzerlerinde sahip oldukları tek kıyafet olan üniformaları vardı.

Güçlü bir yoldaşlık duygusuna sahip olan Ri Ul Sol, onun için duyduğu aşırı endişeyle bir gün tek tuniğiyle adamın yanına gitti.

Acemi asker şaşkınlıkla ona baktı.

“O halde ne giyeceksin?”

“Gerilla hayatına alışkınım, korkunç soğuğa dayanabilirim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Üniforma benim hatam yüzünden yandı, peki senin üniformanı nasıl giyebilirim?”

Er, meslektaşının nezaketini kabul etmedi.

Onun inadını sözlerle kolay kolay kıramayacağını anlayan Ri Ul Sol, yanmış üniformasını zorla üzerinden çıkardı ve kendi üniformasını ona giydirdi. Ona bu iyiliği göstermişti çünkü bir gazinin acemiye yardım etme sorumluluğunu yerine getirmesi gerektiğini düşünüyordu.

Silah arkadaşları Ri Ul Sol'un genç ve oldukça zayıf olduğu için kısı atlatamayacağını düşünmekteydiler.

Mançurya'da bir ya da iki yıl yaşamış olanlar oranın ne kadar soğuk olduğunu iyi bilirler. Soğuk günlerde saçlarda sürekli don oluşur. Buzla kaplı saçlar bir dokunuşla kolayca kırılır. Bu soğukta deliklerle dolu ve gevşek yamalı bir yazlık üniformayla birkaç gün yürümek neredeyse olanaksızdır.

Ancak Ri Ul Sol üşümekle ilgili tek kelime etmedi. Yürüyüş sırasında diğerleri için karda bir yol açtı. Kamp yaparken her zaman herkesten önce yakacak odun toplar ve çadır kurardı. Ayakkabılarını ancak makineli tüfek takımındaki işini bitirdikten sonra, yoldaşları kamp ateşinin etrafında otururken kuruturdu.

Onun sertliği ve yoldaşlık sorumluluğu doğuştan gelen bir özellik değildi. Ulusun yaşadığı zorlukları ve acıları kendi yaşamında deneyimledikçe, sömürülen ve ezilenlere karşı sempati duydu ve yoldaşlarını ve komşularını nasıl seveceğini öğrendi.

Nanpaizi toplantısından sonra Muhafız Bölüğü'nün makineli tüfek ekibine makineli tüfekçi yardımcısı olarak atandı. O zamandan beri her şeyini Karargâhı savunmaya adadı.

Hayatı boyunca, durum ne kadar olumsuz olursa olsun, elinde silahıyla beni büyük bir sorumlulukla korudu.

Beidadingzi'deki toplantıda Zorlu Yürüyüş'ü değerlendirirken, Ri Ul Sol'un yoldaşlık konusunda bir örnek olduğunu vurguladım ve onun asaletini ve yoldaşlık bağlılığını övdüm. *Cholhyol*'un yayın kurulu da ilk sayısında onu öven bir makale yayınladı.

Kore Halk Devrimci Ordusu neden bu kadar güçlüydü? Bana bu soru sorulduğunda, ordunun büyük bir kitle olduğu ve yükümlülükler sayesinde bir arada tutulduğu yanıtını veriyorum. Eğer birliğimiz ahlaka ve yükümlülükler, saf ideoloji ve irade birliğine dayanmasaydı, bu kadar güçlü olamazdık. *Zorlu Japon emperyalizmine karşı uzun süren devrimci savaşta, düzenli ordudan ya da devlet desteğinden hiçbir yardım almadan, yine de zafer kazanabildik. Bunun nedeni çok sayıda askere ya da üstün silahlara sahip olmamız değildi; milyonlarca düzenli askere sahip düşmana kıyasla silahlı gücümüz sayıca oldukça azdı. Silahlarımız da düşmaninkilerle kıyaslanamazdı. Güçlü düşmanı ancak sadakat ve sorumluluk bağlarıyla ideolojik olarak birleştirmiş için yenebildik.*

Kadrolarımızın ve Parti üyelerimizin Rim Chun Chu'nun devrime olan sadakatinden ve bağlılığından ders almaları gerektiğini düşünüyorum. O, Parti'ye ve liderine sadık bir savaşıydı.

Bir önceki ciltte Rim Chun Chu ile ilk kez 1930 sonbaharında Chaoyangcun'da tanıştığımı yazmıştım; o sırada Jiandao parti ve YCL komitelerinin sekreterliklerinde irtibat görevlisiydi ve Pongchun Dispanserinde doktor kisvesi altında çalışıyordu. O zamandan beri yaklaşık 60 yıldır kendini devrime adanmıştı. “Ebedi yoldaşlar, sadık yardımcıları, iyi danışmanlar” şeklindeki ünlü ifade, Yoldaş Kim Jong II'nin entelektüellere verdiği bir unvandır; Rim Chun Chu gibi bir adam için son derece uygundur.

Rim Chun Chu büyük bilgi birikimiyle Kore devrimine büyük katkılarda bulunmuştur. Parti inşasına katılmış, ordu cerrahı olarak çalışmış ve bilgisini kullanarak kitaplar yazmıştır. Tüm hayatı boyunca bu tür çalışmalarla meşgul oldu.

Yeteneklerinin en büyüğü kendi kendine öğrendiği tıp becerisiydi. Muhtemelen bazı insanlar onun 18 yaşından itibaren lisanslı bir doktor olarak “iş” yaptığını söylediğimde buna inanmayacaktır, ancak bu bir gerçektir. Doktor

kimliği altında kitleleri aydınlattı, gizli mesajlar ilettiler ve devrimcileri eğitti. Badaogou yakınlarındaki Longshuiping köyünde kalırken birçok insanı gerilla ordusuna gönderdi; sanırım herkes onun tıbbi becerisinin niteliğini tahmin edebilir.

Rim Chun Chu gerilla bölgesine geldiğinde, devrimci örgüt onu ordu cerrahı olarak atadı. Birçok yaralı gerillayı ve diğer hastaları tedavi etti. Tıbbi becerilerini 14-15 yaşlarından itibaren çiftlik işlerinde çalışırken kendi kendine öğretmek kazanmıştı ve klinik sonuçları mükemmeldi. Bu tıbbi becerisinden yararlanan herkes onu mükemmel bir doktor olarak nitelendirmişti.

Onu bir doktor olarak kamuoyuna tanıtan kişi Choe Chun Guk'tur. Choe ağır yaralandığında, Rim Chun Chu ona bir ameliyat yaptı. Kukla bir Mançukuo ordusu birliğiyle beklenmedik bir karşılaşmada Choe'nin uyluk kemiği bir düşman kurşunu tarafından kırılmıştı; yarayı gören askerler, yaralının kurtarılması için bacağına kesilmesi gerektiği konusunda hemfikir idi.

Ama Rim Chun Chu farklı düşünüyordu. Bacağına kesilmesinin Choe'nin gerilla ordusundaki subaylık görevinin sona ermesi anlamına geleceğini çok iyi biliyordu. Ayrıca hayatının geri kalanında sakat kalacaktı. Choe'nin 10.000 düşman askeriyle değiştirilemeyecek kadar etkili bir askeri komutan ve devrimci ordunun çok değer verdiği cesur bir subayı olduğu gerçeğine öncelik verdi.

Rim uyluğunda bir kesik açtı ve kırık uyluk kemiği parçalarını pense çıkardı. Bir yıl sonra Choe Chun Guk kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek hale geldi. Yaralı bacağı kısalmış ve biraz topallıyordu ama bu haldeyken yürüyüşe çıkıyor ve savaşa komuta edebiliyordu. Rim'in cesur operasyonu etkili olmuştu.

Kuzey Mançurya'ya yaptığımız ilk seferden sonra Nengzhiying, Sandaowan'daki Doğu Mançurya parti komitesi sekreterliğine gittiğimde, bana büyük ilgi gösterdi. Bana tüm samimiyetiyle baktı, her gün beni ziyaret etti ve etkili bitkisel ilaçlar ve besleyici yiyecekler getirdi. Choe Hyon, O Jin U, Cao Ya-fan ve Jo To On da yaralandıklarında onun tarafından tedavi edildiler.

Rim Chun Chu, 1937 sonbaharından 1938 sonbaharına kadar tam bir yıl boyunca Jinchuan ve Linjiang İlçeleri ile Longquanzhen, Mengjiang İlçesinin geniş ormanlık bölgesine dağılmış gizli kampları dolaşarak yaralı askerleri tedavi etti. Her hastayı ziyaret etmek için kilometrelerce yol kat etmesi gerekiyordu. Günümüzde doktorlar ambulanslar, arabalar ya da diğer modern ulaşım araçlarıyla hastaların evlerini ziyaret ediyor ya da hijyenik bilgileri yaymaya çalışıyor, ancak Japon karşıtı savaş günlerindeki ordu cerrahları böyle

bir lüksten yararlanamıyordu. Devriye gezerken düşman “cezalandırıcı” birlikleri tarafından öldürülmemeleri bile bir lütuftu.

Rim Chun Chu bir keresinde düşman askerleri tarafından öldürülmekten kıl payı kurtulmuştu. Sırt çantasının arkasına sardığı vatkalı bir palto ve pantolonla bir tepeye tırmanıyordu; palto ve pantolon Huanggouling savaşında ele geçirilmişti ve Choe Hyon bunları ona vermişti. Üzerine makineli tüfekle yayılım ateşi açıldı. “Cezalandırıcı” birlikler geri çekildikten sonra, sırt çantasını açıp içinde yedi mermi bulunca çok şaşırılmıştı. Eğer vatkalı ceket ve pantolonu olmasaydı, muhtemelen öldürülmüş olacaktı.

Japon karşıtı savaş günlerinde bir parti çalışanı olarak halkla birlikte çalıştı, örgütsel işlerle ve kitap yazmakla uğraştı, böylece halkın ve askerlerin eğitimine büyük katkıda bulundu.

Kendisiyle yaptığım birkaç görüşmede, bir siyasi yetkilinin niteliklerine sahip olduğunu fark ettim. Aslında gerillalara katılmadan önce Yanji'deki bir kitle örgütünde görevli olarak kitleleri eğitime ve yönlendirme konusunda deneyimliydi. Bu yüzden onu ordu cerrahı olarak atarken aynı zamanda parti çalışmalarına da görevlendirdik. KPRA Parti Komitesi üyeliği ve Muhafız Alayı parti sekreterliği görevlerinde bulundu ve Doğu Mançurya Parti Çalışma Komitesi'nin çalışmalarını yürüttü. Bu komite kurulduktan sonra beklentilerimizi karşılayamamıştı, bu nedenle Nanpaizi toplantısından sonra Rim Chun Chu'yu sorumlu görevlerden birine atadık. Komitenin görevi, Jiandao bölgesindeki parti ve kitle örgütlerini genişleterek kitleleri örgütlerde toplayarak silahlı mücadelenin temelini sağlamlaştırmaktı. Komite aynı zamanda parti inşası için sağlam bir temel atacaktı. Changbai İlçe Parti Komitesi ve Anavatan Parti Çalışma Komitesi'ninkine benzer görevler üstlendi.

Komitenin ana faaliyet alanları Jiandao ve Kuzey Hamgyong Eyaletiydi. Gerilla üsleri feshedildikten sonra Jiandao'daki parti örgütleri bu komiteye bağlandı.

Benimle temas halindeyken, Musan ve Yonsa bölgelerine ve doğu Mançurya'daki bölgelere çok sayıda siyasi işçi gönderdi. İşçiler parti ve kitle örgütlerini genişleteceklerdi.

Xiaohaerbalıng toplantısından sonra Wangqing, Yanji, Dunhua, Hunchun, Antu ve Helong'daki küçük birliklerde faaliyet gösterirken, Doğu Mançurya Parti Çalışma Komitesi tarafından kurulan devrimci örgütlerden çok yardım aldık. Bu örgütler bizim için önemli bir yardım kaynağıydı.

Japon karşıtı devrim günlerindeki parti çalışması deneyiminden yararlanarak, kurtuluştan sonra Parti inşasında büyük bir yarar sağladı.

Kurtuluştan sonraki ilk günlerde Güney Phyonan İl Parti Komitesi'nin ikinci sekreteri ve daha sonra Kangwon İl Parti Komitesi'nin başkanı olarak çalıştı. Kangwon İl Parti Komitesi başkanırken, sınır hattı boyunca uzanan bölgelerdeki çalışmalar oldukça sorunsuz ilerliyordu. Kurtuluştan hemen sonra Japon karşıtı devrimci gazileri yüksek mevkilere yerleştirmedik. Yüksek mevkilerin çoğu, yurt içinde ve yurt dışında devrimci harekete katılmış olan kişilere verildi. Bunun nedeni, benim yanımda çetin silahlı mücadeleye katılmış olanlar arasında nitelikli ve yetenekli insanların bulunmaması değildi. Bu önlem, her kesimden insanı kapsayan birleşik cephe siyasetini yürütmek için gerekliydi. Ancak Kore'nin kuzey yarısında yalnızca beş il Parti komitesinin bulunduğu o dönemde, Parti çalışmalarındaki deneyimine büyük önem verdiğimiz Rim Chun Chu'yu Kangwon İl Parti Komitesi Başkanı olarak atadık.

Onun yazarlığını özellikle duygulanarak hatırlıyorum: genç nesil için pek çok kitap yazdı. *Japon Karşıtı Silahlı Mücadele Günlerinin Anıları* da dahil olmak üzere kitaplarının çoğu ulusal hazinelerdir.

Samil Wolgan'ın fahri gazetecisi olduktan sonra geniş çaplı edebi faaliyetlere girişti. Yazdığı birçok makale KPRA'nın yayın organında yer aldı. *Samil Wolgan*'da yayınlanan "Sıkıntısız Japon Ekonomisi" başlıklı makalesi mükemmel bir yazıydı.

Savaşlarla, yürüyüşlerle ve hastaları tedavi etmekle meşgul olmasına rağmen, her dakikayı kaydederek ve boş zamanlarında faaliyetlerimizi günlük olarak kaydedirdi. Eğer kâğıdı bitirse, KPRA'nın mücadelesini huş ağacı kabuğuna yazardı. Rim Chun Chu, bu kaydın *Japon Karşıtı Silahlı Mücadele Günlerinin Anıları* için temel veri olduğunu çeşitli durumlarda hatırlatmıştır.

Wei Zheng-min'in kendisine birkaç kez KPRA'nın tarihini yazmasını tavsiye ettiğini duymuştum. "Parti görevlisi, ordu cerrahı ve fahri gazeteci olarak çalışmak elbette mükemmel. Ancak senin, Rim, Kore gerilla ordusunun tarihini yazman daha da önemli. Bunu aklından çıkarmamalısın. Başkaları ölüm kalım savaşında öldürülse bile, sen hayatta kalmalı ve Komutanının kahramanlıklarını ve ordunun tarihini gelecek nesillere aktarmak için bu görevi yerine getirmelisin."

Muhafız Alayının parti sekreteri olarak çalışırken uzun süre Wei Zheng-min'in yanında kaldı; ona işlerinde yardımcı oldu ve hastalığını tedavi etti. Wei Zheng-min onun yanında olmasından hoşlanıyor ve her zaman yakınında olmasını istiyordu. Wei Zheng-min ve benim aramdaki iyi ilişkilerin sağlanmasında, Kore ve Çin halkları arasındaki dostluğun pekiştirilmesinde ve iki ülkenin silahlı kuvvetlerinin müttefik cephesinin güçlendirilmesinde çok önemli bir rol oynadı.

Rim Chun Chu'nun *Japon Karşıtı Silahlı Mücadele Günlerinin Anıları* adlı kitabını ilk kez 1950'li yılların sonlarında okumuştum. O günlerde halkımızın zihninde hâlâ dalkavukluğun kalıntıları vardı. Daha da kötüsü, devrimci geleneklerin eğitimi düzgün bir şekilde yapılmıyordu ve bunun sonucunda silahlı mücadele tarihimiz halk, gençler ve çocuklar arasında yetersiz bir şekilde yayılıyordu. Bazı kadrolar *Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Kısa Tarihi*'ni ve *Iskra* ile Buharin'in ne olduğunu ezberden okudular. Ancak Nanhutou toplantısında ne konuşulduğu sorulduğunda doğru dürüst cevap veremediler. *Japon Karşıtı Silahlı Mücadele Günlerinin Anıları* tam da bu sırada yayınlandı ve Japon karşıtı devrimin ana hatlarını ilk kez halka ulaştırdı. O zamandan beri kitap, Japon karşıtı devrimin tarihini incelemek için vazgeçilmez bir kaynak materyal haline geldi.

Bu kitabı yazarak, Japon karşıtı devrime katılmış olan tüm komünistlere ve yurtseverlere olan borcunu göstermiş ve görevini yerine getirmiştir. Bu kitabı kendini tanıtmak ya da başarılarını duyurmak için değil, yükselen neslin halkımızın ebedi varlığı olan devrimci gelenekleri daha güvenilir bir şekilde ileriye taşıması ve tamamlaması gibi asil bir amaçla yazdı.

Kim Jong Suk ve Kim Chol Ju'nun faaliyetlerine ilişkin anıları da dahil olmak üzere Partimizin devrimci gelenekleri üzerine birçok kitap ve eğitim materyali yazdı. Birçok materyali doğruladı ve bunları sistematik bir şekilde düzenleyerek Partimizin tarihine parlak bir hizmette bulundu. Genç komünistleri anlatan çok ciltli Genç *Öncüler* romanını bile yazdı.

Partimiz onu, başlattığımız ve zafere ulaştırdığımız Japon karşıtı devrimin parlak tarihinin yetkili bir tanığı ve şahidi olarak kabul etmektedir. Bunun doğru ve adil bir tanıma olduğunu düşünüyorum.

Açıkçası, zorlu Japon karşıtı devrime katılmamış olsaydı bile tıbbi becerisi sayesinde ekmeğini çok zorlanmadan kazanabilirdi. Bununla birlikte, çeşitli krizlerle karşı karşıya kaldığında, devrim yolunda asla geri adım atmadı ve liderine ve yoldaşlarına olan bağlılığını terk etmedi.

Longjing'de hapsedildiğinde, kendisi ölse bile devrimin zaferle çıkacağına inanmış; devrimci örgütü ve yoldaşlarını koruması gerektiği düşüncesiyle, bu koruma hayatına mal olsa bile, acımasız işkencelere dayanmıştır. Devrime ihanet edenler ise öldürüldükleri takdirde devrimin hiçbir önemi kalmayacağını düşünmüş, örgütleri ve yoldaşları pahasına da olsa hayatta kalmaları gerektiğine ikna olarak işkenceye göğüs germişlerdir.

Bu, gerçek ve sahte devrimciler arasındaki farktır.

Kurtuluştan sonraki çeşitli olaylar, onun ne kadar gerçek bir sorumluluk duygusuna sahip olduğunu daha iyi anlamamı sağladı. Yanbian Kore Özerk Bölgesi'nin kuruluş hazırlıkları için baş delegemiz olarak kuzeydoğu Çin'e gönderildiğinde, ondan doğu Mançurya'daki Japon karşıtı devrim şehitlerinin çocuklarını bulmasını ve onları anavatanlarına geri çağırmasını rica ettim. Çin halkı iç savaştayken, cepheye yardımı organize etmek, güç odakları kurmak, eğitim için temeller hazırlamak ve toplumun her kesiminden insanlarla çalışmak zorundaydı; ne kadar meşgul olursa olsun, yine de Japon karşıtı devrim şehitlerinin birçok çocuğunu bulmayı ve onları anavatanlarına göndermeyi başardı. Hatta Fuyandong'daki günlerinde arkadaşı ve devrimci silah arkadaşı olan Kim Jong Suk'un erkek ve kız kardeşini bulmak için gazetelere ilan bile verdi.

Kadroların her istişare toplantısında onlara Kore'de devrimcilerin yaşlı çocukları için bir okul inşa edileceğini bildiriyor ve ayakkabıları eskiyene kadar Jiandao'daki dağınık köyleri dolaşarak yetim arıyordu.

Gazetelerdeki ilanları okuyan yırtık pırtık giysili çocuklar ne zaman yanına gelse, onları bağrına basıyor ve yanağını yanaklarına bastırarak, "Siz falancanın oğlu ve falancanın kızı mısınız? General Kim Il Sung'un sizi ne kadar çok aradığını biliyor musunuz?"

Bu şekilde toplamda onlarca çocuk bulduğunda o kadar sevindi ki, bana bir telgraf göndererek "Şu ana kadar bulunan çocuklarla birlikte hemen eve dönüyorum" dedi. Kısa mesajı okuduğumda, devrimci silah arkadaşlarına karşı sorumluluğunu yerine getirmiş olmanın verdiği heyecan ve duyguyu hissettim.

Birçok devrim şehidi çocuğunu ve ailesini bulmuş ve onları anavatana geri göndermişti. O dönemde okula giden çocuklar şimdi Parti Merkez Komitesi Siyasi Bürosu üyesi, il Parti komitelerinin baş sekreteri ve Kore Halk Ordusu'nda general oldular.

Anavatan Kurtuluş Savaşı sırasında bir süre bir eyalette çalıştı. Devlet Sağlık Bakanlığı tarafından düzenlenen bir toplantıya katılmak üzere Pyongyang'a yaptığı her iş seyahatinde Moran Tepesi'ne çıkar ve orada uyuyabilmek için Japon karşıtı savaş gazilerinin mezarlarının yakınındaki çimenlik alana beyaz bir çarşaf sererdi. Şehirdeki hanlarda kalmayı hiç düşünmemişti. O günlerde Kim Chaek, An Kil, Choe Chun Guk, Kim Jong Suk ve diğerlerinin mezarları Moran Tepesi'ndeydi. Yoldaşlarının mezarlarıyla çevrili bir tepede açık havada dinlenmeye çalışsa da uyku ona bir türlü gelmiyordu. Yine de ne zaman Pyongyang'a gelse tepeye çıkıyor ve yatağını aynı yerde yapıyordu. Daha sonra bana mezarlardaki yoldaşlarıyla durmadan konuştuğunu ve şöyle dediğini anlattı: "Sevgili yoldaşlarım, vatanımız için bu kadar gerekli olduğunuz halde

neden burada uyuyorsunuz? Kore'nin kaderini omuzlamak için General'in sizin yardımınız olmadan ne kadar çok çalışması gerektiğini biliyor musunuz?"

Ülkenin ve halkın kaderinin tehlikede olduğu o dönemde, vatandaşlar arasında Japon karşıtı savaşçıların ruhlarının Moran Tepesi'ndeki sık ormanlarda huzur içinde dinlendiği gerçeğini hatırlayan pek kimse yoktu ve kimse uzun boylu bir adamın ara sıra bu ruhlarla birlikte uyuduktan sonra şafak vakti sessizce tepeden aşağı indiğini bilmiyordu.

Bunu duyduğumda, onun gerçek bir insan ve savaşçı olduğunu düşündüm.

Bu, hakkında yazmak istediğim Japon karşıtı gerilla sınıfının yükümlülüğüdür. Dünyada insanın sorumluluk ve sevgisine dair pek çok güzel hikâye var. Ancak, Japon karşıtı devrimci savaşçılarımızın sergilediğinden daha onurlu, samimi ve güzel bir yükümlülük bilmiyorum.

Kendisini Yoldaş Kim Jong Il'in eski bir öğrencisi olarak adlandıran Rim Chun Chu, her zaman onun rehberliğini takip etmeye çalışmıştır. Kim Jong Il Yoldaş da ona içtenlikle değer vermiş ve saygı duymuş, Rim Chun Chu Yoldaş'ın hayatta kalmaktan başka bir şey yapmasa bile Partimiz ve devletimiz için paha biçilmez bir hazine olduğunu söylemiştir. Rim Chun Chu'ya gösterdiği eşsiz ilgi ve alaka, liderin emektar devrimcilere karşı olan asil yükümlülüğünü yansıtmaktadır. Bu, Paektu Dağı'nda ortaya çıkan Japon karşıtı gerilla tipinin bir gerekliliğidir. Ancak tüm halkın devrimci yükümlülük ve onura sadık kaldığı anlamına gelmemektedir. Kısmen de olsa saflarımızda dönekler ve hainler vardı.

Her fırsatta devrim için bağırانların döndüklerini ve ilkelerine ihanet ettiklerini duyduklarında, adamlarımızın yüreği sızladı. Daha dün *Enternasyonal*'i söyleyen ve devrimin zaferi için haykırانların fikirlerini değiştirip düşman yardakçıları haline gelmeleri karşısında subayların ve rütbelilerin yaşadığı ıstırapı ve hayal kırıklığını tam olarak nasıl tarif edebilirim?

Yine de bir ya da iki dönek on yılın başarılarını geçersiz kılamaz. Düşmanın beyaz terörizmine karşı saflarımızın birliğini, ideoloji ve iradeye olduğu kadar ahlak ve sorumluluklara da dayanan bir birliği pekiştirerek karşı koyduk. Zafere ulaşmamızın tek yolu buydu.

İki bilgin bir dağ yolunda yürüyorlardı.

Sağdaki bilgin bir şapka (eskiden evli beyler tarafından giyilen bambu veya at kılından yapılmış bir Kore şapkası) takıyordu ve ağzı bir karış açıktı, soldaki bilgin ise kollarında bir demet pirinç keki taşıyordu.

Birlikte dağın zirvesinde bulunan bir handa dinlenmeye çekildiler.

Yüz yüze oturdular ve birbirlerine isimlerini sordular. Daha sonra, acıktıkları için öğle yemeği yemeye karar verdiler.

Kucağında bohça tutan bilgin, başında şapka olan bilgine şöyle dedi:

Karım onları göğsüme astı, böylece yolculuğumda onları yiyebilirim. Ama ben onları çıkarmayı sevmediğim için yiyemiyorum. Lütfen şunları çıkar ve bir tanesini ağzıma koy."

Bunun üzerine başında şapka olan bilgin gözlerini kocaman açarak şöyle dedi:

"Ne olmuş yani? Dağın eteğinde şapkamın bağı çözüldü ve onu bağlamak istemedim, o yüzden düşmesin diye ağzımı açık tutuyorum."

Böylece, üşengeçlikten birbirlerine iş buyuran iki bilgin, yemek yemeden oturmaya devam ettiler. Dünyanın neresinde onlardan daha tembel insanlar var?

1. Ryultoguk- Kore klasik romanı *Hong Kil Dong'un Öyküsü*'nde anlatılan ideal bir ülke. Romanın kahramanı Hong Kil Dong, çağdaş toplumu lanetliyor ve aristokratlar ile halk arasında sınıf farkının olmadığı, hayatın keyifli olacağı bu ülkeyi arzuluyordu.

2. Yakov Tikhonovich Novichenko- 1 Mart 1946'da Pyongyang İstasyon Meydanı'nda Birinci Mart Hareketi'nin 27. yıldönümünü kutlamak için düzenlenen bir toplantı sırasında, Kore'deki Sovyet Ordusu karargâhında koruma görevlisi olan Novichenko, gericiler tarafından platforma atılan el bombasını kendi vücuduyla kapatarak Kore devriminin önderini savundu. Bunun sonucunda sağ elini kaybetti.

3. Kye Wol Hyang- Haziran 1592'de Japon işgal kuvvetleri tarafından Surlarla Çevrili Pyongyang Şehri'nin işgali sırasında kuvvetlerimizden General Kim Ung So'ya düşman komutanı General Konishi'nin işini bitirmesi için yardım eden vatansever bir kadın.

4. Ron Kae- Imjin Vatanseverlik Savaşı (1592-1598) sırasında Jinju kalesi ele geçirildiğinde bir Japon generali kendisiyle gelmesi için ikna eden ve ardından onu ve kendisini Choksok Pavilion'dan Nam Nehri'ne atan vatansever bir kadın.

5. Rakım 1211- Kore'nin orta doğusunda yer alan bir zirvedir. ABD emperyalistleri ve Güney Kore kuklaları tarafından kışkırtılan Kore savaşı (Haziran 1950-Temmuz 1953) sırasında stratejik açıdan önemli bir zirveydi. Düşman bu nedenle çok sayıda asker, silah ve teçhizatı harekete geçirmiş ve ne pahasına olursa olsun tepeyi ele geçirmeye çalışmıştır. 1211 rakımlı tepenin savunucuları, Başkomutan Kim Il Sung'un bir karış toprağı bile düşmana vermeme emrine uyararak, düşmanın tekrarlanan saldırılarını püskürtmüş ve ezmiş, eşsiz bir cesaret ve özveri göstererek tepeyi savunmuş, böylece anavatanın korunmasına büyük katkıda bulunmuşlardır. Böylece 1211 rakımı, vatan savunması ve kahramanlığın zirvesi ile eş anlamlı hale gelmiştir. 1211 Rakımlı Tepe için yapılan savaşta bozguna uğrayan düşman bu tepeye "kalp kırıklığı sırtı" adını vermiştir çünkü tepeyi gördüklerinde kalplerinin kırıldığını hissetmişler ve tepenin güneyindeki vadiye de "punç kâsesi" adını vermiştir çünkü buraya girdiklerinde kaçış olmayacağından korkuyorlardı.

6. Ri Yong (1888-1954)- Güney Hamgyong Eyaleti, Pukchong'dan gelen Ri Yong, Seul'daki Posong Lisesinden ve daha sonra 1918 yılında Çin'in Zhejiang Eyaletindeki askerî Akademiden mezun olmuştur. 1921'den itibaren Koryo Gönüllüler Ordusu'nun komutanı ve aynı zamanda ona bağlı askeri akademinin komutanı olarak çalıştı. Ayrıca Sovyet Kızıl Ordusu ile birlikte Beyaz Parti'nin

kalıntılarını ortadan kaldırma savaşında yer aldı. 1946 yılında Yeni İlerici Parti'nin Genel Başkanı oldu ve 1948'den itibaren sırayla Şehir İşletmeciliği Bakanı, Adalet Bakanı ve Portföysüz Bakan (Minister without Portfolio) olarak görev yaptı.

7. Hong Pom Do (1868-1943)- Japon Karşıtı Dürüst Gönüllüler ve Bağımsızlık Ordusu komutanı. 1907'de bazı avcılarla birlikte Japon Karşıtı Dürüst Gönüllüleri örgütledi ve o zamandan beri, özellikle Güney Hamgyong Eyaleti bölgesinde olmak üzere, birçok kez Japon saldırganlara karşı savaştı. 1917'de kuzey Mançurya'da Kore Bağımsızlık Ordusu'nu örgütledi ve ordunun başkomutanı oldu. Kapsan, Hyesan, Kanggye, Manpho, Jasong ve Kore'nin diğer bölgelerinde Japon saldırgan ordusuna yapılan baskınlarda orduya liderlik etti. Daha sonra Çin'in Heilongjiang Eyaleti bölgesinde Bağımsızlık Ordusu Kolordusu'nu kurdu ve komutanı oldu.

8. Takagi Takeo (1905-81)- aslen Japonya'nın Fukui Eyaletinden olup 1925 yılında Pekin'deki hukuk ve edebiyat okulundan mezun olmuştur. 1930 yılından itibaren *Yomiuri Shimbun* için muhabir ve yazar olarak çalışmıştır. 1972'den itibaren Japonya-Kore Kültürel Değişim Derneği'nin başkanlığını yaptı. Büyük lider Kim Il Sung Yoldaş'ın devrimci mücadelesi üzerine yazdığı *Paektu Dağında Yakılan Alevler*, *Mançurya'da Kim Il Sung Hikâyeleri* ve *Kim Il Sung'un Anavatana İlerleyişi* adlı kitapları, Kore'ye yaptığı çeşitli ziyaretler sırasında okuduğu Japon karşıtı silahlı mücadele gazilerinin anılarına dayanmaktadır. Diğer kaynakları ise Japon askerlerinin ve hükümet yetkililerinin anılarının yanı sıra Japon emperyalistlerinin gizli belgeleri ve Changchun'daki *Yomiuri Shimbun* için özel savaş muhabiri olarak haber yaptığı ya da tanık olduğu olaylardır.

9. Ri Su Bok (1933-51)- Güney Phyongan Eyaleti, Sunchon'dan Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin bir kahramanı ve Kore Halk Ordusu'nun bir askeri. ABD emperyalistleri ve Güney Kore kukla rejimi tarafından kışkırtılan Kore Savaşı sırasında, 1211 rakımlı tepeye bitişik isimsiz tepenin geri alınması savaşında göğsünü bir düşman mevziisine siper ederek birliğin ilerlemesinin yolunu açtıktan sonra 18 yaşında hayatını kaybetti.

10. Fengwudong ve Qingshanli'deki büyük yenilgi- Haziran ve Ekim 1920'de Hong Pom Do komutasındaki Kore Bağımsızlık Ordusu ve Jiandao'da faaliyet gösteren Kore Bağımsızlık Ordusu birlikleriyle Çin'in Jilin Eyaleti, Wangqing İlçesindeki Fengwudong ve Helong İlçesindeki Qingshanli'de yapılan savaşlarda Japon saldırgan güçlerinin uğradığı bir felaket.

11. Pak Tal (1910-60)- Japon karşıtı bir gazi. Kuzey Hamgyong Eyaleti, Kilju'dan. Kore'nin Japon işgali sırasında Başkan Kim Il Sung'un önderliğinde

Kore Ulusal Kurtuluş Birliği'nin başkanlığını yaptı. Eylül 1938'de Japon yanlısı bir muhbirin verdiği bilgi üzerine Japon polisi tarafından tutuklandı ve hapsedildi. Ülkenin kurtuluşunun ardından (Ağustos 1945) Seul'daki Sodaemun hapisanesinden serbest bırakıldı. Hareket edemiyordu ve yatağından yazıyordu.

12. 18 Eylül Olayı- 18 Eylül 1931'de Japon emperyalistleri kuzeydoğu Çin'e bir saldırı başlattı.

13. Nanhutou toplantısı- Kore Halk Devrimci Ordusu'nun askerî ve siyasi kadrolarının 27 Şubat-3 Mart 1936 tarihleri arasında Çin'in Ninggan İlçesi, Nanhutou'da gerçekleştirdiği toplantı. Bu toplantıda Kim Il Sung, Kore Halk Devrimci Ordusu'nun ana gücünü sınır bölgesine ilerletme, operasyon alanını kademeli olarak anavatana doğru genişletme, Japon karşıtı ulusal birleşik cephe hareketini daha da genişletme ve geliştirme ve ülke çapında bir partinin kurulması için hazırlıklar yapma politikasını ortaya koydu.

14. Yun Kwan (?-1111)- 12. yüzyılın başlarında Nuzhen istilacılarını geri püskürtme savaşındaki seçkin hizmetiyile tanınan subay.

15. Kim Jong So (1390-1453)- Ri hanedanının feodal devletinde görevli memur ve bilgin. Jolla Eyaleti, Sunchon'dan gelen Kim, Nuzhen istilasına karşı ulusal savunmayı güçlendirerek kendini göstermiştir. Adalet Bakanı, Protokol Bakanı ve ardından Başbakan Yardımcısı olmuştur. 139 ciltlik Koryo Tarihi (918-1392) ve 35 ciltlik Koryo Tarihinin Ana hatları ve diğer kitapların düzenleyicisidir.

16. Tangun- Kore ulusunun en eski atası. MÖ 3.000'den önce Pyongyang'da doğmuş ve Doğu'daki ilk antik devlet olan Joson'u (daha sonra Kojoson olarak adlandırılmıştır) kurmuştur. Mezarı Pyongyang'ın Kangdong ilçesinde bulunmaktadır.

17. "Hyesan olayı"- 1937 ve 1938 sonbaharında Amnok Nehri boyunca uzanan bölgede Koreli devrimci örgütleri ve devrimcileri takip etmek ve bastırmak amacıyla Japon ordusu ve polisi tarafından gerçekleştirilen iki toplu tutuklama olayıyla ilgilidir.

18. Kim Chaek (1903-51)- Kim Il Sung'a sonsuz sadakatle bağlı, Parti'ye ve devrime adanmış devrimci savaştı. Kuzey Hamgyong Eyaleti, Kimchaek'ten (kendi adıyla anılan şehir) geliyordu. Devrimci mücadelesi sırasında birkaç kez Japon polisi tarafından tutuklandı ve hapsedildi. 1932'de Kore Halk Devrimci Ordusu'na katıldı ve komutan olarak savaştı. Ülkenin kurtuluşundan sonra Parti'nin kuruluşu, halk hükümeti, düzenli halk silahlı kuvvetlerinin inşası ve demokratik reformlar için çok çalıştı. Pyongyang Akademisi'nin ilk komutanı,

Kuzey Kore Geçici Halk Komitesi ve Kuzey Kore Halk Komitesi Başkan Yardımcısı ve Ulusal Savunma Bürosu Direktörü, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Bakanlar Kurulu'nda Başbakan Yardımcısı ve Sanayi Bakanı olarak görev yaptı. Anavatan Kurtuluş Savaşı sırasında Askerî Komite üyesi ve Cephe Komutanı olarak savaşın kazanılmasına büyük katkıda bulunmuştur.

19. Hong Kil Tong- Ülkemizde Orta Çağ'da yazılan Hong Kil Tong'un Hikâyesi adlı romanın kahramanı. Hong Kil Tong, haklı bir dava için çalışan, güçlü ve gizemli yarı-büyülü niteliklere sahip “olağanüstü” bir adam olarak tasvir edilir.

20. Anavatan Kurtuluş Savaşı- 25 Haziran 1950-27 Temmuz 1953 tarihleri arasında ABD liderliğindeki saldırganlar ve Syngman Rhee kukla yönetiminin işgaline karşı Kore halkı tarafından yürütülen haklı bir savaş.

21. An Jung Gun (1879-1910)- Hwanghae Eyaleti, Haeju'dan gelen bağımsızlık savaşçısı. Sobuk Akademisi'nin bir üyesiydi. 17 yaşından itibaren askerî alanda eğitim gördü. 1907'nin sonunda Sibirya'daki Maritime Eyaletlerine gitti ve Japon karşıtı Dürüst Gönüllüler birliğinin komutanı oldu. Haziran 1909'da 300 kişilik bir birliğin başında Kuzey Hamgyong Eyaleti, Kyonghung'daki (şimdiki Undok) Japon garnizonuna bir saldırı düzenledi. Ekim 1909'da Japonya'nın Kore'yi işgal etmesinin arkasındaki beyin olan Ito Hirobumi'yi Kuzey Mançurya'yı teftiş etmek üzere Mançurya'ya geldiğinde Harbin Tren İstasyonu'nda öldürdü.

22. Jo Ki Chon (1913-1951)- Kuzey Hamgyong Eyaleti, Hoeryong'dan gelen devrimci şair. Kore'nin Japonya tarafından işgalinden sonra Rusya'ya göç etti ve Omsk'ta sıradan bir okuldan mezun oldu ve ülkenin kurtuluşu üzerine geri döndü. 1947 yılında, Kim Il Sung Yoldaş'ın devrimci tarihinde önemli bir yeri olan Pochonbo savaşını anlatan Paektu Dağı destanının yanı sıra, kurtuluştan sonra ülkede meydana gelen değişiklikleri ve Anavatan Kurtuluş Savaşı sırasında halkın ve Halk Ordusu askerlerinin mücadelesini anlatan Toprağın Şarkısı ve Kore Kavgaları gibi birçok şiir yazdı. 1951'de Kore Edebiyat ve Sanat Sendikaları Genel Federasyonu Merkez Komitesi Başkan Yardımcısı olarak çalıştı.

23. Koryo- 918'den 1392'ye kadar varlığını sürdüren Kore tarihindeki ilk birleşik devlet. Wanggon tarafından kurulmuş ve ilk feodal devletimiz olan Koguryo'nun yerine geçtiği için Koryo olarak adlandırılmıştır. Başkenti Kaegyong (şimdiki Kaesong) idi.

24. “Minsaengdan”- Japon emperyalist saldırganlar tarafından Şubat 1932'de Jiandao'da kurulan karşıdevrimci bir istihbarat örgütü. “Minsaengdan”, Japon emperyalistlerinin manipülasyonu altında, ‘Jiandao’daki Koreliler için

özerklik' şeklinde aldatıcı bir slogan ortaya attı. Kore ulusunun çıkarları için çalışıyormuş gibi görünerek, Kore halkının Japon karşıtı bilincini felç etmeye, Koreli komünistlere zarar vermeye ve devrimci safları içeriden dağıtmak amacıyla Korelileri Çinlilere karşı kıskırtmaya çalıştılar. Ancak karşıdevrimci yüzü çok geçmeden ortaya çıktı ve o yılın temmuz ayında feshedildi. Japon emperyalistleri daha sonra ajanlarına ve yordakçılarına birçok "Minsaengdan" ajanının devrimci saflara sızdığı söylentilerini yaymalarını sağladılar. Daha sonra "Minsaengdan" karşıtı mücadele, Japon emperyalistlerinin hilelerine kanan sol oportünistlerin ve hizipçi dalkavukların siyasi aptallıkları ve dürüst olmayan siyasi hırsları nedeniyle birkaç yıl boyunca aşırı solcu bir şekilde yürütüldü.

25. Uluslararası Barış Konferansı- İkinci Uluslararası Barış Konferansı Haziran 1907'de Hollanda'nın başkenti Lahey'de düzenlendi. Ri Jun ve diğer Koreli delegeler İmparator'dan aldıkları gizli bir mektupla oraya gittiler, ancak emperyalist hile ve entrikalar yüzünden konferansa resmî delege olarak katılamadılar. Orada Uluslararası Gazeteciler Konferansı platformu ve çeşitli yayınlar aracılığıyla Japon emperyalistlerinin Kore'yi işgali sırasında işledikleri tüm suçları ifşa edip kınadılar ve Kore'nin bağımsızlığını kazanması için yardım çağrısında bulundular. Çabaları başarısız olunca Ri Jun, konferans salonunda kendini deşerek emperyalistlere karşı direnişini gösterdi.

26. Ryo Un Hyong (1886-1947)- Kyonggi Eyaleti, Yangphyong'dan bir Kore bağımsızlık mücadelecisi. İlk günlerinde Şanghay'daki Kore Geçici Hükümeti'nin ve Kore'nin bağımsızlığı için mücadele eden Koryo Komünist Partisi'nin bir üyesiydi. Seul'da *Joson Jungang Ilbo*'nun genel müdürü, Kore Ulus İnşa Birliği'nin başkanı ve Emekçi Halk Partisi'nin başkanı olarak çalıştı. Ülkenin kurtuluşundan sonra Pyongyang'da Başkan Kim Il Sung ile görüştü ve Seul'a dönerek komünistlerle ittifak halinde bağımsız bir siyasi çizgiyi ve ulusal yeniden birleşmeyi savundu. Düşman tarafından 19 Temmuz 1947'de suikasta uğradı.

27. Tangun'un Kore'si- Tangun, Kore ulusunun atasıdır. MÖ 30. yüzyılın başında Tangun tarafından kurulan ilk antik devletimiz olan Antik Kore, Tangun'un Kore'si olarak adlandırılır.

28. Kim Ku (1876-1949)- Hwanghae Eyaleti, Haeju'dan bir Koreli bağımsızlık savaşçısı. Erken yaşlarda Japon Karşıtı Dürüst Gönüllüler mücadelesine katılmıştır. Birinci Mart Halk Ayaklanmasından sonra Çin'in Şangay şehrine giderek orada Kore Geçici Hükümeti Başkanlığı ve diğer görevlerde bulundu ve Kore Bağımsızlık Partisini kurdu. Japon emperyalistlerinin yenilgisinden sonra anavatanına döndü ve Güney Kore'de ABD'ye olan bağlılığa karşı mücadele verdi. 1948'de Pyongyang'da

düzenlenen Kuzey ve Güney Kore'deki Siyasi Partilerin ve Kamu Kuruluşlarının Temsilcilerinin Ortak Konferansı'na katıldı. Daha sonra Seul'a döndü ve komünistlerle ittifak halinde ulusal yeniden birleşme için mücadele etti. Bir suikast sonucu öldürüldü.

29. Paedal ulusu- Kore ulusunun atası olan Tangun'a “Paktal kralı” ve ilk antik devletimiz olan Antik Kore’yi kuran kabileye de “Paktal kabilesi” denirdi. Aslında “Paktal”, Tangun'un babasının mensup olduğu kabilenin uzun süre kendilerini adlandırdıkları isimdi. Gökyüzündeki güneşi yanan bir ateş topu olarak gören bu kabilenin ilk ataları, kabilelerine güneş anlamına gelen “Pak” adını vermişlerdi. Daha sonra kabilelerinin adını “Paktal” olarak değiştirmeye karar vermişler ve buna, yaşadıkları yerdeki dağı ifade eden eski kelimeimiz “Tal”ı eklemişler. Bundan sonra “Paktal”, diğer adıyla “Paedal”, ulusumuzun bilinen adı haline geldi.

30. “Kolektif suçluluk sistemi”- 1930’larda Japon emperyalist saldırganlar tarafından Mançurya bölgelerinde Kore Halk Devrimci Ordusunu halktan tecrit etme çabaları sırasında uygulamaya konulan acımasız bir faşist yönetim sistemi. Bu sistemde 10 aile bir *pai*, 10 *pai* bir *jia* ve birkaç *jia* bir *bao* oluşturuyordu ve bunlar yerel polis şefinin doğrudan kontrolü altındaydı. Bu, bir *pai*'nin üyelerinin ortaklaşa sorumlu olduğu ve herhangi birinin “yasayı” ihlal etmesi durumunda kolektif olarak cezalandırıldığı bir sistemdi. Ağustos 1945’te Japon emperyalistlerinin yenilgiye uğratılmasıyla birlikte bu sistem kaldırıldı.

Grigsby, Joan S. *The Orchid Door*.
Kim, Il Sung. *Aphorisms*.
Kim, Il Sung. *Let Us Develop South-South Cooperation*.
Kim, Il Sung. *With the Century 3*.
Kim, Il Sung. *With the Century 4*.
Kim, Il Sung. *With the Century 5*.
Kim, Il Sung. *With the Century 6*.
Mencius (Mengzi). *Mencius (Mengzi)*.
Naenara. *Art & Literature*.
Naenara. *Fineart*.
Naenara. *History & Folk Customs*.
Pyongyang. *Seen from Anecdotes and Legendary Tales*.
Stamp Issuing and Distribution Organ Representing the DPRK.
Sun Tzu. *The Art of War*.
Wikipedia. *Wikipedia*.
Halk Masalları. *On Hungbu and Nolbu*.

***Kaynak desteğinde bulunan
Marxist.com'a teşekkürler.***

Militarizmin insanları nasıl bu kadar inatçı ve anlamsızca barbar yapabildiğini merak ediyorduk. Japon militaristlerin her yerde yüksek sesle dile getirdikleri “Yamato ruhu”, adaletsizliği adalet, kötülüğü iyilik sanan bir sürü aptal, kendilerini kelebekler gibi tüfeklerin namlularının önüne atarak köpek gibi ölen ama bunun samuray ruhu olduğunu söyleyerek övünen kör takipçiler üretmişti. Bunlar kadeh kaldırıp arka planda başka bir ulusun ceset yığınyla hatıra fotoğrafları çektiren barbarlar, öldüklerinde Amaterasu Omikami'nin (göksel güneş tanrıçası) onlarla ilgileneneğini, imparatorun ruhları için dua edeceğini ve Japon ulusunun onları sonsuza dek hatırlayacağını düşünen delilerdi. Japon savaş lordları ve bakanları bunu Japon ordusunun ruhu olarak övüyor, bu şekilde ölen asker ve subayları kısa bir süre açıp sonra solan kiraz çiçeklerine benzetiyorlardı.